

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Her şeyi yapabilirlerdi.
Çünkü kaybedecek bir şeyleri yoktu.

LYNDA
LA PLANTE

DUL KADINLAR

Ücretsiz PDF Kırar Arşivi - <https://rantey.org>

STEVE MCQUEEN'İN
BÜYÜK İLGİ GÖREN
SİNEMA FİLMİ
"DUL KADINLAR"A
ESİN OLAN KARAKTERLER
BU KİTAPTA!

Harry Rawlins, yirmi yıl boyunca olay yaratan ve gün yüzüne çıkarılamayan soygunların arkasındaki beyin olmuştur. Bir para transfer aracına düzenleyeceği silahlı soygun onun en büyük vurgunu olacaktır, ne var ki işler ters gider ve Harry ile beraberindeki üç kişi ölür. Harry'nin dul kalan karısı Dolly'nin üç seçeneği vardır. Harry'nin tüm soygun planlarını ve suç ortaklarını kaydettiği gizli defterlerini polise vermek, peşine düşen diğer çete üyelerine defterleri satmak veya işin başına geçmek. Dolly, patron olmayı seçecek ve diğer dullarla birlikte yarım kalan soygunu gerçekleştirecektir.

Dolly Rawlins, Harry'nin defterleri ve detaylı planları sayesinde büyük vurgun için kendi hazırlıklarını yaparken, başarısız soygundan bir kişinin sağ kurtulduğunu keşfeder. Dolly ve diğer dullar, artık yalnızca polisle değil, Londra'nın azılı haydutlarıyla da başa çıkmak zorundadır.

Gerilimin ve heyecanın hiç bitmediği *Dul Kadınlar*, son sayfasına kadar sürprizlerle dolu bir roman.

ISBN 978-605-2221-46-4

9 786052 221464

 / panamayayinevi

 / panamayayincilik

 / panamayayincilik

₺ 35,00

PDF Kütüphane Arsivi - <https://rantey.org> www.panamayayincilik.com

DUL KADINLAR

LYNDA LA PLANTE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DUL KADINLAR

Lynda La Plante

Panama Yayın No: 398

ISBN: 978-605-2221-46-4

Kitabın Orijinal Adı

Widows

Çeviren

Cansu Şık - Elif Çelik

Genel Yayın Yönetmeni

Caner Vural

Kapak Tasarımı

Leyla Çelik

Birinci Baskı: Ekim 2018

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası

Sertifika No: 13987

Yayıncı Sertifika No: 18439

Copyright © La Plante Global Limited, 2018

İlk baskı: İngiltere, 1983, Sphere

Bu baskı İngilizcede 2018 yılında Widows adıyla Zaffre tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Panama Yayıncılık'a aittir.

Yayınevinden izin almadan kısmen ya da tamamen

alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Panama Yayıncılık

Yüksel Caddesi 7A/7

Kızılay-ANKARA

Tel-Fax: (0.312) 432 14 89

www.panamayayincilik.com

info@panamayayincilik.com

Depo

Libya Caddesi 25/B

Küçükesat-ANKARA

DUL KADINLAR

LYNDA LA PLANTE

ÖNSÖZ

LONDRA 1984

Soygun için plan kusursuzdu: Harry Rawlins'ten de başka türlü sü beklenemezdi. Rawlins, pahalı sanat eserleri, gümüş eşyalar ve mücevherler üzerine uzmanlaşmış, hali vakti yerinde bir antikacıydı ve karısı Dolly ile harika bir ikili oluşturuyordu. Ne var ki Harry Rawlins'in başka bir yüzü daha vardı. İşini iyi bilen bir suçlu ve kara para aklayıcı. Dostları tarafından oldukça sevilir ve sayılırdı ama kararlı, işini bilen ve ölümcül bir düşmandı. Her ne kadar polis bu adamın daha önce pek çok kez suç işlediğini düşünse de, Harry Rawlins parmaklıklar ardında tek bir gün bile geçirmemişti.

Plan oldukça basitti ve Harry Rawlins'in kontrolünde olan diğer her şey gibi, her detayıyla birçok kez gözden geçirilmişti. Dördü beraber, kar maskelerini giyip, çift yönlü Strand karayolundaki altgeçidin önceden işaretledikleri yerinde, bir banka arabasının önünü keseceklerdi. Banka arabasının önünden giden ekmek kamyonunu, çete üyelerinden biri sürececek ve ani bir frenle arabanın önünü kesecekti. Banka arabasının önlerinde durmasıyla birlikte, arkadaki Ford Escort kamyonette bulunan üç adamın görevi de başlayacaktı. Adamlardan biri, plastik fünye patlayıcıyı kullanarak banka arabasının arka kapısını patlatarak açarken, diğer ikisi silahıyla arkadaki araçları durduracaktı. Ardından ekmek kamyonunun sürücüsü de onlara katılacak ve silahlı soyguncuların üçü, alt geçidini kullanıp onları bekleyen kaçış arabasına koşana dek, sırt çantalarını para keseleriyle dol-

duracaklardı. Bu sırada dördüncü soyguncu, dikkatleri diğer üçünün üzerinden almak için, ekmek kamyonunu daha önceden ayarladıkları gizli yere götürecekti.

Ekmek kamyonu, banka arabası ve Ford Escort kamyonet Strand yaya geçidine yaklaştığında, her şey yolunda görünüyordu. Her biri deneyimli birer suçlu olan soyguncular, sıradaki aşamaya geçmek için hazırды. Ama aniden, hiç umulmadık bir şey oldu. Hemen arkalarında, hız limitini aşan iki genci takip etmek üzere karayolu altgeçidine yönelen bir polis arabası belirdi.

Polis arabasından siren sesleri yükselirken, Ford Escort kamyonetin sürücüsü panikle arkasını döndü. Kaşla göz arasındaki o anda, soygun planını hâlâ devam ettirmekte olan ekmek kamyonunun şoförü, aniden frene bastı ve banka arabasını da aynısını yapmaya zorladı. Ford Escort minibüsün şoförü arkasını döndüğünde, artık her şey için çok geçti. Önce, Ford Escort minibüs banka arabasına arkadan vurdu, onu genç sürücüler takip etti.

Neredeyse eş zamanlı olan bu çarpışmalar, ön koltuktaki soyguncunun öne doğru sendelemesine sebep oldu. Plastik patlayıcı elinden fırladı ve içerideki her şeyi paramparça eden bir ateş topu yaratarak patlayıp ön cama çarptı.

Üç silahlı soyguncu, kendi araçlarında sıkışmışlardı. Arabayı kaplayan duman ve alevler yüzünden kimse sürücü kapısını açamıyordu. Kimse onlara ulaşamıyor, kimse onlara yardım edemiyordu, ama herkes çılgınlıklarını duyabiliyordu. Nihayetinde arabanın benzin deposu patlayıp, kamyonetten geriye kalanları da havaya uçurdu.

Ford Escort kamyonetten çıkan küle dönmüş bedenler Westminster Morgu'na götürüldü. İki gün sonra, adli tıp uzmanı incelemesini bitirdi ve cesetlerin Harry Rawlins, Joe Pirelli ile Terry Miller'a ait olduğunu resmî olarak açıkladı.

Plastik patlayıcıdan en çok etkilenen sürücü koltuğundaki Harry Rawlins'in bedeniydi. Bedeninin üst kısmı tamamen zarar görmüştü. Kafatası öylesine parçalanmıştı ki, parçaları yeniden bir araya getirmek neredeyse imkânsızdı. Bacaklarından geriye sadece kemik parçaları kalmıştı. Yine de, bileğinden ayrılmamış olan yanık ve yaralı sol kolunda, artık net olarak görünmese de "Harry için. Sevgilin, Dolly - 12/2/62" yazan Rolex marka altın bir saat duruyordu.

Polis önceleri ikinci cesedin Joe Pirelli'ye ait olduğundan şüphelenmişti, cesedin yüzünün bir kısmı bundan emin olunamayacak kadar çok yanmıştı. Pirelli daha önce de suç işlemişti. Ama ellerinin ikisini de bulamadıkları için, cesetten parmak izi alınamadı. En sonunda, bir adli tıp dış hekimi çağırıldı ve bedeninin kime ait olduğuna dair tüm şüpheler ortadan kalktı.

Daha önce üç kez hüküm giymiş olan Terry Miller'ın kimliği ise, yanmış sol elinden geriye kalan baş ve işaret parmaklarının izleriyle tespit edildi.

Üç adam da evliydi. Üçünün de eşleri dul kalmıştı.

1. BÖLÜM

Dolly Rawlins mutfakta dikilmiş, Harry'nin her zaman istediği şekilde dikkatle kolaladığı gömleklerin yaka ve kollarını ütülüyordu. Hemen yanında, ütülenmiş çarşaf ve yastık kılıflarıyla dolu bir çamaşır sepeti vardı. Dolly ölü doğum yapıp gerçek bir aile olmalarına dair tüm umutları yıkıldıktan sonra Harry'nin eve getirdiği küçük beyaz kaniş Wolf, başını öne eğmiş, Dolly'nin ayaklarının dibinde oturuyordu. Her zaman tetikte olan bu köpek, Dolly ne zaman harekete geçse onu takip ediyordu.

Emniyetten döndüğünden beri Dolly sürekli bulaşık yıkıyor, ütü yapıyor ve toz alıyordu. Saat öğlen 1'i çoktan geçmişti. Bazen öylece durup boşluğa dalıyor, ardından içinde yükselen acıyı hissedip tekrar işlerle uğraşmaya başlıyor, kederini bastırabilecek her işi yapıyordu. Polis, bedeni tanınamaz halde olduğu için Harry'yi görmesine izin vermemişti. Bir tarafı hâlâ kendisine söylenenleri kabullenemiyordu. Polislerin ona yalan söylediğinden emindi. Harry her an eve geri dönebilirdi.

Linda Pirelli, buz gibi morgun ortasında öylece duruyordu. Uzun, koyu renk saçları, bembeyaz olmuş yüzünü örtüyordu. Yanında birinin daha olmasını diliyordu; aslında pek çok dileği vardı ama o anda tek istediği yaşadıklarının kötü bir rüya olması ve hemencecik uyanabilmektir.

"Diş kayıtları, bu cesedin eşinize ait olduğunu söylüyor, Bayan Pirelli. Ama tüm dişleri bulamadığımızdan,

sizin de bakıp kontrol etmenizi rica ediyoruz,” dedi morg görevlisi. “Yüzünün bir kısmı, diğerine göre daha az yanmış. Yarı olduğunuz yerden bakarsanız, hiçbir sıkıntı yaşamayız. Hazır mısınız?” Linda cevap verme şansı bulamadan, görevli beyaz çarşafı açtı.

Linda’nın nefesi kesildi. Eliyle ağzını kapattı ve öylece kalakaldı. Bacaklarının arasından ılık bir şeyin aktığını hissetti.

“Tuvalet. Tuvalete gitmem lazım...” diye geveledi sesizce.

“Bu adam, eşiniz Joseph Pirelli mi?” diye sordu ona eşlik eden kadın polis memuru.

“Evet. Evet, o. Şimdi lütfen buradan çıkalım,” dedi Linda neredeyse yalvararak.

Kadın polis memuru, Linda’nın kolunu kavradı ve onu ağır ağır morgdan çıkarıp, koridordaki tuvaletlere götürdü.

Shirley Miller’ın annesi Audrey, bitkin ve bezgindi. Eski, biçimsiz yün elbisesine, çıplak bacaklarına ve yarım çizmelerine yüzünü buruşturarak baktı. Mutfak penceresindeki yansımasıyla bir anlığına göz göze gelen Audrey, turuncuya boyalı saçlarının diplerinden çıkan beyaz saç tellerini gördü. Kendini yeniden insan gibi hissedebilmek için saçlarını boyaması gerekiyordu. Camdaki yabancı yansımasına bakarken, kızının yukarıda ciğerini parçalarcasına ağladığını duyabiliyordu.

Shirley, yatağına uzanmış, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Ne zaman gözyaşlarını silse, sürekli onun adını tekrar ederek yeniden ağlamaya başlıyordu.

“Terry... Terry... Terry...” diye acı acı bağırdı Shirley, eşinin çerçeveli bir fotoğrafını göğsüne bastırarak.

Audrey elinde, üzerinde tereyağlı tost ve bir bardak sıcak süt olan bir tepsiyle telaşla içeriye girdi. Shirley tepsidekilere dokunmayınca, Audrey onun yerine hepsini bir çırpıda silip süpürdü. Tostu yerken,, Shirley'nin ellerinde sınıksıkı tuttuğu, Terry'nin gümüş çerçevedeki fotoğrafına baktı.

Yatağın kenarına uzanan Audrey, hayatının gururu olan güzel kızını düşündü. Shirley, yuvarlak vücut hatlarına sahip, omuzlarının altına kadar uzanan doğuştan sarı uzun, dalgaları saçları olan, baş döndürücü bir genç kadındı. Dünyanın en tatlı, en iyi huylu insanı sayılabilirdi. Şimdiye kadar yaptıkları arasında, Audrey'nin karşı çıktığı tek şey, Terry Miller ile evlenmesi olmuştu. "Onu unutacak," diye düşündü kendi kendine. "Zamanla yeniden kendini bulacak." Lakin şimdilik yapılacak en iyi şey, ağlamasına izin vermektir.

Dolly öğleden sonra saat ikide, ütüleme işini yukarıda, kusursuz mini ev barının yanında yapmaya karar vererek, ütü masasını oraya taşıdı. Wolf, uyuşuk bir şekilde onu takip etti. Wolf salonda, şatafatlı şöminenin hemen önündeki kalm İran halısında uyurdu. Şömine rafında Dolly ile Harry'nin hayatlarının bir özeti olan fotoğraflar dururdu; Dolly'nin Chanel marka bir elbise giyip, elinde beyaz güllerden küçük bir buket taşıdığı, Chelsea Evlendirme Dairesi'ndeki düğünlerinde, Paris'teki balayında, her evlilik yıl dönümlerinde, Noel'de ve yardım gecelerinde çekilen fotoğrafları. Kışları şömineden gelen ateş, Wolf'un ufak bedenini ısıtır, yazları ise Wolf, açık sürgülü pencerelerden odanın içine dolan serin havanın keyfini çıkarırdı. Ama Harry ne zaman bir iş seyahatine gitse, Wolf sarı püskülle-

ri olan, kırmızı kadife döşemeli, konforlu koltukta oturan Dolly'nin yanına kıvrılırdı.

Dolly yatak odasının kapısını açtı. Ferah odaya, ba-
şucu lambasından loş bir ışık yayılıyordu. Perdeler, yatak
örtüsü ve minderlerin hepsi tertemizdi. Her şey yerli ye-
rindeydi. Ütüyü bir kenara koyduktan sonra, Dolly elini
önlüğünün cebine götürdü ve günün yüzüncü sigarası-
nı yaktı. Sigaranın dumanı etrafını sararken, göğsüne bir
ağırlık çöktüğünü hissetti.

Yeniden alt kata indiğinde, müzik setinin bulunduğu
dolabın maun renkli kapaklarını açtı, pikabı çalıştırdı ve
iğneyi yavaşça, zaten döner tablanın üzerinde olan uzun-
çalar plağın üzerine yerleştirdi. Emniyetten döndüğünden
beri bu şarkıyı çalıp duruyordu; "Life Without Death" par-
çasını söyleyen Kathleen Perrier'in mükemmel sesi onu ra-
hatlatıyor gibiydi.

Dolly oturma odasında oturmuş sigara içerken, Wolf
hemen yanı başına kıvrılmıştı. Bütün gece orada oturdu.
Ağlamadı, ağlayamadı. Sanki biri içinden bütün duygula-
rını çekip almış gibiydi. İki gün önce, Harry'nin ona veda
öpücüsü verdiği o sabahı düşündü. Harry her zaman an-
tika satın almak için gittiği iş seyahatlerinin en fazla birkaç
gün süreceğini söylerdi. Dolly, Harry yanında olmadığı
her an onu özlerdi. Önceki gece kapı çalındığında, Harry
eve döneceği için, akşam yemeğine onun sevdiği gibi çıtır
peynirle süslediği lazanyayı hazırlamakla meşguldü.

Wolf tiz bir sesle havlayıp, evin maun rengi ön kapı-
sına doğru zıplaya zıplaya giderken, Dolly elini bir beze
sildi. Koridor boyunca Wolf'u takip etti ve öylece kalakal-
dı. Kapının vitray camlarının arkasında, iki karanlık figür
duruyordu. Kapı zili yeniden çaldı.

İki polis, arama emrini gösterdi ve Dolly'ye eşinin

evde olup olmadığını sordu. Kolluk kuvvetleri daha önce de birkaç kez evlerine geldiğinden dolayı, Dolly hemen gardını aldı ve tarafsız kalmaya özen göstererek kocasının iş seyahatine gittiğini söyledi. Bunun üzerine polisler, Dolly'ye ayakkabılarını ve ceketini alıp, kocasına ait olduğunu düşündükleri bir şeyi teşhis etmek üzere onlarla karakola gitmesi gerektiğini söylediler. Devriye arabasında sorularını cevapsız bırakarak Dolly'ye pek de yardımcı olmuyorlardı ve bu onu korkutuyordu. Harry'yi tutuklamış olabilirler miydi? Dolly, daha fazla bilgi edinene dek başka bir şey sormamaya veya söylememeye karar verdi.

Karakola geldiklerinde, görevliler Dolly'yi etrafında dört adet sandalye bulunan bir masadan başka bir şey olmayan soğuk ve boş bir odaya getirdiler. Üniformalı kadın dedektiflerden biri, içinde ön tarafı değerli taşlarla süslü olan altın kaplama Rolex marka bir saatin bulunduğu torbayı uzatırken, Dolly'nin yanında durdu. Dolly torbayı açmaya çalışınca, dedektif torbayı hızla geri aldı.

"Dokunmayın," dedi öfkeyle. Adli tıpçılarm kullandığı, beyaz, lastik eldivenleri taktı, saati eline aldı ve bulanık yazıyı göstermek için saatin diğer yüzünü çevirdi.

"Harry için - Sevgiler, Dolly - 12/2/62" diye fısıldadı Dolly. Bir şekilde kendini kontrol etmeyi başaramıyordu. "Bu kocama ait," dedi. "Bu Harry'nin saati." Ve ardından dünyası başına yıkıldı.

"Bunu bir cesedin kolundan çıkardık," dedi dedektif, Dolly'nin tepkisini ölçmek için bir süre duraksayarak. "Yanmış bir adamın ölü bedeninden."

Dolly saati eline aldı ve odanın öteki ucundaki duvara çarpana dek, polisten kaçarcasına geri geri yürüdü. Kadın polis memuru hemen ardından geldi ve Dolly'nin elini tuttu.

"Bu bir delil," dedi. "Onu bana verin."

Dolly saati tüm gücüyle tuttu. Yaşadığı şok çekingeniğini tamamen alıp götürmüştü. "Yalan söylüyorsun!" diye acı acı bağırdı. "Harry ölmedi. Ölmedi!" Harry'nin kıymetli saati elinden çekip alınırken, Dolly, "Onu görmek istiyorum. Onu görmem *lazım*," diye tısladı.

Kadın polisin sabrı iyice taşmıştı. "Geriye görebileceğiniz hiçbir şey kalmadı," dedi buz gibi bir sesle.

Polis arabasında eve dönerken Dolly, kafasında bir ses ona aksini fısıldasa da, yol boyunca kendine o cesedin Harry'ye ait olamayacağını söyleyip durdu. O saati Harry'ye onuncu evlilik yıl dönümlerinde hediye etmişti. Harry onu öpmüş ve saati asla çıkarmayacağına dair söz vermişti. Harry'nin saate hayran hayran bakması, Dolly'yi mutlu etmişti. Önce kolunu düz tutmuş, ardından bileğini döndürüp saatteki mücevherlerden yansıyan ışığı izlemişti. O günden sonra Rolex saatini hiç çıkarmamıştı, yatakta bile. Sonraki evlilik yıl dönümlerinde, Dolly Harry'ye, üzerinde adının baş harflerinin kazılı olduğu, Dunhill marka altın bir çakmak almıştı. Harry gülümsemiş ve tıpkı saat gibi, bu çakmağı da her zaman yanında taşıyacağını söylemişti.

Dolly hâlâ onun bir daha asla eve geri dönmeyeceğini kabullenemiyordu.

Terry'nin cenazesini, Audrey ayarlamıştı. Cenazeye yalnızca aile bireyleri katıldı, eve döndüklerinde bir şeyler içtiler, o kadar. Özel olan hiçbir şey yoktu. Hem Shirley hâlâ o kadar kötü durumdaydı ki, Audrey'nin tek yapabildiği ona bir şeyler giydirmektir.

Shirley'nin punk erkek kardeşi Greg de elinden geldiğince yardımcı oluyordu, ama o henüz çok gençti ve ab-

lasının olur olmaz gelen duygusal krizleriyle başa çıkamıyordu. Shirley kendini tabutun üzerinden mezara atmaya çalıştığında Greg o kadar utandı ki, oradan hızla uzaklaşarak tamamen farklı ve daha düzgün bir cenaze törenine katıldı.

Terry'nin mezarı için hâlâ mezar taşı siparişi vermemişlerdi çünkü Audrey insanlardan para istemekten pek hoşlanmazdı. Ama Shirley kendi ayakları üstünde durmayı yeniden başardığında bu konuyu halletmeyi planlıyordu. Audrey, Shirley'nin eski güzellik kraliçesi günlerine geri dönmesini umuyor, cezbedici görüntüsüyle "Miss İngiltere" yarışmasma bile katılabileceğini düşünüyordu. Aslında onu çoktan "Miss Paddington" yarışmasma kaydettirmişti... Shirley böyle ağlamayı bıraktığı zaman bu konuyu tekrar gündeme getirecekti.

Linda, kalabalık Pirelli aile konseyinin yapıldığı apartman dairesinin salonundaydı. Joe'nun tüm akrabaları cenaze törenine davet edilmişti. Hepsi baştan aşağı siyahlara bürünmüş, yüksek sesle İtalyanca konuşuyor, feryat ediyorlardı. Kayınvalidesi, anne Pirelli, günlerdir yemek pişiriyor, masayı makarna, pizza, salam ve nicesiyle donattığı bir ziyafet hazırlıyordu. Linda öksüz biriydi ve cenaze törenine davet edecek ailesi yoktu. Birlikte çalıştığı arkadaşlarının hiçbiri de Joe ile tam anlamıyla tanışamamıştı. Linda kendi kendine içip, sarhoş oluyordu. Misafirlerin onu izlediklerini ve parlak kırmızı elbisesini tasvip etmediklerini hissedebiliyordu. Ama umurunda değildi.

Etrafını saran acılı yüzlere bakarken, Linda aniden odanın ta öteki ucundaki kadını fark etti ve birkaç hafta önce Joe ile gördüğü bu ufak tefek, sarışın şıfırtıyı hemen

tanıdı. İcini ani bir öfke sardı ve davetlileri yarararak, hıçkırıklarla ağlayan sarışının yanına gitti.

“Seni kim davet etti be?” diye bağırdı. Kadına, Joe’yu hatırlatacak bir şeyler vermeliydi. Elindeki şarap kadehini ona fırlattı. Eğer Joe’nun küçük erkek kardeşi Gino onu zamanında geri çekmeseydi, az kalsın kadına saldıracaktı. Hıçkırıkları şiddetlendikçe onu daha da sıkı tutan Gino, Linda’nın kulağına yavaşça bir şeyler fısıldadı ve sarhoşluğun da etkisiyle elini gelişigüzel bir biçimde sağ göğsüne koydu.

Üzüntüden bitip tükenen Dolly Rawlins neredeyse hiçbir şey yememişti. Gece ve gündüz birbirine karışmış gibi hissediyordu. Ama bir şekilde otomatiğe bağlamış ve kocasını defnetmeyi kabul etmişti. Sade, siyah bir takım elbise giymiş ve küçük bir peçesi olan siyah şapka takmış, salonda oturuyordu. Oğlak derisi, siyah eldivenlerini düzeltip duruyor, yumuşak derinin altında evlilik ve nişan yüzüklerini hissediyordu. Wolf koltukta yanına oturmuş, küçük sıcak bedenini, Dolly’nin kalçasına yaslamıştı.

Dolly böyle bir günde bile dikkat çekiciydi; kum rengi saçları kusursuzdu. Sade bir makyaj yapmıştı ve ciddi bir duruşu vardı. Kimsenin kendisiyle o özel acıyı paylaşmasına izin vermeyecek bir kadındı. Bu acıyı muhtemelen anlayamazlardı ve istediği son şey, birilerinin onu anladığını söylemesiydi.

Dolly ile Harry’nin ilişkisi hep çok özel olmuştu. Dolly, merhum babasının Petticoat Lane’deki antika ve ikinci el eşya dükkânını işletirken tanışmışlardı. Ama Dolly’yi ona çeken, Harry’nin şaşalı Jaguar’ı, muhteşem görüntü-

sü ve cazibesi değildi. Elbette tüm bunları da fark etmişti. Ama aralarındaki bağ, tüm bunlardan daha fazlasıydı.

Harry Dolly'ye tek taş bir yüzükle evlenme teklifi ettiğinde, Dolly'nin nefesi kesilmişti. Harry'nin annesi Iris'in de nefesi kesilmişti ama başka bir sebeple. Iris, oğlunun, kendisinin servet avcısı bir şıllık olarak gördüğü bir kadınla evlenmek istemesine inanamıyordu. Iris tek oğlunu, babası silahlı soygundan hüküm giyip, serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra kanserden ölünce, tek başına büyüttü. Oldukça başarılı ve görünürde meşru bir antika işi kurmuş, Harry'nin iyi bir eğitim aldığından ve antika sanatı, gümüş ve değerli taşlarla ilgili bilgisini geliştirmek için pahalı seyahatlere gittiğinden emin olmuştu. Harry işleri devraldığında, Iris kireçleme ve görüşünü karartan migren ağrılarıyla boğuşuyordu, yani emekli olmaya çoktan hazırды. Son isteğı, tek çocuğunun üst sınıftan, cemiyet hayatından, zengin, genç bir kadınla evlendiğini görmektir. Bu, Harry'nin annesine ilk kafa tutuşuydu.

Dolly, Iris'i sevgili oğlunun ona aldığı St. John'daki o mükemmel ahşap evinde ziyaret ettiği günden Harry'ye hiç bahsetmemişti. O günlerde pek de zarif olmaması bir yana, Dolly hiçbir zaman tam olarak Iris'in hayal ettiği altın rengi saçları olan kız olmamıştı. Çekiciydi ama bir kadın olarak fazla iriydi ve onca yıldır ağır işlerde çalıştığını belli eden elleri vardı. Ama ağırbaşlı ve anaç bir yapısı vardı ve yalnızca söz ona düştüğünde konuşurdu. Iris kendini toparlayıp, ona çay içmek isteyip istemediğini sormuştu.

"Hayır, teşekkür ederim Bayan Rawlins," diye cevaplamıştı Dolly. Iris genç kızın Doğu Yakası aksanı karşısında yüzünü buruşturmuştu. "Yalnızca Harry'yi çok sevdiğimi bilmenizi istiyorum ve bu hoşunuza gitsin ya da gitmesin, biz evleneceğiz. Süregelen tehditleriniz ve ilişkimizi

onaylamamanız, bizi birbirimize daha da yaklaştırmaktan başka işe yaramıyor. Çünkü Harry beni seviyor ve bana ihtiyacı var.”

Dolly, Iris’e cevap hakkı vermek ve eğer birazcık aklı varsa özür dilemesi için duraksamıştı. Iris ise bunun yerine yavaşça, sıradan kıyafetleri ve pek de bir albenisi olmayan babetleriyle alay edercesine, Dolly’yi baştan aşağı süzmüş-tü.

Dolly omuz silkmiş ve konuşmaya devam etmişti. “Babam da bir antikacıydı ve eşinizi tanıyordu. Yani bu havalarınız bana sökmez. Herkes onun hırsızlık yaptığını ve Pentonville’de silahlı soygundan on sene yattığını biliyor. Herkes, o içerideyken işi sizin devralmanız gerektiğini de biliyor. Ve dürüst olmak gerekirse, paçayı kurtardığınız için şanslısınız.”

Daha önce kimse Iris’le böyle konuşmamıştı. “Hamile misin?” diye sormuştu, şaşkındı.

Dolly kalem eteğini düzeltmişti. “Hayır, Bayan Rawlins. Değilim ama bir aile kurmak istiyorum ve eğer siz de bu ailenin bir parçası olmak istiyorsanız, ağzınıza bir fermuar çekmeniz gerekecek. Harry’yle ben siz izin verseniz de vermeseniz de evleniyoruz. Hem onu işten uzaklaştırmakla tehdit etmeniz de kendi topuğunuza sıkmanız demek.” Dolly evden çıkmak için arkasını dönmüştü. “Kapıya kendim gidebilirim.”

“Eğer istediğin paraysa,” demişti Iris, “sana hemen şimdi bir çek hazırlayabilirim. Fiyatını söylemen yeterli.”

Dolly tek taş yüzük takılı olan sol elini göstermişti.

“Benim tek istediğim bu yüzükle hayatıma devam etmek ki sizin buna yetecek paranız yok. Tek istediğim Harry ve onu mutlu edeceğim. Dediğim gibi, isterseniz haya-

tımızın bir parçası olabilirsiniz ya da olamazsınız. Bu size kalmış.”

Dolly bir kez daha kapıya yönelmiş ve bir kez daha Iris’in ağzından çıkan kelimeler onu durdurmuştu.

“Harry’yle antika işini birlikte yürütmeyi düşünüyor-
san, şu basit Doğu Yakası aksanından kurtulsan iyi eder-
sin.”

“Deniyorum, Bayan Rawlins,” demişti Dolly. Omzun-
dan arkaya doğru bir bakış atmış ve gözlerini Iris’inkilere
dikmişti. “Tıpkı bir zamanlar sizin de yaptığınız gibi.”

Harry’nin, Dolly’nin pek hoşlanmadığı kuzeni Eddie
Rawlins, yanakları soğuktan kızarmış bir şekilde içeriye
girdi ve Dolly’yi daldığı derinliklerden çıkardı. Görünüş
olarak Harry’yi andırıyordu ama Harry ona göre çok daha
güçlü ve kaslıydı, Eddie onun daha zayıf bir versiyonu gi-
biydi.

Ellerini ovuşturdu ve başıyla pencerenin dışındaki ce-
naze kortejini işaret etti. “Hepsi burada,” dedi neşe saçan
bir yüz ifadesiyle. “Ne kalabalık ama. Fisher’lar burada,
yolun diğer tarafındaki arabada bizi izleyen aynasızlardan
bahsetmiyorum bile. Sıranın sonunu görmek imkânsız! Dı-
şarıda elliye yakın araba var.”

Dolly dudaklarını ısırды. Kendisi cenaze töreninin bu
şekilde olmasını istememişti ama Iris bu konuda ısrarcıydı;
Harry, özel bir töreni hak eden, önemli bir adamdı. Dolly,
Iris’in de ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebiliyordu,
bu sebeple istediğini yapmasına izin vermişti. Iris ona bu-
nun için asla teşekkür etmeyecekti ama bu jest Dolly’nin
hayatına uzun vadede daha az stres katacaktı.

Siyah deri el çantasını alan Dolly ayağa kalktı ve ete-

ğini düzelterek, dışarı çıkmadan önce koridordaki aynada kendisini kontrol etti. Tam ön kapıya gelmişti ki, Eddie onu durdurdu ve cebinden kahverengi küçük bir paket çıkardı. Dolly'ye doğru eğildi ve orada ikisinden başka kimse olmamasına karşın fısıldayarak konuştu.

"Bu senin için, Dolly. Şu anın bunun için doğru zaman olmadığını biliyorum ama aynasızlar benim de evimin etrafında dolanıp duruyor ve Harry eğer ona bir şey olursa bunu sana vermemi istemişti."

Dolly pakete şöyle bir baktı. Eddie paketi elinde tartar gibi yaptı ve Dolly'ye biraz daha yaklaştı.

"Sanırım içinde Harry'nin deposunun anahtarları var," dedi.

Dolly paketi el çantasına attı ve Eddie'nin ardından dışarı çıktı. Birazdan Harry'yi toprağa vereceğine inanamıyordu. Tek yapmak istediği, bir yere uzanıp ölmekti. Küçük köpeği artık onu hayatta tutan tek şeydi.

Komşuları araba yoluna çıkmıştı. Dolly evin ön bahçe yoluna doğru yürürken, herkesin onu izlediği hissine kapıldı. Arabalar birbiri ardına sıralanmış, sabırla, çiçek buketleri ve çelenklerle süslü cenaze arabasını takip etmeyi bekliyorlardı. Dolly daha önce hiç bu kadar çok kalp ve haç görmemişti; bu canlı renkler siyah arabalarla tezat oluşturunuyordu.

Eddie, Dolly'ye siyah cam kaplama pencereleri olan siyah Mercedes-Benz'in arkasına kadar eşlik etti. Dolly arabaya binmek için başını eğerken, kayınvalidesinin arkadaki Rolls-Royce arabada olduğunu gördü. Iris dudaklarını oynatarak ona "Kaltak" dedi. Dolly onu, tıpkı evlilik hayatı boyunca yaptığı gibi görmezden geldi.

Arka koltuğa oturunca, başıyla Eddie'ye yavaş yavaş hareket eden cenaze arabasını takip etmesini işaret etti. Ed-

die dikiz aynasından, Dolly'nin kireç gibi olmuş yüzünden süzülen gözyaşlarını görebiliyordu. Dolly, gergin bir ses tonuyla konuşurken, gözyaşlarını silmeye çalışmıyordu bile.

"Umarım onlara cenazeden sonra evde hiçbir şey olmayacağını söylemişsinizdir. Hiçbir şey! Bu olay ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

"Evet, söyledim," dedi Eddie dikkatlice. "Ama sanırım Iris cenazeden sonra bazı arkadaşlarıyla kendi evine gidecek. Bana da gitmemi teklif etti. Her şeyi o ödeyecekmiş." Dolly gözlerini kapattı ve başını salladı. Iris emekli olduğundan beri kendi ihtiyaçlarını karşılamada yetersiz kalıyordu, yani "her şeyi onun ödemesi" aslında her şeyi Harry'nin ödemesi anlamına geliyordu ki bu artık Dolly'nin ödemesi demekti.

Harry Rawlins, mezarlıkta toplanan yüzlerce insan ve mezarın etrafına konulan daha fazla çiçekle annesinin istediği şekilde gömüldü. Tören boyunca Dolly, tek başına ayakta durdu ve hareket etmedi. Mezardan ilk ayrılan da o oldu, meraklı ve çoğu davetsiz olan insanlar başlarını kaldırıp Dolly'nin gidişini izlediler.

Yas tutanların arasında, lacivert kaşmir paltosu, kumsuz takım elbisesi ve gömleğiyle Arnie Fisher da vardı. Dolly'nin arabası hareket ettiği gibi, kalabalığın arkasında duran sakallı adama başıyla bir işaret verdi. Boxer Davis öne doğru çıktı. Boxer'ın takım elbisesi, Arnie'ninkine kıyasla, eski püskü ve yıpranmıştı. Gömleği bile lekeli ve kirliydi. Törenin ortasında o koca kafası rahatlıkla seçiliyordu, ardından soğuktan akan burnunu elinin tersiyle sildi. Arnie Fisher Dolly'nin yavaşça geri geri giden Mercedes'ine doğru bir bakış attı ve başıyla Boxer'a arabayı takip etmesini işaret etti. Boxer, biraz utanarak, ayak directti.

“Sence de birkaç gün beklemem gerekmez mi, patron? Yani kocasını biraz önce gömdü.”

Arnie birkaç saniye Boxer’ı süzdü, başıyla Mercedes’i yeniden işaret etti ve kafasını diğer yana çevirdi. Konuşma bitmişti.

Arnie’nin biraz gerisinde, uzun boyuyla herkese tepeden bakan, Boxer’ın bile yanında ufacak kaldığı, küçük erkek kardeşi Tony duruyordu. Arkadaşlarıyla sohbet ederken dokunduğu sağ kulağındaki elmas, güneş ışığında parlıyordu. Arkadaşlarına anlattığı komik hikâyenin sonuna geldiğinde, hepsi kahkahalara boğuldu. Ağabeyinin aksine Tony yakışıklı bir adamdı, aslında iki kardeş arasındaki tek benzerlik buz mavisi gözleriydi. Arnie uzağı iyi göremiyor, bu sebeple çerçevesiz gözlük kullanıyordu. Ama her ikisinin de gözlerine ortak bir duygusuzluk hâkimdi. Boxer önce Tony’ye sonra Arnie’ye baktı, ardından aldığı emre uyarak, uzun zamandır Harry ile birlikte mutlu bir yaşam sürdükleri, artık bomboş olan büyük evlerine geri dönen Dolly’yi takip edebilmek için, dağılmakta olan kalabalığı yararak ilerledi.

Kalabalığın biraz ötesinde, Çavuş Fuller, törene katılan herkesi aklına not ederek sırtını bir mezar taşıya yasladı. *Tanrı’m, diye düşündü, tıpkı bir suçlular geçidi gibi.* Azıllar ve yeni yetmeler, bütün suçlular oradaydı. İşine düşkünlüğüyle üstlerini etkileyen Fuller ayak işi olarak gördüğü bu göreve gönderilmekten ötürü kızgındı. Şefi, Müfetiş George Resnick, Harry Rawlins’i izlemekle kafayı bozduğunda Fuller henüz doğmamıştı. Resnick o sabah ona ve polis memuru Andrews’a, “Bir şeyler olacak, Fuller,” diye çıkmıştı. “Londra’daki bütün suçlular bugün, ya son görevlerini yapmak ya da Rawlins’in mezardan bir daha çıkmayacağına emin olmak için o mezarlıkta olacak.

Yani bir şeyler dönecek ve ben ne döneceğini bilmek istiyorum.”

Müfettiş Resnick, Harry Rawlins'in üç silahlı banka arabası soygununun da fikir babası olduğuna inanmıştı hep. Bunu kanıtlamak onun için bir takıntı, Rawlins içinse büyük bir sorun olmuştu. Sonunda Rawlins harekete geçmişti. Birileri, tanınmış bir suçludan zarf alırken Resnick'in fotoğrafını çekmişti. Bu haber *Dünya Haberleri* gazetesine sızdığı anda, Resnick kendini bir rüşvet soruşturmasının içinde bulmuştu. Masum olduğunu kanıtlaması iki ayını almış ama bu iki ay sonunda, Resnick işinin başına dönse de geçirdiği kötü tecrübe çoktan terfi hayallerini mahvetmişti. Kariyerine aldığı bu silinmesi zor leke, Resnick'in Rawlins'e olan kinini artırmış ve Resnick, kaç yıl sürerse sürsün bir gün Harry Rawlins'i parmaklıkların ardına tıkağına ant içmişti. Ölüm Resnick'ten önce davranmış ama görünüşe göre Resnick'in takıntısı ölümün de ötesine geçmişti.

Fuller, Resnick'i pek umursamıyordu, çünkü bir anlığına bile onun da kendisini umursadığını düşünmemişti. Resnick o lanet Harry Rawlins'i yakalamayı her şeyin önüne koymuştu. Yine de ikisinin de umursadığı ortak bir şey vardı; Fisher kardeşlerin neyin peşinde olduğu ve kimlerle konuştuğu. Fuller bu sebeple onları bir şahin gibi takip etmişti. Fuller terfi almak için sabırsızlanıyordu ve Fisher kardeşler, Fuller polisliğe başladığından beri her polisin en çok arananlar listesindeydi. Onları yakalamak yüzyılın olayı olurdu, hem artık Rawlins ölmüştü.

Yas tutan kalabalık dağılırken, Fuller mezarların arasından çıkışa doğru yöneldi. Kırk numara ayakkabılarına bulaşan çamuru fark ettiğinde bekleyen polis arabasına binmek üzereydi, onu fazlasıyla rahatsız eden çamuru

çimlere sildi. Polis Dedektifi Andrews sürücü koltuğundan ona pis pis gülüyordu. Fuller ise bu durumdan özellikle hiç hoşlanmamıştı çünkü çamur en sevdiği pantolonunun kenarına da bulaşmıştı.

Fuller arabanın kapısını açtı ve yavaşça oturdu. Mükemmel bir şekilde ütülenip katlanmış beyaz, tertemiz bir mendil aldı ve pantolonun sağ paçasına bulaşan çamuru temizlemeden önce mendile tükürdü.

"İlginç bir şeyler oldu mu?" diyerek konuşmayı başlatan Andrews oldu. Geçen bir saat boyunca Fuller'ın sıkıntıdan patlayışını izlemişti.

"Bu Resnick dingili kariyerini mahvetmeye çok hevesliyse bunu yapabilir, ama benimkini mahvetmesine izin verneyeceğim," dedi Fuller arkasına yaslanarak.

"*Dünyadan Haberler*'de onun hakkında bir şeyler okuduğumu anımsıyorum." Andrews dedikoduya bayılırdı. Emniyetteki kadın memurları bu şekilde etkilediğini sanıyordu. "Rüşvet aldığı için görevinden uzaklaştırıldığına dair bir haberdirdi. Rüşvet yiyen sahtekâr polis."

"İyi de bundan bana ne?" dedi Fuller kızgınlıkla. Kapıyı hızla kapattı ve başıyla Andrews'a arabayı sürmesini işaret etti.

"Henüz çavuş bile olmamışken, cesaretinden ötürü onur belgesine layık görülmüştü," dedi Andrews arabayı çalıştırırken. "İyi bir polisti."

"Ama artık değil!" Herkes Resnick'in terfi olmasına dair hiçbir ihtimalin kalmadığını biliyordu. Müfettiş unvanını dişıyla tırnağıyla korumuşturdu. Aina adı ne zaman terfi kelimesiyle birlikte anılsa, birileri eski günleri yeniden gün yüzüne çıkarıyor ve Resnick'in adı hemen unutuluyordu. Yalnız yakın zamanda Başmüfettiş Saunders, cezai işler soruşturma şubesi amirinden Resnick'e yeniden bir operas-

yonu yönetme yetkisi vermesini istemiş ve amir hâlâ kapamamış eski bir davayı istemeye istemeye ona vermişti.

“O keş dinozorla birlikte çalışan her polis, teşkilat tarafından onun kadar beceriksiz görülür. Sana ancak bu kadarını anlatabiliyorum Andrews, ciddiylim.”

Fuller her zaman yanında bulundurduğu not defterini açtı ve cenazede not aldığı isimlere göz gezdirmeye başladı. “O artık hayalet peşinde koşan bir aptaldan başka bir şey değil. Biz dikkatimizi hâlâ hayatta olanlara vermeliyiz.” Araba hareket ederken, Fuller de Arnie Fisher’ı görebilmek için arkasını dönüp, otoparkta bekleyen insan kalabalığına baktı. Ama adam çoktan gitmişti. Fuller kaşlarını çattı ve not defterine hafifçe vurdu.

“Gidip Rawlins’in annesinin evini kontrol edelim. Bakalım kim o şerefsiz olan son görevini yerine getirmek için orada.”

2. BÖLÜM

Dolly yumuşak kadife koltuğuna oturmuş, bardağına dikkatle konyak koymakla meşgul olan Boxer'ı izliyordu. Boxer portakal suyu içiyordu, bu şekilde iyi bir izlenim vermeye çalıştığına şüphe yoktu. Dolly neden bu koca aptalın içeri girmesine izin vermişti ki? Onca insanın içinden neden ona izin vermişti? Yine de Boxer'ın varlığı Dolly'yi rahatlatıyordu, kendine has eğlenceli tarzma karşın Harry'nin ölümünden gerçekten etkilendiği ortadaydı. Dolly, sürekli etrafında dolanan Wolf'u okşamak için elini aşağı sarkıttı. Köpekçik bu dokunuşun ardından kafasını yukarı kaldırdı ve Dolly'nin parmak uçlarını yaladı. Dolly çok yalnız hissediyordu, fazlasıyla yalnız.

Boxer oksijen israfıydı. Ama Harry'yi çok sever ve onu arkadaşı olarak görürdü. Harry elbette ki onun arkadaşı değildi. Yalnızca ona göz kulak olur ve tuhaf görevler verirdi, bunun sebebi de onu sevmesi değil, Boxer'ın kolay yönlendirebilir biri olmasıydı. Boxer Harry'yi, Wolf'un Dolly'yi takip ettiği gibi takip ederdi; aradaki tek fark Wolf'un karşısındakinin de onu kesinlikle sevdiğini anlayabilecek kadar zeki olmasıydı.

Sessizce içkilerini içtiler. Hâlâ ayakta duran Boxer sanki hantal bedenini koltuklardan birine bırakıp bırakmaması gerektiğinden emin olamıyormuş gibi huzursuz görünüyordu. Dolly oturmasını ima ederek başını salladı ve Boxer artık boş olan bardağını bacak hizasında tutarak oturdu. Dolly yorgundu, başı ağrıyordu ve Boxer'ın gitmesini istiyordu, ama o, orada oturmaya devam ediyordu. Bir süre sonra, öksürdü ve yakasına dokundu.

"Harry'nin defterlerini istiyorlar," dedi düşüncesizce.

"Kim onlar?" Dolly suratının düştüğünü ondan saklamaya çalıştı. Hiçbir şeyi belli etmemeye çalışıyordu.

Boxer yeniden ayağa kalktı ve odanın içinde gergin adımlarla volta atmaya başladı. "Artık Fisher kardeşler için çalışıyorum, Dolly. Şey... Onlar... Harry'nin defterlerini istiyor."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," diye cevap verdi Dolly.

"O defterlere iyi para verecekler," dedi Boxer sesi hafifçe titreyerek. Ciddi bir tavır takınmaya çalışıyor, aynı zamanda emrivaki konuşmaktan çekiniyordu.

Dolly'nin ilgisizliği Boxer'ı endişelendiriyordu. Dolly, Boxer'ın endişelendiği zaman ne kadar dikkatsiz hale geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Farkına bile varmadan Dolly'ye bir sürü şey söyleyebilirdi.

"Harry'nin defterleri," diye konuşmaya devam etti Boxer. "O defterlerle ünlüydü. Polise isim veriyordu, Dolly, bunu biliyorsun. Ona karşı çıkan herkesi polise verdi, belki bazılarını henüz vermemişti. Ama bunu yaptığını sen de biliyorsun. Eğer aynasızlar o defterlere ulaşırsa, Londra sokaklarında bir tane bile kötü adam kalmaz."

"Sana bilmiyorum demiştim."

Boxer şimşek gibi bir hızla Dolly'nin yanında bitmiş, koca kafasını onunkine yaklaştırarak eğilmiş ve başparmağını doğrultmuştu. Dolly hareket etmedi. Boxer öfkeli değildi, korkuyordu.

"Evet, biliyorsun. Biliyorsun işte! Nerede o defterler Doll?"

Dolly, aniden gelen bir öfke patlamasıyla ayağa fırladı. Boxer geri adım attı. "Bana sakm bir daha böyle seslenme, duydun mu beni? Yalnızca Harry bana Doll diyebilir! Ben

defter falan bilmiyorum. Hem bu durumun Fisher kardeşlerle ne alakası var?"

Boxer, çaresizce şansını yeniden denerken, Dolly'yi kollarından tuttu. "Onun yerine artık Fisher kardeşler geçti. Beni buraya gönderdiler ve eğer elim boş dönersem, bir dahaki sefere buraya Tony gelir. Yani kendine bir iyilik yap ve bana defterlerin nerede olduğunu söyle!"

Dolly bir adım geri çekildi, yumruğunu sıkıgında avuç içine tırnakları batarken, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Tanrı aşkına, onu daha yeni gömdüm!" Kısa bir süreliğine, Fisher kardeşler gibi boktan heriflerin Harry'nin yerini aldığı düşüncesi Dolly'nin acısını yeniden gün yüzüne çıkardı.

Boxer bunu hemen fark etmişti, çünkü kendisi de aynı acıyı paylaşıyordu. İçi suçluluk duygusuyla kaplanan Boxer'm yüzü yumuşayıverdi. "Geri geleceğim."

"Kimsenin buraya gelmesini istemiyorum. Hiç kimse! Şimdi defol!"

"Pekâlâ, Dolly, merak etme. Sadece polise falan gitmeye kalkma, tamam mı? Bu Fisher kardeşlerin hiç hoşuna gitmez. Geri geleceğim."

"DEFOL! HADİ! DEFOL GİT BOXER!" diye bağırdı Dolly elindeki bardağı Boxer'a fırlatarak. Boxer tam zamanında geri çekilince, bardak kapıya çarparak paramparça oldu. Teslim olmuşçasına ellerini yukarı kaldıran Boxer, arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

Ön kapı çarpılarak kapanınca Dolly yeniden pikabın yanına gitti. Oda Kathleen Ferrier'in güzel sesiyle dolarken, Dolly öfkesinin uzaklaşıp gittiğini hissetti. Şarkıya eşlik etmeye başladı: "*Sensiz hayatın ne anlamı var? Eğer sen yoksan hayat nedir ki?*"

Aniden Eddie'nin ona cenazeden önce verdiği paketi

hatırladı. Hemen el çantasını aldı ve içindekileri etrafa saçarak yere döktü. Dizlerinin üzerine çöktü ve Harry'den bir mesaj olmasını umarak anahtarların arasında kalan kâğıt parçasını aramaya başladı. Notu hızla açtı ve Harry'nin mükemmel el yazısını anında tanıdı.

Banka kasası - H.R. SMITH - Şifre: HUNGERFORD

Bayan H.R. SMITH olarak imza at.

Kâğıdın alt kısmında daha fazlası yazılıydı.

Sevgili Doll,

Kiralık kasa için benimle birlikte bankada imza attığın günü hatırlıyor musun? Şimdi o kasadaki her şey sana ait. Anahtarlar Liverpool Caddesi'ndeki depo için. Orada bir şeyler bulacaksın ama bulduklarından bir an önce kurtulman gerek.

Harry.

Dolly hemen yanındaki Wolf'la birlikte krem rengi halıda diz çöktü ve kâğıdı göğsüne bastırdı. Kâğıdı, ne zaman yazıldığını anlamaya çalışarak yeniden okuyup durdu. Üzerinde tarih veya aşk sözcükleri yazmıyordu, yalnızca basit direktifler vardı. Dolly banka kasasında defterlerin olduğundan emindi. O defterlerin var olduğunu hep biliyordu çünkü Harry sürekli liste tutardı. Annesi ona, suçlu veya değil, güvенеbileceği insanlar olmadan başarısız olacağını öğretmişti. Ona defteri nasıl tutacağını, isimleri, tarihleri ve yapılan legal ya da illegal alışverişleri nasıl kaydedeceğini öğretmiş ve bu defterleri evinden uzak, güvenli bir kasada tutması gerektiği konusunu ısrarla belirtmişti. Bu defterler ona ihanet eden herhangi biri karşısındaki güvencesi olacaktı.

Dolly yakmadan önce mektubu ezberledi ve anahtarları kendi anahtarlığına taktı. Harry onunla gurur duyardı. Wolf'u üst kata götürürken, şifreyi kendi kendine tekrarlayıp durdu: "Hungerfold, Hungerfold." Şifreyi hatırlaması kolaydı ve bankadaki imza işi de basitti: "Önce 'Bayan', sonra Harry'nin isminin baş harfleri ve ardından Smith..."

Yatağa girmeden önce, Fisher kardeşlerin ona defterler için ne kadar çok para verebileceğini düşündü. Saçlarını taradı ve ardından yatak odasının camının önüne gitti. Evin bahçe kapısının biraz aşağısında sivil bir polis arabası bekliyor ve evi gözlüyordu. "Pislikler," diye mırıldandı Dolly ve ardından perdeleri kapattı.

3. BÖLÜM

Bir grup polis neredeyse iki gündür Dolly Rawlins'in evindeydi ve evin her köşesini didik didik arıyorlardı. Çocuk odasındaki küçük karyolayı bile darmadağın etmişler, hatta ufak bir çakıyla şilteyi yarararak açmışlardı. *Bir de bizim pislik olduğumuzu düşünüyorlar*, diye geçirdi içinden, göz yaşlarını tutmaya çalışırken. Ölü bebeklerinin odası, Harry'yle kaybettikleri küçük oğlan çocuğunun şimdiye dek el değmemiş, kutsal hatırası artık lekelenmiş, kirlenmiş ve pislik içindeydi. Dolly bebeğini yeniden kaybediyormuş gibi hissediyordu. Hislerinin böyle duygusuzca yok sayılması onu yaralasa da, bunu göstermemeye çalıştı.

Evin iç kısmındaki işlerini bitiren polisler, dışarı çıktılar. Evin dağılmadık hiçbir köşesi kalmamıştı. Bahçeyi kazmış, saksıları boşaltmış ve toprağı didik didik etmişler, yine de bir şey bulamamışlardı. Kıyıda köşede birinin cebinden düştüğü fark edilememiş, orada öylece kalmış alakasız bir kuru temizleme fişi bile yoktu.

Harry'nin salondaki masasının bütün çekmecelerini yere döktüler, gördükleri her mektubu, her zarfı ve hatta her resim çerçevesini açtılar. Polisler güzel evini mahvederken Dolly onları izledi. Hiçbir şey demeden, vücudunu saran öfkeyle, sadece onları izledi; hiçbir şey bulamayacaklarını biliyordu. Harry çok zeki biriydi, polislere göre fazla zeki. Ters çevrilmiş koltukta oturan Polis Dedektifi Andrews, şöminenin üzerinden aldığı bir fotoğraf çerçevesini parçalarına ayırmak üzereyken, Dolly öfkeyle atıldı.

“Onu yerine bırak seni piç!” Çerçeveyi elinden kaptı.

Andrews, Dolly'nin özel mektuplarını okurken ayakta dikilen Fuller'a baktı. Dolly, yüzünü Fuller'a çevirdi.

"Onu bırakmasını söyle. O, evlilik yıl dönümümüzde birlikte çekildiğimizi son fotoğraf."

Fuller mektuptan başını kaldırmadı. "Çerçeveyi geri bırak, koca adam," dedi Andrews'a, Dolly'den tarafa bakmadan. "Son soygunun ve Londra'da meydana gelip bugüne dek çözülememiş tüm silahlı soygunların kurbanlarına gösterebilmek için Rawlins'in son zamanlarda çekilmiş bir fotoğrafına ihtiyacımız var."

Dolly'nin sabrı taşmıştı. Salonundaki eşya yığınlarının arasından telefona doğru yürüdü.

"Bu haneye tecavüzdür!" diye bağırdı Fuller'a. "Yetkinizle konuşmak istiyorum. Adı neydi?" Fuller'dan cevap yoktu. "Sana bunu ödeteceğim. Ayrıca kocamın saatini geri istiyorum... Hey, beni dinliyor musun sen? O saati ona ben aldım ve geri istiyorum. O saat bana Harry'den kalan tek şey."

Fuller Dolly'yi görmezden gelmeye devam etti ki bu Dolly'nin öfkesini daha da artırdı. Ahizeyi kaldırdı. "Yetkiniz diyorum! Adı ne? Adını bilmek istiyorum."

Şimdi Fuller da ona bakıyordu. "Müfettiş George Resnick," dedi Fuller zoraki bir gülümsemeyle.

Dolly, eli yanmış gibi bir tepkiyle ahizeyi yerine geri koydu. Harry'yi canı sıkkın görmesine sebep olan tek şey, bu Müfettiş George Resnick'le ilgili durumlardı. Harry'nin bir banka kamyonu soygununa karıştığını kanıtlamaya kararlı olan adam Dolly'yi sorgulamak için eve gelmişti. Her ne kadar Dolly yalan söylese de, Resnick onu, bir gün kocasını mutlaka müebbetle mahkûm etmekle tehdit etmişti.

Dolly, Harry'yi, Resnick meselesini çözmesi gerektiği konusunda uyarmıştı. "Sence de işler Resnick için karma-

karışık bir duruma gelseydi çok komik olmaz mıydı?" de-yivermişti birden. "Herkesin onun rüşvet aldığı düşün-düğünü ve işin içine basın karıştığını hayal etsene."

Bu konuşmayı takip eden pazar günü, Harry kahvaltı masasına *Dünyadan Haberler* gazetesinin o günkü sayısını bırakmıştı. Resnick'in kariyeri baş sayfa haberiyle param-parça oluyordu. Harry karısına gülümsemiş ve bir şam-panya şişesi açmıştı. Resnick'in sonunu getirmelerinin şe-refine içmişlerdi.

Ama görünüşe göre Resnick Harry davasını yeniden ele almıştı ve Harry artık kendini savunmak ya da Dolly'yi korumak için ortalıkta olmadığından, onun adını lekele-meye kararlıydı.

"Kocam öldü," dedi Dolly Fuller'a. "Bu size yetmez mi?"

Kısa ve tıknaz yapısıyla Müfettiş George Resnick, her zamanki gibi ağzında sigarası, başının arkasına düşmüş eski şapkası ve önü açık ceketiyle emniyet koridorunda belirdi. Resnick'in kolunun altında kalm, ağır bir dosya vardı. Dedektiflerin çalışma odalarını geçerken, kapılara hafifçe vurarak teker teker açtı ve hiç duraksamadan emir-ler vermeye başladı.

"Fuller, hemen odama gel. Raporları da getir. Andrews, git ve bana kahve getir! Alice, o adli tıp raporları-nı bugün geri istiyorum!" Emir verdiği hiç kimse aslında Resnick'in görüş alanında değildi ama o, hepsinin yerin-de olduğunu ve bu emirleri yerine getireceğini biliyordu. Kendi odasına geçerken, anahtarını çıkardı, kapısını açıp içeri girdi ve arkasını bile dönmeden zaten çatlamış olan kapı camını titreterek, kapıyı ayağıyla kapattı.

Alice, Resnick'in istediği adli tıp raporlarını kaparak hızla odasından fırladığında, Andrews koridorda yürüyen Fuller ile çarpıştı.

"Kahve makinesi bozulmuş!" dedi Alice.

Andrews'un yüzü kireç gibi oldu. Bu olay Resnick'in pek hoşuna gitmeyecekti. Andrews koridorda koşuşturarak başka bir kahve makinesi aradı.

Saat neredeyse 9:30 olmuştu. Fuller 9'dan beri siparişlerini bekliyordu. Gergin bir şekilde zaten düzgün olan kravatını düzeltti ve Resnick'in kapısını çaldı.

"Gir!" diye kükredi Resnick.

Resnick'in ofisi her zamanki gibi darmadağınktı. Oda-daki bütün kullanım alanları, kirli kahve bardakları, kâğıtlar ve sigara izmaritlerinin yığıldığı küllüklerle doluydu; yerde bile gruplar halinde birikmiş sinekler vardı. Dosya dolabındaki çekmeceler açıktı, çünkü hepsi tıka basa doluydu. Resnick tüm bu kaosun ortasında ayakta dikilmiş, ciğerleri çıkarcasına öksürerek günün onuncu sigarasını içiyor ve aynı zamanda bir dosyayı okuyordu.

Alice hemen Resnick'in masasını toparlamaya başladı. Hızlı çalışıyor, küllükleri çöpe döküyor ve odanın etrafına dağılmış buruşuk kâğıt parçalarını topluyordu. Alice, Resnick her gün olayları net olarak görebilsin diye, onun düzensiz hayatını düzene koymak için oradaydı. O olmadan, Resnick kesinlikle sinek ve kül tablalarının arasında boğulur ve herkese normalde davrandığından bin kat daha kötü davranırdı. Alice uzun zamandır Resnick'le çalışıyordu ve onun yıllardır nasıl bir cehennem yaşadığını çok iyi biliyordu. Geçirdiği soruşturmanın her dakikasında Resnick'in yanında olmuş, onun geceleri nasıl sessizleştiğini ve zayıf düştüğünü görmüş; Rawlins ona tuzak kurup ihbar ettiğinde, Resnick'in tam olarak neyi kaybettiğini

çok iyi anlamıştı. Her şeyden öte, Resnick itibarını ve bir polis memuru olarak duruşunu kaybetmişti ve o günden beri, ne kadar çok denese de geri alması imkânsız olan tek şey buydu. Emniyetteki çoğu kişi, Resnick'in değişken ruh halleri ve kötü alışkanlıklarıyla her gün başa çıkabildiği için Alice'in bir melek olduğunu düşünüyordu ama Resnick'le çalışmak onun hep hoşuna gitmişti. Resnick, göz açıp kapaymca kadar, herkesin imrendiği bir adamdan, bir utanç kaynağına dönüşmüştü ve geriye kalan herkes, onun memuriyetinin ilk yılında gösterdiği üstün başarıyı unutmuşa benziyordu. Alice ise bunu asla unutamazdı. Sonsuza dek ona sadık kalacaktı. Ayrıca Alice, Resnick'in bugüne dek "lütfen" veya "teşekkürler" dediği ilk kişiydi.

"Alice çöplerimi çöp yakma kazanına götürüyor, Fuller," dedi Resnick. "Bu odaya temizlikçilerin girmesine izin vermiyorum çünkü bir şeyler kaybolabilir ya da yanlış insanlar tarafından görülüp, yanlış kişilerin eline geçebilirler." Fuller, Resnick'in bir şey ima edip etmediğini anlamaya çalışarak kızardı.

Alice tam da telefon için masada yer açarken, telefon çaldı.

"Ne var?" dedi Resnick yüksek bir ses tonuyla. Her geçen dakika yüzü daha da kızarıırken telefonda konuşan kişiyi dinledi, ardından ahizeyi fırlatırcasına kapattı. "Adli tıp," dedi sinirle. "Çok sinirliyim çünkü oradan dosyaları izinsiz ve gerekli belgeleri doldurmadan aldığımı söylüyorlar." Resnick buruşturduğu bir kâğıt parçasını Fuller'a fırlattı. "Şu formu doldurun ve o dallamalara geri gönderin! Diğer herkesi de buraya çağırın."

Fuller, Resnick'in getirmesini istediği diğer memurları da çağırmak için ofisten çıkarken, elinde kahvelerle Andrews geldi. Resnick kahvelerden birini aldı, bir sigara daha

yaktı ve artık günlük bir alışkanlık haline getirdiği, yeni temizlenmiş boş kül tablalarını doldurma rutinine başladı. Fuller, birkaç saniye içinde, yanında polis memuru Hawkes ve Richmond'la birlikte odaya geri döndü. Herkes yerine geçince, Fuller geriye dönük kayıtları almak için gereken formu doldurup Alice'e verdi; Alice tek başına adli tıba gidecek ve bir kez daha gerilen sinirleri yumuşatacaktı.

Resnick sandalyesini çekti, "çaylakları"nın hemen önüne oturdu. Temiz ve düzenli masasma bir dosyayı serdi. Ardından adli tıptan gelen bir zarfı açtı ve baskında ele geçirdikleri, korkunç hale gelmiş ve yüzleri yanmış cesetlerin renkli, büyük fotoğraflarını çıkardı. Fotoğraflar arasında en kötüsü, saati hariç artık tanınmaz halde olan Harry Rawlins'in cesedinden kalanlardı.

"Eşinin cesedi yaktırmasına pek de gerek yoktu, değil mi?" dedi Resnick şakayla karışık, fotoğrafları masasma yayarken. Sandalyesine yaslanırken Andrews'un cin çarpmış gibi görüldüğünü fark etti. Fuller her zamanki kibirli, soğukkanlı tavrını takınmıştı. İyi bir polisti ama Fuller'la ilgili bir şeyler Resnick'i huzursuz ediyordu; şimdi tam karşısında otururken bile, birilerinin başına çorap örüyormuş gibi bir hali vardı. Diğer yandan, kendine sandalye bulamadığı için masanın bir ucuna ilişen Andrews tam anlamıyla bir aptaldı. Hawkes ve Richmond'un tecrübeli, iyi ve çalışkan polisler olduğunu biliyordu ama ikisi de pek heyecan verici tipler değildi. Açığa alındıktan sonra işe geri döndüğünden beri, amirleri, Resnick'in yanına memur alma isteğiyle pek de ilgilenmemişlerdi. Bu sebeple Resnick yanına gönderilenlerle yetinmek zorunda kalmıştı.

Resnick sandalyesini öne aldı, önceki geceye ait raporları açtı ve raporlara hızla göz gezdirdi. Bir sigara daha yaktı, derin bir nefes aldı ve sigara dumanını Fuller'a doğ-

ru üfledi. Raporun üzerine hafifçe dokunarak, Rawlins'in kolunun ve kol saatinin büyütölmüş bir fotoğrafını aldı. "Fuller, burada Rawlins olayına gereksiz zaman harcadığımızı düşündüğünü yazmışsın. Bu doğru mu? Düşündüğün tam olarak bu mu?"

Fuller'ın tüyleri diken diken oldu ve destek bulabilmek amacıyla Andrews'a baktı. Resnick anında gözlerini Fuller'a çevirdi.

"Evet Fuller, seninle konuşuyorum, onunla değil!" Resnick ayağa kalktı. "Zamanını boşa harcadığını düşünüyorsun, değil mi Fuller? Pekâlâ, o zaman beni dinle seni fasulye beyinli..." Resnick daha fazla sövmemek için kendini tuttu, sıkılmış olduğı yumruklarını, öfkesine hâkim olabilmek için masaya koydu. "Bu gördüğün, yüz yılın davası ve eğer sen gerçekten bunu göremiyorsan, düşündüğümde daha aptalmışsın." Fuller gözlerini devirdi ve Resnick öfke kusmaya devam etti. "İçinden işte yine başladık diye mi geçiriyorsun? Birazdan sizler de ona katılacaksınız değil mi? 'İşte bu o. Her şeyini kaybeden zavallı ezik. Hatta rezil herifin teki.' Peki, bana bunu kim yaptı, ha?"

Resnick'in öfkesinin hedefi olmak Fuller'ın hoşuna gitmemişti. "Görünüşe göre Harry Rawlins'in adamlarından biri efendim," dedi, kızgınlıkla kapattığı dudaklarının arasından.

"Evet, öyle ve onun adamlarından hiçbirisi ondan onay almadan kıcını kımıldatamaz! Bana o tuzağı kuran Rawlins'in ta kendisiydi. Artık sıra benim onu kısıkvrak köşeye sıkıştırmama geldi."

Fuller, Resnick'in öfkeyle parıldayan gözlerinin tam içine baktı. "Adamın öldüğünü düşünürsek bu artık biraz zor." Odadaki sessizlik ve Resnick'le Fuller arasındaki bakışma sonsuza dek sürecekmiş gibi duruyordu. Fuller

artık hükmü kalmamış rezil herifin tekiydi. Heyecanla terfi bekleyen, çalışkan çocuk Fuller, Müfettiş Resnick'in emrinde çalışacağını öğrendiğinde haksızlığa uğramış gibi hissetmişti. Bu adam hakkındaki her şey onu sinirlendiriyordu; eski, kirli ayakkabıları, lekeli gömlekleri, üzerine sinmiş eroin kokusu, sigaraları ve sigaradan sararmış parmakları... Fuller onu daha da kötü duruma sokacak her şeyi yapmaya karar vermişti. Bu pek de zor olmayacaktı; herkes o pisliğin geçmişini biliyordu. *Çamur at izi kalsın*, diye düşündü Fuller kendi kendine.

Resnick, bu küstah memura bir yumruk patlamamak için kendini engellemeye çalışırken, ellerini iyice ceplerine soktu. Yeniden konuşmaya başladığında, sakın ve sessizdi. "Ben Rawlins'in kendisinden bahsetmiyorum, kurduğu sistemden bahsediyorum. Var olduklarına bile inanmadığınızı adım gibi bildiğim defterlerinden bahsediyorum, Fuller."

Masanın arkasında volta atıp duran Resnick hızlı hızlı konuşuyor, kelimeler dudaklarından akciğerlerine çekip burnundan ve ağzından çıkardığı sigara dumanıyla eş zamanlı olarak dökülüyordu.

Resnick, çözülmemiş soygun dosyalarını tek tek masasına koydu. "A3 baskını, Euston yolu soygunu, Blackwall Tüneli soygunu." Kısa ve kalm parmağıyla, bütün dosyalara tek tek dokundu. "Şüpheli araçların tanımına bir bak, Fuller, her biri aynı ve bu adamlar her seferinde kaçmayı başardı. Hiçbiriyle ilgili kanıtımız yok, lanet olası tek bir kanıtımız bile yok." Resnick'in tiradı bir öksürük kriziyle bölündü, öksürdükçe gıdısı sallanıyor, boynu ve yüzü morarıyordu. "Ve tatlı canın üzerine yemin ederim ki, bu soygunların her biri, Harry Rawlins tarafımdan planlandı! Peki, neden böyle düşündüğümü biliyor musun?" Resni-

ck, Fuller'a sinirli sinirli baktı ve o kibirli pisliğin zekice bir şeyler söylemesini bekleyerek duraksadı. Ama sonra kendisi zekice bir şeyler söylemeyi tercih etti. "Dilini mi yuttun, Fuller?" dedi alay edercesine. "Dur, sana yardımcı olayım. Harry Rawlins'in bu hâlâ çözümlenememiş silahlı soygun dosyalarının arkasında olduğunu düşünüyorum, çünkü hepsindeki işleyiş, onu havaya uçuran lanet soygunundakiyle aynı. Ayrıca tüm bu soygunların detaylarını Rawlins'in defterlerinde bulabileceğimizi düşünüyorum." Fuller öfke saçan gözlerini, masadaki dosyalardan, Resnick'in kıpkırmızı, terli suratına çevirdi. Resnick gülümsedi. "Evet, aynen öyle. Yüzlerce dava çözülmeyi bekliyor. Tüm bu olayları çözmek o mükemmel ve kusursuz özgeçmişinde nasıl görünürdü seni lanet olası, ha?"

Resnick, üzerinde kâğıt olan bir beyaz tahtaya doğru sallanarak yürüdü ve başıyla işaret etti. Odadaki herkes, bir grup heyecanlı öğrenci gibi yanına yaklaştı.

"Birini çözersek, hepsini çözeriz," dedi Resnick beyaz kâğıdı bir sihirbaz edasıyla kaldırıp, Strand altgeçidindeki başarısız soygunun olay yeri fotoğraflarını ve detaylı çizimlerini ortaya çıkarırken. Resnick, kırmızı bir keçe-
li kalemle ekmek kamyonunu yuvarlak içine aldı. "Buna benzer bir kamyon, bir tanık tarafından banka aracının önünde görülmüş." Ardından soyguncuların Ford Escort kamyonetini yuvarlak içine aldı. "Bu da içindeki üç adamla birlikte patlayan kamyonet." Elini yuvarlak içine aldığı ekmek kamyonuna bastıran Resnick, teorisini anlattı. "Bu soygunların her birinde," dedi eliyle masaya dağılmış olan dosyaları göstererek, "aynı planı uyguladılar: Dört adam. Öndeki araçta tek başına olan bir şoför var. İşte bizim aradığımız adam bu. Geriye kalan her şeyi çözmemizi sağlayacak bağlantı o."

Fuller'ın kendisini dikizleyen gözlerini hisseden Resnick, birden ona yumruk indirmek için ani bir istek duydu fakat öfkesini kontrol altına aldı ve diğerleri olay yeri fotoğraflarına dikkatle bakabilsinler diye bir adım yana çekildi. Andrews'un getirdiği kahveden kalanları içerken, cezai işler soruşturma şubesi tarafından basılan küçük not defterine bol bol not almakla meşgul olan Fuller'ı izlemeye koyuldu ve bu sırada gömleğinin önüne damlayan kahveyi fark edemedi.

"Bu sürücüyü neden bulamadık, Fuller? Ya da ekmek kamyonunu? Batı Yakası'nda dağıtım yapan bu boyutta bir aracı bulmak o kadar da zor olamaz," dedi Resnick. Fuller'ın ağzının öfkeden seğirmesini izlemek hoşuna gidiyordu.

Fuller, Resnick'in onu gıcık etmeye çalıştığını farkındaydı. Öfkesini saklamaya çalıştı. "Polisler günlerdir o kamyonu arıyor," dedi. "İşin gerçeği, kamyonun bir tanının tarifine göre yapılan çiziminden başka bir şey yok elimizde. Soygun mahallinde bulunan bir ekmek kamyonu olmayabilir de, yani herhangi bir büyük, beyaz, dağıtım aracı olabilir. Ayrıca diğer bir nokta da şu; kamyonun soygunla hiçbir alakası olmayabilir."

"Sana onların soygun metoduyla ilgili anlattıklarımı duymadın mı? Ayrıca zahmet edip de başarısız soygunla ilgili ifadelerin tümünü okursan, diğer yolda arabasıyla giden bir sürücünün, banka arabasının önündeki büyük, beyaz aracın aniden durduğunu ifade ettiğini görebilirsin. Şimdi, söylesene Fuller, bunun sebebi ne olabilir?"

"Belki de ekmek kamyonu sandığımız arabanın önündeki araba da aniden durmuştur ve o da durmak zorunda..."

Resnick, Fuller'ın lafını kesti. "Ekmek kamyonunun

şoförü bu davadaki bağlantımız, hatta tek bağlantımız ve onu elimizden kaçırdık. Söylediklerimi bir yere yaz Fuller, o şoför de tüm bunların bir parçası. Banka arabasının yolu- nu kapatmak için orada kasıtlı olarak aniden durdu."

Fuller, Resnick'le tartışmaya girmeyecekti. "Eğer siz öyle diyorsanız ... efendim."

Resnick, Fuller "efendim" demeden önce sesindeki tınıyı fark etti. Bunu duymazdan geldi ama suratı asıldı. "İçimden bir ses öyle söylüyor, Fuller. O ekmek kamyonu- nun şoförü bu işe kimlerin karıştığını, hatta destek ekibini bile biliyor, yani her şeyi. Harry Rawlins'in işlediği bütün suçları ve tanıdığı herkesi defterlerine kaydettiğine dair bir dedikodu etrafta dolanıyor. Eğer bu doğruysa, o kamyo- nu süren kişi onları tanıyor ve belki de nerede olduklarını bile biliyor olmalı. O defterleri bulursak, kim bilir kaç tane soygunu aydınlayacağız ve bir tutuklamalar furyası başla- yacak. O Rawlins şerefsiziyle bugüne dek iletişime geçmiş her adamla birlikte, karısına birazcık olsun yaklaşan her- kesin sorgulanmasını istiyorum. Ayrıca Rawlins'in dulu- nun gece gündüz gözetlenmesini istiyorum. Tüm bunları en kısa zamanda hallet, Fuller."

"Ya diğer iki dul?" diye sordu Fuller.

Resnick, Fuller'ın ağzındaki seğirmeyi yine tam zama- nunda yakalamıştı ama onu görmezden gelmeyi tercih etti. "Onları birkaç günden fazla takip etmeye değmez. Hiçbiri- nin işe yarar bir şeyler bildiğini sanmıyorum."

"Peki ya Rawlins'in antika dükkânı?"

"Salla gitsin! O dükkân, soygunlar için gereken parayı bulmak ve soygun sonrası paraları aklamak için bir kapı, bir kılıftan başka bir şey değil. Orada bulacağımız defter- lerde sorun olmayacaktır. Ben Rawlins'in suç defterlerini istiyorum."

Resnick uzun adımlarla ofisinin kapısına gitti ve dışarı çıkarken, bunun Fuller'ın yüzündeki seğirmeyi nasıl ikiye katlayacağını düşünerek, gürültüyle gaz çıkardı. Ofisindeki herkes, nefesini tutup hızla odadan çıkarken, Resnick tepine tepine güldü.

Cezai işler soruşturma şubesi ana ofisine geri döndüklerinde, Fuller Andrews'u tutup kendine çevirdi. "Rawlins'in hayattayken bir gün bile parmaklık ardına girmediyi veya ceza yemediyi biliyorsun, değil mi? Kesin olarak bildiğimiz tek şey adamın yasal bir işletmesi olduğu. Eğer tüm bu silahlı soygunların ardında o varsa, o vakit canlı para nerede? Rawlins'in evini aradık, adamın ve karısının kişisel banka hesaplarının detaylarına ulaştık ve hiçbir şey bulamadık. Adamı işaret eden tek bir şey yok ortada."

Andrews başıyla onayladı. "Belki de Resnick ekmek kamyonunun şoförü konusunda yanıliyordur. Bir sürü fırını, marketi ve süpermarketi soruşturduk. O kamyonu ya da şoförüne dair herhangi bir ize rastlamamış olmamız çok garip."

"Çünkü Resnick fazlasıyla yanılıyor!" diye çıkıştı Fuller. "Ama bunu ona kanıtlamak zorundayız. Pekâlâ, Hawkes'a kamyon olayıyla ilgilenmesini söyle. Sen de Richmond'la birlikte Rawlins'lerin evinin dışında bir yerlere konuşlan. Bakalım dul neler yapıyor."

4. BÖLÜM

Dolly, ebeveyn yatak odasındaki dantel perdelerin ardından, tuvalet masası aynasında son bir kez kendine baktı. Kusursuz görüntüsünün altında, amacına ulaşmak için kontrol altına almak zorunda olduğu sayısız duygu yatıyordu. Dışarıda duran arabadaki polisler, Dolly'yi, onun kendilerini görebildiği kadar iyi göremezlerdi ama Dolly'nin şimdi onları atlatıp Sloane Caddesi'ne gitmesi gerekiyordu. Harry'nin kiralık kasası onu bekliyordu. Dolly birden polislerin evine zorla girmelerini ve sanki Dolly üzüntüsünden dolayı bir anlığına bocalayıp, Harry'nin adını ve namını kirletecek bir şeyler söyleyecekmiş gibi kendilerinden emin tavırlarını hatırladı. Aslında onların evdeki varlığı tam tersine sebep oluyordu, Dolly içten içe ölüyor da olsa, Harry'nin mektubu onu heyecanlandırmıştı. Mektupta yazarları uygulayınca, Harry'yi hayatta tutacağını düşünüyordu.

Dolly kendinden emin bir şekilde, St. John's Wood yolundaki Myra'nın Yeri adlı kuaförüne her zamanki ziyaretlerinden biri için gidiyormuş gibi yola çıktı. Yolda dikiz aynasına attığı bir bakışla, evin yakınlarında duran sivil aracın onu hâlâ takip ettiğinden emin oldu. Mercedes'ini kuaförün yakınlarına park edip yol boyunca yürürken, Polis Dedektifi Andrews'un şirde ölçüyü önce kimin bulduğu hakkında tartışan iki kadının ortasında kaldığını fark etti.

Myra'nın Yeri, düzenli zengin müşterileri olan, butik bir yerdi. Mekâna bir ev atmosferi hâkimdi ve Dolly haf-

tada iki kere geldiği bu kuaförde şımartılmaktan çok hoşlanırdı. Kuaför oldukça sade ve güzel bir şekilde dekore edilmişti. Aynalı duvarlar arkaya bile dönmeye gerek kalmadan insanlarla iletişim kurabilmeyi kolaylaştırıyordu. Myra, küstah görüntüsünün altında oldukça zeki bir iş kadını yatan biriydi ve Dolly ondan aldığı hizmet karşılığında servet ödemekten memnundu. Myra, birkaç bardak çay ya da kahvenin, birkaç bisküvi ve birkaç kadeh şarabın, bir saç kesimi veya sıkıcı bir fönü harika bir öğleden sonraya çevirdiğini biliyordu. Müşterilerinin sadakatini kazanmıştı ve karşılığında onlara sadakat gösteriyordu.

Myra o gün de Dolly'yi her zamanki gibi kapıda karşıladı. Dolly hemen konuya girdi.

"Bana bir iyilik yapabilir misin?" dedi küçük Wolf'u ona verirken. "Hatırım için, ona bir saatliğine göz kulak ol."

"Saçınızı boyamayacak mıyız, Bayan Rawlins?" diye sordu Myra.

Dolly gülümsedi ve Wolf'un başını öptü. "Merak etme. Ödemeni yapacağım," dedikten sonra, el çantasından bir eşarp çıkardı ve arka kapıdan çıkıp gitti.

Sokağın sonuna gelip ana caddeye çıktığında, bir taksi çevirdi. Polis memuru Andrews ise hâlâ Myra'nın kuaförünü net gören bir park yeri bulmaya çalışıyordu.

Kiralık kasalara giden koridor hiç bitmeyecekmiş gibi duruyordu. Dolly yürürken tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Cesareti kırılmıştı ve tuhaf bir şekilde heyecanlıydı, gözlerini koridorun sonunda onu bekleyen şık takım elbiseli genç adama dikmiş, mermer zeminde neredeyse kasılarak yürüdüğünü fark etti. Onu ve kendisini,

bu kilit altında saklanan sırlarla dolu dünyaya ait olduğuna ikna etmeliydi. İnsanların kiralık kasalara koydukları şey tam olarak buydu: Sırlar.

Dolly daha önce yalnızca bir kez bankaya gelmişti, o zaman da Harry yanındaydı. Şimdiyse, oldukça ciddi duran görevli bilgilerini alırken, boğazında gerginliğini daha da artıran bir gıdıklanma hissediyordu. Çok gergindi. Öyle ki neredeyse yanlışlıkla gerçek soyadını yazacaktı.

“Şöyle buyurun, Bayan Smith,” dedi görevli. Dolly adamın soyadını üstüne basarak söylediğini fark etti. Asansöre vardıklarında, görevli Dolly’ye anahtarı verdi ve bodruma inmek için asansörün düğmesine bastı.

Asansörün kapıları açıldığında Dolly’yi karşılayan güvenlik görevlisi, kasa dairesine gelmeden önce geçtikleri dört tane ağır ve kilitlenebilir kapıyı arkalarından kilitletti. Sonuncu kapının iç kısmında, ayrı bir şekilde kilitlenen parmaklıklı bir kapı daha vardı. Dışta kalan kapı açılıp, güvenlik görevlisi iç taraftaki parmaklıklı kapıyı açmak için anahtarları aramaya başladığında Dolly, Harry’nin her seferinde ustaca sıyırmayı başardığı hapishane hayatını düşündü. Harry çok zeki bir adamdı ve böyle bir hayat yaşadıkları için çok şanslılardı. Bir an için, Dolly’nin yüreği kederle doldu ve boğazı düğümlendi. Midesi bulanıyordu. *Acele et, diye düşündü kendi kendine. Oturmam gerek.*

Dolly’yi kasa dairesine götüren güvenlik görevlisi, ona, masanın üzerinde duran, çıkmaya hazır olduğunda görevliyi yeniden çağırmak için kullanacağı zili gösterdi. Dolly, Eddie’nin verdiği anahtarı çıkarmadan önce adamın kasa dairesinden çıkmasını bekledi. Anahtarı duvardaki numaralı kiralık kasaya soktu ve çevirdi. Kasanın içinde, ağır bir kutu vardı.

On dakika sonra Dolly, kutudan çıkan şeyleri önünde-

ki masaya yaymış bir şekilde duruyordu. Büyük banknotları sayacak zamanı olmamıştı ama orada binlerce pound olduğunu tahmin edebiliyordu. Banknotların altına gizlenmiş .38'lik tabancaya dokunmadı. Onu asıl büyüleyen, Harry'nin deri kaplı defterleriydi.

Defterler, Dolly'nin bir zamanlar televizyonda izlediği bir Dickens oyunundakiler gibi kalm, kahverengi deriyle kaplıydı. Tüm sayfalar düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı, her biri tarih atılarak sınıflandırılmıştı. Defterdeki kayıtlar, yirmi yıllık evlilik hayatlarının neredeyse tümünü kapsıyordu. Sayfaları çevirirken Dolly, kayıtlı isimlerden bazılarının öldüğünü bildiği adamlara ait olduğunu fark etti. Ama onu asıl şaşırtan ve etkileyen, sonuncu defterdi. Defterde sayfalarca isim ve bu isimlerle karşılıklı olarak alınıp verilen paralar yazıyordu. Defterin sonunda, bir film yıldızının hakkındaki haberlerden derlediği albümünü andıran, düzenle yan yana dizilmiş ve yapıştırılmış gazete kupürleri vardı. Ne var ki bu kupürler, Harry'nin işlediği silahlı soygun suçları hakkında yapılmış detaylı haberlerdi ve makalelerin yanında, Dolly'nin her bir soyguna katılan kişilere ait olduğundan şüphelendiği isimler yazıyordu. Fisher kardeşlerin neden bu defterlerin peşinde olduğu şimdi daha net anlaşıyordu. Bu defterler sayesinde, rakiplerini uzun bir süreliğine alt edebilir ve Harry'nin yaptığı eski işlerden kalan zulaya konabilirlerdi.

Dolly hafifçe ürperdi. Harry'nin bunca ağır suça karıştığını ve hatta planladığını fark etmemişti. Tarihlerle bakınca, soygunlarının çoğunun üçüncü kez düşük yapmasından sonra gerçekleştiğini fark etti; yani bebekleri ölü doğduktan sonra ilişkilerinde uzun bir durağanlık olmuştu. Bu durum onu oldukça incitti ama aynı zamanda bunu anlayabiliyordu. O günden beri dokunmadıkları bebek odası

depresyonla boğuşan Dolly için kutsal bir yer olmuştu ama Harry, duvarları gök mavisine boyalı olan o şirin odaya bir kez olsun girmemişti. Harry'nin kendini işine vererek özel hayatındaki travmalardan kaçınmaya çalıştığını biliyordu, ama şehir dışına antika işleri için çıktığını sanıyordu. Aslında Harry tam anlamıyla yalan söylemiş sayılmazdı ama Dolly'nin, onun aslında ne işlere bulaştığını anlamasına izin vermemişti.

Dolly son deftere göz atmaya devam etti. Ardından duraksadı ve aniden donakaldı. İşte orada, Harry'nin düzenli, kusursuz el yazısıyla, ölümüne sebep olan soygunun detaylı planı duruyordu. Dolly gerekli silah sayısını, kullanılacak araçları, isimleri, Joe Pirelli ile Terry Miller'ın ve güvenlik şirketine sızdırdıkları adamın numaralarını gördü. Pirelli ve Miller'ın isimleri Dolly'nin kafasında ışık yanmasına sebep oldu. Saygıdeğer eşleri -artık onlar da saygıdeğer dullardı- ile birkaç organizasyona katılmışlardı. Dolly bir anlığına bu iki kadının şimdi ne yaptığını düşündü ve refleks olarak gülümsedi. *Benim yaptığımı yapmadıkları kesin*, dedi kendi kendine.

Titizlikle detaylandırılmış planlar, çizimler ve soygun talimatlarını, bir senaryo okuyormuş gibi okudu. Dolly, yatak odasında yerden kirli kıyafetlerini almaya bile üşenen bir adamın, iş silahlı bir banka arabasını soymaya geldiğinde nasıl böyle düzenli olabildiğine inanamıyordu. Ama sonuçta kirli çamaşırlar hayat memet meselesi değildi. Dolly aniden Harry'nin kapkara olmuş bileğini hatırladı. Midesi bulanınca, defteri yavaşça kapattı. Saniyeler içinde defteri yeniden açtı ve Harry'nin gelecekleri için ne planladığını görmek ve sevdiği adam hakkında bulabildiği bütün sırları çaresizce ortaya çıkarmak adına defterin yapraklarını hızla çevirdi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Harry’ye, deftere yazdıklarını okurken. “86’dan beri soygunlar üzerinde çalışıyormuşsun!” Harry’nin soygun planları beynine nüfuz ederken, Dolly saatine baktı. Kuaförden çıkalı tam bir saat olmuştu ve geri dönmesi gerektiğini biliyordu.

Taksiyle Myra’nın Yeri’ne dönerken, Gucci marka küçük, siyah günlüğüne, defterde başarısız soygunla ilgili okuduklarına dair notlar aldı. Not alırken, polisler onu durdurup arayabilirler korkusuyla, kendi kısaltmalarını kullandı.

Dolly kuaföre çıktığı gibi gizlice geri girdi. Salonun içindeyken, polislerden birinin ön kapıya doğru yaklaştığını fark etti. Hızla bir fikir üretip, polis memuru tam salona girerken paltosunu çıkardı, eline bir dergi geçirdi ve saç kurutma makinesinin hemen altına oturdu. Dolly, polis memuru utanmış bir şekilde dışarı çıkarken ona tatlı tatlı gülümsedi ve az önce neler yazdığını yeniden okumak için günlüğünü eline aldı.

5. BÖLÜM

Arnie Fisher sinirliydi, küçükken dolaba kapatılması-na neden olacak kadar sinirli. Mavi gözleri öfkeyle parlıyor, büyük masasının etrafında dolaşırken, kalm dudaklarının kenarlarında tükürükler birikiyordu. Gri, mat bir takımın altına el yapımı, kusursuz gri ayakkabılar giymiş ve boynunun yarıma kadar çektiği gri-mavi, ipek bir kravat takmıştı. Masanın çekmecelerinden birini çekip çıkardı ve odaya fırlattı.

Berwick Caddesi'ndeki küçük ofisini yeniden dekore ettireli çok uzun zaman geçmemişti; kadife duvar kâğıdı ile lüks halı artık bilardo masasının yeşiliyle uyum sağlıyordu. Ayrıca yeni mobilyalar da sipariş etmişti; iki adet ağır deri koltuk, maun ağacmdan yapılmış kahverengi bir kitaplık ve onunla uyumlu dört ayaklı bir sehpa. Şömine-de odun görünümlü sahte gaz ateşi vardı ve içinde bulunduğu oyukta gaz takviyesi bekliyordu. Yine ortama uyum sağlayan şamdan, sehpanın neredeyse yere düşecek kadar ucuna yerleştirilmişti, yerdeyse yeşil duvarlara asılmayı bekleyen spor temalı resim baskıları yığılmıştı. Zevkli olmak için çabalayan Arnie, kasvetli ve çirkin bir oda yaratmaktan öteye geçememişti. Odanın içinde koyu yeşil küvet, yeşil lavabo ve altın kaplama muslukları olan bir banyo bile vardı. Tüm bunların yanına bide ekleme fikrinden vazgeçmesi gerekmişti çünkü odanın içinde yeterince yer yoktu. Arnie yaşam standardını yükseltiyordu; yeni bir ofis, yeni bir görünüm. Rawlins'in defterlerini eline geçirdiğindeyse, onu durduracak hiçbir şey olmayacaktı.

Odanın içindeki tuvaletten sifon sesi geldi ve kardeşi Tony, pantolonunun fermuarını çekip, hayalarını düzelterek dışarı çıktı. Tony hiçbir zaman ellerini yıkamazdı.

“Bunu kime yaptırdın?” diye sordu Arnie masayı işaret ederek.

“Neyi?”

Arnie eliyle masaya vurdu. “İspirtolu cila istediğimi söylemiştim. Bu lanet olası bir antika! Beceriksiz herifin teki cilalamış bunu!”

Arnie ağzından savrulan tükürükleri buruşmuş bir mendille sildi. Öfkesini belli ederek, elini masaya vurmaya devam etti. Ardından cebinden bir tükenmez kalem çıkardı ve onu bıçak gibi tutarak, masanın yüzeyine büyük bir çizik attı.

Tony, Arnie’nin öfkesine tepkisiz kalarak omuz silkti. “Çok da pahalıya patlamadı.” dedi. “Buna şükretmelisin.

Arnie bir çekmeceyi daha çıkarıp odanın diğer tarafa fırlattı, Tony’nin başını birkaç santimle ıskalamıştı. Bu bile Tony’nin umurunda değildi. Arnie’nin sinir krizleri onu hiçbir zaman endişelendirmezdi. Çünkü Arnie’nin öfkesi saman alevi gibiydi. Kardeşi hakkında endişelenmesi ya da ona karşı dikkatli olması gereken tek durum Arnie’nin o kalm dudaklarıyla zoraki, tuhaf bir gülücük attığı ve insanlara iyi davrandığı zamanlardı. Şimdiyse bir eşek gibi dişlerini gıcırdatıyordu. Boxer içeri girerken, Tony odadan çıktı.

Arnie, cilalı masa üzerinde elini bir yukarı bir aşağı gezdirerek, kendisini kontrol etmeye çalıştı. “Şuna bak, Boxer. Bu masa oymalı ahşaptan ve bu aptalm gerçekten...” Arnie yine öfkelenmeden önce kendini durdurdu. “Kardeşim basit herifin teki. Güzel şeylerden hiç anlamıyor.” Boxer da elbette ki en az Tony kadar cahildi ama en

azından üzgün görünmeyi bilecek kadar da terbiyeliydi. Arnie yeniden deri kaplamalı sandalyesine oturdu ve ellerini başının arkasında birleştirdi.

“Pekâlâ, Boxer, bana ne getirdin?” diye sordu.

“Pek bir şey yok, Bay Fisher. Ona Harry’nin defterleri için iyi para ödemeye hazır olduğunuzu söyledim ama geri adım atmadı. Bana sorarsanız defterlerin nerede olduğunu bilmiyor.”

“Sana sormuyorum ki!” diye çıkıştı Arnie. Tony, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için odaya tekrar girdi.

“Bana biraz daha zaman verebilerseniz, Bay Fisher, yeniden denerim. Kadın hâlâ çok üzgün. Biraz daha sakinleştiğinde onunla konuşmak daha kolay olacaktır.” Tony artık Boxer’ın sağ omzuna daha yakın bir mesafeydi ve Boxer’ın yetersiz bahanelerini dinlerken, onun sağ kucağını inceliyor gibi görünüyordu. Araya girip, bu zayıf ve zavallı adamı ezmek için sabırsızlanıyordu. Boxer boynu bükük bir şekilde, ayaklarını yere sürterek dikiliyordu.

“Bu kadar mı?” diye sordu Tony, Boxer’a daha da yaklaşıarak.

Arnie hafifçe elini kaldırdı ve bu Tony’nin susması için yeterli oldu. Ardından başını salladı. Tony geri çekilmemeye kararlıydı, ama Arnie’nin o küçük, sinsî gülümsemesini gördüğünde fikrini değiştirdi ve odadan çıktı.

Boxer ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Arnie’den korkuyordu; ondan korktuğu için kendinden nefret ediyordu ama bu yaramaz küçük kraliçe onu mahvedebilirdi. İnsanın onunlayken başına ne geleceğini bilmesi imkânsızdı. Tony daha farklıydı. O, bacaklarının arasında delik olan herhangi bir şeyi becerebilecek bir kadın düşkünüydü ve gerektiğinde yumruklarını kullanma konusunda ustay-

dı. Bazen şiddete fazla meyilli olurdu ama en azından ne zaman ne yapacağı anlaşılabilirdi. Arnie'nin bakışları bundan çok daha korkutucuydu.

"Boxer, fazla zamanım olmayabilir," dedi Arnie. "O defterlerde neler olabileceğini anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum. Elbette anlıyorum, Bay Fisher ve sizin için elimden geleni yapıyorum."

"Elinden hiçbir halt gelmiyor ama! Dolly Rawlins'le bu hiçbir amacı olmayan konuşmayı ne zaman yaptın? Seni oraya göndereli günler oluyor!"

Boxer kekeleyerek başka bir bahane uydurmaya çalıştı. "Size elim boş gelmek istemedim, Bay Fisher. Onu işbirliğine ikna etmenin başka bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Ki buraya bomboş gelmedim, gelip her şeyi olduğu gibi anlatmanın daha iyi olacağını düşündüm. Ona aynen şöyle dedim; 'Sakin polise falan gitme çünkü bu Bay Fisher'ı çok kızdırır.' Aptalca bir şey yapmayacak, gerçekten yapmayacak."

Arnie'nin bir parmağını kaldırmasıyla, Boxer, zorba bir sahibi olan korkmuş bir köpek gibi susuverdi.

"Sana paracıklarını takır takır ödüyoruz, değil mi Boxer? Bu iş senin için çok mu fazla, öyle mi? Bu işle başa çıkamıyor musun? Dolly Rawlins işini Tony devralsın ister misin? Ha?"

Boxer, Dolly ile konuşma işi Tony'ye verilirse, onun tam olarak ne yapacağını çok iyi biliyordu. "Hayır, hayır bunu yapmayın, Bay Fisher. Dolly ile tekrar konuşmama izin verin. Lütfen!"

Arnie gözlüğünü çıkardı ve yavaşça temizlemeye başladı. "Benden biraz daha süre istedin. Ben de sana biraz daha süre vereceğim. İki haftan var, eski dostum, iki haftan. Eğer o zamana kadar defterleri bana getirmezsən,

Tony'yi dulla görüşmeye gönderirim ki sen Tony'nin kadınlarla ne yapmayı sevdiğini iyi bilirsin, değil mi?"

Telefon çaldı. Arnie telefonu açtı ve aniden, eğilip bükülerek, mahcup bir tavra büründü. "Merhaba Carlos. İyiyim canım, iyiyim. Bir saniye lütfen... Şimdi defol git Boxer ve eğer o defterlerde ismi kesinlikle yazan biri varsa, o da sensin. Sen o piç için çalışıyordun. Şimdi Tony'yi üstüne salmadan önce git buradan."

Boxer, Arnie'nin ofisinden aceleyle çıkarken, jetonu geçte olsa düştü ve Arnie'nin ne demek istediğini anladı. Haklıydı. O defterleri ele geçirmek kendisinin de yararına olacaktı. Harry'ye bir sürü soygunda yataklık etmişti. Boxer, Dolly bundan hoşlansa da hoşlanmasa da o gece yeniden onunla görüşmeye gitmeye karar verdi. Arnie'nin ofisinin kapısını sessizce kapattı ve merdivenlerden aşağı inerek kulübe girdi. Kulübün içi gece gündüz karanlık olurdu. Oda puro ve sigarayla karışık bira kokuyordu. Bu oldukça keskin ve mide bulandırıcı bir kokuydu.

Tony Fisher merdivenlerin ilk basamağında aylak aylak duruyordu. Zavallı, yaşlı Boxer'la biraz eğlenecekti. "Antika Yarışları'nın Arthur Negus'u iyice yavaşladı, değil mi?"

Boxer gergin bir şekilde Tony'nin yanından dolandı. Tony, Boxer'ın önünde durdu ve yumruklarını sıkarak ona seslendi. "Hadi Boxer, Hadi! Göster becerilerini!"

Boxer, yumruklarını göğüs hizasına çekti. Tony Boxer'ın belinin tam altına sert bir yumruk salladı. Boxer eğildi, karnını tutarak nefes almaya çalıştı.

Tony tehditkâr bir tavırla Boxer'ın üzerine doğru eğildi; "Artık eskisi kadar iyi değilsin, aslan parçası," dedi ve kahkahalara boğulurken, merdivenleri koşarak çıktı. Boxer içi dışına çıkmış gibi hissediyordu.

6. BÖLÜM

Dolly, yatak odasının karanlığında, bir kez daha tül perdenin ardında durup kendisini gözetleyen polisi izledi. Onu kuaföre kadar takip eden sivil polis arabası evin biraz ilerisine park etmişti. Dolly kendi kendine gülümsedi ve yatakta kıvrılmış, onu izleyen Wolf'a baktı. "Tam da sokak lambalarının altına park ediyor," dedi küçük bebeğine tatlı bir sesle. "Onun sıkılmış, aptal suratını görebiliriz değil mi?" Arabadan sade giyimli bir adam çıktı ve Andrews'u ön yolcu koltuğuna çökmüş halde bırakarak oradan uzaklaştı. Dolly'nin yüzündeki gülümseme dondu ve ayakları na dolanan Wolf'la birlikte alt kata indi.

Polis memuru Andrews, Dolly evden çıkarken dikkatini çaresizce ona vermeye çalıştı. Yanına çanta almayışından ve omzuna ilıstirdiğı montundan köpeğini yürüyüşe çıkardığı belliydi. Andrews esnedi. Gözetleme işi oldukça yorucuydu. İlerideki kaldırımda yürüyen Dolly'yi görebiliyordu; kadın, küçük köpeğı gördüğü her ağacın, duvarın ve sokak lambasının dibinde ayağını kaldırdığı için sürekli durmak zorunda kalıyordu. Dolly sokağın köşesine vardığında, Andrews'un görüş alanından çıktı. Dolly, ellerini kalçalarına koymuş, sırtı Andrews'a dönük bir şekilde ayakta duruyordu. Ellerini çırpı. "Gel buraya Wolf! Buraya gel!"

Andrews kendi kendine gülümsedi. Dolly'nin televizyondaki köpek eğiticisi Barbara Woofhouse'un emrivaki ses tonuna sahip olmadığı kesindi. "Eğer sen usta bir soyguncunun eşiyisen," diye fısıldadı, "ben de Hannibal'ın ta kendisiyim."

Dolly köpeğinin peşinden köşeye kadar gitti. Andrews bir anlığına arabadan çıkıp, onu yürüyerek takip etmeyi düşündü ama hava soğuktu ve kadın yalnızca köpeğini gezdiriyordu. Yine de üzerinden bir dakika geçmesine karşın onu göremeyince, Andrews'un etekleri tutuştu. Hemen arabadan indi ve Dolly'yi son gördüğü yere doğru koştu. "Lanet olsun!" dedi dişlerinin arasından. Dolly ve Wolf görüş alanında değildi. İş arkadaşı polis memuru Richmond elinde iki cheeseburger ve milkshake ile arabaya yaklaşırken, o da koşarak arabaya döndü.

"Onu gördün mü?" dedi Andrews heyecanla.

"Kimi?" dedi Richmond ve ardından her şeyin farkına vararak kıs kış gülmeye başladı. "Sakın bana o moruk karıyı ve kuçu kuçusunu kaybettiğini söyleme!"

"Sence Resnick hangimizin onu gözlemekle meşgul olduğunu ve hangimizin gereksiz bir yemek arası verdiğini umursar mı?"

Richmond mesajı açık bir şekilde almıştı, hemen elindekileri en yakın bahçeye fırlattı ve arabaya bindi. "Ben sürerim," dedi. "Onu bulacağız."

Dolly ve Wolf, Barnet Caddesi'nin sonunda bekârlığa veda partisi için toplanmış bir kalabalığın arasına karıştı. Ardından Dolly Liverpool Caddesi durağına gitmek için bir taksi çevirdi. Taksi güneye doğru giderken, Richmond'un devriye gezen sivil polis arabası, ters yönden gelerek hemen yanlarından geçti. Dolly, yan tarafına kıvrılmış olan küçük Wolf'u okşarken gülümsedi. Bedeninde dolaşan adrenalini hissedebiliyordu. Bu durumun, onu Harry'ye daha yakın hissettirmesinden hoşlanmıştı.

Taksici dikiz aynasından, Richmond'un arabasına ba-

karken Dolly'nin yüzünün aldığı ifadeyi izledi. Bu zamana dek, Dolly'nin hukuka aykırı bir şeyler yapan biri mi, yoksa akşamüstü sevgiliyle vakit geçirdikten sonra evdeki kocasına dönen bir kadın mı olduğunu anlayabilecek kadar çok yolcuyu taksisinde taşımıştı. Ama Dolly'nin yaşına bakınca, amatör suçlu olduğu anlaşılıyordu.

İzlendiğinin farkında bile olmayan Dolly, kendi kendine mırıldanıyordu: "Ona gününü gösterdik, değil mi Wolf, canım? Evet, gösterdik. Ona gününü gösterdik."

Liverpool Caddesi durağında, Dolly taksiciye, daha hızlı hareket edebilmek için önceden montunun cebine koyduğu nakit parayla ödeme yaptı ve para üstünü almadı. Takip edilip edilmediğinden emin olmak için hızlıca etrafına bakman Dolly, Wolf'u ara sokaklardan, durağın ardındaki büyük kemerlere kadar kucağında taşıdı. Kemerlerin orada, genellikle Britanya Demiryolları tarafından kullanılan ama bazen araç tamircilerinin de kiraladığı bir dizi depo vardı.

Her binanın bir diğerinin günışığını gölgelediği, dış aydınlatması da olmayan ara sokak karanlık, pis ve soğuktu. Dolly kemerlerin sıralandığı geçitten yavaş yavaş aşağıya doğru ilerledi. Acele etmedi, nereye adım attığını tam olarak göremiyordu ve gözlerinin karanlığa alışması gerekiyordu. On beş numarayı arıyordu. Bazı kemerlerin kapısı yoktu ve içlerinde su damlayan, soğuk, nemli ve yer altı hücrelerini andıran büyük mağaralar vardı. Eski, bozuk, tozlu, ön camları kırılmış, tekerleksiz ve kapıları açık arabalar geçmişin sessiz hayaletlerini andırıyordu. Dolly eski arabaların yanından geçtikçe, her biri gözüne daha da kirli görünüyordu. Kullanılmayan bir kemerli yolda, eski bir çöp kutusunun içine yaktıkları ateşin etrafında toplan-

muş bir grup şarapçı gördü. Dolly'nin oradan geçtiğinin farkında bile değillerdi.

En sonunda Dolly, yeşil, sürgülü bir kapının yanında durdu. Harry'nin ona bıraktığı anahtarları montunun cebinden çıkararak, anahtarlardan biriyle asma kilidi açmaya çalıştı. Kapılar aniden ona doğru açılıp, içeriden korkunç bir köpek havlaması gelince, neredeyse Wolf'u yere düşürecekti. Wolf, kapının ardındaki köpeği daha da kızdırarak, havlamaya başladı. Dolly eliyle Wolf'un ağzını kapattı. İçeride havlamaya devam eden köpeğin, zincirlerinin çıkardığı sesi duyabiliyordu. İleriye doğru dikkatle baktı ve on üç numaralı depoda olduğunu fark etti. Diğer kemerli yola doğru hızla ilerlerken, köpeğin dikkatini çekmemeyi umdu.

Kiralık deponun büyük ahşap kapılarının iç kısmına inşa edilmiş küçük giriş kapısının üzerinde boyası uçmuş, tozlu bir "15" rakamı duruyordu. Harry'nin gizli yeri. Dolly anahtarlardan birini, sonra bir başkasını denedi ve ardından küçük kapı sallanarak açıldı.

Mağarayı andıran büyük deponun içinde, üzerlerinden geçen trenin yarattığı uğultuyu duyana dek korkutucu bir sessizlik hâkimdi. Dolly kapıyı arkasından kapattı, Wolf'u yere bıraktı ve mini el fenerini yaktı.

Küçük fenerden yayılan ışıkla ilerlemeye başladı. Wolf eski arabaları koklayıp, kıyıruğunu sallamaya başlayınca Dolly, küçük köpeğin Harry'nin kokusunu aldığını emin oldu. Wolf, sahibini yeniden görme umuduyla oldukça heyecanlı görünüyordu. Dolly'ye "Eee, sahibim nerede?" diye sorarcasına baktığında, Dolly kalbine bir şeylerin battığını sandı ve bedeninin her köşesinde Harry'nin kaybını yeniden hissetti.

Burası, kendi evlerinin eski tarz zenginliğinden çok

farklı olarak, tam anlamıyla bir "erkek mekânı" idi. Dolly neredeyse, Harry'nin adamlarının burada çalışırken yadıkları ter ve testosteron kokusunu alabiliyordu. Dolly ona yüzyıllar gibi gelen bir süre boyunca kımıldamadan öylece durdu. Daha önce bu kiralık depoya hiç gelmemiştir ve bu karanlığın içinde bulabileceklerinden korkuyordu. Dolly her zaman, bir gün Harry hakkında bir sırrı keşfedeceğini bilerek yaşamıştı ama bu sırrın daha genç bir metres olacağını düşünmüştü. Harry inanılmaz derecede yakışıklıydı ve herkes etrafında pervane olurdu. Ama bu deponun içinde... Tutulması gereken büyük bir sır vardı.

Cesaretini toplayıp ilerleyen Dolly, gözlerini köşedeki karanlığa odaklayınca önündeki pis, yağlı su birikintisini göremedi. Kirli suyun ayakkabısından içeri sızdığına yemin edebilirdi. Çamurdan mahvolmuş ayakkabılarına baktı ve Wolf'un, çamurlu suyun ortasında, kuyruğunu sallayarak oturduğunu gördü. Minik patileri artık siyah, kirli çorapları andırıyordu.

Dolly, bir dizi büyük ahşap iç kapıyı geçerek, yine kilitli bir küçük iç kapısı olan garajın sonuna doğru gitti. Dolly kapıyı açıp hemen üstündeki neon ışıkları yaktı. Işıklar ortama canlılık katarken, Dolly deponun bu kısmının diğer kısmından daha temiz olmasının şaşkınlığını yaşıyordu. Duvarın dibinde birkaç eski eşya vardı. Deponun ortasında üzeri tenteye örtülü orta büyüklükte bir kamyonet vardı. Dolly tenteyi çekerken eli kaydı ve tırnağı kırılınca yüzünü buruşturdu. Wolf hızla kamyonetin altına girdi ve çılınca yeri kazmaya başladı. Dolly, çorabının kaçmasına aldırmadan Wolf'un hemen yanına diz çöktü ve onun ne-reyi kazdığına baktı.

Kamyonetin altında tahta parçaları vardı. Tahtaları kaldıran Dolly, içinde kahverengi bir torba olan geniş bir

çukurla karşılaştı. Torbayı sürükleyerek kamyonetin altından çıkardı ve açtı. Çantanın içinde iki adet kısa namlulu pompalı tüfek vardı. Harry'nin silah kullandığından ilk kez bankadaki emanet kasasındaki tabancayı görünce emin olmuştu ama bu onun için şaşırtıcı bir şey değildi. Ardından, Harry'nin ölümünden sonra bile ona kendini koruması için bir şeyler bıraktığı fikriyle nabızı hızlandı. Ama bu silahlar... Bu silahlar farklıydı. Bunlar korunma amacı taşıyan silahlar değildi, bunlar silahlı soygunda kullanılırdı. Tam o anda, Dolly kendini Harry'ye ölümünden beri hiç olmadığı kadar yakın hissetti. Ona buranın anahtarlarını vermişti ve sonunda Dolly'ye her şeyi öğrenme fırsatı tanıyordu. Şimdi öğrendiği şeylerle ne yapacağı yalnız ve yalnızca Dolly'nin kararı olacaktı.

Dolly, pompalı tüfeklere dokunmadan onları yerdeki çukura geri koydu. Yavaşça ayağa kalktı. *Hepsi burada*, diye düşündü etrafına göz gezdirerek. Harry'nin soygunlarda kullandığı her şey; arabalar, kamyonetler, kesici aletler, eldivenler ve pompalı tüfekler. Şimdi hepsi Dolly'ye aitti. Dolly çamurlanmış ceketinin cebinden günlüğünü çıkardı, bankadan çıkınca kendine has kısaltmalarla not aldığı sayfayı açtı. Harry'nin sıradaki soygununu gerçekleştirmek için ihtiyacı olan her şey bu defterlerde, Dolly'nin günlüğünde ve bu odadaydı. Kalemnin kapağını açtı ve defterine kalm harflerle, "2-K-N" yazdı: iki kısa namlulu. Aldığı nota bakarak gülümserken, neredeyse Harry'nin onunla birlikte gülümseyip, "İşte benim karım," dediğini hissedebiliyordu.

Dolly mağarayı andıran karanlık depoda ilerledi. Burası oldukça büyüktü. Deponun diğer ucundaki, normal bir ofisten dönüştürülmüş gibi duran küçük odaya gitti. Bir zamanlar boyalı olan ahşap, artık soyuluyordu. Kırık

camlar, örümcek ağlarıyla ve tozla örtülüydü. Dolly kirli kapıyı açtı ve içeri girdi. Eline baktığında, kendininkilere çok benzeyen parmak izlerinin bulaştığını gördü. Harry'nin parmak uçlarının kendininkilere dokunduğunu hayal etti.

Ofiste ufak bir lavabo, Calor marka küçük bir gaz sobası, bir çalışma masası, birkaç ahşap sandalye ile duvarlara yapıştırılmış kadın resimlerinden başka pek bir şey yoktu. Kirli bardaklar ve yarıyı yenmiş bisküviler Dolly'ye Harry ile ekibinin tamamen ters giden o soygunu burada planladıklarını gösteriyordu. Dolly kirli bardakları aldı ve kirli lavaboya götürdü. Musluğu açtığında, boruda ilerlemeye çalışan su tekleyerek deponun sessizliği bozuldu. Aniden fışkıran kahverengi, kirli su, porselenden sıçrayıp Dolly'nin ceketine bulaşınca, Dolly geri çekildi. Elindeki bardakları lavaboya bırakırken, bardaklardan ikisi çatladı ve üçüncünün de kulpu elinde kaldı. Üç kırık bardak: Harry, Terry ve Joe'nun bardakları. Dolly'nin uzun zamandır içinde tuttuğu gözyaşları yeniden boşaldı ve Harry'nin ofisinde kendini rahat hisseden Dolly, gözyaşlarının akmasına izin verdi. Ağlamanın getirdiği rahatlık öylesine yoğundu ki Dolly sersemlemiş ve güçsüz bir halde, destek almak için lavaboya tutundu. Duygularıyla savaşmaya çalıştı ama bu pek de işe yaramadı, gözyaşlarını tutan barajın kapakları bir kere açılmıştı ve tekrar kapatmanın imkânı yoktu. Harry'yi kaybetmenin verdiği keder, tüm gücünü alıp götürüyordu. Dolly lavabonun soğuk seramiğine dokunurken, başını dik tutmaya çalıştı. Baş eğik olduğu için, Wolf'un çamurlu ayaklarının dibinde oturduğunu görebiliyordu. Bu durum ona, Boxer hayatının en zor anını yaşarken Harry'nin onu kendine getirmesini hatırlattı. "Gördüğüm tek şey köpek pisliği!" demişti Boxer Harry'ye, sesin-

de sarhoşluğunu belli eden bir tınıyla. Harry Boxer'ın başını kaldırmış ve ona şöyle demişti: "O zaman yukarı bak, eski dostum Boxer. Eğer başını eğersen, tek görebildiğin şey köpek pisliği olur. Yukarı bakmalısın." Harry elbette hiçbir zaman tam anlamıyla Boxer'ın arkadaşı olmamıştı ama o daima nerede ne diyeceğini bilirdi.

Dolly sonunda başını kaldırdığında, gözyaşları durdu ve Wolf da ayaklanıp Dolly'den işaret beklemeye başladı. Dolly üç kırık bardağa son bir kez baktı ve kirli tüylerine aldırmadan küçük köpeğini kucağına alıp sıkıca tuttu. "Merak etme, canım," diye fısıldadı. "Annen artık iyi. Her şey yoluna girecek."

7. BÖLÜM

Linda, Floral Caddesi'ndeki Sanctuary spa merkezine vardığında, saat tam ondu. Dolly onu aradıktan sonra özellikle ütülediği elbisesinin, yanından geçen kadınların giydikleri mükemmel kıyafetlerin yakınından bile geçemeyeceğini fark etmesi çok uzun sürmedi. *Muhtemelen hayatları boyunca tek bir gün bile çalışmamışlardır*, diye düşündü. Danışmadaki kendini beğenmiş görevli, üyelerden birinin misafiri olup olmadığını sorduğunda dışarı çıkıp gitmek üzereydi. Linda, Bayan Rawlins'in misafiri olduğunu söylediğinde, bütün kapılar ona açıldı.

Dolly'nin yanına giderken spa merkezini zorunlu olarak turlayınca, nereye bakacağını bilemedi. Daha önce hiç bu kadar çok sayıda yarı çıplak kadın görmemişti ve bu durumdan hiç hoşnut değildi. Soyunma odaları daha da betardi; orada her şey meydandaydı ve insanlar sanki evlerindeymiş gibi hareket ediyorlardı. Gerçeği söylemek gerekirse, Linda pencere temizleyici veya kapıya dayanan icra memurları onu tül perdelerin arkasından görebilir diye evde bile çıplak dolaşmazdı.

Yiyecek bölümünde fiyatlar oldukça tuzluydu. Linda domuz pastırmalı sandviç ve kahve yerine yalnızca kahve almayı düşünüyordu ki yolculuğu boyunca ona eşlik eden görevli, bir şey alırken Bayan Rawlins'in adını söylemesinin yeterli olacağını söyledi. Linda omuz silkti. Bir şeylerin ona karşılıksız olarak verilmesine alışık değildi.

"Onu alayım öyleyse," dedi sandviçi göstererek. Peynir harika bir seçim olacaktı.

Linda elinde sandviçiyle, kendi başının çaresine bakması için yalnız bırakıldığı ürkütücü soyunma odasına geri döndü. Orada, üzerinde kıyafetleriyle tam bir aptal gibi hissederek ve yanından geçen meme ve kalçalara bakmamaya çalışarak öylece durdu. Fakat buna daha fazla dayanamadı ve başı öne eğik bir şekilde, dışarıya sıvıştı.

Spor salonunda dolaşırken, salon bisikletlerine doğru baktı. Önce, zar zor da olsa Shirley'yi tanıdı. Shirley oldukça zayıf ve çelimsiz hale gelmiş görünüyordu ama kesinlikle oydu. Linda oraya yönelmişti ki görevlilerden birinin spor kıyafetleri olmadan spor alanına giremeyeceğine dair onu uyarmasıyla durmak zorunda kaldı.

“Selam!” diye bağırdı Linda, Shirley'ye. “Aç mısın?”

Shirley döndüğünde Linda'yı gördü ve pedalları çevirmeyi bıraktı. Linda hızla görevlinin yanından geçti. İki kadın, bunun doğru olup olmadığından emin olmadıkları için birbirine sarılmadı. Linda, “Uzun zaman oldu, değil mi?” dedi.

En son iki yıl önce, bir yerlerde düzenlenen bir kokteyl partisinde karşılaşp konuştukları konusunda hemen karar kıldılar. Linda, ücretsiz içkilerin etkisinden dolayı karşılaşmalarını Shirley kadar iyi hatırlamıyordu ama Shirley boşlukları doldurmasına yardım etti. İkisinin de hatırladığı tek şey kokteyl partisninin Harry tarafından verildiğiydi ve şimdi, Dolly Rawlins hiç beklenmedik bir şekilde onları arayıp, bu salonda buluşmak istediğini söylemişti.

Buraya neden davet edildiklerini Shirley de, Linda da bilmiyordu ama ikisi de bu davetin sıcak parayla ilgisi olmasını uyumuyor ve başka neyle ilgili olabileceğini hayal bile edemiyordu.

“Pekâlâ, sebebi her ne olursa olsun,” dedi Shirley, “elimde fırsat farken bu spa merkezinin olanaklarından

yararlanacağım. Hadi!" Mahcup bir şekilde onu takip eden Linda'nın önünden soyunma odalarına gitti.

Linda sürekli etrafına bakıp tırnaklarını yiyor ve herhangi biriyle göz teması kurmaktan çekiniyorken, Shirley hızlıca soyundu ve etrafına beyaz havlu sardı. Shirley, Linda'ya da bir havlu uzattı. "Rahat ol. Dolly ödüyor," dedi kibarca.

Linda, Shirley'nin ne kadar güzel, nazik ve kadınsı olduğunu unutmuştu. Havluya sarılıyken bile vücut hatları fazlasıyla belirgin, saç ve makyaj kusursuzdu. Linda, kendindeki güven eksikliğini Shirley'nin fark etmesini istemiyordu, bu yüzden şaka yapmaya çalıştı.

"Vücudumu sergileyerek milleti azdırmak istemiyorum, Shirl."

"İyi de burada sadece kadınlar var."

Linda, yüzü asılmış bir halde Shirley'den havluyu aldı. "Pekâlâ, sutyenimi ve külotumu çıkarmayacağım. Birileri onları yürütebilir," dedi birazcık olsun mahremiyet için kendini soyunma kabinine atarken. Linda ayakkabılarını çıkarmak için eğildiğinde, oturmuş kendisine bakmakta olan Shirley'yi gördü. "Yok artık!" Linda'nın tatlı sesi soyunma odasında yankılandı. "Yerden iki karış yüksek bir kabin kapısının manığı nedir ki?" Linda doğrulup geri çekildiğinde, başı ve omuzları kapının üstünde kalıyordu ve Shirley gülmekten kendini alamıyordu. "Kendimi bir posta pulunun ardında giyiniyormuş gibi hissediyorum. Dışarıda senin yanında soyunsam da bir şey değişmemiş." Linda kollarını kapının üstünden sarkıttı ve odada bulunan iki kadın konuşmanın başından beri tuttukları kahkahalarını salıverdi.

Saat 11:30'u gösterdiğinde, Shirley jakuzinin süt katılmış, köpüklü suyunda gözlerini kapatmış, rahatlığın tadı-

nı çıkarıyor, Linda ise jakuzinin diğer köşesinde oturmuş, ayaklarını ve bileklerini ısıtıyordu. Kırmızı, parlak sutyeni beyaz havlunun altında belli oluyordu. Peynirli sandviçinden birkaç kırıntı suya düştü ama Linda pek umursamadı.

"İyi bir sevişmenin bir saat spor yapmaktan daha çok işe yaradığını biliyor muydun? Hem de yıllık üyelik aidatı ödemen gerekmiyor." Linda, sandviçin son parçasını ağzına tıkarırken kendi kendine güldü ve ellerini jakuzide yıka-
dı. "Çünkü yatakta öylece durup bekleyemezsin, bir şeyler yapman gerekir."

"Başka konulardan konuşmaz mısın sen?"

"Artık yapamıyorum zaten, öyle değil mi? Joe ile ne-redeyse her gece işi pişirirdik." Kocasını hatırlayan Lin-da'nın yüzü asıldı. "Alışmamız gereken çok şey var."

Shirley tek gözünü açıp, Linda'ya dik dik baktı. "Bir aydır sevişemiyor olmak gerçekten de kocanın ters giden bir banka soygununda havaya uçup ölmesinden daha bü-yük bir sorun muydu?"

Dolly ögle vakti olmasma karşın hâlâ ortalarda yoktu ve bu durum Linda'yı huzursuz ediyordu. Shirley çıplak bir şekilde şezlonga uzanmıştı, Linda ise onun hemen ya-nında kahvesini yudumlarken, elindeki çikolata parçasını yiyor ve para hakkmda bir şeyler mırıldanıyordu.

"Eğer gelmezse, aklımdan bile geçmeyen yemekler için bir sürü para harcamış olacağım. Buraya geldiğim-den beri kilo aldım, yahu! Ne sağlık dostu bir spa merkezi ama!"

"Şimdi gelir, biraz sessiz olmalısın," diye fısıldadı Shirley. Linda'nın bazen, alkol almadıkça bile ne kadar utanç verici şeyler yaptığını unutmuştu. Shirley aslında Linda'nın kahvesine gizlice birkaç damla votka damlatıp damlatmadığını bile merak ediyordu çünkü sesi gittikçe

yükselmeye başlamıştı. Linda, büyük eğrelti otlarına asılmış kafeslerde duran papağanları daha önce iki kez bisküvi parçalarıyla beslemişti. Görevliler bunu bir daha yapmamasını söylemesine karşın onları duymazlıktan gelmişti. Ayrıca bazı kadınlara "çubuk kraker" diyerek, onlarla sesli bir şekilde dalga geçiyordu.

Linda'nın Shirley'yi utandırmak gibi bir niyeti yoktu ama onu utandırdığını fark edebiliyordu. Aslında tek mesele Linda'nın kendini bu hanımefendilerle dolu lüks mekâna ait hissetmemesiydi. Etrafına baktı, kadımların hepsi kendine güvenen, kibirli, burnu havada, nereye harcayacaklarını bile bilmedikleri kadar paraları olan sıkı kaltaklardı. Linda, vücuduna ve başına sardığı birbirine uyumlu havlularla kendilerine doğru yürüyen Dolly'yi gördüğünde, neredeyse gitmek üzereydi. Dolly, onu bekleyen görevlilere başıyla selam verdi ve şezlonglara çıkan merdivenlere yöneldi. Linda kıkırdayarak, "Yüce Tanrım!" dedi ve Shirley'yi dirseğiyle dürttü. "Lana Turner hâlâ yaşıyor, gayet iyi ve Londra'da. Şuna bir bak!"

"Merhaba Linda. Merhaba Shirley. Size çiçek falan gönderemediğim için üzgünüm. Herhalde böyle bir kural yoktu," dedi Dolly gülümseyerek. Linda dudağını ısırды. Dolly'nin "Gözüm üzerinizde" ses tonuyla konuşması ve kocalarının cenazesine atıfta bulunması onu aniden kızdırmıştı. Bu bir konuşma başlatmak için pek de uygun bir giriş sayılmazdı. Linda, "Nasılsınız?" ya da "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," veya "Kocam, kocalarınızın ölümüne sebep olduğu için üzgünüm," tarzında bir şeyler tercih ederdi.

"Hadi saunaya gidelim. Burada birileri bizi rahatsız etsin istemeyiz, değil mi?" dedi Dolly ve önden yürümeye başladı. Shirley ve Linda, tıpkı Wolf'un yaptığı gibi, aynı

uysallıkla onu takip etti; sanki onun peşinden gitmenin, kendi adlarına daha iyi olacağını içgüdüsel olarak biliyorlardı.

Linda daha önce hiç saunaya girmemişti. Çok terliyordu ve bu yüzden parlak kırmızı sutyeninin boyasının sızıp, tertemiz beyaz havluyu kirletmesinden korkuyordu. Saunalara alışkın olan Shirley, hemen en üstteki banka serildi.

"Nasılsınız bakalım?" diye sordu Dolly, sanki bu dünyanın en masum sorusuymuşçasına. Artık Dolly'nin yaptığı hiçbir şey masum değildi. Ne yaptığıнын fazlasıyla farkında olan Dolly, karşısındaki dullarla fikrini paylaşmadan önce onları biraz daha tanımak istedi. İki yıl önceki kokteyli Dolly de hatırlıyordu. Parti Londra'nın dört bir yanından gelen suçlularla doluydu. Eğer tam anlamıyla dürüst olması gerekirse, Shirley'yi de, o gece onunla konuştuğunu da hatırlamıyordu. Ama Linda kesinlikle aklında kalmıştı.

"Terry ipoteği kaldırmam için geride hiç nakit bırakmamış. Yani gelecek hafta Miss Paddington yarışmasını kazanamazsam, bir işe girmem gerekecek," dedi Shirley, bu durumdan rahatsız olduğu apaçık ortadaydı. Ama sonuçta Shirley, yirmili yaşlarının ortasında, hayatta pek de becerisi ve eğitim geçmişi olmayan bir kızdı. Hayatı boyunca ona bakan birileri olmuştu ve kendi başına nasıl hayatta kalacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Bak, şimdi kalbimi sızlattın!" diyerek dalga geçti Linda. "Aynı anda üç işte çalışmayı dene. Joe'nun son hapse girişinde ben tam olarak böyle yaptım. Hem Miss Paddington da neyin nesi?"

"Şey, bir güzellik yarışması," dedi Shirley, açıklamasını yaparken yüzü parlamıştı. "Annem benim yerime kaydımı yaptırmış. En başta, Terry'yi kaybetmenin getirdiği

üzüntüyle ona çok kızdım. Ama sonra birinci olana bin poundluk para ödülü ve Mayorka'da iki kişilik tatil hediyesi olduğunu öğrendim. Hem kazanan bir sonraki İngiltere Güzeli yarışmasma doğrudan katılma hakkı kazanacak."

"Sonra da dünya güzellik yarışmasma katılırsın herhalde?" dedi Dolly. Shirley, onun sesindeki alaycı tonu fark etmemişti.

"Evet, aynen öyle," dedi Shirley hayal kurmak için gözlerini kapatarak. "Bu hayatımın en büyük adımı olabilir."

Dolly dikkatini Linda'ya verdi. "Peki, sen neler yapıyorsun? "

"Joe'yu biliyorsun işte. Su testisi su yolunda kırılır. Tanrım, burası fena sıcak!"

Dolly biraz daha sıcak su ekleyerek Linda'nın rahatsızlığını ikiye katladı. "Aşağıya otur. Eğer üst taraflara oturur ya da uzanırsan daha sıcak olur."

Günlük konuşmaların sonuna gelinmişti. Dolly onları buraya neden çağırdığı kısmına geçti.

"Fisher kardeşlerin Harry'nin yerini aldığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Dedikodular kulağıma geldi," dedi Linda sıcaktan bunalırken.

"Sana bulaştılar mı?"

"Hayır," dedi Linda. "Polis evimi didik didik aradı ama bir halt bulamadı, şimdiyse evi dışarıdan gözetliyorlar. Eğer beni takip etmeyi bırakmazlarsa ayvayı yerim."

Dolly, Shirley'ye bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Benim evimi de dört kez aradılar," dedi Shirley. "Ama Fisher kardeşleri ben de görmedim."

Linda, Dolly'nin sorularıyla şimdilik pek ilgilenmi-

yordu. Tek derdi oracıkta erimemektir. "Tanrım, burası kaynıyor resmen! Size pek etki etmiyor galiba?"

Shirley pek çok konuda beceriksizdi ama spa salonlarını iyi bilirdi. "Saunalar terlemek ve vücudundaki toksinleri atmak için tasarlanmıştır," diye açıkladı.

"Bunun daha iyi yolları da var," diyerek konuşmaya başlayan Linda'nın lafını Dolly elini kaldırarak böldü.

"Dinleyin. İkinizle de konuşmam gereken bir şeyler var. Fisher kardeşler ve polisler bilgi toplamak için etrafta dolanıyor."

Linda son bir şaka daha yapmaya çalıştı. "Ben de beni tavlamaya çalıştıklarını falan sanmıştım..." Dolly'nin yüzünde bir anlık, ufak bir gülümseme belirdi ve sonra, gergin dudaklarıyla duygusuz bakışlarının ardında yeniden kayboldu.

"Harry'nin nasıl çalıştığını siz de biliyorsunuz," diye devam etti Dolly. "Onunla şimdiye dek çalışan herkesin kayıtlarını tutardı. Muhbirlerin, silah tacirlerinin, bankacıların isimlerinin bulunduğu listeler. Giren ve çıkan paralar. Hepsi günü güne kayıtlı ve tarihleri yazıyor. Biri ona yanlış yaparsa veya ihanet ederse diye kendini korumaya almak için defterlerini kullanırdı."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum, Doll," dedi Linda sıcaktan başı hafif hafif dönerken.

"Dinle o zaman!" diye çıkıştı Dolly. "Ve bana bir daha sakın Doll deme. Bundan hiç hoşlanmıyorum. Fisher kardeşler Harry'nin defterlerini istiyor."

"Niye ki?" diye sordu Shirley.

"Defterlerde kendi isimlerinin yanında kirli alışverişleri de kayıtlı olduğu için istediklerini düşünüyorum. Defterler polisin eline geçerse başlarına bela almaktan korkuyorlar."

"Defterler kimde peki?" Shirley'nin saunadaki en zeki kadın olmadığını düşünen Dolly, en hassas soruları onun sormasına şaşırmıştı.

"Bende," dedi Dolly sakince. Karşısmda duran iki kadının zihninde hiçbir yanlış anlaşılmaya yol açmamak adına, tüm kelimeleri bilinçli bir şekilde vurgulayarak yavaş yavaş konuşuyordu. Shirley'nin, Dolly'nin ağzından çıkan her kelimeye odaklandığı ortadayken, Linda sıcaktan burnalmış bir halde başını arkaya yaslamış, gözlerini kapatmış, sessizce onu dinliyordu. "Harry eğer ona bir şey olursa, kendimi kaybetmememi söylerdi hep. Diğerlerinin onun görevini devralmasını ve bizlerle ilgilenmesini dilerdi. Bir keresinde, eğer o bir gün ölürse, Joe ile Terry'nin defterler ellerinde olduğu sürece onsuz da işleri yürütebileceklerini söylemişti. Ama Joe ve Terry de aramızdan onunla birlikte ayrıldı, bu yüzden artık bu görev benim. Bizimle ben ilgile-neceğim. Hepimizle. Tıpkı Harry'nin istediği gibi."

Henüz bir damla bile terlememiş olan Dolly, Shirley'nin dikkatle kendisini dinleyen yüzüne baktı. Shirley'nin neden bahsettiğini anlayıp anlamadığından pek emin değildi, ama en azından onu dinliyormuş gibi görünüyordu. Ardından Linda doğrulup oturma pozisyonuna geçti.

"Bu sıcağa daha fazla dayanamayacağım. Uyuyup kalacağım burada!" dedi.

Dolly yüzünde büyük bir öfkeyle Linda'ya baktı. Yaptığı konuşma Dolly'nin yüreğini parçalarken, Linda dinlemeye bile tenezzül etmiyordu. Linda'nın başını sauna mermerlerine vurmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce, Dolly havlusuna iyice sarınıp ayağa kalktı ve hızla saunadan çıktı.

“Yine neyi yanlış yaptım?” diye sordu Linda Shirley’ye. Ama Shirley de en az Dolly kadar öfkeliydi.

“Üzgün olduğunu göremiyor musun?” dedi Shirley. “Olanlar onu bizden bile daha fazla etkilemiş olmalı. Sevddiği adam havaya uçtu ve tanınmayacak hale geldi. Yirmi yıldır evlilerdi.”

Linda oturduğu yerden fırlayarak ayağa kalktı. “Ben üzgün değil miyim sanıyorsun? Üzüntümü göstermemem, kalpsiz biri olduğum anlamına gelmez.”

Shirley Linda’yı sakinleştirmeye çalıştı ama Linda’nın sakinleşmeye niyeti yoktu. Hızlı hızlı volta atıyor ve Dolly’ye akıl vermekten bahsediyordu. İstese kolayca saunadan çıkıp Dolly’nin peşinden gidebilirdi, bu nedenle Shirley Linda’nın ağzından çıkan her sözcüğün kuru sıkı olduğunu düşündü. Derken Linda aniden sustu ve dizlerini kendine çekip, elleriyle yüzünü kapatarak yerine oturdu. Konuşmaya başladığında, sesi boğuk çıkıyordu.

“Bu sabah duş alırken gözlerime sabun kaçtı. Askıdan havluyu almaya çalışırken yanlışlıkla Joe’nun bornozunu aldım. Kokusunu alabiliyordum ama elimdeki yalnızca bir bornozdu...” Linda duygularına daha fazla hâkim olamadı ve hıçkırıklara boğuldu.

Gözleri yaşlarla dolarken, Shirley’nin dudakları titrediy ve hemen ardından o da evinde, ona Terry’yi hatırlatan şeyleri düşünerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Dolly sauna odasına yeniden girdiğinde, Linda ve Shirley’yi gözyaşları içinde birbirlerine sarılırken buldu. Kendini kontrol etmeye çalıştı ama ardından o da ağlamaya başladı. Bu, Dolly’nin insanların önünde kendini koyuverdiği ilk andı, ama umursamadı. Kederini diğer dullarla paylaşmasında bir sorun yoktu; zayıflığını görmeleri onu utandırmıyor ya da endişelendirmiyordu. İçgüdüsel ola-

rak onlara güveniyordu. Bu Dolly'nin kolay kolay yapmadığı bir şeydi. Birine güvenmek... İhtiyacı olan şey tam da buydu.

Ortam biraz sakinleyince, Dolly yeniden konuşmaya başladı.

"Sizi buraya çağırdığımda, aklımdakilerin ne kadarını anlatacağımdan emin değildim. Ama artık eminim. Harry'nin defterlerini göz önünde bulundurursak, iki seçeceğimiz var."

"Biz mi?" diye lafa girdi Linda. Dolly'nin yüzünde beliren küçük gülümsemenin ardından, sustu ve dinlemeye başladı.

"Harry bu işi aylar öncesinden planlamış, her şeyi defterlerine yazmış. Yani defterler Fisher kardeşlerin eline geçerse, tüm gücü elde edebilirler. Tıpkı Harry gibi. Yani birinci seçeneğimiz defterleri Fisher kardeşlere satıp, bize bir pay vermelerini istemek. İkinci seçenekse; eğer defterleri satmazsak..." Dolly, Linda ve Shirley onu daha iyi dinleyebilmek için yaklaşırken, derin bir nefes aldı. "... Harry'nin planladığı büyük işi biz yaparız."

Linda histerik bir şekilde kahrkaha atmaya başladı. Shirley ise ağzı açık bir şekilde öylece oturuyordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Linda gülerek.

"Yapmak istemiyorsanız sıkıntı yok. Ama tek başıma böyle bir şeyi yapamam. O zaman defterleri Fisher kardeşlere satmam gerekir ama onlar tehlikeli adamlar, beni ortadan kaldıracaklarına şüphe yok."

"Biz silahlı soygun yapamayız," dedi Shirley fısıldaarak.

"Evet, yapabiliriz. Kocalarımızın başladığı işi biz bitirebiliriz. Eğer patlayıcı kullanmasalardı, bu soygun başanlı olabilirdi."

Linda ve Shirley, ne cevap vereceklerini bilemeden birbirlerine baktı. Doll kafayı mı yemişti? Üzüntüden delirmiş miydi?

Dolly sakince ve yavaş yavaş konuşmaya devam etti. "Defterleri size söylemeden de satabilir, kendi yolumu bulabilirdim. Ama tıpkı Harry'nin Joe ve Terry'ye karşı daima dürüst olması gibi, ben de size dürüst olmak istedim... Bu soygunu yapmalıyız." Dolly öldürücü darbeyi vurmuştu. "Eğer yapmak istemezseniz, anlarım. Fisher kardeşlerden her birimiz için iyi bir şeyler almaya çalışırım. Onlar da Harry'nin planladığı işi bitirir, milyonlarca dolara konarlar."

"Milyonlarca dolar mı?" diye bağırdı Shirley ağzını elleriyle sıkıca kapatmadan hemen önce. Linda ise sırtını dikleştirmiş, Dolly'yi hiç olmadığı kadar dikkatle dinliyordu. Joe ile milyon dolarlık bir işin tehlikeli olacağını bilecek kadar uzun süredir evliydi. Gülümsedi ve başını salladı. "Bize bir iyilik yap, Bayan Rawlins... Bizi ne sanıyorsun, iki geri zekâlı mı?"

"Hiç de değil," dedi Dolly. "Farklı olduğumuz noktalardan daha çok ortak noktamız var Linda. İçten içe nasıl hissettiğini biliyorum ve buna neyin iyi geleceğini de biliyorum. Son bir iş. Evet, kocalarımız için, ama daha çok kendimiz için. Bu emeğinin karşılığını ancak yarı yarıya aldığın işlerden çok daha fazlası için garanti biletin demek," dedi Dolly Shirley'ye bakarak. "Bir daha hayatın boyunca çalışmak zorunda kalmazsın."

Shirley panikle çıkıştı. "Londra'dan gitmek istemiyorum."

"Gitmek zorunda kalmayacaksın, canım. Kimse bizim yaptığımızı bilmeyecek. Bunu nasıl yapacağımızı biliyoruz."

Dolly, Linda ve Shirley'nin yüzündeki ifadeyi gördü ve istediği kıvama gelmeleri için onları biraz daha gaza getirmeye karar verdi. "Joe ve Terry'nin size bir şey bırakmadığını mı sanıyorsunuz? Bırakmadılar, ama size beni bıraktılar. Beni, defterleri ve yeni işi. Biz hiçbir zaman evde öylece oturan kadınlar olmadık. Ne yaptıklarını hep biliyorduk. Niye yaptıklarını da. Harry'nin bu defterleri bulmamı istemesinin bir sebebi vardı ve bu sebep biziz. Yalnız kalmamızı ve hayat savaşıma düşmemizi istemedi. Bunu hak ediyoruz, bayanlar," dedi Dolly ayağa kalkarak. "Sadece dediklerimi düşünün yeter. Bunu yapabileceğimi düşünmesem lafını bile etmezdim. Hem işi yapmadan önce giderlerinizi nakit olarak ödeyeceğim."

Linda ve Shirley, ağızları bir karış açık halde dillerini yutmuş gibi oturuyordu. İki ihtimalleri düşünürken, Dolly neredeyse onların aklını okuyabiliyordu.

"İki gün içinde sizi tekrar arayacağım," dedi. "Sakin benimle iletişime geçmeye çalışmaym. Polis beni sürekli izliyor. Telefonumu dinliyor da olabilirler. Buraya sizinle aynı anda gelmememin sebebi buydu. Birlikte görünmek istemiyorum. Bu yüzden buradan ayrı ayrı ve benden en az yirmi dakika sonra çıktığınızdan emin olun."

Ardından gitti.

Linda ve Shirley, Dolly gittikten sonra yaklaşık on dakika boyunca, yüzlerinde aynı ifadeyle, aynı pozisyonda oturdu. Ardından Linda konuşmaya başladı.

"Bu karı kafayı yemiş."

"Tüm bunları birine anlatmalı mıyız dersin?"

"Kimse bize inanmaz ki."

8. BÖLÜM

Dolly, peşindeki sivil polisleri atlatmak için saatlerdir White City’de bir oraya bir buraya gidiyordu ama hâlâ peşindelerdi. “Lanet herifler!” diye bağırdı Dolly dikiz aynasından bakarken. Kaç kere yan yollara girip, ani dönüşler yapsa da onları atlatamamıştı. Spa salonundaki buluşmadan birkaç gün sonra Linda ve Shirley’yi aradığında, buluşup konu hakkında biraz daha detaylı konuşmayı ikisi de kabul etmişti. Sonunda üçü buluşmaya karar vermişlerdi. Dolly geç kalmaktan yana değildi ama başka çaresi yoktu. Eğer takip edilmediğinden yüzde yüz emin olmasaydı, diğer dullarla herhangi bir şekilde buluşma veya iletişim kurma riskine girmezdi.

Dolly bir zamanlar izlediği bir filmi hatırladı ve belki filmdeki numaranın kendi işine de yarayabileceğini düşünerek gülümsedi. Gaza basıp Shepherd’s Bush kavşağını hızla döndü. Ardından Nothing Hill kapısından geçip, Bayswater yolundan Marble Arch’a doğru yöneldi. Polisler hâlâ arkasındaydı. Yolda zikzaklar çizip, Hyde Park’a doğru sağa döndü ve en sol şeritte kaldı. Dikiz aynasından arkaya baktığında, arkasında hâlâ dört tane polis arabası olduğunu görebiliyordu. Yan şeritteki tırı solladı ve önüne geçerek, Dorchester Otel’in cepli girişine ani bir dönüş yaptı. Saniyeler içinde Wolf’u kucaklayarak arabasından dışarı çıktı. Kapıdaki görevliye anahtarı verdi ve eline on pound sıkıştırdı.

* İngiltere’de en sol şerit, en yavaş ilerleyen araçların kullandığı şerittir. (ç.n.)

"Arabamı park ediver canım. Bir saate veya akşam yemeğinden sonra dönerim." Ardından Dorchester Otel'in içine süzüldü.

Kapı görevlisi Mercedes'e doğru yürüdü, sürücü koltuğuna geçti. Hemen arkasında polis arabalarının mavi ışığını gördüğünde, arabayı çalıştırmak üzereydi. Polis Dedektifi Andrews henüz durmamış olan polis arabasından atladı ve Mercedes'e doğru koştu, hemen kapıyı açtı ve adamın yakasma yapıştı. "Nereye gitti? Ne tarafa doğru gitti?" Korkudan ödü patlayan adam, otelin giriş kapısını işaret etti.

Andrews lobiye doğru koştu ve hızla Dolly'yi aramaya başladı. Ama Dolly görünürde yoktu. Ve resepsiyon görevlileri dâhil kimse onu fark etmemişti. Hamburger olayından ötürü ona hâlâ kızgın olan Resnick, Andrews'a kızgın bir bakış attı.

Andrews arabasına bindi, kapıyı kapattı ve bir park yeri buldu. Dolly'nin otelde bir yerlerde olmasını her şeyden çok istiyordu. Bu sebeple arabada kalmaya karar verdi. Yapabileceği en iyi şey buydu.

Linda, Liverpool Caddesi'ndeki tren istasyonuna on beş dakika erken vardı. Hava fazlasıyla soğuktu ve Linda donmak üzereydi. Bu bölgenin bu kadar karanlık olduğunu fark edememiş, bu sebeple yanında el feneri getirmemişti ve on beş numarayı bulmakta zorluk çekiyordu. Dolly'nin onu yeniden aramasına şaşırmamıştı; Shirley ve Dolly ile buluşma kararı almak basit bir şeydi. Bu günlerde kalbini böylesine hızlı attıran başka ne vardı ki? Joe'nun ölümünden beri, Linda'nın hayatı tamamen mahvolmuştu. Yarısı boş bir yatağa alışınak imkânsızdı, onu tesel-

li etmeye gelen insanlardan tiksiniyordu ve polisler ona, ayakkabılarına bulaşmış pislik gibi davranıyorlardı. Her şeyden öte, hayatı oldukça sıkıcıydı ve Linda sıkılmaktan nefret ederdi. Dolly her ne yaptığını sanıyorsa, Linda buna dâhil olmaktan ve ara sıra Shirley ile takılmaktan memnundu, ayrıca Dolly sayesinde biraz para kazanabileceğini umuyordu.

Depolardan birine yaklaştı. Büyük tahta kapılardaki çatlaklardan birinden içeri bakarken, ona doğru hurlayan Alman kurdunu gördüğünde neredeyse ruhunu teslim ediyordu. Hemen diğer kapıya yöneldi. Kapıyı tıklatmak için elini kaldırmıştı ki...

"Erkencisin," dedi Dolly, hemen arkasındaydı.

"Buluşma yerini tam olarak bilmiyordum ve geç kalmayı sevmem."

Dolly, soğuk havanın Linda'yı huysuzlaştırdığını hemen fark etti. Dolly ise aksine, Andrews'u atlatıp buluşma yerine kadar taksiyle rahatça gelebildiği için oldukça mutlu hissediyordu. Kapının kilidini açarken Linda'ya gülümsedi. "Her şey çok güzel olacak."

Deponun içine girdiklerinde, Linda ayaklarını hareket ettirerek ısınmaya çalışırken, Dolly yavaşça bir sigara yaktı. Linda o anda, bir fincan kahve içmek için cinayet işleyebilirdi ama Dolly bir eşya sandığına oturdu, siyah deri günlüğünü çıkardı ve Shirley'yi beklemeye devam ederken notlarını gözden geçirdi. Linda sessiz kalmak konusunda pek iyi değildi. Kendi kendine homurdanmaya başlayınca, Dolly kendini konuşmak zorunda hissetti.

"Su ısıtıcı arka tarafta canım. Biraz için ısınsın. Ben şekersiz kahve içerim."

Linda yüzünü astı ve derme çatma mutfğa gitti. Mutfakta onu bekleyen üç tertemiz bardak, yeni bir su ısıtıcı-

sı ve bir paket açılmamış Custard Creams bisküvi vardı. "Hadi bana planı anlat o zaman," diye seslendi.

"Shirl'ü bekliyoruz," dedi Dolly ona bakmadan. "Bu akşam şu Miss Paddington olayı var, bu yüzden gelmesi en az yirmi dakika sürer."

"Bunu bana daha önce söylemeliydin," diye bağırdı Linda çay yapmaya devam ederken.

"Neden? Ne işin vardı ki?" Bu oldukça inciticiydi. Dolly Linda'nın pek de ilgi çekici bir şeyler yapmadığını çok iyi biliyordu. "Biz bir takımız Linda. Shirley'yi bekleyeceğiz."

Shirley, annesiyle birlikte taksiye bindiğinde, takma kirpiklerinden birinin düşmek üzere olduğunu hissedebiliyordu. Ama kirpiği düzelterek gücü yoktu. Üzerinde göz alıcı, siyah bir gece elbisesi vardı ve topuklu ayakkabılar giymişti. Sahte bronzlaştırıcı sürmüştü ve saçında bir gemiyi batıracak kadar saç spreyi vardı. Ayrıca Miss Paddington yarışmasındaki numarası da hâlâ omzundaydı. Akan makyajını saymazsa, mükemmel görünüyordu.

Taksinin içini bir süreliğine tuhaf bir sessizlik sardı. Sonunda Audrey bir şeyler söylemeye karar verdi.

"Bir şeyler çevirdiğini ima etmek istemedim tatlım," diye fısıldadı taksi şoförünün duymayacağını umarak. "Yalnızca o elbise için gerekli parayı nereden bulduğunu öğrenmek istedim." Shirley gözyaşlarını tutmaya çalışarak taksinin camundan dışarı baktı.

Podyumdaki gösteriye iyi odaklanamamıştı. Oradaki en güzel kadın, açık ara farkla, Shirley idi ve bu yarışmayı kolayca kazanması gerekirdi. Audrey kızıyla gurur duyuyor ve bu yarışmanın çantada keklik olduğunu biliyordu.

Ne var ki Shirley ceketini çıkarıp, yeni elbisesini gözler önüne serdiğinde, Audrey kızının tam bir fahişe olduğunu söyleyerek kabalık etmiş ve o andan itibaren her şey tepetaklak olmuştu. Audrey, Shirley sahneye çıkarken, kendini affettirmek istercesine ona sıkı sıkı sarılmıştı. "Sahneye çık ve bu yarışmanın yıldızının kim olduğunu onlara göster, kızım. Çok güzel ve alımlısın ve kesinlikle sen kazanacaksın." Ardından ağzından gecenin en aptalca ikinci cümlesi çıkmıştı; "Terry ile ön sıranın orta kısmından seni izliyor olacağız." Aslında "Greg" demek istemiş ama ağzından Terry çıkmıştı. Shirley'nin koskocaman açılan gözlerine ve titreyen alt dudağına bakarken, Audrey kendini öldürmek istemişti. Kızından özür dilemesi gerekiyordu ama sunucu Freddie, Shirley'nin adını anons edip, kulis görevlisi onu sahneye doğru yönlendirince, özür dileme fırsatı bulamamıştı.

Shirley, sahne ışıklarının altına geldiğinde, aklı tamamen başka yerlerdeydi, öyle ki Freddie ona hobilerini sorduğunda, sebze ve kitapları çok sevdiğine dair bir şeyler gevelenmişti.

Audrey bu büyük fiyaskonun tüm sorumluluğunu üstlenmişti. Shirley'nin de buna bir itirazı yoktu, aslında kafası bambaşka şeylerle meşguldü. Audrey indikten sonra, taksiyle Liverpool Caddesi durağına devam eden Shirley yavaş yavaş kendini toparlamaya ve bir hafta öncesini düşünmeye başladı.

Sonunda Dolly merdivenden süzülerek inip, duvardaki kırık ve kirli aynada makyajını tazelemeye başladığında, Shirley neredeyse yarım saatten uzun bir süredir Regent Park'ın kadınlar tuvaletinde bekliyordu.

"Onları atlattın mı?" diye sormuştu Shirley, sürekli Dolly'yi takip eden polislerden bahsediyordu.

"Hayır," demişti Dolly, rujunu tazelerken gerdiği dudaklarının arasından. "Memur Andrews hâlâ dışarıda, Wolf'u arıyor."

Dolly makyaj malzemelerini bir kenara bırakmış ve hâlâ Dolly'nin kendisiyle alay edip etmediğini anlamaya çalışan Shirley'ye içi dolu bir zarf vermişti. "Burada ipotek senetlerin ve diğer ihtiyaçların için seni birkaç ay idare etmeye yetecek kadar para var. Sana bu parayı her ay vereceğim. Haftaya perşembe Miss Paddington yarışmasından sonra yine buluşacağız, buluşma detaylarını zarfta bulabilirsin."

"Dolly... Ben..." diye başlamıştı Shirley. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. Bu işin içinde silahlar da var, değil mi?"

"Sorun değil. Bak, eğer buluşmaya gelmezsen, bu işe girmek istemediğini anlarız, tamam mı?"

Zarfı sıkıca tutan Shirley, zarfın içindeki banknot des-tellerini hissedebiliyordu.

"O zaman bu parayı bana eksiksiz bir şekilde geri ödem gerekir, anlaştık mı canım?" demişti Dolly kendinden emin bir gülümsemeyle. Ardından tuvaletten çıkmıştı.

Bir süre sonra, kadınlar tuvaletinden çıkacak cesareti bulduğunda, Shirley uzaktaki bir adamın, yanında Wolf'la karşı yöndeki istasyondan çıkan Dolly'yi izleyerek, arabasına doğru gittiğini görmüştü. *Ne dişli kadın ama,* diye düşünmüştü Shirley. Polis memurunun bugünkü raporunda bazı detayların eksik olacağından emindi.

Dolly ve Linda, birinin ana giriş kapısına vurduğunu duyduklarında, Linda ikinci çayını içiyordu. Engebeli zeminde yüksek topuklu ayakkabılarıyla ses çıkarıp, çanta-

sını bir oraya bir buraya vurup duran Shirley, geç kaldığı için özür dileyerek içeri girdi.

"Bu ne hal böyle?" dedi Linda. "Şuna bir bak Dolly, ne kadar da rüküş giyinmiş. Takma kirpik mi taktın sen?"

Shirley çantasını yerdeki kirli su birikintisinin tam üzerine bırakınca, bronzlaştırıcı sürüdüğü bacakları ıslandı. Geriye doğru sıçradığında ayakkabılarından birinin topuğu kırıldı ve kendini birden içerideki en kirli arabanın kaputuna otururken buldu. Gözleri dolmuştu.

"Sekizinci oldum. Kendimi aptal durumuna düşürdüm ve annemi hayal kırıklığına uğrattım."

Linda, bu sefer daha yumuşak bir sesle yeniden konuşmaya başladı. "Sekizinci olmak çok da fena sayılmaz Shirl. Kaç yarışmacı vardı?"

"On..." diye mırıldandı Shirley acmacak halde. Linda yüzündeki gülümsemeyi gizlemek adına hızla başını başka yöne çevirdi.

Shirley ayağa kalktı ve arkasını silkeledi. Eline baktığında fazlasıyla pislendiğini gördü, krem rengi ceketinin ne durumda olduğunu hayal edebiliyordu. Tırnaklarından birinin kırıldığını görmek bardağı taşıran son damla oldu. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı ve "Gelmeyecektim," dedi.

"Seni gören oldu mu?" diye sordu Dolly, Shirley'nin gelmesi, gizliden gizliye içini rahatlatmıştı. Her şeyi yeniden yoluna sokması gerekiyordu.

"Hayır. Tıpkı söylediğin gibi istasyonda indim."

"Kimseyi gördün mü?"

"Elbette gördüm. Günün en kalabalık saatinde o lanet istasyondaydım," diye öfkeyle parladı Shirley, hemen ardından kendini kontrol etmeyi başardı.

Dolly, Shirley'nin başını tıpkı Wolf'a yaptığı gibi ok-

şayarak, onu sakinleştirdi. Linda'ya biraz daha kahve yapmasını söyledi.

"Gecemin yarısını burada geçirdim ve tek yaptığım lanet bir garson görevi üstlenmek," diye öfkeyle homurdandı Linda.

On dakika sonra, üç kadın, ellerinde çay, kahve ve bisküvilerle, büyük bir masanın etrafına oturmuş, Dolly'nin onlara göstermek için masaya serdiği çizim ve haritalara bakıyordu. Linda kremalı bisküvisini kemirirken, Shirley de kırılmış tırnağını yiyerek ona şekil vermeye çalışıyor ve Dolly'nin sigarasından gelen dumanı savuşturup, yüzünden uzak tutuyordu. Dolly ise soygun planlarının üzerine iyice eğilmiş, almaları, öğrenmeleri ve yapmaları gereken şeyleri günlüğüne not ediyordu.

"En büyük sıkıntımız ağırlık olacak. Çaldıklarımızı buradan, buraya kadar sırtımızda taşımamız gerekecek," dedi Dolly, Strand altgeçidi çiziminin yanına bir çizgi ekleyerek. "İşte, kaçış arabamızı buraya park edeceğiz. Yaklaşık elli metre koşmamız gerekecek."

Dolly, üst dişleriyle, bisküvisinin üstündeki kremayı almaya çalışan Linda'yı görebilmek için başını kaldırdı. "Beni dinliyor musun, sen?" diye sordu.

Linda, Dolly'nin anlattığı her şeyi, kendinden emin bir şekilde tekrar etmeye başladı. "Altgeçitte banka arabasının önünü kesip, yolunu tıkayacağız. Nişancı, arabaları kontrol altında tutup, güvenlik görevlilerine kapıyı açtıracak. Sonra da çantaları parayla dolduracağız."

"Çok parayla," diye düzeltti Shirley.

"Çok parayla," diye tekrar etti Linda. "Ardından kaçış arabasınaya kadar yaklaşık elli metre koşacağız." Linda halinden oldukça memnundu.

Seni asi sürtüğ, diye düşündü Dolly. Büyük gün gelme-

den önce Linda'yı kontrol altına alması gerekiyordu ama bu konu şimdilik bekleyebilirdi. "İçimizden biri elektrikli testere kullanmayı da öğrenmeli ki o da ağır bir alet," diye devam etti Dolly.

"Benim kollarım çok güçsüz," dedi Shirley. "Bacaklarımda sorun yok. Bu yüzden paralarım yarattığı ağırlık konusunda endişelenmiyorum."

"Bir milyon doların üçte birini banknotlar halinde taşımıştın, değil mi?" diye çıkıştı Dolly.

Shirley sessizliğe büründü. Bu hayalî bir milyonun üçte birinin ne kadar ettiğini düşünemeyecek kadar yorgundu. Bu sebeple konuyu değiştirdi. "Eğer arkamızdaki arabalardan birinden beklemediğimiz bir tepki alırsak ne olacak?"

Linda hemen araya girdi. "Bizi dinlemiyor musun sen? Az önce, nişancı diğer arabaları kontrol altında tutacak dedim. Bunu ben yapacağım, sen o güzel kafanı yorma. Kimsenin kahramanlık peşine düşmesine izin veremeyeceğim," dedi Linda, bir kremalı bisküvi daha alırken. "Ya patlayıcılar?"

Dolly, Linda'ya oldukça net, uzun ve soğuk bir bakış attı. Eğer bakışlarla birini öldürebilmek mümkün olsaydı, şimdi ölü bedenim yerde beş karış uzanmış yatıyor olurdu, diye düşündü Linda.

"Affedersin, Dolly," dedi ve elini teselli edici bir tavırla masanın üzerinden ona doğru uzattı.

Dolly, Linda'nın elini geri itti ve konuyu değiştirdi. "Yakında güvenlik görevlisi bağlantımızla buluşacağım. Defterlerde okuduğumuz kadarıyla banka arabasının hep altgeçidi kullandığını biliyoruz ama teslimatların saati ve güzergâhu değişebiliyor. Ayda bir kere, arabada ekstra parayla büyük bir sefer yapıyorlar. Biz de bugünden itibaren

yaklaşık dört ay boyunca o büyük vurgun için hazırlanacağız. Bağlantımız o teslimatın gününü bize söyleyecek ve güzergâh bilgisini verecek. Bizim de zamanı verimli kullanarak hazırlanmamız gerekiyor.”

Dolly çantasını almak için eğildiğinde, Linda ve Shirley, birbirlerine bakarak gözlerini devirdi. İki ay, dört ay, altı ay; Dolly gerçekten silahlı bir soygun yapabileceklerine inanıyor muydu?

Dolly, elinde iki büyük, kahverengi zarfla yeniden doğruldu. “Kendinize birer araba alın,” diye emretti, zarfları diğerlerine verirken. “Ödemeyi nakit yapın. Arabaların vergilendirildiğinden ve trafik muayenelerinin eksiksiz olduğundan emin olun. Bu iş bitince, onları elden çıkaracağız.”

Elindeki zarfı açan Linda, parıldayan gözlerle yavaşça yutkundu. Bedeninin dört bir yanı karıncalanıyordu. Bu zarfın içinde en az iki bin pound olmalıydı. Dolly eline kasanın anahtarlarını alıp toplantıyı sonlandırdığında, Linda, *Alice Harikalar Diyarı*’ndaki Gülümseyen Kedi gibi sırtıyordu.

“Artık burası bizim karargâhımız olacak. Gelip giderken dikkatli olun.” Dolly, anahtarların bir kopyasını da Shirley’ye verdi. “Şimdi sıra sende, canım,” dedi Dolly. “Var mısın, yok musun?”

Shirley içi para dolu zarfı sıkıca tuttu, hevesle, evet anlamında başını sallayan Linda’ya baktı ve anahtarları aldı.

Gecenin sonundan gayet memnun olan Dolly, ayağa kalktı. “Bu akşamlık bu kadar,” dedi. “En önemli kural şu; beni sakın evden aramaym. İhtiyacım olduğunda ben sizinle iletişime geçerim. Zarflarınızın içinde, her birinizin ne yapması gerektiğine dair detaylı bir liste var. Bu işi adım adım halledeceğiz. İlk adım araba işini halletmek.

Senin ilk adımın ise, Shirley, listeye yazdığım tüm kıyafet ihtiyacını halletmek.”

Dolly, Shirley’den bir cevap beklemedi, buna ihtiyacı yoktu. Parayı ve anahtarları almışlardı. Dolly artık bir takım olduklarını ve bu takımı kendisinin yönettiğini biliyordu. Onun dediklerini yapacaklardı; tıpkı Joe ve Terry’nin, Harry’nin söylediklerini daima uyguladığı gibi. “İkiniz bir süre daha burada kalın. Aynı anda çıkmayın, tıpkı spa salonunda yaptığımız gibi.” Ardından, topuklu ayakkabılarının hemen dibinde hızla yürüyen Wolf’la birlikte gitti.

Linda ve Shirley, parayla dolu zarflar hemen önlerinde, öylece oturuyorlardı. Dolly’nin gittikçe uzaklaşan ayak seslerini dinlediler, ardından Alman çoban köpeğinin ulumayı andıran havlama sesini duydular. Sonrası sessizlikti.

Sessizliği bozan Shirley oldu.

“Korkuyor musun, Linda?”

“Eğer tüm bunların gerçek olduğuna inansam, çoktan altıma etmiştim canım,” dedi Linda gülerek, ardından parayı saymak için zarftan çıkardı.

Shirley de aynı fikirdeydi ama Dolly’nin ciddi olup olmadığı konusunda endişeleri vardı. “Ciddi olamaz, değil mi?”

“Saçmalama. Bunu neden yapıyor bilmiyorum Shirl, ama ona yardımcı oluyormuşuz gibi geliyor. Daha iyi hissetmesini sağlıyoruz. Ve eğer itiraf etmem gerekirse, bu konuda konuşmak beni heyecanlandırıyor, sanki her yanımda karıncalar dolanıyormuş gibi hissediyorum.”

“Yani öylece devam edeceksin, öyle mi?”

“Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama nakit paraya ihtiyacım var. Joe bana beş kuruş bırakmadı, Terry’nin de aynı şeyi yaptığını biliyorum. Dolly’nin aklı eninde sonunda başına gelecek ve hayatlarımıza geri döneceğiz

ama şimdilik ondan para almaya devam edeceğim, Dolly de arkadaşımız olarak kendi küçük fantezi dünyasına bizi dâhil etmeyi sürdürebilir.” Linda, Dolly’nin oyununa ortak olmaya karar vermenin, Shirley için o kadar da kolay olmadığını görebiliyordu. “Ona iyilik yapıyoruz, Shirl. Onunla ilgileniyor, ona bir amaç veriyoruz ki kendini başında bir trafik konisiyle çıplak bir şekilde Trafalgar meydanına atmasın.” Linda masanın öbür ucuna uzanıp, elini Shirley’nin elinin üstüne koydu.

Shirley, Linda’nın rahatlatıcı eline bakınca, artık alınsını takmadığını fark etti. Ardından kendi uzun, narin parmaklarına baktı. Altın alyansı titreyen parmakları arasında parıldıyordu. Mutlu değildi ya da Linda’nın söylediği gibi, dört bir yanında karıncalanmalar hissetmiyordu. Eğer tüm bunlar Dolly’nin yas tutma sürecinin bir parçasıysa, Shirley bu konuda felaket derecede suçluluk duyuyordu. Ve eğer tüm bunlar, üç dulun, merhum kocalarının silahlı soygununu gerçekleştirmesi demekse, bu kaskatı kesilmesine sebep oluyordu. Ama elinin altında hissettiği para dolu zarf hayatını kurtarabilirdi. O para olmadan evini ve evindeki her şeyi kaybederdi.

“Hadi,” dedi Linda, Shirley’nin ayağa kalkmasına yardımcı olarak. “Hadi eve gidelim.”

Dolly Dorchester’a doğru giden cadde boyunca yürürken, arabasındaki Andrews’u görebiliyordu. Andrews, tam da Dolly’nin tahmin ettiği gibi biriydi; yalnızca bir emir erinden ibaretti. Andrews’un yanından geçerken ona ufak bir gülümseme göndermekten kendini alamadı. Kapı görevlisi Mercedes’ini getirdiğinde, ona bahşiş bıraktı. Ardından ciğere ulaşmış bir kedi edasıyla arabayı çalıştırdı.

Eve döndüğünde, Wolf gece boyunca bir daha dışarı çıkmayacağı için ona tuvalet ihtiyacını gidermesi için biraz süre tanıdıktan sonra garaj kapılarını dışarıdan kilitledi. Genellikle garajı mutfığa bağlayan iç kapıdan eve girerdi ama evinin hemen ötesinde, her zamanki yerine park etmiş Andrews ile biraz oyun oynamak için can atıyordu. İçeri girmek için ön kapının anahtarını çıkarırken, Dolly polisleri atlatma konusunda nasıl da ustalaştığını düşünerek kendi kendine gülümsedi. Ama kapıyı açıp içeri girdiğinde, gülümsemesi yüzünde dondu, baştan aşağı tüm vücudunu bir ürperti kapladı ve hemen önünde duran dağınıklığa bakarken, gözleri öfkeyle parladı. Koridordaki halılar kaldırılmış, vazo ve biblolar yerlere fırlatılmış, döşemeler yarılarak açılmış, saksı çiçeklerinin hepsi yerle bir edilmiş ve içlerindeki toprak etrafa saçılmıştı.

Salonun açık kapısından gelen ışığı fark eden Dolly, darmadağın olmuş salonunda parmak uçlarına basarak, yavaş yavaş ve sessizce o tarafa doğru yürüdü.

Pikaba yeni bir plak takıldığını belli eden "klik" sesini duyunca, olduğu yerde donakaldı. Ürkütücü sessizlik, en sevdiği şarkının odaya yayılan sözleriyle bölündü. "*Sensiz hayatın ne anlamı var? Eğer sen yoksan hayat nedir ki?*" Salonun açık kapısını yavaşça itti ve eliyle ağzını kapattı. Oda tamamen darmadağındı. Güzel koltuğu paramparça olmuş, resim çerçeveleri kırılmıştı.

Polisler evini yerle bir ettikten sonra her şeyi düzene sokmasının üzerinden çok az zaman geçmişti ve şimdi manzara tıpatıp aynıydı! Dört bir yanını öfke saran Dolly, kapıyı tekmeleyince, kapı ağzına kadar açıldı ve hemen arkasındaki dolaba çarptı.

Boxer Davis, elinde tuttuğu Harry'nin resmini düşürerek olduğu yerde sıçradı. Takım elbisesi ve saçları, kol-

tuktan çıkan kuş tüyleriyle kaplıydı. Bu haliyle öyle gülünç gözüküyordu ki Dolly içini saran korkudan hemen kurtuluverdi. Tek bir kelime bile etmeden, pikaba doğru yürüdü ve platformdaki plağın üzerinden iğneyi kaldırdı. Wolf, ne yapacağını bilmez halde odanın etrafında dönüyor, parçalanmış minderlerin arasında sızlanıyordu.

"Ben yapmadım Doll, gerçekten," diye haykırdı Boxer gergin bir şekilde.

Dolly ona dönerek, "Sakın bir daha bana böyle sesleneyim deme!" diye bağırdı.

Boxer, Dolly'ye onu dinlemesi için yalvarırken neredeyse ağlayacaktı. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu durduramadım. Burada olsan, aynı şeyi sana yapacaktı Dolly. Burada olmadığın için çok mutluyum. Gerçekten burada olmamana çok sevindim."

"Kim yaptı?" dedi Dolly sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Tony. Tony Fisher. Harry'nin defterlerini nereye sakladığını senin bildiğini sanıyor."

"Öylece durup bunu yapmasına izin verdin, öyle mi? Evimi bu hale getirmesini izledin?"

Boxer, Dolly'nin etrafında fır dönüyor, olanların verdiği utançla neredeyse ağlamaklı bir sesle tüm bunlarla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyip duruyordu. "Sana yardım etmeye çalışıyorum, dostum. Senin için endişeleniyorum. Artık para falan teklif etmiyorlar, yalnızca o defterleri istiyorlar."

Dolly paramparça olmuş, kadife koltuğuna oturdu. Wolf zıplayarak yanı başına geldi. "Sana söyledim. O defterlerin nerede olduğunu bilmiyorum. Bunu hem sana hem de polise söyledim."

"Ama sana inanmıyorlar. Ben inanıyorum, Dolly. Ne-

rede olduklarını bilmediğine inanıyorum. Fakat öyle ya da böyle, bu defterler bir yerde olmalı, değil mi? Belki de bizim etrafa şöyle bir bakabiliriz, ha? Bu arada, Tony Fisher diğer dulları da ziyaret etmek istiyor.”

Dolly içten içe gerildiğini hissetti. “Niye böyle bir şey yapacak ki? Ben bir şey bilmiyorsam, onlar da bilmiyor-dur, değil mi?”

“Tony pek de öyle düşünmüyor, Dolly. Tek istediği, o defterleri alana dek birilerinin canını yakmak.”

Dolly başını ellerinin arasına aldı, Shirley ve Linda ile buluştuğundan Tony’nin haberi olma ihtimalini düşünerek çaresizce oturdu. Her zaman çok dikkatli olmuştu ama yine de endişeliydi.

Boxer, tam önünde, dizlerinin üzerine çökmüş oturuyor, koca bir maymun gibi Dolly’nin dizlerine hafifçe vururken, sürekli gözlerini kırpıp duruyordu. Dolly ona vurmak istedi. Bir planı olmadan Fisher kardeşleri alt edemezdi ve güvenecek kimsesi yoktu. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı ve bir şekilde Fisher kardeşleri oyalamalıydı. Aklında binbir tikli geziniyordu.

“Tony evime nasıl girdi?” diye sordu.

Boxer gülümsedi, ceketinin cebinden eski bir kredi kartı çıkardı ve görebilsin diye Dolly’ye doğru tuttu.

Dolly gözlerini Boxer’a dikti. “Polis sürekli beni takip ediyor, biliyorsun, değil mi?”

“Başımı belaya sokmayacağsın değil mi Doll?” Boxer’ın yüzü düşmüştü. Polis takibinden haberi yoktu. Dolly onu izinsiz bir şekilde evine girmekten ötürü tutuklatacak mıydı?”

“Bana Doll deyip durma. Hem sanırım bana gerek kalmadan da başında yeterince bela var. değil mi? Fisher

kardeşler için çalışmak tehlikeli bir hareket, Boxer. Onlar benim Harry'm gibi zeki değiller, görmüyor musun? Yani eğer polis evimi yerle bir edip o defterleri bulamadıysa, Tony Fisher neden hâlâ daha iyisini yapabileceğini düşünüyor?"

Boxer, Dolly'nin daha açık konuşmasını bekleyerek ona bakarken, çömelerek oturmaya devam etti. Zavallı beyni aynı anda hem konuşup hem de düşünmeye kabiliyetsizdi.

"Şimdi beni yalnız bırak, Boxer. Sabah yine uğra ve etrafı toplamama yardım et. Bakalım aynasızların ya da Tony'nin gözden kaçırmış olabileceği saklı gizli bir yerler var mı."

Boxer'ın gözleri kocaman açıldı ve yüzünde az önce dünyanın en büyük dondurmasma kavuşmuş bir çocuğun gülümsemesi belirdi. "Tabii gelirim." Ayağa kalkarken yüzü sevinçle parladı. "Dokuzda geleyim mi, ne dersin?"

"Yedi."

"Yedi daha iyi. Evet. Yedide burada olurum. Bu akşam Fisher'lara rapor vereceğim. Onlarla işbirliği yaptığını da söylerim. Yarın her yere iyice bakarız ve her şey yoluna girer."

Dolly, Boxer'ın nasıl bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Ön kapıdan çıkarken, artık kendinden daha emin adımlarla yürüyen Boxer'ı izledi. Ardından mutfakı biraz temizlemeden önce, evin tüm kapılarını iki kere kilitleyip, sürgülerini çekti. Dondurucudaki her şey yerdeydi ve buzları çözülüyordu. O güzel porselenleri ve çatal bıçak takımları parçalanmış, dört bir yana saçılmıştı. Tüm bu dağınıklıkla uğraşacak gücü kalmamıştı. Hemen kendine bir kahve yaptı ve altı üstüne getirilmiş salonuna gidip, pa-

ramparça olmuş koltuğuna oturdu.

Harry gibi düşünmesi gerektiğini biliyordu ama Harry'nin hediye ettiği, şimdi parçalara ayrılıp odanın dört bir yanına dağılmış Capodimonte figürlerine bakarken bu çok zordu. Wolf'a baktı. "Harry olsa ne yapardı? Ha canım? Babacığın ne yapardı?"

Dışarıdaki polis arabasını düşündü, bir an neredeyse Resnick'i arayıp, aptal adamlarının onu Dorchester Caddesi'nde takip etmek yerine, neden Tony Fisher ve Boxer Davis'in gizlice girip güzel evini mahvetmelerini engellemediklerini soracaktı. Pencereye yaklaştı ve kalın kadife perdelerinde açılan deliklerin birinden dışarı baktı. "Aptallar!" dedi öfkeyle. "Az önce Boxer Davis'in evimden çıkıp gittiğini gördünüz ama buraya benden önce geldiği aklınızın ucundan bile geçmiyor!"

Dolly salonunu incelemeye devam etti. Bu korkunç karmaşanın içinde, Boxer'ın az önce elinden düşürdüğü Harry'nin kırık çerçeveli fotoğrafı güneş gibi parlıyordu. Harry'nin, çatlamış camın ardından kendisine gülümseyen yakışıklı yüzünü gören Dolly önce kendini kötü hissetti ama ardından sanki Harry ona bir şeyler söylemek istiyormuş gibi geldi.

"Ne demek istiyorsun Harry? Ne yapmalıyım?" dedi yavaşça, dizlerinin üzerine çöküp kırık çerçeveyi alırken. Harry'nin yüzüne uzun uzun baktı, ardından tüm kalbi ve ruhuyla, "Seni sevdim. Seni çok sevdim. Ah Tanrım, Harry seni hâlâ seviyorum. Sen olsan, o Fisher piçlerinin bize bunu yapmasına asla izin vermezdin," dedi.

Ardından, sanki Harry hemen yanı başında duruyormuş gibi bir rahatlama hissetti içinde. Harry'nin soyguna kadar geçecek aylar boyunca kendisine rehber olacağına

emindi. Sonuçta tüm bunları Harry için yapıyordu. Harry'nin onu izlediğine ve hiçbir şeyin ters gitmesine izin vermeyeceğine gerçekten inanıyordu.

O gece Dolly, hemen yanına, Harry'nin yastığının üzerine kıvrılmış Wolf'la birlikte, felaket haberi aldığından beri hiç olmadığı kadar iyi bir uyku çekti.

9. BÖLÜM

Dolly sabahın altısından beri ayaktaıdı. Etrafı toparlıyor ve evi temizliyordu. Önce nereden başlayacağını bilemedi. Genellikle ilk olarak elektrik süpürgesiyle başlardı ama o sabah etrafa dağılmış eşyaların altındaki halıyı bile göremiyordu.

Boxer'm garaj yolundan sallana sallana yürüyerek geldiğini gördüğünde, çoktan en eski kıyafetlerini giymiş, önlüğünü takmış ve başına bir eşarp geçirmiş, anılarla dolu bir çöp poşetini daha çöpe atıyordu. Öyle görünüyordu ki sabahın yedisi, Boxer'm uyanabilmesi için oldukça erken bir saatti. Dolly'nin yanından ayaklarını sürüye sürüye geçerken bir zombiyi andırıyordu. Yine de Harry'nin defterlerini aramak için hâlâ fazlasıyla istekli görünüyordu.

Ortamdaki ikinci zombi ise yaklaşık altı blok öteye park etmiş arabada oturan, aşırı yorgun genç polis memuruydu. "Hiçbir şeyin farkında değilsin değil mi?" dedi Dolly. Yerdeki Wolf'a bir bakış attı. "Aptal polis!"

Boxer salonda durum değerlendirmesi yapıyordu.

"Nereden başlamalıyım?" diye sordu. Ev işi yapmak, özellikle de o ev darmadağın olduktan sonra, onun için pek de kolay olmayacaktı.

"Pekâlâ," dedi Dolly. "Tamir edilemeyecek bir şekilde kırılmış her şeyi at. Ama koltuk minderlerini ve perdeleri bir torbaya koy, onları düzeltebiliriz. Olur da halıyı görebilirsen, elektrik süpürgesi merdivenlerin altındaki dolapta."

"Emredersin, Dolly," dedi Boxer yüzü sevinçle parıl-

dayarak. Dolly'nin yönlendirmesiyle yanlış bir şeyler yapmayacak olması onu daha da mutlu etmişti. "Göz açıp kapayıncaya kadar burayı tertemiz yaparız."

Dolly, son kırk Capodimonte figürlerini de çöp poşetine koyan Boxer'ı izledi. Evi düşündüğü kadar zarar görmemişti. Asıl dağınık kısım alt kattı. Her yer temizlenince, koltuğunu da muhtemelen onarabilecekti. Ayrıca arka bahçeden gelen çim ve çamur lekelerini de halısını fırçayla silerek temizleyebileceğinden şüphesi yoktu. Onu en çok üzen, evine zorla girilmesi olmuştu. Görünüşe göre polis de Fisher kardeşler de onu böyle hafife aldıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranabileceklerini sanıyordu.

Dolly üst kattaki yataklarm örtülerini çıkarmış, çamaşır makinesini üçüncü kez çalıştırmıştı. Yere dağılmış kıyafetleri toplarken, kapının eşiğinde Boxer'ı gördü.

"Bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu yüzünde her zamanki aptal sırıtışıyla. Sanki hiçbir şey olmamış, sanki evinin bu hale gelmesinden o sorumlu değilmiş gibi, Dolly'nin en yakın arkadaşı rolünü üstleniyordu.

"Önce hâlâ kurtarabileceğim eşyalarımı kurtarmama izin vermeye ne dersin Boxer? Henüz bir tespitte bulunamıyorum!"

"Affedersin Dolly."

"Merak etme, her şeyi düzene bir sokalım, evi köşe bucak ararız." Boxer'a güven verici bir şekilde gülümsedi, Boxer ağır hareketlerle alt kata indi. O gözden kaybolunca, Dolly'nin yüzündeki gülümseme silindi. Dolly, Boxer'ın ev temizliğinde bir işe yaramayacağını biliyordu ama aynı zamanda onu nasıl kontrol altında tutacağını da biliyordu. Bir planı vardı ve Boxer'ın bu plan için önemi büyüktü.

. ***

Linda açık artırma başlamadan çok önce evin bahçesine gelmişti. Elindeki broşüre parmaklarıyla vurup, satılık arabaların arasında her birini tek tek inceleyerek dolaşırken, ne aradığından pek de emin değildi. Arabalar hakkında az çok bir şeyler biliyordu. Örneğin iyi bir motorun nasıl görüldüğünü ve nasıl ses çıkardığını, yeni bir araba alırken nelere dikkat etmek gerektiğini ve nasıl düz kontak yapıldığını... Joe ona araba kaputunun altında neler olduğuna ve arka koltukta neler yapılabileceğine dair bir şeyler öğretmişti.

En sonunda ikinci el, kırmızı bir Ford Capri'yi beğendiğine karar verdi ve satıcıyla pazarlığa başladı. Satıcı Linda'ya fazlasıyla yardımcı oluyordu ve görünüşe göre onun aptalca şakalarına gülüp, kolunu omzuna atmasına izin veren bu kadının ne kadar seksi olduğunu ve kendisiyle ilgilendiğini düşünüyordu. Adam Linda için motoru kontrol etmeyi kabul edince; Linda adamın bedenine sürtündü ve ona gülümsedi. Capri'nin fiyatını düşürmeye kendisini öylesine kaptırmıştı ki, gümüş Jaguar'ıyla Arnie Fisher'ın geldiğini fark edememişti.

Elindeki deri evrak çantasıyla Arnie, arabaların arasından hızla açık artırmanın yapıldığı odaya geçti. Carlos'u, teklifi vermesi gereken Rolls-Royce'un kaputuna yaslanmış bir şekilde görünce durdu. Arnie ipek kravatını düzeltilti. "Harika görünüyorsun..." diye fısıldadı ve Carlos'a göz kırptı.

Carlos, Arnie'nin ona açık bir şekilde iltifat etmesinden hoşlanmıştı. Bu durum ona kendisini özel hissettiriyordu ve Arnie gibi adamların hayatında genellikle özel kişiler olmazdı.

Carlos şık bir takım elbise giymişti. *Hızlı öğreniyor*, diye düşündü Arnie buz mavisi gözleriyle Carlos'u süzer-

ken. Arnie kaba saba olunmasını sevmezdi, adamlarının daima düzenli ve tertipli olmalarını ve az da olsa şık giyinmelerini isterdi. Gerçi Carlos'un içinde hayvani bir yön olduğu kesindi. Altın kolye işini de biraz abartmış gibiydi. Daha sonra yalnız kaldıklarında, bunu ona söyleyecekti.

Carlos, şimdiye kadar gördüğü en iyi arabalardan biri olan, az kullanılmış bu Roller'a hayran olmuştu. Arabanın ufak bir rötuş ve motorunu mükemmel hale getirmek için ufak bir ayarlama dışında hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Carlos kaputu kaldırdı ve motora doğru eğildi. Arnie bir motor ustası değildi, ama o da Carlos'u taklit edip, bedenini onunkine bastırdı. Carlos'un tırnaklarını temizlemek için büyük bir çaba harcadığını fark etti. Evet, bu çocuk bir yerlere gelecekti. Arnie ona gitgide daha çok ilgi duyuyordu.

Arnie evrak çantasını Carlos'a verdi ve Carlos'un yanacağını okşadı.

"Burada Roller'ı almana yetecek kadar para var."

"Peki, ne kadar çıkmamı istersin?"

"Her şey çoktan belirlendi, sevgili Carlos. Açık artırma rezerv fiyatının üstüne çıkacak. Bu arabayı istediğimi biliyorlar. Yani teklif veren başka kimse olmayacak."

Arnie haklıydı, Roller'ın üzerine başka bir müzayede olmayacaktı. Her şey kaşla göz arasında hallolmuştu. Carlos teklifini verdi ve arabayı nakit parayla satın aldı. Daha müzayede başlayalı otuz dakika bile olmadan, on numara bir kahvaltı için yola çıktılar.

Linda da ona abayı yakmış satıcı sayesinde Capri için iyi bir fiyata anlaştı. Parasını sayarken, adam yüzünde gevşek bir gülümsemeyle Linda'ya yaklaştı. Elini, Linda'nın paltosunun içine kaydırды. Linda adama sert bir bakış attı.

"Defol git yoksa çığlık atarım!" diye tısladı Linda.

Adam bu gayet açık ve net mesajı aldı. Linda elinde

yeni arabasının anahtarlarıyla uzaklaşırken, adamın arkasından “Kahrolası kaltak!” diye homurdandığını duyabiliyordu.

Shirley’nin erkek kardeşi Greg her şeyin yasal olduğu ve getirdiği arabanın çalıntı olmadığı konusunda son derece kararlıydı ama Shirley, arabayı sevmesine ve araba pahalı olmamasına karşın, Greg’e inanıp inanmamak konusunda hâlâ emin değildi. Beşinci bardak çayını içmekle meşgul olan Audrey, Greg’in arabayı kesinlikle çaldığını çünkü *Exchange&Mart* sitesinde gördüğü kadarıyla arabanın motorunun bile Greg’in ödediği paranın iki katı olduğunu söyleyerek araya girdi. Shirley mutfak masasına bir tomar para bıraktığında, Greg ve Audrey ateşli bir tartışmanın içindeydi. İkisi de aniden sustu. Audrey nefesini tuttu ve çay bardağım ağzına tam yerleştiremeyince çay çenesinden aşağı süzüldü. Greg paralara doğru uzandı ama Shirley ondan önce davranıp, Greg’e borcu olan 750 poundu aradan çekti. Anahtar ve ruhsatı Shirley’ye veren Greg, başka kimsenin elini sürmesine izin vermeden parayı kaptı.

Shirley annesinin aklından tam olarak ne geçtiğini biliyordu. “Parayı Terry’nin bavullarından birinde buldum,” diye yalan söyledi Shirley. “Bir haftadan kısa bir zamanda bin pound kazanabileceğimi düşünmüyorsun değil mi?”

“Bin pound mu?” diye tiz bir sesle bağırdı Audrey. Shirley iyi bir yalancı değildi. “Hem de bir bavulda? Aynasızlar o bavulu görmemişler öyle mi?”

Shirley hemen üste çıktı. “Evet. Para bavulun dikiş yerinde saklıymış. Hem polisler bana kur yapmakla öyle meşgullerdi ki fark edememişler.”

"Peki, bu parayı tam olarak ne zaman buldun? Ve neden bana söylemedin?"

"Çünkü senin bu parayla bir alakan yok, anne!" diye öfkeyle patladı Shirley.

"Hepimiz beş parasızız kızım! Bana verdiğin çamaşır makinesi evime yürüyerek gelmedi ya! Bir kamyon kiralamam gerekti. Öpücükle ödeme kabul etmiyorlar! Demek istediğim şey şu ki, bana da söylemen hoşuma giderdi. Sonuçta ben senin annenim."

Shirley banknotların arasından elli pound aldı ve Audrey'ye verdi. "Çamaşır makinem sana masraf çıkardığı için üzgünüm anne. Gerçekten üzgünüm!" dedi alaycı bir şekilde.

Eğer Audrey daha iyi bir insan olsaydı, Shirley'yi annesinin kolayca satın alınabilecek bir insan olduğunu düşünmenin vereceği suçluluk duygusuyla baş başa bırakıp giderdi ama bunu yapmak yerine Audrey, elli poundu aldı.

"Hadi yeni arabanla bir tur atıp, bara gidelim," dedi. "Sen kullan, Shirley."

Küçük Mini Estate, ilk seferde ve ikinci seferde çalışmadı. Ama en sonunda, üçüncü denemede çalıştı, arabanın motoru boğulur gibi bir ses çıkardı ve yola koyuldu. Shirley frenlerin hafiften teklediğini söyledi ve ardından ön camdaki sileceklerden biri düşünce küfür etti.

"Greg bu arabayı tamir etse iyi olur!" dedi kızgın bir şekilde.

"Belki de sen biraz sert sürüyorsundur, canım," dedi Audrey.

"Bana araba sürmeyi Terry öğretti ve direksiyon sınavını ilk seferde geçtim," diye cevap verdi Shirley hararetle.

Evin etrafında bir tur attıktan sonra, Shirley arabanın o kadar da kötü olmadığına karar verdi. Annesini bara bırakıp, arabayı daha uzun bir sürüş testine sokması gerektiğini söyledi. Bu arabayı almayı kabul etmişti çünkü arabanın arka kısmında soygun için gerekli tüm teçhizatı koyabilecekleri kadar yer vardı ve arabanın sade rengi soygun sonrasında trafikte pek göze çarpmayacaktı. Eğer seçme fırsatı olsaydı, kanarya sarısı bir araba seçerdi ama bunu soygunda ele geçirecekleri bir milyondan alacağı payla da yapabilirdi. Shirley, soygunda işe yarayıp yaramayacağına göre araba alıyor olmasına kendi kendine güldü.

Araba sürerken, Shirley kendini yeniden eskisi gibi hissetmeye başladı. Düşünceleri yeniden saçlarına kaymıştı; saç rengini daha açık sarı yaptırmayı düşünüyordu. Belki sonrasında iyi bir masaj da yaptırabilirdi.

Linda, Capri'nin gazına basarak kilometre ibresinin hızla yükselmesini izledi. Yetmiş ... yetmiş beş ... seksen. Bu durum onu oldukça heyecanlandırmıştı. Hızlıca aynadan arkasını kontrol etti, kimse yoktu. Gaza daha da yüklendi: Seksen beş ... doksan. *Gayet kârlı bir alışveriş oldu*, diye düşündü kendi kendine. Ardından, aniden kaputtan çıkan ve arabanın ön camı boyunca yükselerek görüşünü engelleyen hafif dumanı fark etti. Arabayı yan cebe çekti ve dışarı çıktı. Ön tekere tekme atıp küfür etti.

Hâlâ dumanlar yükselen kaputa yaslanırken, kahkahasını tutamadı. "Ne yapıyorum ben?" dedi kendi kendine bağırarak. Dolly'nin yaptığı listede Linda'nın görevlerinden biri araba tamirini basit düzeyde öğrenmekti, o ise az önce satın aldığı boktan bir Capri'yle yolun kenarında öylece duruyordu.

Arabalar yoldan geçmeye devam etti. Erkek sürücüler kornaya bastı ama yardım etmek için hiçbiri durmadı. Hiçbiri Linda'nın umurunda değildi. Arabanın kaputunda otururken, cebinde parası ve son model arabasıyla kendini oldukça güçlü hissediyordu. Dolly'nin istediği gibi arabayı nasıl tamir etmesi gerektiğini öğrenecekti. Gino'yu arayarak, bardan tanıdığı tamircinin adını öğrendi. Bu işi kitaptan değil, ustasından öğrenecekti. Hızlı ve çabuk öğrenmeliydi. Dolly'nin aptalca, hayal ürünü soygun planı için değil, kendisi için öğrenecekti. Linda en son ne zaman gerçekten bir şeyi başardığını hatırlamıyordu ama artık her şey değişecekti.

10. BÖLÜM

Boxer, haftalardır yemek yememiş gibi yüzünü yumurta ve domuz pastırmalarına gömmüş bir şekilde, Dolly'nin yeni temizlediği yemek masasında oturuyordu. Arkasına yaslanıp, tabağını ileri itmeden önce, bir dilim ekmelele tabağını sıyırdı, ekmeği ağzına attı ve kolayca yutabilmek için çayından höpürdeterek bir yudum aldı.

Dolly, elinde Harry'ye ait eski bir takım elbisenin ceketiyle mutfaka girdi. "Ayağa kalk," dedi emrivaki bir şekilde. Boxer, yeniden işe dönme emrini beklercesine neredeyse zıplayarak ayaklandı. Dolly'nin Harry'nin ceketlerinden birini, kolunu sokması için tutarken gördüğünde fazlasıyla duygusallaştı ve gözyaşlarını tutmak için bir an duraksadı.

Dolly ceketini giymesine yardım ettikten sonra, içgüdüsel olarak, tıpkı Harry için binlerce kez yaptığı gibi, omuz ve sırt kısımlarını düzelitti. Boxer'ın kalıbı Harry ile aynıydı ama beli biraz daha kalın olduğundan, ceket biraz dar gelmişti. Yine de çok fiyakalı göründüğünü düşünüyordu.

"Sonuçta bu ceket yüzde yüz pamuk. Harika, gerçekten mükemmel," dedi Dolly'ye, ellerini ceketin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirirken.

Merhum kocasının pahalı kıyafetlerini giyen Boxer'a bakarken, Dolly'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Eğer istersen bir sürü gömlek ve iki çift ayakkabı da var," dedi sanki Boxer'ın isteyip istememesi onun için bir şey ifade etmiyormuş gibi.

Boxer duraksadı. "Onlara gözüm gibi bakacağım," dedi acemi bir tavırla.

"Sana onun en iyi eşyalarını veremeyeceğim için kusura bakma, Boxer."

Harry'nin en iyi kıyafetlerinden ayrılması şimdilik imkânsızdı. Hepsini yeni yıkayıp, ütülemiş ve dolaba asmıştı. Dolly Harry'nin ayakkabılarını bile boyamıştı ve ayakkabılar da sanki Harry basit bir iş seyahatine çıkmış da geri dönecekmiş gibi dolapta duruyordu.

Kendini neredeyse koyuvermek üzere olan Dolly su ısıtıcısını açtı ve yapması gereken şeyleri yapmadan önce kendini yeniden kontrol etmek için bir demlik daha çay demledi. Boxer alelacele hazırlanmış akşam yemeğini silip süpürürken, Dolly çocuk odasını temizledi. Tony Fisher, duvarları maviye boyalı küçük odanın dört bir yanına bebek kıyafetlerini dağıtmış ve üzerlerine basarak hepsine çamur bulaştırmıştı. Bebek karyolasını yerle bir etmiş, ince yeni doğan bezlerini yırtmış ve tüm fotoğrafları paramparça etmişti. Tüm bunların hiçbir mantıklı yanı yoktu, hepsi tamamen kötülüğün eseri idi ve Fisher kardeşlerin Harry'nin yerini aldığını düşünmek Dolly'nin kanma dokunuyordu. Çocuk odasının ortasında öylece dururken, iki karar aldı.

İlk olarak çocuk odasındaki her şeyi paketleyecek ve artık bir işe yaramaları adına, imkânı olmayan veya yetim kalan çocuklara vermeleri için akşamüzeri manastıra götürecekti. Ölü doğan bebeğin ardından, inancı Dolly'yi en çok rahatlatan şey olmuştu. Manastırın kapıları ona her daim açıktı, her istediğinde, gece gündüz fark etmeksizin oraya gidebiliyordu. Bazı haftalar neredeyse her gün oraya gitmişti. Acısı azaldıkça manastır ziyaretleri seyrekleşmişti ama o çoktan Harry ile yaşadığı lüks hayatın aksine ol-

dukça sade bir yer olan bu manastıra alışmıştı. Çocuklarla oyunlar oynayıp, resimler çizerek saatler geçiriyordu. Çocukların Dolly'den tek istedikleri şey sevgiydi ve Dolly'nin kalbinde hepsine yetecek kadar yer vardı. Hem çocuklar da onu seviyordu. Bebeğini kaybetmesini izleyen ilk aylarda, manastırdaki arkadaşları olmasa Dolly büyük bir depresyona girerdi. Onlara çok şey borçluydu ve karşılığında hiçbir şey vermesi gerekmiyordu. İşte bu yüzden, çocuk odasındaki her şeyi paketleyecek ve ölüp gidenin yasını tutmak yerine, akşamüzeri manastıra haftalık ziyaretini gerçekleştirecek ve hâlâ hayatta olanlara yardım etmek için her şeyi oraya bırakacaktı. Bu, geçmişi geride bırakıp, engellenemeyen geleceğine bir adım daha atmasını sağlayacaktı. Dolly, oğlunun odasından geriye yalnızca tek bir oyuncağı ayırdı; küçük beyaz bir kaniş köpeği.

Dolly'nin aldığı ikinci kararsa, Fisher kardeşleri alt etme planını uygulamaktı.

Boxer mutfak masasında oturmuş yeni ceketinin zekini çıkarıyor ve çayı bekliyordu. Dolly çaydanlığı masaya getirdi ve iki bardak çay doldurdu. Boxer bardağına üç kaşık şeker atarken, Dolly tüm gece kendi kendine provasını yaptığı şeyi duymaya Boxer'ın da hazır olduğuna karar verdi.

"Sana defterlerle ilgili söylemem gereken bir şey var, Boxer. Şey... Sana yalan söyledim. Nerede olduklarımı biliyorum."

Boxer'ın dili tutulmuşu benziyordu.

"Gerçek şu ki..." diye devam etti Dolly, mutfakta oturan bu aptal hakkında endişelenmeye başlayarak. "Gerçek şu ki... Harry ölmeden önce bana listelerden birinde, diğer pek çok kişiyle birlikte senin de adının geçtiğini söy-

lemişti. Başın çok büyük belaya girebilirdi, hatta polis defterleri bulsa, hapse bile girebilirdin."

Boxer, sırtından bir ürperti geçtiğini hissetti. Söyleyecek hiçbir şey bulamayan Boxer'm tek yapabildiği Dolly'yi dinlemek oldu.

"Harry'nin soygunda dört adam kullandığını fark ettim; biri önde ve üç kişi arkada. Mantıklı olan tek şey bu. Bunu ben de biliyorum, polisler de biliyor." Dolly, Boxer için daha mantıklı bir açıklama yapmasına gerek olmadığını biliyordu. "Üç adam öldü ama dördüncü hâlâ dışarıda bir yerlerde. Bence defterler ya bu dördüncü adamda ya da o defterlerin nerede olduğunu biliyor." Dolly yavaşça çayından bir yudum alarak duraksadı ve Boxer'm zavalı beyninin doğru soruyu sorması için düşünmesine izin verdi. Ona her şeyi tek seferde söylemek istemiyordu, bu durum önceden planlanmış gibi gözükebilirdi. Boxer niha yet konuştu.

"Sence dördüncü adam kim, Dolly?"

Dolly, biraz sonra ağzından çıkacak kelimeleri iyice ölçüp biçiyormuş gibi görünerek duraksadı. "Söyleyeceklerimi kimseye anlatamazsın, Boxer. Eğer sana her şeyi anlatacaksam, bu ikimizin arasmda kalmalı. Anlıyor musun? Benim bildiklerimi bilmek, senin için çok tehlikeli olabilir."

"Yemin ederim ki kimseye söylemem. Bana güvenebilirsin."

"Dördüncü adam... Soygundan kaçan kişi... Benim Harry'mdi."

Dolly, Boxer söylediklerini iyice anlayabilsin diye bir kez daha duraksadı. Ona inanması son derece önemliydi. "Harry ölmedi, Boxer. Gömdüğüm kişinin Harry olduğuna gerçekten inanarak, çetenin başka bir üyesini gömdüm. Ama artık o kişinin Harry olmadığını biliyorum."

“Nasıl... Nasıl bilebilirsin ki?” diye sordu Boxer, gözle görünür bir şekilde titreyerek.

“Çünkü onu gördüm. Harry şu sıralar herkesten saklanıyor çünkü senin, onun işleriyle ilgilenmeni istiyor, tıpkı eski zamanlardaki gibi.”

Boxer istemsiz olarak, az önce gizli bir göreve seçildiğini öğrenmiş bir asker edasıyla, oturuşunu dikleştirdi. Yüzündeki korkunun yerini kontrol edemediği geniş bir gülümseme almıştı. *Ona yalan söylemek çok kolay*, diye düşündü Dolly, *neredeyse kendimi suçlu hissedeceğim*.

“Şimdi sana ne yapman gerektiğini söyleyeyim; Harry için Fisher kardeşleri kontrol altında tutacaksın. Elbette kendine de dikkat edeceksin. Harry onun için hiçbir riske girmeni istemiyor. O geri dönüp her şeyi ele almaya hazır olana dek onun gözü ve kulağı olacaksın. Sen bana rapor vereceksin, ben de Harry’ye. Onun hâlâ hayatta olduğunu kimseye söyleyemeyiz, Boxer... Söz veriyor musun?”

Boxer bacağına vurdu ve kocaman bir kahkaha attı. “Söz veriyorum, Dolly! Koca kurt Harry! Ne zeki adam ama! Oradan canlı kurtulmuş. Hepimizi ayakta uyuttu.” Boxer tekrar tekrar başını salladı. “Tıpkı romanlardaki gibi!”

Dolly Boxer’ın elini tutunca, Boxer yeniden, tamamen ona konsantre oldu. “Şimdi tüm bu duyduklarını unut Boxer. Çünkü bu evden çıktığın anda, bir daha bu konuda ağzını açamazsın. Benden yana olmanı istiyorum. Harry’den yana.”

Boxer, Dolly’nin elini öyle bir sıktı ki Dolly acıdan neredeyse çığlık atacaktı. Dolly’nin gözlerinin içine baktı ve tüm içtenliğiyle, “Daima senin ve Harry’nin tarafında olacağımı biliyorsun. Hayatım üzerine yemini ederim, Dolly.

Konuştuklarımızın tek kelimesinden dahi kimseye bahsetmeyeceğim," dedi.

"Ceketinin cebine bak," diye fısıldadı Dolly.

Boxer elini Dolly'nin ona az önce verdiği ceketin cebine soktu ve bir zarf çıkardı.

"Harry sana başlangıç olarak iki yüz pound verdi."

Boxer zarfı açmadı, açmasma gerek yoktu. Eğer Dolly orada iki yüz pound olduğunu söylüyorsa, öyle olmalıydı.

"Yeniden işimin başındayım," diye fısıldadı.

Dolly, Boxer'ın kasıla kasıla yürüyerek uzaklaşmasını izledi. Yeni ceketini düzeltip, hâlâ yolun biraz ötesinde park halinde bekleyen polislerle başıyla selam verirken, tamamen kendi gibi davranıyordu.

Artık daha temiz ve düzenli hale gelmiş salonuna dönen Dolly, parçalanmış koltuğuna oturunca, Wolf hemen yanına geldi. "Merhaba canım," dedi Dolly, üzerine uzanan Wolf'un göbeğini okşarken. Başını arkaya yasladı ve ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı.

Dolly, Harry'nin hâlâ hayatta olduğu sırrını Boxer'ın ağzından kaçırmasının en fazla iki gün süreceğini tahmin ediyordu. Özellikle cebine attığı para onu böylesine heyecanlandırmışken; Harry'nin o soygundan kurtulduğunu ve şehre geri döndüğünü herkes öğrenecekti. Bu dedikodu bir kez duyulduğunda Fisher kardeşler, dikkatli olmaları ve Dolly'den de diğer dullardan da uzak durmaları gerektiğini eninde sonunda anlayacaklardı. En azından Dolly öyle umuyordu.

"Hâlâ yapacak çok şey var, canım," dedi Wolf'a. Wolf'u hafifçe okşadı, ardından ayağa kalktı ve çalışması için masasına yöneldi.

Dolly günlüğüne başka şifreli notlar yazmaya başladı. Yeniden bankaya gidip defterleri kontrol etmesi gerekiyordu. Onun da soygunda dördüncü bir üyeye ihtiyacı vardı ve bu defterlerde gözü kapalı güvenebileceği bir ad bulmayı umuyordu. Bu dördüncü isim bir erkek olursa, onu yalnızca soyguna değil, aynı zamanda kendisinden emir almaya ikna etmekle uğraşacağını farkındaydı. Yapılacaklar listesindeki ikinci madde ise Harry'nin başarısız banka soygunundan kaçan gerçek kişiyi bulmaya çalışmaktı. Eğer onu önce Fisher kardeşler bulursa, Harry hakkında yalan söylediğini anlar, Dolly'nin peşine düşerlerdi. Kaçan kişi her kimse çoktan yurt dışına çıkmış olmasını ve geri dönmeye dair hiçbir planı olmamasını umdu. Ve son olarak Boxer'a anlattıklarını Shirley ile Linda'ya da söylemesi gerekiyordu. Her daim uyanık ve güvende olmaları için, kızların da onun planlarından haberdar olması şarttı.

Dolly, koltuktaki oyuklardan birini kendine yatak yapıp içine kıvrılmaya çalışan Wolf'a baktı. Bu evi yeniden bir yuvaya çevirmek için yapılacak çok şey vardı ama vazgeçmeyecekti. Şimdi yapması gereken en önemli şey, dedektifler şüphelenmeden önce manastırdan randevu alma işini ayarlamaktı. Onlardan kurtulma konusunda ustalaşmıştı ama yine de normal hayatına devam ettiğine onları inandırmak için bazen kendisini takip etmelerine izin vermesi gerektiğini unutmamalıydı. Her adımını planlayarak atmak çok zordu, ama tüm bu yaşananların verdiği enerji ona kendini fazlasıyla iyi hissettiriyordu. Boxer'ın kronolojik bir sırayla şömüne rafına dizdiği Harry ile kendisinin fotoğraflarına baktı ve gülümsedi. Harry neredeyse yanı başındaymış gibi hissediyordu. Gözlerini onu daha net görebilmek için kapattığında, bedeni Harry'yi kucaklamak isteyerek acıyla titredi.

Soygundan iki gece öncesini düşündü; Harry yatak odalarına geldiğinde, Dolly içten içe bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmişti. Harry ne zaman kötü bir iş anlaması yapsa, ya da daha kötüsü, büyük bir risk almak üzere olsa, Dolly bunu bilirdi. Böyle durumlarda Harry evde bir o yana bir bu yana dolanır, o odadan bu odaya geçer, bir oturur, bir ayağa kalkar, kendine bir kahve yapar ve sürekli saatini kontrol ederdi. Dolly sessizliğini koruyup, ona hiçbir soru sormayacak kadar zeki bir kadındı; Harry zaten hazır olduğunda ona her şeyi anlatırdı.

Harry onunla aylardır sevişmemişti. Ama son gece, yatakta Dolly'nin hemen yanına uzandığında, oldukça şehvetli ve istekli davranışlar sergilemiş, hatta biraz vahşi davranmıştı, ama bu Dolly'nin umurunda değildi. Harry'nin kendisine dokunmasından, onun kokusunu ve gücünü hissetmekten hoşnuttu.

Sonrasında Dolly, Harry'yi bir bebek gibi kollarmamıştı. Ardından Harry ayağa kalkıp, diğer boş odaya geçmiş, Dolly ise yatakta saatlerce gülümseyerek oturmuştu. Yirmi yılın sonunda bile, Harry hâlâ Dolly'nin tüm bedenini titretebiliyordu. Dolly, Harry'nin kaslı vücuduyla her daim gurur duyardı. Bir gram bile yağ tabakasına rastlamak mümkün değildi. Harry tıraş olurken ya da duş alırken, gerilip rahatlayan kaslarına bakarak gizlice onu seyrederdi.

Hayallere dalan Dolly, Harry ile birlikte geçirdikleri son geceden memnundu. Harry'nin ölümünden beri oldukça hareketli geçen hayatındaki en önemli şey buydu. Birbirlerini delicesine sevmişlerdi. Harry'nin en çok sevdiği kol saatine baktığı anları hatırlamak, içinin yine acıyla kaplanmasına sebep oldu. O gecenin ertesi sabahı Harry erkenden uyanmış, Dolly'ye bir bardak çay getirmiş ve

hâlâ uyuyan karısını dudaklarına kondurduğu öpücükle nazıkçe uyandırmıştı.

“Hoşça kal, canımın içi,” demişti. “Görüşmek üzere.”

Ama bir daha hiç görüşememişlerdi. Harry bir daha eve hiç gelmemişti ve polisler onun en değerli saatini Dolly’ye geri vermeyi hâlâ reddediyorlardı.

Linda tamirhanenin açık kapısının önünde duruyordu. Dört bir yanı makine yağına bulanmış çocuğun, Gino’nun bardan arkadaşı Carlos olmadığını anlayacak kadar çok İtalyan görmüştü. Çocuk Linda’yı etkileyebilmek için göğsünü kabartmıştı ama Linda’nın tepkisiz bakışlarından ona bir beden büyük olduğunu hemen anlamıştı. “Carlos! Burada seninle konuşmak isteyen bir piliç var!” diye bağırды çocuk ve ardından lüks Jaguar arabayı parlatmaya devam etti.

Küçük portakabin ofisindeki Carlos, Arnie Fisher’la telefonda Jaguar’ını ne zaman alabileceğini ayarlamak üzere konuşuyordu. Pencereden dışarı baktı ama Linda’yı tanımadı. Eliyle ahizeyi kapatarak birazdan geleceğini söyledi.

Göz ucuyla Carlos’u süzen Linda, Carlos ellerini kıvrık ve gür siyah saçlarının arasından geçirip düzeltirken karşısındaki manzaradan memnundu. Carlos, önünü neredeyse beline kadar açık bıraktığı bir işçi tulumu giyiyordu. Hâlâ telefonda konuşurken Linda’ya doğru dönünce, Linda onu iyice süzdü. Karşısındaki adamla ilgili her detayı inceledi. Carlos, kocaman siyah gözleri, harika bir vücudu olan, kirli sakallı bir avdı. Oldukça güçlü ve ateşli görünüyordu. Daha Linda’yla tek kelime konuşmamışken bile, Linda onunla birlikte olmayı kafasına koymuştu.

Carlos nihayetinde ofisinden çıkıp gelince, Linda ken-

dini tanıttı ve oldukça flörtöz bir tavırla, Carlos'a yeni Capri'sini kontrol edip edemeyeceğini sordu.

"Üzgünüm, tatlım," dedi Carlos, oldukça umursamaz görünüyordu. "Yalnızca şirket arabalarının ya da düzenli müşterilerimizin arabalarının motor tamirini yaparız." Linda'ya aldırmadan yanından geçen Carlos, drezine sırt üstü uzanarak, Jaguar'a son bir rötuş vermek için kendini arabanın altına itti.

Linda arabaya biraz daha yaklaşıp, eteğinin dizlerinin üzerine çıktığından emin olarak çömeldi; Carlos'un yavaşça iki yana ayırdığı bacaklarının arasını görebildiğini biliyordu. "Dinle, Carlos," dedi, "olay şu ki, motorlar ve nasıl tamir edildikleri hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Böylece kendi başımın çaresine bakabilirim. Bana ders vermen için sana ödeme yaparım."

Carlos arabanın altından çıktığında, Linda'nın kırmızı iç çamaşırını görebiliyordu. Drezinin üzerine uzanmış halde başını kaldırıp Linda'ya baktı. Hafifmeşrep bir havası vardı, hatta ilişkiler konusunda oldukça açık birine benziyordu. Ama yine de bu kadında Carlos'un ilgisini çeken bir şeyler vardı. Carlos ne yaptığının farkına bile varamadan, Linda'ya, Jaguar'ı test sürüşüne götürürken ona eşlik etmesini teklif etti. Linda ön koltuğa otururken, Carlos krikoyu indirdi. Linda sırtıyordu. Carlos da ona gülümsemekten kendini alamadı. Linda gerçekten de haylaz bir piliçti.

Linda emniyet kemerini takmıştı, ama Carlos M4 karayoluna yüksek hızla girerken, emniyet kemeri pek umurunda değildi. Linda, Carlos'un kendisini korkutmaya çalıştığının farkındaydı ama bunun için saatte yüz doksan kilometreden daha hızlı gitmesi gerekiyordu ve görüldüğü kadarıyla Carlos iyi bir sürücüydü.

Carlos vites değiştirirken, eli Linda'nın kalçasına değiyordu ve Linda da bacaklarını biraz öteye çekmek için hiçbir şey yapmıyordu. Bir doksanlık Joe'ya kıyasla Carlos o kadar da uzun sayılmazdı. Linda, Carlos'un bir yetmiş beş civarında olduğunu tahmin ediyordu ama yine de oldukça iyi bir vücudu vardı ve iyi birine benziyordu. Ayrıca sürdürdüğü kolonya benzeri şeyin kokusunu da beğenmişti. Keskin virajlarda Carlos kendisine yaklaştığında, kokuyu daha net alabiliyordu. Evet, bu adama kesinlikle bir şans vermeliydi.

Tamirhaneye geri döndüklerinde, Carlos önce Capri'yi test sürüşüne çıkardı, ardından da Linda'ya basit tamir işlerini öğretmeye koyuldu. Linda'ya iyi bir alışveriş yaptığını ve arabanın tek ihtiyacı olan şeyin birkaç küçük tamirat işi olduğunu söyledi. Radyatörde bir delik vardı ama Carlos onu çoktan tamir etmişti. Ayrıca bujiyi, ara kabloları, hava filtresini ve rotor kolunu, Linda'ya neyin ne olduğunu tek tek açıklayarak ve onun da bazı şeyleri kendi kendine yapmasına izin vererek temizlemişti.

Linda, sürekli Carlos'un yanı başında durmuş, her yama yağ bulaştırmıştı. Üstelik onu güldürüyordu çünkü bir saat içinde Carlos'un kendisine öğretmeye karar verdiği her şeyi elinden geldiğince öğrenmeye istekliydi. Hatta onunla birlikte drezine uzanıp, arabanın altına girmek için ısrar bile etmişti. Carlos onu bir türlü vazgeçirememişti. Carlos, Linda'nın kendisine ilgi gösterdiğinin farkındaydı ama aynı zamanda Capri'nin motoru hakkında daha çok şey öğrenmekle de gerçekten ilgileniyordu.

Dört saat sonra, Carlos'un deyimiyle artık tıkr tıkr çalısan Capri'nin motoruyla hâlâ uğraşıyorlardı. Carlos ellerini yağ çözücüyle yıkayıp beze silerken, Capri'nin altında olan Linda'nın bacaklarını görebiliyordu. Güzel bacakları

vardı. Eteği, kırmızı saten gibi duran külotunu gösterecek kadar yukarı sıyrılmıştı ve ince çorap da giymiyordu. Linda drezinle kendini dışarı ittiğine, Carlos, onun iki yana açılmış bacaklarını süzdü. Linda başını kaldırıp gözlerini Carlos'a dikti, bakışlarını önce Carlos'un seksi kalçalarına indirdi, ardından derin bakışlı, kahverengi gözlerine baktı. "Borcum nedir?" diye sordu.

"Nakit mi ödemek istersin başka bir şekilde mi?" İkisi de kakhaha attı. Ardından Carlos, ayağa kalkması için Linda'ya yardım etti.

Şimdi yolcu koltuğuna oturma sırası Carlos'taydı ve arabayı Linda sürüyordu. Capri, White City tarafındaki üst geçide doğru hızlanırken, Carlos'un gözü hız göstergesinin üzerindeydi. Ardından Linda en son vites geçtiğinde, Carlos ona gözleriyle ayağını gazdan çekmesini işaret etti. Hızı artan arabadan kükreneyi andıran bir ses çıktı: Doksan beş, yüz, yüz on... Linda, Carlos'a baktı ama Carlos'un dikkati artık hız göstergesinden Linda'nın bacaklarına kaymıştı.

Keşke evi biraz toparlasaydım, diye düşündü Linda. Carlos tuvaletteyken, hemen yatak odasına gitti ve yorganı silkeleyip, yatağa düzgün bir şekilde sermeden önce kirli eşyalarını ortadan kaldırdı. Yatak odasının perdelerini kapattıktan sonra, hızla küçük salona gitti ve iki bardak konyak hazırladı. Bardaklardan birini, banyoda tişörtünü çıkarmış, Joe'nun jiletini kullanarak tıraş olmakla meşgul olan Carlos'a götürdü. Carlos'un oldukça iyi bir vücudu vardı. Linda elindeki bardağı lavabonun kenarına koyarken, kasıtlı olarak Carlos'a sürtündü. Carlos hiçbir şey demedi ve hiçbir tepki vermedi. Buna bozulan Linda, banyodan dışarı çıktı.

Linda konyağını bir dikişte içti ve kendine bir bardak

daha doldurdu. Ne yapması gerektiğinden emin değildi. Carlos'a her türlü yeşil ışığı yakmıştı ama o şimdiye kadar kıyafetlerini yırtıp, onu becermek istediğine dair hiçbir işaret göstermemişti. Linda bir ses duydu. Arkasını döndüğünde, Carlos'un üzerinde yalnızca iç çamaşırı ve elinde bardağıyla, salon kapısının pervazına yaslandığını gördü. Linda'nın düşündüğünden daha da iyi görünüyordu. Carlos kadehini kaldırıp, konyağı bir dikişte içerken, Linda banyodan gelen su sesini duyabiliyordu. *Tanrım*, diye düşündü Linda, *kendi eviymiş gibi davranıyor*. Carlos, banyoya dönmeden önce, tek bir kelime bile etmeden kendine bir bardak konyak daha doldurdu.

Linda, Carlos'u biraz beklettikten sonra peşinden gitti. Ayakta öylece dikilmiş banyo tuzlarına bakıyordu.

"Hangisini seversin? Bunu mu, yoksa bunu mu?"

Linda omuz silkti. Dürüst olması gerekirse, banyo tuzları umurunda değildi. Carlos kendi sevdiği tuzu seçti ve küvete döktü, ardından Linda'ya biraz daha yaklaştı.

"Benimle sevişmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu Linda aksi bir ses tonuyla. Carlos hiçbir şey demedi ama Linda'nın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Sonunda, diye düşündü Linda ve eteğini sıyırmaya çalışan Carlos'u kendine doğru çekti. Linda, Carlos için yanıp tutuşuyordu! Onu kendine çekerek banyodan çıkmaya çalıştı ama Carlos aynı fikirde değildi. Derken, tek bir kelime bile söylemeden, ani bir hareketle Linda'yı kucakladı ve kıyafetlerini çıkarma fırsatı vermeden küvetin içine bıraktı. Carlos gülümsedi, iç çamaşırını çıkardı ve küvete, Linda'nın yanına girdi. Linda Carlos'un kasıklarında, slip mayo giydiğini belli eden hafif beyaz izi görebiliyordu.

Müfettiş Resnick, Andrews ve Fuller'la birlikte Sunshine ekmek fabrikasına gidiyordu. Sonunda, onları soygun-da kullanılan ekmek kamyonuna ulaştıracak bir iz bulmuş olabilirlerdi. Resnick, artık üzerinde çalışabilecekleri gerçek bir şey olduğu için tamamen bu konuya odaklanmıştı. Resnick'in büyük gayretini takdir eden Fuller, ilk kez takıntılı bir enkazdan başka bir şey olmadığını düşündüğü bu adamın ardındaki gerçek polisi görebiliyordu. Ama yine de, Resnick onun için hâlâ iğrenç, şişko bir pislikti.

Fuller sivil polis arabasını yaşlı bir teyze gibi sürüyordu. Nihayetinde, Resnick'in sabrı taşıtı, "Tanrı aşkına gaza bas, lanet olası!" diye bağırdı. "Sirenleri çalıştır. Pikniğe falan gittiğimizi mi sanıyorsun? Londra'nın en büyük çetesinin peşindeyiz burada!"

Ekmek fabrikasına vardıklarında, üniformalı bir polis memuru, şüpheli kamyonetin hemen yanında etrafı göz-lüyordu. Adli tıptan Wally Titherington ise çoktan aracın içini incelemeye başlamış, parmak izlerini alıyordu. Bir başka adli tıp memuru ise herhangi bir doku bulabilmek için koltukları inceliyordu. Resnick kendisine doğru yakla-şırken, Wally başını kaldırıp ona baktı. "Resmen kendisini Sam Peckinpah filminde sanıyor!"

"Değil mi?" Resnick, Sunshine ekmek fabrikasının müdürüne bağırarak, "Sorgu odası olarak kullanmak için bir odaya ihtiyacım var," dedi.

Müdürün yüzü asıldı. "Verdiğiniz rahatsızlık daha ne kadar sürecek?" diye hayıflandı. "Hem siz kimi sorgula-mak istiyorsunuz?"

"Sen de dâhil bütün şoförleri, tamircileri, bu fabrika-

da çalışan bütün işçileri ve buraya adımını atan tüm müşterileri. Bu ekmek kamyonuyla herhangi bir şekilde ilgisi olabilecek herkesi. Polis memuru Andrews işimizi kolaylaştırması adına buradaki herkesin parmak izini alacak," dedi Resnick sinirli sinirli uzaklaşırken.

Müdürün yüzü gittikçe daha da kızarıırken, Fuller öne doğru atıldı. "Bu çok önemli bir dosya, efendim. Bu sebeple bize yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz. Burada işimiz ne kadar hızlı biterse, başınızı o kadar az ağrıtırız."

Ellerini kalçalarına koyan Resnick, sigarasından büyük bir nefes alarak kadın soyunma odasına şöyle bir baktı. İsteddiği ofisin kendisine tahsis edilmediği gerçeğini önemsememeye çalıştı. "Eğer şanslıysak, iş çıkışında önlüklerini çıkarmaya geldiklerinde hâlâ burada oluruz, değil mi Andrews? Belki de hayatında ilk kez bir kadın görme şerefine erişebilirsin."

Andrews oldukça sessizdi, parmak izi almakta kullanılan siyah mürekkep çoktan gömleğinin kollarını kaplamıştı.

"Şu haline bak!" diye hırladı Resnick. "Sabah kendi kendine giyinmeyi nasıl başarıyorsun merak ediyorum doğrusu! Parmak izi almayı bildiğine eminsen, değil mi?"

"Evet efendim," diye mırıldandı Andrews.

"Daha yaşlı bir kadını köpeğini gezdirirken takip etmeyi bile beceremediğin için sorup emin olmak istedim!" Resnick Andrews'a doğru bir adım daha attı. Andrews şişkonun sigarasından gelen ot kokusundan dolayı neredeyse kusacaktı. "Danışmayı ihtiyar kadının biri aramış, iki haytanın ön bahçesine hamburger ve milkshake fırlattığı-

nı söylüyormuş.” Andrews yerin dibine girmek üzereydi. “Böyle bir şey bir kez daha olursa, kendini devriye gezerken bulursun. Anladın mı?”

“Anladım, efendim,” dedi Andrews dumanı içine çekmemeye çalışarak.

Resnick uzaklaşırken Fuller, Andrews’a rahatlatıcı bir bakış attı. Resnick’in, sorgu odası olarak kadın soyunma odası verildiği için küçük düştüğünden, en zayıf olanı hedef aldığını ikisi de biliyordu.

Dolly, Linda’nın evinin bodrum katına inerken, taksi dışarıda onu bekliyordu. Ön taraftaki yatak odasının perdesinin hafifçe aralandığını ve Linda’nın aradan kendisine baktığını görene kadar, zili çalmaya devam etti.

Yatak odasındaki Linda ise, Dolly’yi görmenin getirdiği ani bir panik içindeydi. Carlos’un terden parıldayan, harika vücuduna baktı ve kendini annesi tarafından basılan bir ergen gibi hissetti. “Sessiz olman lazım,” diye fısıldadı, nevrresimi alıp vücuduna sararken.

Dolly, içeri girmek için Linda’nın kapıyı tamamen açmasını bile beklemedi.

“Niye telefonunu açmıyorsun?” diye sordu Dolly. “Giyin. Hemen mekânımıza gidip, Shirley ile buluşmalıyız.”

Yatak odasından gelen sesle içeride birinin olduğunu anlayan Dolly olduğu yerde donakaldı ve yatak odasına daha yakından bakmaya çalıştı. Linda’ya şaşkınlık ve öfke dolu bir bakış attı. Linda’nın Joe’nun ölümünden kısa bir zaman sonra biriyle yatmasının getirdiği şaşkınlık ve bu geri zekâlı, geveze sarhoşun güzel geçen bir gecenin sonunda yatakta sevgilisiyle konuşurken, ona soygunun

detaylarını kolayca anlatabileceğini düşünmenin verdiği öfke.

“İçeride biri mi var?” diye fısıldadı Dolly sıkıldığı dişlerinin arasından.

Linda’nın başka hiçbir seçeneği yoktu. “İnan bana, pek önemli biri değil, Dolly. Yalnızca bana yeni arabanın tamir işleriyle alakalı yardım eden bir tamirci, hepsi bu.”

Dolly hiddetle Linda’nın bileğini kavradı, onu kendine yaklaştırdı ve kulağına, “Beni gördü mü? O lanet olası adam beni gördü mü seni aptal sürtük?” dedi. Dolly, Linda’nın kolunu biraz daha sıkıp büktü. Öfkeden titriyordu. “Beş dakikan var. Seni takside bekliyorum,” diyen Dolly, kapıyı çarparak evden çıktı.

Oldukça suçlu ve utanmış hisseden Linda, kıyafetlerini giyerken ağlıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Carlos, Linda’yı teselli etmeye çalışarak. “Gelen kimdi?” dedi merakla. “Seni kim böylesine korkuttu? Yardım edebilirim.”

“Korkmadım ki!” dedi tiz bir sesle, Carlos’u iterek. “Hem kimin geldiği seni hiç ilgilendirmez. Toparlan ve git. Benim de çıkmam gerek. Hemen, şimdi.”

“Bir erkek arkadaşım var,” dedi Carlos kızgın bir ifadeyle. “Ve benimle yatarak kendince ona bir ders vermeye çalışıyorsun, değil mi?” Linda’nın yüzündeki kırılgan ifade, Carlos’a yanıldığını söylüyordu. Kıyafetlerini giyerken özür diledi, ama artık iş isten geçmişti.

Gözleri yaşlarla dolan Linda, Carlos’a vermek için elli pound çıkardı. “Arabayla ilgili yardım ettiğin için teşekkürler. Şimdi gidebilirsin.”

“Linda. Linda, lütfen! Öyle demek istemedim. Paranı istemiyorum.” Carlos, parayı Linda’nın avucuna bırakıp

parmaklarını kapattı ve onu nazikçe tutup yeniden özür diledi.

Linda, Carlos'un gözlerinin içine bakarak, onu sertçe öptü. "Gerçekten gitmem gerek. Çıkarken kapıyı kapat." Son sözcükler ağzından çıkarken, Linda çoktan kapının dışına varmıştı.

Carlos, giyindikten sonra yatağın yanındaki masada ters çevrilmiş duran bir fotoğraf çerçevesi fark etti ve eline aldı. Joe Pirelli'yi tanıyamamıştı, ama bu adamın Linda için önemli olduğu kesindi. *Belki de bir erkek arkadaşı ya da kocası vardır*, diye geçirdi içinden. Bu düşünce cesaretini kırmış olacak ki, fotoğraf çerçevesini yerine koydu. Çıkmak üzere kapıya yöneldiğinde, koridorun ortasında durup orada durmakta olan telefona baktı. Bir kalem kaldı ve telefon numarasını elinin tersine yazdı.

Gino'ya, Linda'yla ilgili sorması gereken daha çok şey vardı.

Dolly, taksinin arka koltuğunda kamburunu çıkararak oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Depoya varana kadar, Linda'yla tek kelime bile konuşmadı.

Linda ise büyük bir telaş içindeydi. Yüzündeki ifade, hata yaptığıнын farkında olan huysuz bir çocuğu andırıyordu. *Onun buna karışmaya ne hakkı var ki?* diye düşündü. *Eğer birileriyle yatmak istiyorsam, yatarım ve bu Dolly'yi hiç ilgilendirmez.* Ne var ki bir yandan da kendini oldukça suçlu hissediyordu. Linda sessizce kendi kendine mücadele ediyordu, sonra içinde yükselen duyguyu yalnızca mutluluk olarak tanımlayabileceğini fark etti. Carlos'tan gerçekten hoşlanmıştı. Ayrıca bacaklarını Dolly'den uzaklaştırıp kendine doğru çekerken, Carlos'un içinde bıraktığı ıslaklığı hâlâ hissedebiliyordu. Yan gözle Dolly'ye baktı. *En son*

ne zaman gerçekten seviştin acaba? diye düşündü merakla. En iyi sevişmesinin üzerinden yirmi yıl falan geçmiş olmalıydı. Harry Rawlins gibi çapkın bir erkek Dolly'de ne bulmuştu ki? Harry, bazen tam bir pislik gibi davranırsa da, yaşlı bir adama kıyasla hâlâ iyi bir vücuda sahipti. Linda o anda, bir daha Dolly'nin Carlos veya başka herhangi bir şey hakkında kendisine sözlü veya fiziksel hakarete bulunmasına izin vermemeye karar verdi. Artık ona kolay lokma olmadığını göstermenin zamanı gelmişti... Yine de şu suçluluk duygusunun geçmesini deli gibi istiyordu.

Depoya vardıklarında, Shirley ikili arasındaki gerginliğini hemen hissetti. Linda, her zamankinin aksine oldukça sessizdi, yüzü asılmıştı ve başını öne eğmiş, ayaklarını kıpırdatıp duruyordu. Dolly ile tek bir kelime bile konuşmuyordu. Dolly'nin de onunla iletişim kurmaya pek niyeti yoktu.

Shirley ikili arasındaki buzları eritmeye karar verdi. Dolly'nin soygun için almasını söylediği tulumlardan birini giyyordu. Ayağa kalkarak, podyumda yürüyormuşçasına bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Satılıklardı," dedi ılık ılık bir gülümsemeyle. "Ayrıca her birimiz için, koşarken işe yarasın diye, çok güzel ve gayet rahat bez spor ayakkabılar aldım."

"Ah, ben de tam böyle bir şey istiyordum," dedi Linda. Dolly burun kıvrırdı.

"Ayrıca üç tane kar maskesi aldım," dedi Shirley, alışveriş poşetlerinde maskeleri ararken. "Biri siyah, biri mavi ve biri kırmızı. Böylece hangisinin kime ait olduğunu bileceğiz. Saçların siyah olduğundan sana kırmızı olanı aldım, Linda."

“Teşekkürler Shirl. Depoda geçireceğimiz kış için çok kullanışlı olacak. Kapı açık olduğunda içerisi çok soğuyor.”

Dolly önce Linda’ya, sonra Shirley’ye baktı. İkisinin nasıl bu kadar aptal olabildiğini anlayamıyordu. “Kırmızı mı?! Ne tür bir silahlı soyguncu kırmızı kar maskesi takar ki? Giydiğin tulum da çok küçük!”

“Hayır, tam bedenime göre.” Elinde siyah kar maskesiyle kendi etrafında döndü ve ince bedenini saran tulumu düzeltti.

“Ben sana işçi tulumu al demiştim. Hantal, büyük, kirli işçi tulumları! Erkek gibi görünmemiz lazım. Bu tulumla vücut hatlarını oldukça net görebiliyorum. Şu lanet ayak bileklerine bir bak!”

Shirley bu yaşma dek, ayak bileklerinin ne kadar narın olduğunu başkalarından pek çok kez duymuştu. “Ne varmış ayak bileklerimde?” diye haykırdı, başını eğip ayaklarına bakarken.

“Onları ilk bakışta bile görebiliyorum!” diye bağırdı Dolly. “Göğüslerini öne çıkarmak için tulumda değişiklik bile yapmışsın. Her yere saçma sapan fermuarlar eklemişsin. Peki neden? İçine rujunu mu koyacaksın? Sana, bize en az üç-dört beden büyük, siyah işçi tulumları almanı söylemiştim. Böylece onlardan kolayca kurtulabilecektik. Altına kendi kıyafetlerimizi giyecek ve zamanı gelince o tulumları hızlıca çıkarabilecektik. Bu tulumlarsa hiçbir işe yaramaz! Hiçbir işe!”

Shirley de Linda gibi hata yaptığının farkındaydı. Ama Linda Dolly’ye inat surat asarken, Shirley hatasını telafi etmeye çalışıyordu. Getirdiği büyük, siyah kar maskesini aldı ve kafasına taktı. “Bak, Dolly! Bu maske hakkmda

ne düşünüyorsun? Siyah ve saçımızı kapatacak kadar büyük.”

Dolly, birkaç saç teliyle birlikte, kar maskesini Shirley'nin başından çekti. “Göz delikleri çok büyük. Ayrıca ağız deliği olan bir maske takmak istemiyorum. Rujunu ve esmer tenini görebiliyorum.”

Shirley başını yere eğdi. Dolly'nin söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu ama tüm bunları almak için iki gün boyunca Harlow'a, Windsor'a ve hatta M1'e bile gitmişti. Shirley tulumu çıkardı. *Yirmi beş pound çöpe gitti*, diye düşündü. *Üçünü de hesaba katarsak yetmiş beş pound.*

Dolly konuşuyor, Linda ise tırnaklarını yiyerek, mutlak kapısında dikiliyordu. Shirley'nin alışveriş macerası tam anlamıyla zaman kaybı olsa da, Dolly'yi ilk kızdıran Linda'ydı ve kendini suçlu hissediyordu. Öyle olmasına karşın Shirley'ye hâlâ kızgındı. Gidip çay yapmaya karar verdi.

Shirley'yi incittiğini anlayan Dolly, geri adım atmaya karar verdi. “Eğer ağız kısmını tamamen diker ve göz deliklerini de birazcık daraltırsan, maskeleri kullanabiliriz Shirley. Diğerlerini de siyaha boya. Bu şekilde kıyafet işini az da olsa halletmiş oluruz. Ama korkarım ki tulumların hiçbir şekilde oluru yok. Söylediğim gibi, işçi tulumlarına ihtiyacımız var. Doğru tulumları aldığında, markalarını kes ve yak ki onlardan kurtulduğumuzda geriye izini sürecektir hiçbir şey kalmaz.”

Shirley, Dolly'nin özür dileme tarzının bu olduğunu biliyordu. “Ya bez spor ayakkabılar?” diye sordu.

“Onları da siyaha boyarsan sıkıntı kalmaz.” Dolly bir sigara yaktı. “Gelin, oturun. İkiniz de. Sizi buraya ayakkabılar ve tulumlar hakkında konuşmak için çağırmadım.” Dolly lafını bitirdiğinde, su ısıtıcısı kapandı. Linda çay-

darlığı doldurmaya gitti. "Bırak onu!" diye bağırdı Dolly.

Kasaların üzerinde oturan Shirley ve Dolly'nin yanına gitmek için acele eden Linda, Wolf'a takıldı ve onu yolundan çekmek için ayağıyla poposuna yavaşça vurdu. Doly, Linda'ya sinirli bir bakış atarak gelip yanına oturması için Wolf'a seslendi. Çantasını açtı ve not defterini çıkardı.

"Bazı sorunlarımız var," diyerek konuşmaya başladı Dolly. "Hepsini tek seferde söyleyeceğim... Ama en önemlisi şu ki; uzun zamandır soygun hakkmda defterlerden okuduklarımı düşünüyorum. Harry'nin soygunda üç de-ğil, dört adam kullandığını tahmin ediyorum."

"Dört mü?" diye tekrarladı Linda. Shirley ve Linda'nın kafası karışmışa benziyordu.

"Biri kurtulan dört adam. Joe, Terry ve Harry'yi kendi kaderleriyle baş başa bırakarak kaçıp kurtulan biri." Dolly'nin söyledikleri, Linda ve Shirley'nin nefesini kesmişti. Dolly konuşmaya devam etti. "Bu bahsettiğimiz dördüncü adam, sürücü olarak görevlendirilmiş, çete dışından biri olmalı. Ön taraftaki kamyonu sürdürdüğünü tahmin ediyorum. Şimdiye dek gazetelerde dördüncü adamla ilgili hiçbir haber çıkmadı. Bu da demektir ki ya polisler dördüncü bir soyguncu olduğunu hâlâ bulamadılar ya da ... sanırım onun peşindeler."

"Onun peşine düşen sadece polisler olmayacak!" diye bağırdı Linda öfkeden kıpkırmızı bir halde ayağa fırlayarak. "Piç herif!"

"Linda!" dedi Dolly nazik bir ses tonuyla, ortamı yeniden sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hayır! Benim de konuşmaya hakkım var. Eğer Joe'mu yanarak ölüme terk ettiyse... Eğer onları kurtarabilme şansı varken bunu yapmadıysa, onu öldürürüm. Yemin ediyorum bunu yaparım Dolly."

Dolly, yeniden Linda'yı sakinleştirmeye çalıştı. Linda, kafasının dikine giden biriydi ve çabucak parlayabiliyordu.

Linda durumu kabullenemiyordu. "Onu öldürecek-
ğim! Sen kendi kocana ne olduğunu umursamıyor olabilir-
sin, Dolly Rawlins ama—"

Dolly öyle bir hızla ayağa kalkıp Linda'ya yöneldi ki, Linda'nın cümlesini bitirme fırsatı bile olmadı. Yanağına inen tokatla neye uğradığını şaşırdı.

"Sakin bir daha umursamadığımı ima falan etme!" diye bağırды Dolly. "Bu öğleden sonra kocanı ne kadar umursadığımı bana gösterdin. Şimdi histerik hareketler yapmayı bırak, yerine otur ve çenenı kapa."

Linda, elini sızlayan yanağına koyup, acı, hüüzün ve utancın getirdiğı gözyaşlarını tutmaya çalışarak yavaşça yerine oturdu.

Shirley ise olayın şokuyla donakalmış, içini bir ürperti kaplamıştı. *Aman Tanrım! Dolly çok sinirli biri.* Daha önce hiç Dolly'nin böylesine çığırından çıktığını görmemişti ve gördüklerine inanamıyordu. Dolly ise karşısında oturmuş, sanki hiçbir şey olmamış gibi sigarasını içiyor ve notlarına göz gezdiriyordu.

Siyah saçlarını yüzüne düşerek yüzünü kapatan Linda sessizce konuşmaya başladı. "Neden hatalı olan hep ben oluyorum?" diye sordu titrek bir sesle.

Dolly ona cevap vermeden önce sigarasından derin bir nefes çekti. "Çünkü sen yalnızca yirmi altı yaşındasın bense kırk altı yaşındayım ve para benden çıkıyor." Yüzü şoktan kireç gibi olmuş Shirley'ye baktı. "Çayı hazırlayıp buraya getirebilir misin, Shirl?" Shirley tek bir kelime bile etmeden mutfağı gitti.

Dolly, Linda'nın kızarmış yanağına baktı. Az önce to-

kat attığı yerde parmaklarının çıkardığı izi net bir şekilde görebiliyordu. "Affedersen," dedi. "Sana vurmamalıydım." Linda ayağa kalktı ve kimseyi kırmamak adına Dolly'den uzaklaştı. Linda'nın moral bozukluğu Dolly'nin umurunda değildi. Az önceki kısa özür konuşması tüm sorunları çözmüşçesine sözlerine devam etti. "Bu anlattıklarımın ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi? Bizim de dördüncü bir kişiye ihtiyacımız olacak."

"Erkek olmaz," diye araya girdi Shirley mutfaktan. "Eğer aramıza bir erkek alırsak, Londra'nın yarısı ne yapmaya çalıştığımızı öğrenir."

"Ben de bir erkek olsun istemem zaten. Harry'nin defterlerinde güvenebileceğim kadar iyi tanıdığım hiçbir isim görmedim, bu sebeple bu konuda biraz düşünmem gerek. Ama doğru kişiyi bulmak için işi biraz ertelememiz gerekebilir."

"Tanrım," dedi Linda sabırsızca. "Eğer ihtiyacımız olan başka bir kadınsa, ben bir tane bulurum."

"Dördüncüyü ben bulacağım," dedi Dolly inatla. Böylesine önemli bir kararı başkasına bırakmaya niyeti yoktu.

"Tabii, patron sensin," dedi Linda alaycı bir şekilde.

"Eğer hoşuna gitmiyorsa, ne yapman gerektiğini biliyorsun. O herifle yatmaya devam edebilirsin. Eğer sağlam kapı değilse de eminim ki yeni birini bulman çok uzun sürmez."

Mutfaktan içeri gelen Shirley'nin Dolly'nin ne ima ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve sormaya da kesinlikle niyeti yoktu. Linda, öfke dolu gözlerle Dolly'ye doğru yürüdü. Sabrının taşmak üzere olduğu belliydi. Shirley hemen elinde bir bardak çayla Linda'nın önünü kesti ve Linda durmak zorunda kaldı. Shirley'nin rica dolu bakış-

larını görmezden gelemeyen Linda, çayını aldı ve yeniden Dolly'den uzaklaştı. Shirley ikisinin arasına oturdu.

"Bazı sorunlarımız var derken çoğul konuşmuştun," dedi Shirley, Dolly'nin berbat kokan sigarasının dumanını eliyle dağıtarak.

"Fisher kardeşler de bu işin peşini bırakmıyor ve sürekli üzerime geliyorlar. İşe evimi darmadağın ederek başladılar. Sıradaki hamleleri yüzümü darmadağın etmek olacaktır. Ardından sıra size gelecek." Dullarm sürekli birbirlerini yedikleri doğrudu ama Fisher kardeşler meselesi apayrı bir durumdu. Duydukları yeni haber her şeyi değiştirdi. Dolly kafasını bozarsa, Linda istediği an bu işten vazgeçebilirdi ve Dolly de buna izin verirdi ama Tony Fisher, onunla ters düşen birinin kafasını paramparça edebilirdi. "Fisher kardeşler Harry'nin defterlerini istiyorlar ve 'bilmiyorum' sözcüğünü cevap olarak kabul etmiyorlar. Bu dördüncü adam her kimse bir daha ortalıklarda gözükeceğini pek sanmıyorum. İki hafta önce şehri terk ettiğini tahmin ediyorum." Dolly göz ucuyla Linda'ya baktı ve gözlerinde Joe'sunu böylesine acılı ve yavaş bir ölüme terk eden adama karşı duyduğu nefreti gördü. Ardından tamamen içten bir tavırla konuşmaya devam etti. "Onu bulacağız Linda ve ona neler yapacağımızı anlayacak. Ama şimdilik kimsenin ondan haberi olmasa daha iyi olur."

Dolly gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmeden, bakışlarını yere indirerek kısa süren bakışmayı sonlandıran Linda oldu.

"Bir soygun yapacağız ve ben kimseye zarar gelsin istemiyorum," diye devam etti Dolly. "Bizler yapılı, güçlü adamlar değiliz. Bizler kadınız. Ama artık birer erkek gibi düşünmeye başlayacağız. Boxer Davis artık Fisher kardeşler için çalışıyor. İddiasına varım ki çoktan etrafta dolanıp

ona anlattıklarını birilerine yumurtlamakla meşguldür. Ve onun anlattıklarını duyduklarında, Fisher kardeşler bu işin peşini bırakacak.”

Dolly halinden memnun bir şekilde gülümsedi. Shirley ve Linda, Dolly’nin konuşmasma devam etmesini beklerken, Shirley aniden saunada soygun fikrini ilk kez duyduğu anı hatırladı. Shirley, Dolly şimdi ne söylerse söylesin, fazlasıyla şaşıracağını biliyordu ve bu konuda haklıydı.

“Boxer’a dördüncü adamın, yani kurtulan kişinin, Harry olduğunu söyledim. Boxer, Harry’nin hâlâ hayatta olduğuna inanıyor. Bunu Fisher kardeşlere söylediğinde, onlar da defterlerin hâlâ Harry’de olduğuna inanacaklar. Şimdilik kendimizi korumanın en iyi yolu bu. Harry, bu âlemde, Fisher kardeşlerin aleyhine bilgileri elinde tutarak onları kontrol altına alabilen tek kişiydi. Bu sebeple Harry’nin tekrar hayatta olması gerekiyor.”

“Boxer’ın her şeyi onlara anlatacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Shirley.

“Anlatacak. Özellikle içtiği zamanlarda olduğu gibi, her zaman yaptığı gibi anlatacak. Ona Harry’nin takım elbiselerinden biriyle birlikte 200 pound verdim. Yani ayık da olsa sarhoş da olsa kendini yenilmez hissedecek.” Dolly çayını bitirdi ve bardağını Shirley’ye verdi. “Takımın diğer üyesini bulduğum gibi sizinle tekrar iletişime geçeceğim,” dedi Dolly. Ardından el çantasını açıp, içinden kıvrılmış bir kâğıt çıkardı ve Linda’ya verdi. “Bu bana ulaşabileceğiniz güvenli bir numara. Yardımda bulunduğum manastıra ait kayıtsız bir hat. Ne zaman isterseniz bu numaraya mesaj bırakabilirsiniz. Onlar da mesajınızı bana iletir. Numarayı ezberleyin, sonra kâğıdı yakın.” Dolly başka hiçbir şey demeden Wolf’u kucağına aldı ve gitti.

Linda yaklaşık on saniye boyunca telefon numarasına

baktı, ardından kâğıdı Shirley'ye verdi. "Hiç kibritim kalmadı. Kâğıdı yemen gerekecek."

Shirley de telefon numarasına baktı. Linda'nın yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde, kâğıdı ağzına tıkmak üzereydi.

"Şakaydı, Shirl. Aptalca bir şakaydı."

Shirley şaka kaldıracak durumda değildi. Oldukça stresli bir gün geçirmişti.

"Bazen ona gerçekten dayanamıyorum," diye fısıldadı Linda.

Shirley, Linda'nın beklediği gibi onu destekleyen bir cevap vermedi. "Sanırım her şey karşılıklı."

Linda, Shirley'ye küçümseyici bir bakış attı. "Bize çocukmuşuz gibi davranmaya hakkı yok. Bence aldığın tutumlar gayet iyi seçimdi."

"Hayır, değildi, Linda. Tamamen kullanışsızlar ve sen de bunu biliyorsun. Dolly bana kızmakta haklıydı."

"Bizi aşagılamaya ve bana tokat atmaya hakkı yok. O bizim patronumuz değil."

"Patronumuz," dedi Shirley. Sesi fazlasıyla sakin, kontrollü ve ciddiye. "Eğer bu soygunu gerçekten yapacaksak... O bizim patronumuz."

Saat on olduğunda Linda fazlasıyla sarhoş olmuş, Batı Yakası'ndaki genelev mahallesinde, bir atari salonunun girişinde oturuyordu. Yüzünde, çakırkeyif olduğunu belli eden bir gülümseme vardı. Ama ne kadar sarhoş olursa olsun, moralinin bozuk olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Charlie giriş kapısının orada duruyor ve Linda votka şişesini üst üste kafasına dikerken, gergin bir şekilde onu izliyordu. Patronu gelip de Linda'yı böyle sarhoş bir şekilde avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylerken görürse,

kovulmaktan korkuyordu. Charlie iç çekti ve gülümsedi; bükemediği eli öpmeliydi. İçinde bardağında kalan kahveyi yere döktü, gişeye doğru gitti ve bardağını Linda'ya doğru kaldırdı. Linda'nın gözlerini karşısındaki adama odaklaması biraz zaman aldı ama Charlie'yi nihayetinde tanıyabildiğinde, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Charlie! Benim kadim dostum. Nasılsın?" Charlie boş bardağını uzattı ve gözleriyle votka şişesini işaret etti. "Hadi oradan," diye fısıldadı Linda boşluğa doğru, sanki etrafında bir sürü insan varmış gibi. "Sonra herkes ister." Ardından kahkahalara boğuldu. Başını öne eğdi ve sarhoşken yaptığı garip homurdanma sesini çıkarmaya başladı. Birkaç dakika geçtiğinde, Charlie, Linda'nın ağlıyor mu yoksa gülüyor mu olduğuna karar veremiyordu. Tam Linda'ya nasıl olduğunu soracaktı ki Linda başını hızla geriye doğru attı. Bakışları sertleşmişti. Sıkıdığı dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

"Biliyor musun dostum Charlie, burayı çok seviyorum. Yani, etrafına bir bak. Etrafımız yerli pedofililerin tacz ettiği, sahte kimlikli on sekiz yaş altı çocuklarla dolu... Basamaklarda uyuyan bir sarhoş var... Kullanıcılardan çok torbacılar var. İş üstünde olan fahişeler, pezevenkleri ve müşterileri var. Etrafım kaliteli insanlarla dolu! Harika mekânlarda takılıyorum Charlie! Şerefe!" Linda, şişeyi kafasına dikerek kalan votkayı da tek seferde bitirdi.

Charlie giriş kapısının önünde dikilmek için geri dönerken, Bella O'Reilly'nin içeri girdiğini gördü. Linda haklıydı. Fahişeler, pezevenkleri ve müşteriler arasında bir alışveriş gerçekleşiyordu. Bella yanında pazarlayıcısıyla gelmişti. Parlak koyu teni, tutkulu bakışları vardı. Üzerine insanı kendinden geçirebilecek sarı saten bir üst ile dar bir siyah pantolon giymiş, kıyafetleriyle uyumlu bir ceket de

tek omzunun üzerine atmıştı. Giydiği topuklular, bir seksenlik boyunu daha da uzun gösteriyordu. Bella atari salonunun ortasında durdu ve hemen arkasından onu takip eden pazarlayıcısının yaptığı gibi gözleriyle etrafı süzdü. Herkesin bildiği adıyla Kirli Kafa, Fedora marka siyah şapkasını elinde döndürürken, birkaç Çinliyle şakalaşıyordu. Altın yüzükleri, salonun ışıklarında parıldıyordu. Charlie adamın esrar satmaya çalıştığının farkındaydı. Daha önce, Kirli Kafa'yı atari salonunda satış yapmaması konusunda uyarmıştı ama pezevenk, çok fazla kokain çektiğinden olsa gerek, burnundan garip bir hırıltı çıkararak gülmüştü. Sorun şuydu ki Kirli Kafa'nın alaycı bir şekilde mi yoksa gerçekten mi güldüğünü asla anlayamazdınız. Harley Davidson motorunu kükretip etrafta dolaşmaktan hoşlanan pisliğin tekiydi ve favorisi olan Bella O'Reilly hariç tüm fahişeleri ondan fazlasıyla korkardı.

Bella motorların etrafında, sahnede performans sergileyen ünlü bir rock yıldızı edasıyla kasıla kasıla yürümeye başladı, ardından ona seslenen iki gürültücü gence şöyle bir bakmak için durdu. Onlara her ne söylediyse işe yaramıştı. Gençlerin ikisi de oldukça korkmuş görünüyordu. Hemen özür dilediler ve oradan ayrıldılar. Bella, çakırkeşif haldeki Linda'yı gördü ve yanına gitmeden önce ona kocaman bir gülümsemeyle baktı. Yoluna çıkan insanlardan çekilmelerini rica etmesi gerekmezdi, hepsi zaten ona hızlıca yol verirdi.

"Bella!" diye seslendi Linda oturduğu yerden. Yürümeye devam eden Bella, hızla geri döndü ve bedenini cama dayayarak, Linda'nın hemen önünde durdu.

Linda ile Bella birbirini çok eskiden tanırdı. Bella her zaman kendi ayakları üzerinde durabilmişti; kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlüydü ve kimseden kork-

mazdı. Onun aksine Linda, hiçbir zaman bir pezevenk için çalışmamıştı. Joe'yla tanışmadan çok önce, seks hizmeti vermek yerine adamları yalnızca eliyle veya oral seksle rahatlatan bir amatördü.

"Burada nasıl durabiliyorsun?" diye sordu Bella.

"Burası ses geçirmiyor. Votka da yardımcı olmuyor değil," dedi Linda şakacı bir tavırla. "Saçın çok hoşuma gitti, Bell." Bella mükemmel saçlarını, Grace Jones'unkiler gibi kısa kestirmişti. Marketlerde oldukça ucuz bir fiyata satılsa da o takınca milyon dolarlıkmiş gibi duran dore bir saç bandı takıyor ve Afrika prenseslerini andırıyordu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Linda.

"Bildiğin gibi, değişen hiçbir şey yok. Z-Easy Klüp'te gecede üç gösteri, bir de araya ne sıkıştırabilirsem."

"Bu boktan yere seni hangi rüzgâr attı?"

"Beni tanırsın. Her şey yolunda gidiyordu, sonra bir gece kendimi kaybettim ve müşterilerden birini dövdüm. Adam turistmiş. Söylediği tek bir kelimeyi bile anlamıyordum. Eliyle her yerimi elliyordu ama verdiği para bunun için yeterli değildi, ben de ona gitmesini söyledim. Gitmeyince de bir tane patlatım. Suçumu kabul ettim ve Kirli Kafa kefaretimi ödedi."

"Yani ona borçlusun."

"Fazlasıyla. Ona borcumu ödedikten sonra ne yapmak istediğime karar vereceğim." Bella, Çinli adamlardan biriyle fısır fısır konuşurken, eliyle kendisini işaret eden Kirli Kafa'ya baktı. "Sanırım bir müşterim oldu." Bella'nın yüzü ciddileşti ve gişenin kapısına doğru yaklaştı. Linda yüz yüze konuşabilmek için kapıyı açtı.

"Joe'ya olanları duydum. Gerçekten üzgünüm. O gerçekten iyi bir adamdı ve ikiniz harika bir ikiliydiniz, canım. Eğer paraya ihtiyacın olursa, söylemen yeterli. Yakın-

da eski evime geri taşınacağım. Yani daha yakın olacağız. Sık sık ziyaretine gelirim. Şimdilik bu civarladayım. "

"Teşekkür ederim, Bella. Düşünmen yeter."

Kirli Kafa, ıslık çalarak Bella'ya baktı. Bella, Linda'nun elini tuttu. Linda da Bella'nın bileğini nazikçe kavradı. "Artık temizsin değil mi?"

Bella utanmış görünüyordu. "Yanlışı kişiye soruyorsun canım. O işlere bakan babamdı. Üç ay önce aşırı dozdan öldü," dedi ve ardından, "Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum," diye ekledi. Linda, Bella'nın bir zamanlar eroin kullandığını biliyordu ve aldığı cevabı, artık temiz olduğuna yordu. Bella gerçekten de eroini bırakmış gibi görünüyordu. Aslında, harika görünüyordu demek daha doğru olurdu. Bella, Linda'yı teselli edercesine, elini son bir kez sıktı ve ardından Kirli Kafa'nın yanına gitti.

Charlie, Linda'nın yanına geldi. "Bu esmer bombaya bir kez çakmak isterdim," dedi, hayalarını kaşdı ve çaktırmadan havayı kokladı. Charlie'nin saflığı Linda'yı güldürdü.

"Sana öyle bir muamele yapar ki sonrasında kendine gelemezsin. Aklını başından alıverir."

"Beni öylece yatağa atamaz," dedi Charlie kendini savunmak istercesine. "Kesin bel soğukluğu kapmama sebep olur." Yavaş yavaş uzaklaşırken, "Hem zaten travesti gibi duruyor," diye ekledi.

Linda, Çinli müşterisiyle giden Bella'ya baktı. Sırtlarındaki ceketleri ve kısa siyah saçlarıyla, arkadan bakınca birbirlerine fazlasıyla benziyorlardı. Linda, masanın çekmecesini açıp, yeni bir votka şişesi çıkarırken, kendi kendine pis pis sırttı.

11. BÖLÜM

Arnie Fisher iki kadehe şampanya koydu, ardından kadehleri aldı ve Carlos'un yayılarak oturup dergi okuduğu deri koltuğa doğru gitti. Carlos'un yanına oturdu ve elini, onun bacağına koydu. Carlos, bardağı aldı, kolunu koltuğun arka kısmına uzatarak Arnie'ye arkasına yaslanması için sessiz bir davetiye gönderdi. İki adam, kadehlerini tokuşturduktan sonra, şampanyalarından birer yudum aldı.

Arnie krem rengi yeni ipek takım elbisenin içinde oldukça zarif görünüyordu. Ayağa kalktı, aynaya baktı. Görüntüsünden memnun olduğu belliydi. Ardından Carlos'a döndü ve gülümsedi. "Sana da bir tane yaptırayım ister misin?" diye sordu. "Gerçekten çok yakışacağıma eminim." Arnie, Carlos'u kendi fikirleri olmayan oyuncak bir bebek veya köpek gibi giyindirmekten çok hoşlanırdı. Carlos bu durumu pek umursamazdı, hatta şımartılmak hoşuna giderdi. Baştan çıkarıcı bir biçimde, evet anlamında başını salladı ve içkisinden bir yudum daha aldı.

Gloria içeri girmek için seslendi ve cevabı beklemeden girdi. En şık elbiselerini giymişti, iri göğüsleri sutyeninden dışarı taşıyordu. Kapıya yaslandı. "Boxer dışarıda bekliyor. Seninle konuşmak istiyormuş. İçeri alayım mı?"

Arnie Gloria'ya tapıyordu. Eğer eşcinsel olmasaydı, ona kesinlikle bir şans verirdi. İyi bir gece geçirirler, Arnie ona bağırıp çağırır, Gloria'nın ise umurunda olmazdı. Gloria iyi bir kızdı, yıllardır onunla çalışıyordu. Eskiden alt katta garsonluk yapıyordu ama yaşı o gürültüyü kaldırmayacak kadar ilerleyince, üst ofiste çalışmaya başlamıştı.

Klavye kullanmada hâlâ iyi değildi ve heceleme konusunda berbattı ama bir şekilde her şeyi yoluna koyuyor ve o masada oturmak ona yakışıyordu.

Gloria, Arnie'nin yanına oturup, aynadaki görüntülerinin tadını çıkarmadan önce, gidip kendine de bir kadeh şampanya koydu. Carlos'un harika bir vücudu olduğunu düşünüyordu ve Arnie'nin kendisini becermesine nasıl dayandığını anlayamıyordu. Sonra bütün eşcinsellerin aynı olduğuna karar verdi. Mümkün olan her şeyi elde etmeyi seviyorlardı. Gloria'nın eğer ipek bir takım elbise giyse ve ona kölelik etse, Arnie'nin kendisini de becermek isteyeceğinden şüphesi yoktu. Evet, Carlos, özellikle tamirci garajında döndürdüğü ek işlerle, Arnie'ye pek çok konuda yardımcı oluyordu. Gloria yine de bu durumun daha ne kadar süreceğini merak ediyordu. Arnie'nin ilişkileri iki aydan uzun sürmezdi. Arnie kalleş herifin tekiydi, ama bu adamla, Carlos'la sıkı fıkı bir ilişkisi olmuştu ve daha da yakınlaşıyor gibilerdi. Hem eğer bir gün olur da Arnie Carlos'u terk ederse, Gloria onu teselli etmek için hemen yarı başında olacaktı.

"Artık eve gitmem lazım" dedi Gloria içkisini bir seferde bitirirken. "Boxer'ı içeriye alayım mı, ne yapayım?"

Carlos gitmek için ayağa kaldı.

"Gitme. Gelen Boxer Davis'ten başkası değil," dedi Arnie. "Onu içeri al," dedi Gloria'ya.

Gloria kapıyı açtı ve Boxer içeri girdi. Arnie, hazırlıksız yakalanmıştı. Boxer saçlarını kestirmiş ve yandan ayırmış, böylece kulakları ortaya çıkmıştı. Ama daha da ötesi, Boxer oldukça şık bir takım elbise giyyordu.

"Pekâlâ, neler öğrendin bakalım?" diye sordu Arnie sigarasını yakarken.

Boxer dökülmeye başladı. Rawlins'lerin evine gitmiş

ve bilgi almıştı. Aldığı bilgi çok para ediyordu ve özeldi. Boxer, birazdan odadan çıkmasını umarak Carlos'a baktı.

Arnie, Carlos'a başıyla bir şişe daha şampanya getirmesini işaret etti. Carlos çıkarken, Boxer izin bile almadan oturdu. Bu oldukça şaşırtıcı bir şeydi. Boxer, şimdiye dek hiçbir zaman Fisher kardeşlerin yanında şansını zorlamamıştı ama bugün kendine oldukça güveniyor gibi görünüyordu. Arnie, Boxer'm saygısızlığını şimdilik görmezden geldi. Bu koca kafalının söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

"Harry Rawlins'le ilgili haberlerim var, Bay Fisher. Dolly'nin yanındaydım. Güvenini geri kazanmaya çalışıyordum ve sonunda bana güvendi." Boxer, heyecanı artırmak için duraksadı ve ardından bombayı patlattı. "O hâlâ yaşıyor. Harry Rawlins ölmemiş."

Arnie, Boxer'm umduğu tepkiyi vermedi. Masasına oturdu, arkasına yaslandı, gözlüğünü çıkardı ve aniden kahkahalar atarak gülmeye başladı. Sonra başını kaldırıp, yüzündeki gülümseme yerini sinirli bir ifadeye bırakırken, buz gibi gözlerle Boxer'a baktı. "Ölmemiş mi? Kadın sana palavra sıkmış, seni geri zekâlı."

"Ben ciddiylim, Bay Fisher. Harry yeniden onunla çalışmamı istiyor. Bana bir iş teklifinde bulundu. Evet, doğruyu söylüyorum. Dolly bana bu ceket, onun ceketini, onun mesajını iletmek için verdi. Onun için çalışırken, saygın bir görünümüm olsun istiyor."

"Sen umutsuz vakasın. Polislerden tut, ben de dâhil herkes onun lanet cenazesine katıldı. O karı kimi kandırdığını sanıyor ha? Harry'yi gömdüklerini hepimiz gördük!"

"Gömülen o değildi."

Arnie ayağa kalkınca, Boxer geri adım attı. "Hayır, oydu! Her şeyi mahvettin Boxer. Beceriksiz herifin tekisin,

anladın mı beni? Sana bir şans verdim ve sen o şansın içine ettin. O lanet takım elbiseyi çıkar ve gidip bira şişelerini toplamaya devam et. Sen yalnızca bunu yapabilirsin. Ayrıca bugünden itibaren attığın her adıma dikkat et; az önce burası sanki senin yerinmiş gibi davrandın ve benden izin almadan oturdun. Kendini kollasan iyi olur. Ben o kaltağı hallederim. Harry Rawlins gerçekten hayatta mıymış öğrenirim ve eğer gerekirse o şerefsiz herifi kendi ellerimle gömerim.”

Boxer, Arnie'nin az önce kendisini kovmasma sinirlererek ayağa kalktı. Arnie, Boxer'a kendini işe yaramaz bir pislik gibi hissettiren şerefsizin tekiydi. Asıl işe yaramaz olansa oydu. Artık Harry geri döndüğüne göre, ikisi birlikte bu nonoş Fisher'ı yok edebilirlerdi. “Size bir şey söylememe izin verin, Bay Fisher,” dedi Boxer, sesinin yeterince sakın ama tehditkâr çıktığını umarak. “Tony, Harry'nin evini yerle bir etti ve bu Harry'nin pek hoşuna gitmedi.” Boxer gözlerini Arnie'ye dikmiş bir şekilde konuşmaya devam ederken, Carlos elinde ikinci şampanya şişesiyle içeri girdi. “Size şunu diyebilirim ki Harry çok öfkeli. Tony, ölü doğan bebeklerinin odasını bile darmadağın etmiş. Ona, Harry'nin çok ama çok kızgın olduğunu söyleyebilirsiniz. Kendine dikkat etmesi gereken ben değilim. Harry beni ko-ruyup kollar, yani başım belaya girmez, merak etmeyin.”

Arnie, sıkıdığı dişlerinin arasından “Defol!” diye fısıldadı. Boxer hiçbir şey demeden ofisten çıktı.

Arnie'nin gözleri, yuvalarından dışarı çıkacakmış gibi duruyordu. Carlos, elinde şampanya şişesiyle odanın ortasında bir oyuncak gibi duruyordu. Arnie her an patlayabilirdi. Carlos şişeyi bir kenara bıraktı ve ellerini Arnie'nin omuzlarına koydu. Arnie, Carlos'u itti. Ardından hemen

kendini toparladı. "Şimdi olmaz sevgilim, anla işte, şimdi olmaz."

Shirley depoya vardığında Linda, makyajı yüzüne dağılmış bir şekilde, eski turuncu kasalardan birinin üzerinde oturuyordu. Shirley koşarak ona doğru gitti. Acaba Tony Fisher onu da görmeye gelmiş ve ona kötü bir şeyler mi yapmıştı?

"İyiyim, merak etme, iyiyim," dedi Linda, ellerini Shirley'ye doğru sallayarak. "Biraz sessiz ol lütfen. Başım çatlıyor."

"Niye buradayız o zaman? Bizim toplantı yapmamız yasak, bunu biliyorsun, yalnızca Dolly toplantı ayarlayabilir. O kadar önemli olan şey ne Linda?"

Bella ofisten çıktı ve Linda'ya bir bardak kahve verdi. Shirley, ağzı beş karış açık bir şekilde, ne diyeceğini ya da nereye bakacağını bilemeden öylece kaldı. "Çay alır mısın?" diye sordu Bella. Shirley söyleyecek hiçbir kelime bulamıyordu. Bu kadın da kimdi? Burada ne işi vardı? Ve daha da önemlisi, lanet olası Linda ona neler anlatmıştı?

"Arkadaşım Bella," dedi Linda, hiçbir şey yokmuş gibi kahvesinden bir yudum alarak. "Dördüncümüz olacak."

Shirley'nin ağzı daha da açılınca, Linda kendini gülmekten alıkoyamadı. "Böyle yapma, Shirl. Bella esaslı kadındır. İhtiyacımız olan kişi o. Ne düşündüğünü biliyorum ama Bella'yı tanıyınca, Dolly de sorun yaratmayacak. Eğer sorun yaparsa da kendi bilir! Bella onun on katı eder." Linda, dikkatini çekebilmek için dirseğiyle Bella'yı dürttü. "Bella oldukça akıllı biri. Aslma bakarsan senin bile on katın eder."

Shirley nihayetinde bir şeyler söyleyebildi. "Dolly çok kızacak Linda ve sen de bunu biliyorsun."

"Bella'nın da bizim kadar Dolly'nin parasını almaya hakkı var. Yeni bir başlangıç yapabilmek için bir şansı o da hak ediyor. O da bizim gibi dul kaldı. Dolly sıkıntı çıkar-mayacak."

Shirley, Linda'nın yaptıklarına inanamayarak, tiksintiyle başını sallarken, hemen yan kapıda duran Alman kurduna havlayan Wolf'u ve ona aynı şekilde karşılık veren Alman kurdunun sesini duydular. Üç kadın da aynı anda kapıya baktı. Ardından Shirley, Bella'yı sürükleyerek gizlice deponun diğer tarafına götürdü.

"Dolly'yi sen hallet," dedi Shirley Linda'ya ders bir şekilde. "Artık kaçışın yok."

Linda, baş ağrısının bir an önce geçmesini umarak başını ellerinin arasına aldı.

Koşarak içeri giren Dolly, Wolf'u yere bırakarak Linda'ya doğru hızla ilerledi. "Sorun ne?" diye sordu Dolly merakla. "İyi misin? Ne oldu?" Linda başını kaldırdığında, içki kokusunu alan Dolly'nin endişesi yerini öfkeye bıraktı. "Sarhoşsun sen!" dedi Dolly öfkeyle. "Votkan bittiği için mi bizi acilen topladın, Linda?"

Shirley, deponun iç kısmıyla mutfak arasındaki kapıdan olanları izliyordu. Dolly'yi daha önce hiç böylesine darmadağın görmemişti; makyaj yapmamıştı, saçını yıkaması gerekliydi ve yorgun görünüyordu. Yüzü oldukça solgundu. Shirley Dolly'nin ilk kez gerçek yaşını gösterdiğini düşündü, sonuçta o, Shirley'nin annesinden bile yaşlıydı. Sonra yeniden, *annem olacak yaşta*, diye düşündü.

"Sarhoş değilim. Evet, biraz içtim, ama sarhoş değilim."

Linda, Dolly'nin yükselen öfkesini kesinlikle fark edemeyecek kadar sarhoştı. Shirley durduğu yerden Dolly'nin yüzündeki damarların öfkeyle nasıl kabardığını gö-

rebiliyordu. Bella, kimsenin bir şey söylemesine izin vermeden, Shirley'nin arkasından çıkarak öne geldi.

Bella uzun ve heybetli bir kadındı ama Dolly'nin ondan çekinecek hali yoktu. Bella gülümsedi ve elini uzatarak Dolly'ye doğru yürüdü. Shirley, Dolly'nin bugün Linda'ya nasıl kızdığını görmüştü, ama gördüğü şey evladma tokat atan bir anneden başkası değildi. Dolly şu an çok daha öfkeli görünüyordu, hatta sanki bu durumda yapması gereken buymuş gibi erkeksi bir tavra bürünmüştü. Nihayetinde konuşmaya başladığında, sesi gürlercesine çıkıyordu. Bella'ya ve ardından Linda'ya öfke dolu bir bakış attı.

"Kim bu kadın?"

Linda, alkolün verdiği cesaretle, Bella'yı diğer ikisine tanıttı. "Bella."

"Burada ne işi var?" dedi Dolly, çaresizce öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

"O da soygun işinde olmak istiyor. Bir kişiye daha ihtiyacımız olduğunu söyledin. Ben de ona her şeyi anlattım ve--"

"Anlatın mı? Ona tam olarak ne anlattın?"

Ayağı tökezleyen Linda, konuşmaya devam etti. "Her şeyi. Buraya geldiğinde ona her şeyi anlattım. Ona bir bak-sana Dolly, Bella harika bir seçim."

Dolly, Linda'nın sözünü kesti. "Sen de bu işin içinde misin?" Hâlâ ara kapıda dikilen Shirley'ye bağırdı.

"Beni aradığında uyuyordum. Benimle hiçbir alakası yok. Ben de senin kadar şaşkınım."

"Kapa çeneni bayan iyilik timsali! Bırak da lafımı bitireyim!" diye bağırdı Linda, Shirley'ye.

"Ah, bitirdin zaten Linda," dedi Dolly. Bir elini beline koymuş, diğer elini de tehditkâr bir şekilde Linda'ya salıyor ve ona tekrar bir tane patlatmamak için kendini zor

tutuyordu. "Pılını pırtını topla ve defol git. Bu esmer bombayı da yanında götür."

"Açıklamama izin ver."

"Açıklamak mı? Neyin peşinde olduğumuzu herkese nasıl anlattığını mı açıklayacaksın? Buraya daha kaç fahişe getireceksin? Artık seni bu işte istemiyorum." Dolly, Linda'yı tuttu ve onu kapıdan dışarı itmeye başladı. Ama bu sefer, sarhoşluğun da etkisiyle, Linda da ona kafa tutuyordu.

"Bana bugüne dek hep bir pislikmişim gibi davrandın, Dolly. Köpeğine bile benden daha iyi davranıyorsun!" Gözleri yaşlarla dolan Linda, artık geri adım atamayacağı bir noktadaydı. Dolly'nin yüzüne bakarak bağırmaya başladı. "Bize sorunumuz var dedin, ben de bir çözüm buldum. Sense şimdi beni bir çözüm bulmakla suçluyorsun, kaçık karı!"

Bir anda olaya karışan Bella, Linda'yı Dolly'den uzaklaştırdı ve ona sert bir tokat attı. Ortamı derin bir sessizlik kaplamıştı. Bella ve Dolly neredeyse burun buruna duruyordu. Derken Bella, Dolly geldiğinden beri ilk kez bir şeyler söyledi.

"Siz ikiniz kedi köpek gibi dalaşmak mı istiyorsunuz? Durmayın o zaman, ama bunu benim üzerimden yapmayın!" Bella'nın kalın sesi, oldukça sakın ve kontrollüydü. Gözleri, Linda ve Dolly'yi sessizce uyarıyordu. "Dinleyin, Bayan Rawlins, bana anlattığı her şeyi unuttum bile. Duyduklarım beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Kahve için teşekkürler." Bella el çantasını aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Linda Dolly'ye baktı.

"Bir dakika." Dolly'nin cümlesi, Bella'yı durdurdu.

"Bana mı dediniz, Bayan Rawlins?" Bella, Dolly'ye ba-

karken, kendine güveni iyice yerine geldi. "Çünkü benim de bir adım var ve adım esmer bomba ya da fahişe değil. Adım Bella. Buraya kafama göre gelmedim, benden buraya gelmem istendi. Bu ikisi sizin soygun planınızın çılgınca olduğunu düşünüyor olabilir ama ben öyle düşünmüyorum. Ne yapmak istediğinizi biliyorum ve yardımcı olabileceğimi düşünmesem buraya gelmezdim." Dolly gözlerini Bella'nın gözlerinden çekmeden, onu dikkatle dinledi. "Sizce dışarıdaki kadınlardan kaçınılır? Ya da dahası, kaç tanesi yapmak ister?" Dolly sessizliğini korumaya devam edince, Bella kapıya doğru yürümeye devam etti. "Size planınızı uygulamakta başarılılar," dedi.

"Bekle. Sana ne kadarını anlattı?" diye sordu Dolly.

"Hiçbir şey anlatmadı." Ne demek istediğini iyice anlatmak isteyen Bella'nın ses tonu kinayeliydi. "Hafızam gerçekten çok kötüdür. Linda, eğer benimle gelmek istiyorsan, seni eve bırakabilirim."

Linda, kavgaya eden anne ve babasının arasında kalan bir çocuk gibi Dolly ile Bella'nın arasında durdu. "Lütfen, Dolly. Bunu bizim için yaptım. Gerçekten üzgünüm. Soygunu benim yüzümden iptal edemezsin. Lütfen gitmesine izin verme Dolly. Onun doğru tercih olduğunu biliyorum, gerçekten biliyorum."

"Koca ağzını başkalarına da açtın mı, Linda?"

Linda başını salladı. "Hayır. Yemin ederim kimseye anlatmadım."

"Sen ne düşünüyorsun Shirley?" diye sordu Dolly.

Shirley fikri sorulduğu için şaşırılmıştı. Bella'yı tanııyordu ve Linda arkalarından iş çevirdiği için kırgındı ama yine de ona güveniyordu. "Dördüncümüz olmaya uygun görünüyor," dedi Shirley bir süre sonra. "Ayrıca her şeyi biliyor. Kalması daha iyi olabilir."

“Evli misin?” diye sordu Dolly, Bella’ya.

Bella, yeniden Dolly, Linda ve Shirley’ye doğru yürüdü. “Hiç kimseyle hiçbir bağım yok, Bayan Rawlins. Kulüpte kimi kafalarsam onunla takılırım.”

“Sana soygunun silahlı olacağımı söyledi mi?”

“Evet.”

“Araba kullanabiliyor musun?”

“Evet.” Dolly ve Bella bir kez daha uzun uzun birbirine baktı. Ama bu seferki, iki alfa kadınının rekabetçi bakışması değildi. Artık gözlerinde birbirlerine karşı saygı ifadesi vardı. Sonunda ortamdaki gerginliğe bir son veren Bella oldu.

“Ayrıca mızıka çalmakta da kötü sayılmam.”

Dolly gülümsemesini zorla tuttu. Bella, kimseye boyun eğmeyen, güçlü bir kadındı ve ayrıca zeki biriydi. Takıma katkısı büyük olacaktı.

Linda ve Shirley, Dolly’nin kararını beklerken birbirine yaslandı.

“Pekâlâ, Bella,” dedi Dolly nihayetinde. “Bu arada, benim adım Dolly.”

12. BÖLÜM

Adli tıp uzmanları, ekmek kamyonunun arka tamponunun, banka arabasına arkadan vuracak kadar güçlü, ağır bir metalle değiştirildiğini ve bu metalin üzerinde hâlâ banka aracının boya izlerinin olduğunu Müfettiş Resnick'e söyledi. Bu kamyon kesinlikle başarısız soygunda kullanılmıştı.

Polis beş gündür Sunshine ekmek fabrikasında yoğun bir çalışma yürütüyordu. Bu çalışma boyunca şirketteki tüm kadın ve erkeklerin parmak izleri alınmış ve ekmek kamyonunda bulunan parmak izleriyle karşılaştırılmıştı. Bu oldukça uzun ve meşakkatli bir işti ama Resnick bir sonuca varmak konusunda kararlıydı.

Şimdiye dek parmak izi alman kimsenin bir sabıka kaydı çıkmamıştı ve kamyonda bulunan bütün parmak izleri, şirket çalışanlarına aitti. Ama birinin Rawlins'e fabrikanın ve kamyonun anahtarlarını vermiş olması gerekiyordu. Çalışanlardan biri yalan söylüyordu. Soygunun gerçekleştiği hafta, filo yöneticisine bu kamyonetin tamirde olduğu söylenmişti, bu sebeple Resnick soruşturmaya iki tamirciyle devam etti. İkisi de, tahmin edilebileceği gibi, soyguna karışmadıklarını ve polislerin fotoğraflarını gösterdiği Harry Rawlins, Terry Miller ya da Joe Pirelli'yi tanımadıklarını söylediler. Resnick ikisinden birinin yalan söylediğine emindi.

"Bunu gözlerinden anlayabilirsin Fuller, bir de beden dillerinden. Profesyonel bir suçlu aramıyoruz. Borçlarını kapatmak için birkaç yüz pound koparma peşinde olan ve

soygun başarısız olduğu için bir yerlerde altına eden korkmuş, zavallı bir adamı arıyoruz.”

“Bana sorarsan,” dedi Fuller, Resnick’e karşı çıkarak. Onun içgüdülerinden fazlasıyla sıkılmıştı. “Adamın tek yapması gereken çenesini kapalı tutmak. Rawlins ve çete üyeleri öldüğüne göre, başını belaya sokacak kimse kalmadı.”

“Dördüncü bir adam var, Fuller. Dördüncü soyguncu herkesin başını belaya sokabilir, çünkü defterler onun elinde. Evet, bu tamircilerden biri yalan söylüyor ve ben hangisinin yalan söylediğini bulacağım.”

Donald Franks, elindeki kirli bez parçasıyla oynayarak, Resnick’in önüne oturdu. Gergin olduğu belliydi. Resnick, Franks’ı, sakinleşmesine yeteceğini düşündüğü bir süre boyunca kendi haline bıraktı. Telefon çaldığında, sorgulamaya başlamak üzereydi.

“Ne var?” diye bağırdı Resnick ahizeye. Ardından yüzündeki ifade ve sesi hızla yumuşadı. “Pekâlâ, Alice, teşekkür ederim. Evet, dörde kadar dönerim. Tamam, Alice, dönerim dedim.” Resnick telefonu kapattı. “Gözünü saatten ayırma Fuller,” dedi emrivaki bir şekilde. “Saat dörtten önce karakola dönmem lazım.”

Franks’ı sorgulamaya başladığı ilk dakikalarda, Resnick, onun Rawlins’in içerideki adamı olarak suçlanmaktan değil de işini aksatmaktan korktuğu için gergin olduğunu fark etti. İki tamirci aynı anda başlayacaktı ve aralarından biri gün boyu biraz ötedeki barda kaytaracaktı. “Lütfen kimseye söylemeyin, efendim,” diye mırıldandı Franks. “İşi hep zamanında bitiriyoruz. İkimiz için yeterince iş yok ve biz de işimizi kaybetmek istemiyoruz.”

“Öyle mi?” dedi Resnick. Adamın önemli bir şeyler söyleyeceğini hissedince, gözlerini iyice kıstı.

“Eskiden üç kişiydik efendim. Len üç ay önce işten çıkarıldı. Bob’la ben de canımızı dişimize takıyoruz. Lütfen kimseye bir şey söylemeyin.”

“Sızlanmayı kes,” dedi Resnick. “İşi savsaklayıp, patronunuzun ardından iş çevirmeniz umurumda değil. Ama eğer bana arkadaşım Len’den bahsetmezsen, patronun her şeyi öğrenir.”

Franks, Resnick’e Len Gulliver’in hırsızlıkla suçlandığını söyledi. Franks buna hiç inanmamıştı ama birini hırsızlıkla suçlamanın ondan kurtulmanın en iyi yolu olduğunu düşünüyordu. Sorgulama devam ettikçe, Resnick, iş hafiflediğinde bara gizlice gidebilmek için, her tamircide anahtarların bir kopyası olduğunu öğrendi. Yani Gulliver’de anahtarların bir kopyası olduğunu en başından beri kimse bilmiyorduyorsa, anahtarların hâlâ adamda olması mantıklıydı ve bu, ekmek kamyonunu çalmak için Rawlins’e yardım eden kişinin o olabileceğinin bir işaretiydi. Rawlins astlarına Len Gulliver’i bulup, tutuklama emri verdi. Haftalardır ilk kez gerçekten bir şey yakaladıklarını düşünüyordu. Keyfi öylesine yerine gelmişti ki, Len Gulliver’in dördüncü adamın kim olduğunu bildiğine dair bahse girebilirdi.

Gulliver’in evine giden polisler, onun karısıyla karşılaştılar. Karısı onun artık kendisiyle yaşamadığını söyledi. Ama kadının polisleri evin dışında tutma gayreti, Resnick’e kadının yalan söylediğini düşündürdü. Kadın sürekli ekmek fabrikasında sevgili Len’e nasıl köpek muamelesi yapıldığından ve hatta daha kötü davranıldığından bahsedip durdu.

“Len onlar için on beş yıl çalıştı ve onu bir kalemde

sildiler. Ortaya hırsızlık yaptığına dair saçma bir iddia at-
tılar ama hırsızlık yaptığını düşündüğünüz birine gizliden
iki yüz pound vermezsiniz değil mi? Yoksa verir misiniz?"

Len Gulliver'in çoktan arazi olduğundan ve kadının
onu koruduğundan şüphelenen Resnick, kadına kocasının
nerede olabileceğini sormanın saçma olduğunu düşündü.
Bayan Gulliver'e şüphelilerin fotoğraflarını göstermeye ka-
rar verdiğinde, evden çıkmak üzereydi. Kadın Joe Pirelli'yi
tanıdığını söyleyince, Resnick fazlasıyla şaşırdı.

"Evet, evimize gelmişti," dedi kadın masum bir ta-
vırla. "Kocamla birkaç iş yaptı. Ayrıca bu adam da," dedi
Rawlins'in fotoğrafını göstererek, "dışarıda diğerini bek-
liyordu. Mutfak penceresinden onun koyu gri bir Merce-
des-Benz'in içinde oturduğunu görmüştüm."

Resnick içinde bir şeylerin hareketlendiğini hissetti.
Bayan Gulliver gerçekten de kocasının bulaştığı suçlarla
ilgili hiçbir şey bilmiyormuş gibi duruyordu. Resnick, Len
Gulliver'i yakalamak için sabırsızlanıyordu.

"Peki, eşiniz şimdi nerede?" diye sordu.

Bayan Gulliver ağlamaya başladı ve yemek odasını
gösterdi.

Bu duruma oldukça şaşıran Resnick, odaya doğru yü-
rüdü ve odanın kapısını açtı.

"Şimdi ayvayı yedin, Len!" diye bağırdı, ne var ki çok
geçmeden durdu ve donakaldı. Masanın üzerinde bir ta-
but duruyordu.

"Gırtlak kanseri oldu," dedi Resnick'in arkasında du-
ran Bayan Gulliver. Gözyaşları sel olmuş akıyordu. "Tan-
rı'ya şükür, her şey çabucak oldu ve çok acı çekmedi."

İşte yine başladıkları yerdelerdi. Kendini zar zor dışarı

atan Fuller, kahkahasını daha fazla tutamadı. "İşte şimdi ayvayı yedin Len!" diye alay etti Fuller. "Bunu asla unutmayacağım. Gerçekten asla unutmayacağım!"

Arabaya bindiklerinde Andrews, Resnick'e Alice'in telsizle iki kez ona ulaşmaya çalıştığını söyledi. İlk "Yeşil Diş" denilen bir herifin onu aradığını, diğeri ise Saunders'ın nerede olduğunu sorduğunu söylemek içindi.

"Seni kahrolası piç!" diye bağırды Resnick, Fuller'e. "Sana saat dörtten önce karakola dönmem gerektiğini söylemiştim."

"Önemli bir şey mi var?" diye sordu Fuller arabayı çalıştırırken. Resnick'in, hem soygun dosyası hakkında rapor vereceği hem de terfi hakkında konuşacağı bir toplantısı olduğunu çok iyi biliyordu. Fuller, Resnick'in terfi olma şansının hâlâ eskisi gibi çok düşük olduğunu tahmin ediyordu. Toplantıyı kaçırdığı için şansı daha da azalmış bile olabilirdi. Fuller dikiz aynasına baktı ve Andrews'a göz kırptı.

Resnick, Fuller'a Rawlins'lerin evine gitmek istediğini söyledi. Böylece orada gözlem yapan polis memurlarıyla konuşabilecekti. Fuller, Dolly tüm perdeleri çektiği için kapkaranlık olan evin yanından arabayı yavaşça sürdü. Sivil polis arabasının yanında durdu ve Resnick arabadan indi. Resnick arabanın camını tıklattığında, Hawkes neredeyse başını arabanın tavanına çarpacaktı. Rapor edebilecekleri hiçbir durum yoktu; eve gelip, evden bebek karyolası ve diğer bebek odası eşyalarını çıkaran kamyonun başka, dikkate değer hiçbir şey olmamıştı. Kamyon, evden ayrıldıktan sonra yolda durdurulmuş ve üniformalı polisler tarafından aranmıştı ama içinde suç teşkil eden hiçbir şey bulunmamıştı.

"Beni karakola geri götür," dedi Resnick emrivaki bir

tavırla. "Umarım Yeşil Diş, işe yarar bir şeyler bulmuştur. Siz geri zekâlılarda işe yarayan hiçbir şey yok."

Arnie Fisher, yüzünü Tony'nin yüzüne iyice yaklaştırmış, sessizce ve sakın bir tavırla konuşuyordu. Tony yapabileceği en iyi şeyin, onu dinlemeye devam etmek olduğunu biliyordu.

"Çok basit bir işti! Yapman gereken tek şey, o yirmi poundluk malı, on ikiye alıp buraya getirmektir. Çok da zor değil, ha? Alışveriş yaptığın herifin karısını pompalamayı falan söylememiştim! Senin sorunun ne adamım?" dedi Arnie, parmağını Tony'nin şakağma dayayarak. "Sürekli bir aptal gibi davranmana sebep olan ne?"

Tony, Arnie'den çekinmiyordu. "Büyük memeleri olan, güzel, ufak tefek bir sarışındı, üstelik ona dokunmamı pek sorun ettiğini de sanmıyorum," dedi Tony, yüzüne pis bir gülümseme yayılırken. "Ama domuz kocası sorun çıkardı! O kuzeyli şişkonun ne hale geldiğini görmeliydin! Bir yumrukla devirdim onu."

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordu Arnie.

Tony omuz silkti. "Şey, Jaguar'ı otoparktan çıkarken haşat etmiş olabilirim, evet, ama iyi haber şu ki, o Manchesterlı şerefsizin Beemer'ıyla birlikte haşat ettim. Carlos Jaguar'ı tamir eder, sorun yok. Dinle, Arnie," dedi Tony, heyecanını bastıramayarak. "Polisler peşime takıldı. O mavi ışığı görüyor ve siren seslerini duyabiliyordum. Hepsi peşimdeydi ama onları atlatmayı başardım. Kimseye bir şey olmadı ve mallarla dolu kamyon Londra'ya sorunsuz geri döndü. Yani paçayı yırttım. Hâlâ niye endişeleniyorsun ki?"

"Manchesterlıların bizimle muhtemelen bir daha ça-

lışmayacak olmasına!" dedi Arnie, öfkesine yenik düşmek üzereydi. "Ve bu endişelenmek için yeterli bir sebep. Onlar en iyi müşterilerimizdendi!"

Tony, deri kaplı döner koltuğunda arkasına yaslandı. "O Manchesterlı serserileri siktir et! Kısa dönemlik kuzey işlerine kafa yoracağma, burnunun dibinde, uzun süreli kâr getirecek Rawlins olayına kafa yor, canum."

"Sence ben bunun farkında değil miyim?" diye gürledi Arnie. "Seni Manchester'a niye gönderdim sanıyorsun? Burada kalıp, saçma sapan işler yapmanı istemiyorum Tony. Benim sessizliğe, taktiğe ve biraz zekâyâ ihtiyacım var."

Tony aniden ciddileşerek, sandalyesinde doğruldu. "Eğer o defterler polislerin eline geçerse Arnie, ikimiz de en az on beş yıl yeriz. O Rawlins.pisliğiyle üç büyük iş yaptık ve bahse girerim ki kaldırdığımız her bir kuruşu not etmiştir."

"Hatırlatıp durmana gerek yok!" dedi Arnie öfkeyle.

"Bak, sakinlik hiçbir işe yaramıyor," dedi Tony, ayağa kalkarken. "Bu işi Boxer yerine ben yapacağım. O dulların bize istediğimiz şeyi vermesini sağlayacağım."

Arnie alışılmadık bir şekilde sessizliğini korudu.

"Sorun ne?" diye sordu Tony.

"Aslında Dolly, Boxer'a bir şeyler söylemiş," dedi Arnie. "Ona, Harry Rawlins'in hâlâ hayatta olduğunu söylemiş."

Tonny'nin ağzı bir saniyeliğine açık kaldı, ardından kahkahalara boğuldu. "Tanrı aşkına, şaka yapıyor olmalısın! Harry'yi teşhis edip, gömen o karıydı. Ben bu numarayı yemem!"

Arnie stresli görünüyordu. Arkasına yaslandı ve gözünü çıkardı. "Numara mı, değil mi bilmiyoruz."

Tony iç çekti. "Kesinlikle numara çekiyor, kardeşim. Bunu sen de biliyorsun. Bu işi bana bırak, ben hallederim. Sen hiç merak etme. Boxer'la Dolly Rawlins'i karşıma alır, onlara gerçeği söylerim."

"Sakin saçma sapan bir şey yapma," dedi Arnie. Sinirli bir şekilde gözlüğünü sildi. "İkimizin de işleri iyi gidiyor. Boxer'la konuş, Dolly'yle de konuş, sorular sor. Ama kimseye zorbalık yapma ve diğer iki dula sakın bulaşma. Pirelli ya da diğerinin bize hiçbir yarlışı olmadı, o yüzden diğer dulları rahat bırak."

"Shirley," dedi Tony. "Diğerinin adı Shirley." Neredeyse ağzının suları akıyordu. "Tatlı şey."

"Evet, o," dedi Arnie. "Ama aklına saçma sapan şeyler getirme Tony. Beni duyuyorsun değil mi?"

Kapı açıldı ve Carlos içeri girdi. Tony, Carlos'a ters ters baktı.

"Önce kapıyı çalacaksın, ibne. Anladın mı? İçeri girmeden önce kapıyı çal."

"Jaguar'ı tamir etmek için gelmişim. Yine... Arabayı daha dikkatli sürmelisin, Tony."

Tony, Carlos'a doğru hızla yürürken, Arnie, "Sakin ol!" diye bağırdı. Tony, Arnie'nin kendisini koruyacağından emin olarak arkasına bakan Carlos'tan birkaç adım ötede durdu. Arnie'nin parmağını bir kez şıklatması, Carlos'un yerine oturması için yeterliydi.

Arnie, Tony'ye doğru yürüdü. "Dikkatli ol," dedi sessizce. "Tehlikeli sularda yüzüyorsun."

"Bak, kardeşim," dedi Tony, kardeşine. "İnan bana, Harry Rawlins öldü. Onunla ilgili endişelenmemize hiç gerek yok. Endişelenmemiz gereken tek şey o defterler ve eğer bu işi en başında benim bildiğim şekilde yapsaydık, şimdi hepsi elimizde olurdu. Önce gidip Harry'nin kuzeni

Eddie Rawlins'i bir göreceğim ve ardından Harry'nin du-luyla konuşacağım. Sonra da o aptal Boxer'ı buraya getire-ceğim ve çay içerken elimizde neler varsa iyice konuşup, tartışacağız."

Tony, Carlos'a alaycı bir öpücük attı ve odadan çıktı.

Carlos, Arnie'ye baktı. "Bir sorun mu var?" diye sor-du, şampanya şişesini açarken.

"Seni endişelendirecek hiçbir şey yok, sevgilim." Ar-nie, sıkı kalçalarını avuçlayabilmek için, Carlos'un arka-sına geçti. Carlos'tan biraz kısaydı ve çenesini, Carlos'un geniş ve kaslı omuzlarına dayayabilmek için biraz kaldır-ması gerekiyordu. "Halletmemiz gereken birkaç şey daha var," diye devam etti Arnie. "Rawlins, Miller ve Pirelli'nin o fiyasko soygununun arkasında çözülmesi gereken bazı sorunlar kaldı."

Pirelli soyadı Carlos'a tanudık gelmişti ama şampanya-yı bardaklara koyarken, hiçbir şey söylemedi. Ortamı biraz neşelendirip konuyu değiştirmek isteyen Arnie, Carlos'a, koltuğun üzerinde duran paketi açmasını başıyla işaret etti. Kutunun içinde, muntazam bir şekilde katlanmış, be-yaz, ipek bir takım elbise duruyordu. Carlos, gülümseye-rek takım elbiseyi eline aldı.

"Çok beğendim," dedi, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. "Pi-relli..." diye ekledi birden bire. "Bu ismi daha önce bir şe-kilde duydum mu?"

Arnie gereksiz yere telaşlandı ve konuyu değiştirmek istercesine, ceketini Carlos'un üzerine bıraktı. "Evet, o pislik herif. Karısı Soho'daki bir atari salonunda bilet satışı ya-pıyor. Kadın tam bir sürtük. Ama Joe, güçlü bir adamdı," dedi Arnie. Geriye doğru bir adım attı. Ceketin Carlos'taki duruşunu beğendiği yüzünden belliydi.

Carlos, Linda'nın yatağının hemen yanındaki komo-

dinde, yüz üstü duran fotoğrafı düşündü. "Bu takımı gerçekten çok sevdim," demekle yetindi.

Eddie Rawlins, pis ve karanlık ofisinde, ayaklarını masaya uzatmış, oturuyordu. Ofisi, araba hurdalığının ortasındaki bir barakadan ibaretti. Hurdalığın bazı bölgelerinde, üst üste üç veya dört kat araba yığılmıştı. Eddie, zamanının çoğunu, ofisinde arabalara bakıp, bir gün çok parası olduğunda satın alacağı gök mavisi Roller'ın hayalini kurarak geçirirdi. Harry yıllar önce ona, pahalı ve iyi kalite bir araba öğütücü alacağına, böylece kazancının artacağına söz vermişti ama sözünü asla tutmamıştı.

Eddie, Epsom yakınlarında küçük bir ganyan bayisi olan bir arkadaşıyla telefonla konuşuyordu. Haydock yarışındaki üç on beşlik için bir ipucu kulağına çalınmıştı ve her iddia için beşer pound yatırmıştı. Kumar konusunda her zaman bir adım geri dursa da, Eddie ona büyük bir kazanç getirecek bu oyun için servet harcayabilirdi. Gördüğü kadarıyla, tanıştığı kadınların çoğu, cebinden bir tomar para çıkardığında, küçük süs köpeklerine dönüşüyordu.

Eddie, telefonla konuşurken, dışarıda bir arabanın durduğunu duydu. Gelenin kim olduğunu gördüğündeyse donakaldı ve midesi bulanmaya başladı. Ayaklarını masadan indirdi, telefonu kapattı ve soğukkanlı ifadesini korumaya çalışırken, çekmeceyi açıp bir şişe viski çıkardı.

"Hey, Tony, öğleden sonra biraz demlenmenin tam sırası. Bana eşlik edeceksin, değil mi?" Eddie, bardak almak için dosya dolabına uzandı ve tozlu penceresinden, dışarıdaki yeşil Ford Granada'ya hızlı bir bakış attı. En azından, Tony Fisher tek başına gelmişti.

Eddie, "İşler kesat," diye saçma sapan mırıldandı.

"Artık kimse hurdalık işini önemsemiyor. Senin işlerin nasıl gidiyor Tony? Kardeşinle işlettiğiniz kulüp harika bir yer," dedi Tony'nin içkisini bardağa boşaltırken.

"Kuzenin Harry'nin defterleri hakkında ne biliyorsun bakalım, Eddie?" diye sordu Tony nazik bir ses tonuyla.

Eddie bardağı ıskalayıp, viskiyi masaya döktü. Tony Fisher işinde gayet iyiydi. Aslında, Eddie'nin sahip olmak istediği her şeye sahip olmak konusunda da iyiydi. Kaslı bir vücut, şık giyim, bakımlı eller ve kulağına taktığı o küçük ama afili küpe. Tony, Eddie'nin karşısına oturdu, yeni boyanmış Gucci ayakkabılarını öne çıkararak bacak bacak üstüne attı ve elini bacağına koydu. Tony'ye nasıl klas görüneceğini, kulağındaki elmas küpeyi pek beğenmese de, Arnie öğretmişti. Tony bazı kadınların küpesini seksi bulduğunu düşünüyordu, seksi bulmayanlar içinse küpesini çıkarmaya her an hazırdı.

Tony Fisher kimseyle göz göze gelmezdi, bunun yerine konuşurken insanların alnına dik dik bakardı. Şimdiyse, Eddie'de yarattığı etkinin farkında olarak, kirli ve bakımsız barakanın dört bir yanını süzüyordu. Etrafına korku salmak, Tony'ye her zaman kendini iyi hissettirirdi.

"Eskilerden Boxer Davis'i tanıyorsun değil mi?" diye sordu Tony, sanki dünyanın en doğal sorusunu soruyormuş gibi.

"Evet," dedi Eddie kekeleyerek. "Sizin için çalışıyor. Yardıma muhtaç bir tip. Onu cenazeden beri görmedim."

"Son zamanlarda orada, burada kuzenin hakkında konuşup duruyor. Herkese Harry Rawlins'in hâlâ hayatta ve sapasağlam olduğunu söylüyor. İkimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Hayatta mı?" dedi Eddie, şaşırmışa benziyordu.

“Harry öldü, Tony. Yani ben aileden biriyim, aksi bir durumda lanet olası Boxer Davis’ten önce bana söylerdi.”

Tony’nin yüzüne, rahatladığını belirten bir gülümseme yayılınca Eddie de görünür bir şekilde rahatlamıştı. Tonny mendilini çıkardı, masanın üzerine eğilerek kolunu viski bardağına uzattı. Sonra eli, birden bire viski kadehinden Eddie’ye yöneldi. Eddie’nin saçını kavradı ve mendili ağzına tıktı. Eddie’yi masadan sürükleyerek kaldırıp duvara yasladı ve yüzüne yumruk attı. Her şey kaşla göz arasında olup bitmişti. Aldığı darbeyle sersemleyen Eddie’nin bilinci tam olarak yerinde değildi. Duvarın dibine, yere yığıldı. Tony, Eddie’nin önünde diz çöktü, mendili ağzından çıkardı ve Eddie’nin kırılan burnundaki kanı nazıkçe sildi. Başını Eddie’ye iyice yaklaştırdı ve tehditkâr bir şekilde, “Şimdi bana Harry Rawlins’in defterleri hakkında bildiklerini anlat,” dedi.

Eddie gözyaşları içinde Tony’e yalvardı. “Defterler hakkında hiçbir şey bilmiyorum Tony. Yemin ederim ki bilmiyorum.”

“Ama sen aileden birisin,” dedi Tony alaycı bir şekilde. “Sana her şeyi lanet Boxer Davis’ten önce anlattırdı ve eğer lanet Boxer Davis biliyorsa, senin de bilmen gerekiyor.”

“Bilmiyorum. Hayatım üzerine yemin ederim ki bilmiyorum. Harry bana hiçbir şey anlatmadı. Ben yalnızca, kendimi önemli biriymiş gibi göstermeye çalışıyordum Tony, anla işte. Harry’nin her şeyi vardı. Benimse... Görüyorsun işte, bu boktan yerden başka hiçbir şeyim yok. Harry ile o kadar da yakın değildik. Beni sevmezdi bile. Bana hiçbir şey söylemedi, yemin ederim söylemedi.”

Tony alnını kaşımak için elini kaldırdı. Eddie öylesine korkmuştu ki geri çekilirken neredeyse yere düşecekti.

"Lütfen bana yine vurma!" diye bağırdı.

"Sessiz ol, karı kılıklı herif." Tony tehditkâr bakışlarla kendisine bakarken, Eddie, yüzünü korumak için elleriyle siper almaya ve başını sallamaya devam etti.

"Harry'nin her şeyi vardı, değil mi?" diye sordu Tony. "İşte, şimdi de benim her şeyim var. Benim ve kardeşimin. Harry'nin ölü ya da diri olması umurumuzda değil çünkü o artık bir hiç. Bu seni de hiçbir hiçi yapar. Anladın mı?" Tony, elini nazıkçe Eddie'nin yanağına koydu. "Yani gözün kulağın açık olsun." Tony, Eddie'nin yüzünü sertçe yere bastırdı. "Eğer Boxer Davis'ten haber alırsan ya da Harry'nin defterleri hakkında bir şeyler duyarsan hemen bana haber ver." Tony eliyle Eddie'nin yüzüne birkaç kez sertçe vurdu ve ayağa kalktı.

Eddie ayağa kalkmaya çalışmadı bile. Gözlerini sımsıkı kapatıp, yüzüne bir tekme yemeyi bekleyerek ve sessizce ağlayarak, kirli zeminde yatmaya devam etti. Tony'nin arabasını çalıştırıp uzaklaştığını duyduğunda, gözlerini açtı. Sürünerek ayağa kalktı, ağrıdan çatlayan başını ve kırık burnunu tutarak, Tony'nin gerçekten gidip gitmediğinden emin olmak için camdan dışarı baktı. Ardından hemen telefona sarıldı.

Portebello Yolu'ndaki küçük, salaş apartman dairesinde çalan telefona cevap veren Bill Grant'ti. Bill, Eddie tiz ve titrek bir sesle, az önce olanları anlatırken onu dinledi. En sonunda dayanamayarak, "Kapa çeneni seni aptal! Ona ne anlattın, Eddie?" diye sordu.

"Hiçbir şey anlatmadım. Ortalıkta saçmalayıp duran ben değilim, Boxer Davis," dedi Eddie.

"Peki, o nereden?"

Eddie bir anlığına duraksadı ve gözlerini kapattı. Çünkü Boxer'ı tehlikeye attığından şüphesi yoktu. Bill Grant, Tony'den de kötüydü. Bill Grant, para kazanmak için insan öldüren bir pislikti. Kimi, nasıl isterirse -hızlı ya da yavaş- öyle öldürür ve pek de umursamazdı. Asıl özelliği ise Tony'den daha zeki olmasıydı. İşte tam da bu yüzden, çoğu kişinin geri döndüğünden haberi bile yoktu. Öyle göstermese de, Tanrı biliyordu ki, belalı herifin tekiydi. Hiçbir şeyi veya hiç kimsesi, bu sebeple de kaybedecek bir şeyi yoktu. Bu da onu Eddie'nin hayatı boyunca karşılaştığı en tehlikeli adamlardan biri yapıyordu. Bill, içeride geçirdiği on iki yılın ardından yeni serbest kalmıştı ve çıktığı gibi eski günlerine geri dönmüştü. Bill, sorusunu tekrarlarlarken, Eddie gözlerini açtı.

"Boxer Davis nerede?"

Eddie başını utançla öne eğerken, kendi kendine Boxer'ın durumunun onunkinden daha kötü olamayacağını söylüyordu.

13. BÖLÜM

Depodaki üç kadın son derece meşguldü. Shirley, bir köşede, aldığı iki çift koyu mavi işçi tulumuyla uğraşıyor, etiketlerini dikkatle kesip, daha sonra yakabilmek için bir çöp kutusuna atıyordu. Bella ve Linda, Ford Escort minibusü spreyle yeniden beyaza boyuyordu. İkisi de, spreyle boyadıktan sonra Linda'nın gözlerini kıpkırmızı yaptığı ve boyanın keskin bir kokusu olduğu için yüz maskesi takıyordu. Koyu renkli işçi tulumları çoktan spreyle boyandı, dıkları minibus gibi bembeyaz olmuştu.

"Seni bilmiyorum Bella ama ben yorgunluktan ölüyorum. Bence şimdilik bu kadar yeter. Bir kat daha geçmeden önce biraz kuruması gerek," dedi Linda.

Bella başıyla onayladı ve spreyle boyayı bırakıp, maskesini çıkarmadan önce kalan küçük bir kısmı da bitirdi. "Sence bugün bize biraz nakit getirecek mi?" diye sordu Bella. Bu soruyu sorup sormamak konusunda kararsızdı ama o gece gelebilmek için işinden feragat etmesi gerekmişti ve buna değip değmediğini bilmek istiyordu.

Linda bilmediğini belirtir şekilde omuz silkti. "Umarım. Spreyle boyalar pek de ucuz değildi. Ayrıca saatlerdir buradayız. Sen ne diyorsun Shirley?"

"Ben tüm gün alışverişteydim. Beş kuruş param kalmadı. Ben de kesinlikle gelmesini umuyorum."

Bella, turuncu kutulardan birine oturdu ve kalın lastik eldivenlerini çıkardı. "Aslında, üçümüz bu konuda konuşmalıyız. Linda, bana bu işe Dolly'den para almak için girdiğini söylemiştin. Ama olay artık bundan fazlası, de-

ğil mi? Bu kadın gerçekten kederinden kafayı yemiş ve ne yaptığını bilmiyor olabilir ama gerçek bir soygun planlıyor da olabilir.”

“Katılıyorum,” dedi Shirley. “Eğer ciddi değilse neden hem bize hem de bu malzemelere onca parayı versin ki?”

“Eğer soygun gerçekten olacaksa, milyonlar kazanırız...” dedi Bella. Fazlasıyla heyecanlı görünüyordu.

“Bir milyon,” diye düzeltti Shirley. “Dörde bölünecek.”

Bella, iğneleyici konuşmasını sürdürdü. “İyi o zaman. Hadi her şeyi bırakıp eve gidelim! Kim bir milyonun çeyreği için bunu yapmak ister?” Kısa bir sessizliğin ardından hepsi güldü. Bella konuşmaya devam etti. “Demek istediğim şu ki; Dolly her şeyi planladığını ve tek yapmamız gerekenin planı uygulamak olduğunu düşünüyor. Şahsım adına, ben etrafıma, şimdiye dek neler yaptığımıza bakıyorum ve heyecanlanıyorum.”

Shirley, soygunu gerçekten yapıp, kişi başı iki yüz elli bin pound alıp bir daha arkalarına bakmama fikrini düşünürken, Linda’ya gülümsedi. Bella bu konuyu tekrar açmıştı ve artık her şey onları daha da heyecanlandırıyordu.

Linda, her zamanki gibi, en mantıklı konuştu. “Eğer çılgın moruk burada olsaydı, ona doğrudan sorabilirdik. Ama günlerdir ortada yok. Hepimiz bir hayalin peşinden koşuyoruz ve beş parasız kaldık. Belki de her şeyi planladık ve hepimiz zengin olacağız. Ya da belki kederli günleri geride kaldı ve bize söylemeyi unuttu. Şu an evinde, kucağında o aptal iti ve elinde viskisiyle, fildişi rengi koltuğunda oturuyor olabilir.”

“Kimseye güvenin yok, Linda,” dedi Bella başını sallayarak. “Eğer izin verirsen, insanlar seni şaşırtabilir.”

“Öyle mi? Uzun zamandır kimse beni şaşırtmadı. Bu kadar yeter, ben eve gidiyorum.”

Linda kapıya doğru giderken, Shirley bir kibrit çakarak, tulumlardan kestiği etiketlerin olduğu çöp kutusuna attı. Çöp kutusu alev alırken, odayı bir sessizlik kapladı. Kibritin aleviyle parmağı yanan Shirley, çığlık atarak sıçradı.

“Lanet olsun, Shirl!” diye bağırdı Bella. “Oraya ne döktün sen?”

“Yarım şişe terebentin.”

Yeniden gülmeye başladılar. Yan taraftaki depoda bulunan Alman kurdunun havlamasını duyduklarında, Linda elini kaldırdı.

“İşte geldi,” dedi Bella. “Patronumuz geldi.”

Kapıya en yakın kişi olan Linda, olduğu yerde kalakaldı. “Topuklu sesi yok. Wolf da ortalıkta yok,” diye fısıldadı. Bella ve Shirley saklanacak yer aradılar ama her şey için çok geçti. Kapı gıcırdayarak açıldı, Barbour marka mont giymiş ve yuvarlak bir kasket takmış bir adam içeri girdi. Shirley bir çığlık attı ve aklı başından gidercesine korkmuş bir şekilde, eline geçeni etrafa fırlatmaya başladı. Bella eline bir levye aldı. Linda, “Sen de kimsin lanet herif?” diye bağırdı.

Dolly kasketini çıkardı. “Gerçekten bir erkeğe benzediğime sevindim,” dedi, halinden oldukça memnun görünüyordu. “Sizinle iletişime geçemediğim için üzgünüm. Evimin önünde hâlâ lanet bir polis arabası var. Gece gündüz beni gözetliyorlar. Su ısıtıcısını aç, Linda. Dilim damağım kurudu. Arka bahçenin çitlerinden atlamaya çalıştım ve inanın bana, Harry’nin ayakkabılarıyla bu pek de kolay olmadı. Acayip ağırılar.”

Sırtındaki sırt çantasından Wolf’u çıkarıp, yere bıra-

kirken, üç kadın da Dolly'ye baktı. Wolf direkt olarak yeni boyanmış kamyonete koştu ve kamyonetin tekerine işedi. "Olamaz!" diye bağırdı üç kadın aynı anda, ardından kahkahalara boğuldular.

Dolly onları görmezden geldi. Çok yorgun olmalıydı. Ceketini çıkardı, bir sigara yaktı ve ceplerinden not defterlerini çıkarmaya başladı. Linda kahve yapmak için mutfığa yönelirken, Bella elektrikli testeresini almaya gitti. Shirley ise çöp kutusunda yaktığı küçük ateşin kül olmasını seyretti.

Sessizliği, elektrikli testereyi çalıştıran ve yukarı kaldıran Bella böldü. Alet çok ağırdı.

"Harikasin, Bella," dedi Dolly, hayranlıkla. "Güvenlik görevlilerine doğru bunu sallayarak yürürsen, kesinlikle yolundan çekilirler. Kimse senin bir kadın olduğunu anlayamaz. Shirley, tulumlar gerçekten iyi olmuş. Linda, sen de minibüste iyi iş çıkarmışsın."

Üç kadın da, anneleri tarafından övülen çocuklar gibi gülümsedi. Hiçbiri neden kendileriyle böylesine gurur duyduklarından emin değildi ama çok iyi hissediyorlardı.

Elektrikli testerenin çıkardığı sestten, garaj kapısının çalındığını duymamışlardı. Ama küçük Wolf tiz sesiyle havlamaya başladı. Ardından hemen yan taraftaki Alman kurdu da havladı. Bella elektrikli testereyi kapattı. Dolly kızlara sessiz olmalarını işaret etti. Linda, av tüfeğini almak için yerdeki sığmağa doğru hareket etti ama Bella onu durdurdu.

"Tanrı aşkına, sakın ol Linda," diye fısıldadı Dolly. "Kendini ne sanıyorsun? *Zafer Mükafatı* filmindeki lanet Annie mi?"

"İş yerinde gece gündüz silahlı tiplerle uğraşıyorum. Yani ne yaptığımı biliyorum," dedi Linda fısıldayarak.

"Evet, ama onlar kurusiki silahlar kullanıyor, içi saçmayla dolu tüfekler değil."

"İkiniz de susun!" diye tısladı Shirley, kapıya yeniden vurulurken.

Dolly çoktan harekete geçmişti. Eğer gerekirse diye koruma amaçlı olarak Wolf'u yanına almıştı. Işıkları söndürdü, ardından yavaşça ana girişteki küçük kapıyı araladı ve etrafa bakındı. Kızlar içeride sessizce onu dinliyordu.

"Ben Bill Grant," dedi dışarıdaki adam. "Harry Rawlins'in arkadaşıyım. Arka tarafta bir depom var. Bayan Rawlins, sizsiniz değil mi?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu Dolly, adamı onaylamadan. "Çok meşgulüm."

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Bill.

"Hayır," dedi Dolly. "Kapıyı açamam. Yoksa küçük köpeğim kaçır."

"Tamam öyleyse," diye devam etti Bill. "Harry'nin ölümü için üzgünüm. Ama acaba bu mekânı ne yapacaksınız diye merak ediyordum. Satacak mısınız? Eğer düşünüyorsanız, ilk teklifi ben yapabilirim."

Dolly burnunu çekti. "İyi niyetiniz için teşekkürler," dedi umursamaz bir tavırla. "Neden numaranızı kapıdan atmıyorsunuz? Düşününce sizi ararım." Kapıyı kapatıp, kilitlediğinden emin oldu.

Dolly, yavaşça diğer üç kadının yanına doğru yürürken, sigarasını derin derin içine çekip, somurttu ve dumanı geri üfledi. "Daha önce Bill Grant diye bir isim duyduunuz mu?"

Birbirlerine bakıp, olumsuz anlamda omuz silktiler. Ardından Dolly'nin peşinden iç taraftaki küçük odaya gittiler. Dolly not defterini çıkardı ve sigarasını söndürdü. "Sanırım bir sorunumuz var," dedi. "Harry'nin arkadaşı

olduğunu ve hemen aşağıdaki deponun kendisine ait olduğunu söyledi. Beni gelirken görmüş ve her şey yolunda mı diye merak etmiş.”

“Peki, bu neden bir sorun olsun ki?” diye sordu Bella.

“Harry kimseye gizli yerlerinden bahsetmezdi, hiç kimseye. Kiraladığı her mekân için sahte bir isim kullanırdı.” Herkes kendi kafasında bir şeyler kurgularken derin bir sessizlik oldu.

“Ya onu Fisher kardeşler gönderdiyse?” diye sordu Shirley neredeyse feryat edercesine. “Başımız tahmin ettiğimizden de büyük bir belada olabilir!”

Linda, Shirley’yi sakinleştirmeye çalıştı. “Tony Fisher bizi tehdit etmek için asla başkasını göndermezdi. Kendi işini kendi halletmeyi sever.”

“Ya Harry’yle karşı karşıya geleceğini düşündüyse? Bunu da hesaba kattın mı? Harry’yle karşılaşma fikri Tony’yi korkuturdu, değil, mi Dolly?”

“Dur biraz,” diye araya girdi Bella, aklına bir şey gelmişe benziyordu. “Tony Fisher neden Harry’nin, yani eğer hâlâ senin Harry’den bahsediyorsak Dolly, niye onun hâlâ hayatta olduğunu düşünsün ki?”

Linda ve Shirley aynı anda Dolly’ye baktı.

“Çünkü hemen gidip Fisher kardeşlere yetiştireceğini bildiğimden, Boxer’a Harry’nin soygundan sağ kurtulduğunu söyledim. Fisher kardeşler tepemizden insin istiyordum,” dedi Dolly sakın bir şekilde.

“Eğer bu adamı Tony gönderdiyse, belli ki planın işlememiş,” dedi Bella, kalın, itaatkâr ses tonuyla. Bakışlarını Dolly’ye dikti. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. “Sence onu kim gönderdi?”

Dolly bir sigara daha yaktı. “Bilmiyorum. Soygundaki dördüncü adamın o olabileceğini düşünüyorum ama

defterlerde adının hiç geçmediğinden neredeyse eminim. Yarın bankaya gidip, tekrar kontrol edeceğim. Hem size de biraz nakit para getiririm."

Dolly önündeki not defterlerini incelerken, diğerleri birbirine baktı. Linda, Bella'ya, sanki *Hadi durma, bu soygunu gerçekten yapıp yapmayacağımızı sor*, dercesine başıyla işaret etti. Ama Bella hiçbir şey sormadı. Dolly'nin getireceği nakit paralardan mahrum kalmak istemiyordu, uzun zamandır böyle kolay bir şekilde para kazanmamıştı.

Dolly not defterinden bir sayfa kopardı. "Shirl... Tulumların içini doldurmak için büyük, pamuk tamponlar alman gerek, böyle hastanedekilere benzeyen türden."

Shirley çok yorgundu, konuşurken sesindeki mızımızlanmaya engel olamadı. "Neden alışverişi yapan hep ben olmak zorundayım?" diye sordu.

"Çünkü alışveriş konusunda gayet iyisin, canım," diye cevapladı Dolly hızlıca. "Sırt çantalarının da içini ağır bir şeyle doldurmamız lazım. Linda, bu iş sende."

Bella etraftaki tuğlalardan birini eline aldı. "Neden bedenimiz üzerinde de biraz çalışmıyoruz?" diye sordu.

Linda şansını denemekte kararlıydı. "O spor salonuna geri dönüp, gereken ağırlıkları buraya getirebiliriz." Yaptığı onca ağır işten sonra nihayet hoşuna giden bir şey olmuştu. Saunaya yeniden gidebilme fikri gerçekten de heyecanlanmasına sebep oluyordu. Düzenli olarak seks yapmaya geri döndüğünden beri, kendini çok daha cesur hissediyordu.

Dolly kaşlarını çatı. "Etrafta küçük ağırlıklarla dolandan bahsetmiyorum, Linda. Oldukça ağır bir yük taşıyor olacağız. Bu sebeple o sırt çantaları ağırlıklarla doluyken onları sorunsuz taşıyabilmeli ve kaçış arabasına varabilmeliyiz."

Shirley, Dolly'nin giydiği erkek kıyafetine bakıyordu. "Yani hepimiz aldığım bez spor ayakkabılar yerine çizme mi giyeceğiz?" diye sordu şüpheli bir tavırla.

"Hayır, bez ayakkabıları giyeceğiz, Shirl," dedi Dolly.

"Umursadığımdan değil de..." dedi Shirley ve yeniden konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. "Olur da çizmeleri giyersek, bez ayakkabılar bende kalabilir mi? Çünkü yeni aldığım tulumla gerçekten çok uyumlular. Hani soygun için giyemeyeceğimiz tulumlardan bahsediyorum."

"Ah, evet gerçekten öyleler," dedi Linda heyecanla.

Dolly kulaklarına inanamıyordu. "Tuğla konusuna geri dönebilir miyiz?" dedi aksi bir şekilde.

"Affedersin Dolly," dedi Linda yalaka bir tavırla. Hâlâ spa salonuna tekrar gideceklerini umuyordu. "Sence her bir sırt çantası için kaç tane tuğlaya ihtiyacımız var?"

"Tanrı aşkına Linda! Bir milyon poundluk nakit parayı üçe bölünce ne kadar ağır olacağını düşünüyorsan o kadar koy işte!" dedi Dolly öfkeyle. "Şimdi biraz sessiz olup, dikkatinizi buraya verebilir misiniz? Bu soygunda bir tek şansımız var. Bu yüzden her şey mükemmel olana kadar, pratik yapmalıyız."

Londra eteklerindeki bir taş ocağının haritasını çıkardı ve çalışma masasına koydu.

"Harry eski taş ocağında nasıl soygun provaları yaptığını not etmiş. Taş ocağı artık kullanılmıyor ve gözden uzak bir yerde. Bu yüzden bizimkiler için mükemmel bir yermiş." Shirley'nin gözleri yaşlarla doldu, elini ağzına götürdü ve ağlamaya başladı. Linda, tek kolunu Shirley'nin omzuna attı.

"Pardon. Sorun yok. Anlatmaya devam et, Dolly," dedi Shirley burnunu çekerken.

“Hayır. Hadi ama Shirl, bir sorun varsa, bize anlat,” dedi Dolly ısrar ederek. “Soygun tarihi yaklaştığında, hepimiz yeterince güçlü olmalıyız. Niçin üzgünsün?”

“Aklıma bir şey geldi. Hepsi bu. Şeyden... Soygundan önceki hafta... Terry eve pantolonu ve ayakkabıları bembeyaz olmuş bir halde gelmişti. Sence o gün taş ocağına mı gitmişti? Harry ve Joe’yla soygunun provasını mı yapıyordu?”

Linda ve Dolly birbirlerine baktılar. Terry’nin ayakkabıları kesinlikle taş ocağında tozlanmıştı. Harry elbette asla eve toza bulanmış kıyafet ve ayakkabılarıyla gelmezdi. Terry’ye göre çok daha özenli hareket ederdi. Linda, mendiliyle Shirley’nin gözyaşlarını sildi. “Joe’m eve hiçbir zaman tozlu kıyafetlerle gelmezdi. Ama adım gibi eminim ki o sarışın maritasının yatağı toz doluydu.” Linda, kızgın görünmüyordu. Aksine soğukkanlılığını koruyordu. Joe’nun kendisiyle yatağa girmeden önce başka yataklara da girdiğinin her zaman farkındaydı ama artık bunu sesli bir şekilde söylemenin vakti geldiğini de biliyordu. Gerçeği dile getirmek ona kendini iyi hissettirdi.

“Kullanabileceğimiz başka bir yer bulacağım...” dedi Dolly nazik bir şekilde.

“Hayır, gerek yok, gerçekten. Aptallık ettim işte.”

“Shirley, başka bir yer kullanırız,” dedi Dolly. Kararlıydı. “Bu bizim soygunumuz, onlarınki değil. Kendimize ait bir prova yeri kullanırız,” diye ekledi. Ardından her şeyi ortalıktan kaldırmaya başladı. “Yarın hiçbir şey yapmayın, iyice dinlenin. Sonraki gün sabah saat dokuzda buluşup, herkes iyice anlayana kadar, soygunun her adımının üzerinden teker teker yeniden geçeriz. Sizi manastırdaki güvenli telefonda arayım.” Diğer üç kadın, Harry ile Dolly’nin birbirine karışan kokularıyla kafası iyice ka-

rışan küçük Wolf ayaklarının altında dolanırken, her şeyi toparlayan Dolly'i izledi.

Dolly, kendisini izleyen üç kadına baktığında boğazı düğümlendi. Bu kadınlarla, bir arada kalıp birbirine destek olan bu kadınlarla olmaktan çok mutluydu. Evet, bazen tartıştıkları oluyordu ama bu tartışmalar birbirlerini sevmemelerinden değil, aksine fazlasıyla önemsemelerinden kaynaklanıyordu. Tam aklından geçenleri onlara da söyleyecekti ki vazgeçti.

"Tuğlaları ve sırt çantalarını unutma, Linda. Geri kalan her şeyi ben getiririm," dedi Dolly. Ardından çıkıp gitti.

Shirley burnunu çekti ve çöp kutusundaki ateşin tamamen sönüp sönmediğini kontrol etti. Çöp kovaşına bakınca, yalnızca külleri gördü. Etiketlerden hiçbir iz kalmamıştı. Başardığı şeyden memnun olarak, "Dolly'nin prova mekânını değiştirmesi kibar bir hareketti, değil mi?" dedi.

"Evet, öyleydi, Shirley," diye onayladı Bella. "Tabii bir kerecik olsun bizimle burada kalıp etrafı toplasa, o da kibar bir hareket olurdu." Bella, sırt çantalarını toplayıp, Linda sonradan unutmasını diye, hepsini bir araya yığdı, ardından çay bardaklarını yıkamaya başladı.

Linda, odanın ortasında öylece durmuş, Dolly'nin kapıp gittiği kapıya bakıyordu. "O defterlerde ne yazıyor bilmek isterdim."

"Ben istemezdim," dedi Shirley. "Bilmemem gereken hiçbir şeyi bilmek istemiyorum."

"Peki, neyi bilmen gerektiğini nasıl biliyorsun? Ya defterlerde tek bir şey bile yazılı değilse ve Dolly çatlağın tekiyse? Bunu bilmek isterdin, değil mi?"

"Yine başladın," dedi Shirley. El çantasını alırken derin bir iç çekti. "Gitmem gerek. Yirmi dakika sonra dizimin yeni bölümü başlıyor."

Linda ve Bella, Shirley'nin odadan çıkışını izledi. İkisi de işe gece geç saatlerde gidecekti, yani eve erkenden gitmelerinin hiçbir anlamı yoktu.

Linda, Bella'nın henüz yıkadığı bardaklardan birinde kendine çay koyarken, kendi kendine sızlanıp duruyordu. Bella, Linda'nın söylenmesine ses çıkarmıyordu çünkü Linda sızlanmayı abarttığına tam bir baş belası olsa da, içindekileri açıkça söylemesinin kendi yararına olduğunu biliyordu. "Bize hizmetçi gibi davranıyor," diye homurdandı Linda. "Rawlins soyadına sahip olması bize sürekli ne yapmamızı söyleyebileceği anlamına gelmiyor. Eğer bir takımsak, gerçek bir takım olmalıyız. Yani bütün getir götür işlerini biz yapmca, pek de takımmışız gibi hissetmiyorum." Linda, Bella'ya bir bardak çay uzattı. Çayın fazlasıyla sıcak olduğu üzerindeki dumandan belliydi. "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Bella, sıcak çay bardağını ellerini ısıtmak için kullandı. "Biz takım falan değiliz, Linda. O bizim patronumuz. Evet, gerçek tam olarak bu. Ben Shirley'nin ev kredisini ödeyemem veya sana bir araba alamam ya da kendi cebime bir-iki ay boyunca kıyafet almaya yetecek kadar para koyamam. Sen tüm bunları yapabilir misin?" Linda hiçbir şey demeyince, Bella konuşmaya devam etti. "Ayrıca ben o defterlerde ne yazdığını görmek istemiyorum. Çünkü bu soygun gerçekten olacaksa ve işler bir şekilde ters giderse, her şeyi inkâr edeceğim. Ne kadar az şey bilirim, o kadar iyi."

Linda gülümsedi. Bella'nın dürüstlüğünü ve açık görüşlülüğünü seviyordu. Çayını aldı ve tuğlaları, sırt çantalarının yanına yığmaya başladı.

Bella, mutfak masasına dayandı. Dolly ile ilgili kafasını kurcalayan şeyler vardı ama hiçbir şeyi didiklemek

istemiyordu. Yalnızca Dolly'nin kendilerine karşı dürüst olmasını umuyordu çünkü bu işi yapmayı gerçekten istiyordu. Plan ne ise ona uymaya karar verdi. Ama artık bir gözü hep Dolly Rawlins üzerinde olacaktı.

Linda atari salonunun önüne geldiğinde, kendini oldukça yorgun hissediyordu. Carlos'un yanından geçtiğini gördüğünde, içeri girmek üzereydi.

"Böyle şık giyinmiş nereye gidiyorsun?" diye seslendi Carlos'a.

Carlos duraksadı. Linda koşup, kendisini öperken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Araba kiralama işi yapan biriyle buluşacağım. Filosunun bakım işlerini bana verebilir. Eğer bu işi alabilirsem, iyi para kazanırım."

Carlos, Linda'nun az önce koşarak çıktığı atari salonuna baktı. Linda ilk başta çok utanmıştı; kızlarla tüm gününü depoda geçirmesinin ardından berbat görünüyordu. Carlos, önemli bir iş adamıyla görüşmeye gidiyordu, Linda ise şerefsiz morukların içeride oyun oynayan çocuklara dokunmasına engel olmak için oradaydı. *Kahretsin!* diye düşündü. *Kim olduğumu değiştiremem.* Sokağın ortasında, herkesin gözü önünde, Carlos'u uzun uzun optü.

Carlos'u baştan aşağı süzen Linda, ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. Carlos'un tamamen onun olduğuna inanamıyordu. Joe da oldukça yakışıklı bir adamdı ama biraz kabaydı. Linda kaba adamları sevse de Carlos bambaşka bir şeydi. Mümkün olabilecek her şeye sahipti. İyi bir giyim tarzı vardı, hafif maçoymuştu. Ayrıca yakışıklıydı ve harika bir vücuda sahipti.

“Geç kaldın!” diye bağırdı Charlie arka taraftan. “Hâlâ mola vermedim.”

Linda’nın yüzündeki gülümseme aniden yok oldu. “Mola verince yaptığın tek şey sokaktan geçen kadınların kıcını kesmek. On dakika sonra da etrafta kıcına bakabileceğin kadınlar olur, merak etme, Charlie. Kısacası, işine bak!”

Charlie, Carlos’a sert sert baktı. *Yüzündeki gülümsemenin sebebi bu herif olmalı*, diye düşündü. *Demek Linda’nın son zamanlarda yatağına aldığı herif bu*. Carlos’la ertesi gün buluşmak üzere sözleştikten sonra, ona iyice sürtünüp her yerini elleyen ve ardından hoşça kal öpücüğü veren Linda’yı izledi. Charlie yıllardır Linda’ya ilgi duyuyordu ama Linda ona hiçbir zaman pas vermemişti. Carlos, açık renk takım elbisesi ve kabarık, kıvrıkcık saçlarıyla gerçekten bir ibneye benziyordu. Charlie, Linda’nın yanından geçerek sokağa çıktı. Linda’nın içeri girip, işe başlamaktan başka şansı kalmamıştı.

Kalabalık caddenin öte tarafında, Boxer Davis bir tabak balıkla patates kızartmasını mideye indiriyordu. Soho akşam saatlerinde ortaya çıkan sokak satıcıları, kulüpleri, barları ve işlek pasajlarıyla hava kararınca canlanan bir bölgeydi. Fisher kardeşlerin kulübü en pahalı yerlerden biriydi ama herkesin cebine uyan daha ucuz mekânlar da vardı. Sokaklar Carlos gibi şık tiplerle, Charlie gibi umutsuz vakalarla ve Boxer gibi sıradan insanlarla doluydu. İş adamları fahişelerle konuşuyor, suçlular alışverişlerini yapıyor, her yaştan kadın ve erkekler dört bir yanı dolduruyordu. Herkes olması gereken yerdeydi.

Boxer, Carlos’un Linda’yla öpüştüğünü görmüştü. Charlie bir şeyler yemek için yanından geçerken, hâlâ ağzı beş karış açık bir şekilde dik dik Carlos’a bakıyordu.

“Pekâlâ, Charlie,” dedi Boxer. “Konuştuğun Joe Pirelli’nin karısı mıydı? Ben merhum kocasını tanıyorum da.”

Charlie evet anlamında başını salladı ve yürümeye devam etti. Boxer’ı uzun zamandır görmemişti ve ondan pek hoşlanmazdı ya da belki de onunla konuşmak istemiyordu. Charlie’nin bildiği kadarıyla Boxer, her zaman birilerine muhtaç olmuş ayyaşın tekiydi. Arkasını dönüp Boxer’a bakınca, giydiği şık takım elbiseyi fark etti. Son haline göre daha iyi görünüyordu, hayat yüzüne gülmüş olmalıydı. Charlie, onunla samimiyet kurmanın işine yarayacağını düşündü. “Sonra görüşürüz, Boxer... Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, atari salonunda çalışıyorum.”

Boxer yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, Charlie’ye el salladı. “Pekâlâ, Charlie. Teşekkür ederim.”

Charlie’nin içinde ani bir kıskançlık duygusu belirdi, ardından kendine kızdı. *Boxer Davis’i kıskandığın gün,* diye düşündü, *git kafana bir tane sık.* Yemek kuyruğunda elini cebine atan Charlie, yalnızca küçük porsiyon balık ve patates kızartmasına parasının yettiğini fark etti. Keşke şu bok çukurundan kurtulabilseydi. Soğuk havalarda bacağı gerçekten çok acıyordu ve bu artık çok canını sıkıyordu. Charlie çocukken bile kırılgan bir tip olmuştu. Çocuk felci okuldaki onca çocuk arasından onu seçtiğinde, bacağı sakat kalmıştı. Bozuk paraları tuttuğu elini yumruk yapıp iyice sıkkan Charlie diğer elini cebine soktu ve hayalarını nazikçe avuçladı. Ardından pis pis güldü. Artık rahatlamış bir şekilde, yanından geçen aptalları izledi.

14. BÖLÜM

Resnick, birilerine sataşmak istercesine, bir hışımla karakola girdi ama kimse oralı değildi. Yeşil Diş'le buluşmadan önce Saunders'la arasını düzeltmek istiyordu, ama karakolda boyacılardan ve dekoratörlerden başka kimse yok gibiydi, üstelik onlar da Resnick'in yolunu kesip duruyorlardı. Ortalık çıfıt çarşısı gibiydi. Resnick'in ofisi boyanacağı zaman, kendisine danışmadan daha küçük bir oda vermişlerdi. Restorasyon planlarını görmüştü ve cam bir bölme ekleneceğini biliyordu. Sigara içerken, düşünürken, çalışırken ve odasında volta atarken birilerinin onu izleyebileceği fikri sinirlerini bozuyordu. Resnick, pek az insana güvenen, içine dönük bir adamdı ve akvaryumdaki bir balık gibi herkes tarafından izlenebilecek olması onu deli ediyordu.

"Alice!" diye bağırdı Resnick. "Ali--"

Alice kapı aralığından kafasını çıkardı. Resnick'in masasındaki tüm dosyaları, elinde taşımakta olduğu bir kutunun içine güzelce yerleştirmişti. Kutunun üzerinde, maki-neden aldığı sandviç duruyordu.

"Evrak dolabınız benim odamda. Kilitledim, anahtar da bende. Bu dosyaları sizin masanız odadan çıkarılana kadar kendi masamdaki çekmeceye koyacağım. Saunders az önce eve gitti, boya kokusu başını ağrıtmış. Dosya incelemesine yarın devam edecek, o nedenle yarın buralarda olsanız iyi olur. Tüm bunları o söylüyor, ben değil," dedi Alice, başıyla sandviçi işaret ederken. "Peynirli ve salamlı. Acıkmış olmalısın."

"Teşekkür ederim, Alice." Resnick sandviğini aldı ve muhbiri Yeşil Diş'le buluşmak üzere çıktı.

"Gününüz nasıl geçti?" diye bağırdı Alice arkasından.

"Ekmek fabrikasında muhtemelen Rawlins'e yardım eden adamı bulduk. Ama onu sorguya çekemedim çünkü adam ölmüş."

Alice'in, Resnick kendini daha iyi hissedebilsin diye ona bu konuda söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Zaten Resnick'in de dost tesellisine ihtiyacı olduğu pek söylene-
mezdi. "Eh, umarım Yeşil Diş'in size söyleyecek bir şeyleri vardır. İyi akşamlar efendim." Alice tatlı tatlı gülümsedi ve hızla uzaklaştı.

Sadece on dakika sonra Resnick, Fuller'm kullandığı polis arabasının arka koltuğunda, kucağında açık evrak dosyasıyla oturuyor ve ikili Regent's Park'a doğru yol alıyordu. Andrews, omzunun üzerinden çaktırmadan Resnick'e baktı. Yaşlı adamın önündeki dosyaya dikkatle odaklanan gözleri, Andrews'un içindeki merak duyusunu harekete geçirdi. Resnick, dosyadaki raporları hızla okurken sayfaları birbiri ardına çeviriyor, onu Rawlins'in defterlerine götürecek herhangi bir ipucu arıyordu. Dolly Rawlins'i gözetleyen ekibin raporlarını okumak gerçekten ilginçti; kuaför, spor salonu, banka, kuaför, manastır, banka, kuaför...

"Andrews. Gözcü ekibe Dolly Rawlins'in şu an nerede olduğunu sor."

"Evde. Siz karakoldayken telsizden rapor verdiler."

"Kuaföre gittiğini kaç kez gördün? Hiç mi? Peki ya bankaya? Seni kaç kere atlattı Fuller? Ya seni Andrews?" Fuller ve Andrews cevap vermedi. En azından Andrews,

bu durumda utanç duyacak kadar terbiyeli biriydi. Fuller ise sıkkın görünüyordu. "Sence hayatına devam mı ediyor Andrews? Yoksa bir şeyler çevirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum, efendim."

"Evet, bilmiyorsun seni yumuşak—" Resnick, Andrews'u daha fazla aşağılayamayacak kadar yorgundu. "İşte sana cevabımı bilmediğin bir soru daha; Rawlins'in duldu, polisleri atlatmakta çok mu başarılı? Yoksa birini takip etme konusunda berbat olan sizler misiniz? Sanırım cevabı asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

Resnick sigara yakıp derin bir nefes çekti. Fuller yüzünü buruşturdu ve Resnick'in sigarasının dumanı arabayı sararken, camını açmaya başladı. "Kapat şu camı!" diye çıkıştı Resnick. "Arkaya soğuk geliyor."

Fuller frene asıldı ve araba aniden durdu. Resnick'in kucağındaki dosyalar yere düşünce, Resnick, Fuller'a öfkeyle baktı.

"Emrettiğiniz gibi Regent's Park'a geldik ... efendim," dedi Fuller, Resnick'i nasıl sinir edeceğini iyi biliyordu.

Resnick yere düşen kâğıtları topladı ve evrak çantasına geri koydu. Ardından kapıyı açtı. "En iyi adamlarına" son bir bakış daha attı. Fuller, yüzünde aptal bir sırıtmayla önüne bakıyor, Andrews ise esniyordu. *Tanrım, ne işe yaramaz herifler ama!* diye düşündü Resnick, kapıyı çarparak kapatırken. Yeşil Diş'le şansının yaver gitmesini umuyordu. Bugün gerçekten iyi haberler almaya ihtiyacı vardı.

Resnick parka girdi ve banklardan birine oturup, sandviçini yemeye başladı. Sabahtan beri hiçbir şey yememişti. Etrafına bakarken, gözü ağaçlardan sarkan dallara takıldı. Gerçekten çok yorgundu. Yeşil Diş'in onu parka girişinden itibaren izlediğini, birazdan, kendini hazır hissettiğinde bir yerlerden çıkıp, bankta yanma oturacağını biliyordu.

Haklıydı da. Fuller ve Andrews gözden kaybolur kaybolmaz, Yeşil Diş, televizyondaki kötü adamlar gibi sinsice Resnick'in yanına sokuluverdi. Aç bir köpek gibi gözlerini sandviçe dikti. Resnick sandviğin geri kalanını ona uzattı ve konuşmayı başlatmadan önce Yeşil Diş'in sandviçi ağzına tıkıp, iştahla yemesini bekledi.

Sonunda, "Bu kadar önemli olan nedir?" diye sordu Resnick.

"Hızla yayılan bir dedikodu var, Bay Resnick," diye gevelemeye başladı Yeşil Diş. Konuşurken ağzından fırlayan ekmek parçaları Resnick'in paltosuna gelmişti. Resnick biraz ileri kayıp, bir sigara yaktı. "Harry Rawlins'le ilgili ortalıkta dolaşan bir dedikodu var."

"Ben de Rawlins'le ilgili bir şeyler öğrenmeyi umuyordum," dedi Resnick. Paltosundaki peynir ve ekmek kırıntılarını temizledi.

"Eğer biri onun defterlerini ele geçirdiyse, bu Aladdin'in lambasını ele geçirmek gibi bir şey olurdu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Defterler kimde?"

"Adamın kendisinde. Harry Rawlins'te."

Resnick alaycı bir şekilde gülererek, başını salladı. "Tüm o yolu bu işe yaramaz saçmalıkları dinlemek için mi geldim ben?"

"Hayır, ciddi bir kaynağım var," dedi Yeşil Diş ısrarcı bir tavırla.

"Böyle bilgileri kimden alıyorsun dostum?" diye bağırdı Resnick öfkeyle. "Sen Harry Rawlins seviyesinde bir adam değildin. Eğer bu dedikodu doğru olsa bile, senin kulağına öyle kolayca gelmez."

"Boxer Davis orada burada para saçıyor ve herkese

Rawlins'in yaşadığını yumurtluyor. Harry'nin kıyafetlerini bile giyiyor."

Resnick gözlerini kısı. Boxer Davis kesinlikle Yeşil Diş seviyesinde bir adamdı. Gerçekten bir şeyler duymuş olabiliirdi.

"Boxer yıllarca Harry için çalıştı ve insanlara yeniden onun için çalışmaya başladığını söylüyor."

Resnick sigarasını çimlere atıp, üstüne basarak söndürdü ve yürümeye başladı.

"Bekle!" diye bağırdı Yeşil Diş. Resnick'in arkasından koşup kolunu tuttu.

Resnick kolunu hızla geri çekti. "Dedikodular için ödeme yapmam. Ayrıca montuma dokunup durma. Şuraya bir bak! Üzerime peynir tükürüp durdun! Kırlettiğin kıyafetlerimi dezenfekte edebilmem için asıl senin bana para vermen gerek."

Yeşil Diş burnunu çekti ve dişlerinin arasına giren ekmek parçasını çıkardı. Resnick, Yeşil Diş'e beş pound verip arabaya geri döndü.

Fuller parkın etrafındaki üçüncü turunu atıp ana kapının önünde yavaşladığında, bir ağacın arkasında işeyen Resnick'i gördü.

"Şuraya bak!" dedi Fuller, yüzünde iğrendiğini belli eden bir ifade vardı. "Bana referans olması için bu adama güvenirken nasıl terfi alabilirim ki?"

Resnick, ellerini pantolonunun arkasına sildikten sonra bir sigara daha yaktı ve arabaya doğru yürüdü. Andrews kahkaha attı.

"Şimdi sidik bulaştırdığı pantolonuyla gelip temiz koltuklarına oturacak ve sigara dumanını yüzüne üfleyecek."

Resnick arabaya bindiğinde, oldukça durgundu. "Yeşil Diş, Boxer Davis'in son zamanlarda iyice havalandığını düşünüyor. Şehirdeki herkese..." bir anlığına duraksadı ve Yeşil Diş'in söylediklerini düşündü. "Aman neyse. Boş verin gitsin. Her zamanki dedikodulardan biri olmalı."

"Verdiği bilgiden niçin şüphe ediyorsun?" diye sordu Fuller. Yeşil Diş'in sızdırdığı bilgilerin dedikodudan ibaret olmasından memnundu ama yine de Resnick'in başarısızlıklarından oluşan listeye ekleyebilmek için neler döndüğünü öğrenmek istiyordu.

Resnick iç çekti. "Etrafta dolanıp, Harry Rawlins için çalıştığını söylüyormuş."

Andrews kafasını kaşdı. "Nasıl yani? Yeşil Diş, Rawlins için mi çalışıyormuş?"

Resnick kahkahalara boğuldu ve sigarasını camdan dışarı attı. "Yeşil Diş değil, Boxer Davis, Rawlins için çalıştığını söylüyormuş aptal! Anladığım kadarıyla Harry'nin pahalı takım elbise ve ayakkabılarından birini giyip, ortamlarda hava atıyormuş. Ayrıca orada burada para harcayıp duruyormuş."

Hâlâ kafasını kaşımakla meşgul olan Andrews, kaşlarını kaldırdı ve Resnick'in yüzüne bakabilmek için arkasını döndü. "Belki de Boxer, Dolly için çalışıyordur? Kadının evine gidip duruyor."

Resnick afallamıştı. "Ne saçma bir teori," diye terslendi.

Fuller, kaşlarını çatarak Andrews'a baktı. "Gününü kuaförde ve manastırdaki bir grup rahibeyle geçiren yaşlı bir kadının Boxer Davis gibi azılı bir suçluyu çalıştıracak hali yok."

"İkiniz de çenenizi kapayın! Fuller, Soho'ya sür. Boxer

Davis oralarda mı bir bakalım. Eğer onu görürsek, tutuklarız.”

“Neredeyse gece yarısı oldu,” diye haykırdı Fuller.

“O halde onu bulma şansımız daha da artıyor, değil mi? Böyle tipler pek de gündüz insanı değildir.”

Fuller ile Andrews birbirine baktı. Ardından Fuller arabayı çalıştırdı ve Soho’ya doğru yol aldılar.

Boxer, elinde balık ve patates kızartmasıyla perişan haldeki bekâr evine döndü ve Dolly’nin verdiği parayı üçüncü kez saydı. Parayı düzenli desteler halinde yatağının üzerine koyarken zevkten dört köşe olmuştu. Dolly ona, Harry’nin hâlâ gizlendiğini ve Boxer’ın da şehirden birkaç hafta uzaklaşıp ayrısını yapmasının iyi olacağını düşündüğünü söylemişti. Dolly, Boxer’a şehir dışında iyi bir pansiyonun adresini vermiş, gitmeden önce de cebine biraz daha nakit para koymuştu. Harry, doğru zaman geldiğinde, onu pansiyonda bulacaktı. Boxer, Dolly’nin tüm söylediklerine sazan gibi atlamıştı.

Boxer, oğluyla ikisinin komodinin üzerinde duran çerçevesiz ve solmuş fotoğrafını alıp, bir süre baktı. Küçük çocuk babasının omuzlarında objektife el sallıyordu. Boxer, basık burnunu sildi. Bu küçük adam çoktan sekiz yaşma girmiş olmalıydı. Başını salladı. Oğlunun yaşını bile hatırlayamadığı için kendine kızdı ve eğer eski eşi Ruby’nin izini sürerse, bu tatlı ufaklığı yeniden görüp göremeyeceğini merak etti. Boxer, alkolü bıraktığı için Ruby’nin kendisiyle gurur duyacağını düşündü. Oğlu da yeni takım elbisesine ve pırlıl ayakkabılarına hayranlıkla bakardı.

Boxer fotoğrafı komodinin üzerine dikkatle geri koydu. Oğluna olan özlemi dışında kendini gayet iyi hissediy-

yordu; fazlasıyla iyi. Başını salladı. Herkesin gözünü boyyayan eski dostu ve patronu Harry Rawlins'i düşünerek gülümsedi. Soğuyup çıtırılığını kaybetmiş patates kızartmasından biraz alıp ağzına attı, ancak tadı berbat olmuştu. Boxer, ağzındaki kâğıt mendile tükürdü, mendili buruşturdu ve içinden çöpler taşan çöp kutusuna attı. Kirli ve harap haldeki odaya göz gezdirdi. "Ne boktan bir yer..." diye mırıldandı fakat hemen ardından yüzüne capcanlı bir gülümseme yayıldı. Artık her şey değişmek üzereydi. Harry Rawlins hâlâ sığınacak bir limanı olduğunu görecekti. Boxer'a iyi bir maaş verecekti.

"Hayatımı düzene sokuyorum evlat," dedi Boxer, oğlunun fotoğrafına bakarak. "Seni yanıma almayı çok isterim. Umarım bana bir şans verirsin." Eski püskü bir koltuğa yayılıp, gözlerini kapattı ve Harry'yi düşündü. Onu sanki gerçekten de tam karşısında, dimdik ayakta duruyormuş gibi net bir şekilde görebiliyordu.

Boxer, Harry Rawlins'le, Bethnal Green'deki York Hall'da düzenlenen bir boks gecesinde, ringin kenarında tanışmıştı. Birinin ipi çekiştirdiğini fark ettiğinde, Boxer iplerin altından geçip ringe girmek üzereydi. Etrafına bakınca, ağzında sigarasıyla genç bir adam görmüştü.

"Ben Harry Rawlins," demişti genç adam. "Bu akşam senin üzerine dönen büyük bir bahis var, evlat. O ringe çık ve karşıdakini devir. Ben de sana iki yüzlük ateşleyeyim."

Maç üçüncü rauntta bitmiş ve Harry sözünü tutmuştu. *Harry onurlu bir hırsızdı*, diye düşündü Boxer ki bu hep Harry'nin en sevdiği özelliği olmuştu. Ne yapması gerektiğini daima bilirdi.

Anılara dalan Boxer'ı kendine getiren, kapısını alacaklı gibi yumruklayan biri oldu. Boxer aniden gözlerini açtı.

Kapının ardında, birinin kısık kısık nefes alıp verdiğini duyabiliyordu.

"Hey, Boxer! İçeride misin? Boxer, kapıyı aç! Beni duyuyor musun?"

Boxer sessizliğini korudu. Gelen Fran'dı. Şişko ev sahibi Fran. Heybetli, şişman, nefesi leş gibi kokan kadın; Frances Welland. Boxer kafayı bulduğu günlerden birinde, kadının üzerine çullandığını hayal meyal hatırlıyordu. Boxer, sonradan fazlasıyla pişman olsa da, onunla sevişmişti. O geceyi çok da hatırlamadığı için memnundu ama ertesi sabah uyandığında, onu yatakta, hemen yanı başında gördüğünü çok net hatırlıyordu. Kadının onunla yeniden yatmak istediğini biliyordu ama bu pişmanlığı bir daha yaşamamak konusunda kararlıydı.

Fran, kapı kolunu zorluyordu. "Boxer, içeride olduğunu biliyorum! Ziyaretçin var, aç şu kapıyı!"

Boxer, istemeden de olsa ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Fran'ın heybetli bedeni, ziyaretçisinin kim olduğunu görmesine izin vermiyordu. Adam bir adım öne çıkana kadar, Boxer gelenin kim olduğunu anlayamadı. Boxer'ın yüzü, büyük bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Eddie Rawlins! Eski dostum! Gel, içeri gir. Hadi, içeri gir!"

Boxer, Eddie'yi sürüklercesine evin içine çekti ve kapıyı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Fran'ın yüzüne kapattı. Fran kendisini evden atmasın diye, ona sürekli gülümsüyordu.

Yatak odasının köşesindeki küçük mutfığa doğru gidip, su ısıtıcısını çalıştırdı. "Seni gördüğüme sevindim, Eddie. Sanırım sana ikram edecek pek bir şey yok ama evimde her daim çay vardır."

"Hayır, hayır, gerek yok," dedi Eddie ısrarla. "Hadi şu

işi bildiğimiz gibi yapalım.” Montunun cebinden bir şişe malt viski çıkardı ve masaya koydu. “Bardağın var mı?” diye sordu.

Boxer gözlerini kocaman açtı. Alkole olan özlemi arında yeniden alevlenmişti. Eddie’ye gülümsedi. “Alkolü bıraktım, Eddie. Aylardır içmiyorum. Sen istersen içebilirsin elbette,” dedi ve ardından Eddie’ye tozlu bir bardak uzattı. Birlikte, pencerenin hemen dibindeki küçük masaya oturdular.

“Hadi Boxer. Birazcık olsun iç; bana eşlik etmek için... Hadi, Harry’nin şerefine içelim.”

Boxer gülümsedi ve ellerini kaldırdı. Eddie her şeyi biliyor olmalıydı. Harry’nin yaşadığını ve tahtını Fisher kardeşlerden almak istediğini mutlaka biliyordu. “Bu durumda...” dedi, “birazcık içmekten zarar gelmez.” Boxer artık daha da heyecanlıydı; eski çete yeniden birleşiyordu.

Boxer, masaya ikinci bir bardak koydu. Eddie, viskiyi bardaklara doldururken konuşmaya başladı. Önce karısı ve çocukları hakkında sızlandı, ardından hurda işinden söz etti. Bu sırada sürekli Boxer’ın bardağını dolduruyordu. Boxer’ın bardağını ne zaman ağzına kadar doldursa, kendi bardağını yarıda bırakıyordu. Aşağı yukarı yarım saat sonra, Boxer sarhoş olmak üzereydi.

Eddie o kadar çok konuşuyordu ki Boxer tek bir kelime etme fırsatı bile bulamadı. Ona Harry hakkında bir şeyler sormak için sabırsızlanıyordu. Ardından, Eddie’nin kendini hazır hissedince, Harry hakkında konuşacağını düşündü. Eddie, viski koymak için yeniden bardağına uzanmıştı ki, Boxer, bardağını eliyle kapattı.

“Uzun zamandır içmiyordum, Eddie. Kafam güzel olacak, artık dursam iyi olur.”

“Merak etme, eski dostum, Boxer,” dedi Eddie şefkat-

le. "Ben buradayım." Boxer elini bardağından çekti ve Eddie şişede kalan viskiyi, Boxer'ın bardağına koydu.

Boxer bardağından bir yuduın daha alırken, dışarıdaki ankesörlü telefon çalmaya başladı. Boxer, telefonu pek umursamadı. "Fran'ı arıyor olmalılar," diyerek omuz silk-ti, sarhoş olduğu her halinden belliydi. Ama telefon hâlâ çalıyordu. "Koca kıçlı tembel."

Hâlbuki Fran çoktan koltuğundan kalkmış ve telefonu açmıştı. "Boxer, seni arıyorlar!" diye bağırdı alt kattan. Eddie bile bu heybetli kadından ürkmüştü.

Çoktan çakırkeyif olan Boxer, kapıya doğru sendeleyerek giderken, sandalyesini devirdi. Boxer destek alabilmek için tırabzanları tutup, yalpalayarak merdivenlerden aşağı inerken, Fran söylenerek onu bekliyordu.

"Bana sağır numarası yapıyorsun sandım!" dedi Fran, telefonu Boxer'a uzatırken.

Boxer, Fran'ı kollarına aldı, onu sıkıca sararak, uzun uzun öptü.

"Ay!" dedi Fran, ardından kıkırdadı. "Arkadaşın girdince, odama gelebilirsin. Bir şişe cinim var," dedi Boxer'ın kulağına fısıldayarak. "Yatağımyı sıcak tutan elektrikli battaniyem de var."

Boxer, aptalca gülünseyerek odasına giden Fran'a el salladı ve sarhoşluğun getirdiğı şehvetle, kadının dolgun kalçalarına baktı. Birkaç kadeh viskinin de etkisiyle, Fran ona oldukça çekici görünüyordu.

"Kimsin?" dedi Boxer dili dolanarak. Kısa bir süre duraksadıktan sonra, "Doll! Nasılsın?" diye bağırdı.

"İçtin mi sen?" diye sordu Dolly. Boxer'ı aramasının sebebi, önerdiği pansiyona gitmek için hazır olup olmadığını öğrenmekti.

"Biraz içtim, Dolly. Ama merak etme, her şey kontro-

lüm altında," dedi Boxer, ardından hıçkırdı. "Eşyalarımı topladım ve hazırım. Bil bakalım... Soho'da ne gördüm. Biliyorum, çok komik gelecek ama, Joe Pirelli'nin dulunu, Carlos denen bir İtalyan'la gördüm. Kadın uluslararası çalışmayı seviyor olmalı, değil mi? Peki bil bakalım Carlos kim, Dolly? Arnie Fisher'a çaktıran araba tamircisinin teki." Boxer öyle büyük bir kahkaha patlattı ki, Dolly'nin ne dediğini duyamadı.

"Carlos kim dedin?" diye sordu Dolly sert bir ses tonuyla. Soluğunu düzene sokmaya çalışan Boxer'ın öksürüklerinden başka bir şey duyamıyordu. "Boxer! Carlos kim?"

Boxer, dikkatsizce dökülüyordu. "Çok tatlı değil mi, Dol? Arnie küçük oyuncakını kaptırdı ve bunu bilmiyor bile!" Yine bir kahkaha tufanına kapılan Boxer, ahizeyi yere düşürdü. Ahizeyi yerden alıp, sendeleyerek tekrar ayağa kalkarken, Eddie çoktan arkasında bitmişti. "Az önce kimin beni ziyarete geldiğini asla tahmin edemezsin Dolly..." Eddie, eldivenli eliyle hızla telefonu kapattı ve konuşmayı yarıda kesti. Boxer arkasına dönerken, sendeleyip tökezledi ama Eddie onu yakaladı ve tuttu.

"Hadi! Saçmalamanın zamanı değil!" dedi yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Seni Batı'ya götürüyorum. Ben sürerim."

Boxer'a fikrini sormasına bile gerek yoktu.

Resnick ve Fuller, Boxer Davis'in son bilinen adresine gelip aracı park etmişlerdi. Boxer, bu adresi altı ay önce sarhoşken tutuklanıp, ceza yediğinde vermişti. Andrews eski püskü pansiyonun merdivenlerinden inip, arabaya bindi.

“Burada değil. Ama ev sahibi bana Ladbroke Koru’sunda bir adres verdi. Orada olabileceğini düşünüyor.”

Fuller arabayı çalıştırdı. Resnick, şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. “Boxer Davis büyük bir bulmaca. Bu dediğimi unutmayın. Büyük, çirkin ve aptal bir bulmaca. Bilmemiz gereken her şeyi ondan öğreneceğiz.” Kendi kendine gülümseyen Resnick, gözlerini kapattı. Birkaç saniye içinde horlamaya başladı.

Spor kulübüne geldiklerinde, Boxer zil zurna sarhoştur ve güçlkle cümle kurabiliyordu. Barda Eddie’nin yanında duruyordu, son karşılaşmasını en ince detayma kadar anlatmasını dinleyen birkaç seyirci etraflarını sarmıştı. Kulübün duvarları, Boxer’ın da içinde bulunduğu, eski güreşçi ve boksörlerin rengi solmuş fotoğraflarıyla doluydu. Seyirci onun kim olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda onun döneminin artık geçtiğini ve yirmi yıl önceki adam olmadığını da biliyorlardı. Yine de onu dinlemeye devam ettiler, içlerinden bir iki tanesi onu neşelendirmeye, hatta kışkırtmaya bile çalışmıştı. Boxer, eski günlerden bahsedip, hayali boks hareketleri yaparken iyice havaya girmişti. Bir ara döndü ve arkasındaki adamın içkisine tükürdü. Sonra ufak tefek adamdan özür dileyerek, kolunu onun omzuna attı ve kelinesi öptü.

Kalabalığın içinde Boxer’ı dinlemeyen tek kişi Eddie’ydi, gözü barın girişindeydi. Derken beklediği kişiyi gördü. Deri ceketli, kot pantolonlu bir adam içeri girdi ve başıyla Eddie’ye selam verdi. Adamın yüzünü seçemiyor olsa da, Eddie onun kim olduğunu biliyordu. Eddie de ona başıyla işaret verdi, böylece anlaşma tamamlanmıştı.

Bir kez daha etrafında dönmeye çalışan Boxer, bara

çarparak bir tepsi kirli bardağı yere devirdi. Barmenin sabrı taşmıştı. Eddie'ye, Boxer'ı arka kapıdan çıkarmasını söyledi. Ön tarafta kimsenin ayağına dolaşmasını istemiyordu.

Eddie ve üstü başı birayla ıslanmış ufak tefek kel adam, Boxer'ı iki yanından tutup arka taraftan dışarı çıktılar. Sokaktaki barlardan rock müzik sesleri yükseliyordu, kapıların her iki yanında bira kasalarıyla çöpler yığılmıştı ve bir sokak serserisi çöp bidonlarının arasında dolanıyordu.

Dışarıdaki soğuk havanın içine işlemesiyle Boxer, dizlerinin üzerine çöktü. Eddie, ara yola baktı ve farları bir defa göz kırpan arabayı gördü. Şimdi tek yapması gereken kelden kurtulmaktı.

"Hadi striptiz bara gidelim," dedi Eddie sarhoş taklidi yaparak. "Birkaç meme ve kalça görelim, ne dersin Boxer? İçkiler benden. Sen de gelsene dostum." Eddie, kele döndü ve ceplerini yokladı. "Kahretsin! Cüzdanımı içeride unutmuşum. Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi, "ben onu yerden kaldırırken, içeri gidip cüzdanımı getirir işsin?" Güzel kızlar ve bedava birayla beleş bir gece geçireceğini düşünen kel, koşarak içeri girdi.

O gözden kaybolunca, Eddie hızla arabanın konumuyla aksi yönde yürüdü. Boxer, sendeliyordu, bir çöp bidonuna yaslanıp, "Beni bekle Eddie! Beni bekle!" diye sızlandı.

Araba bir defa korna çaldı. Boxer, arabadaki tanıdık biri olup olmadığını görebilmek için dikkatle o tarafa baktı. Arabanın farları aniden yanınca, Boxer olduğu yerde sallanarak eliyle gözüne siper aldı. Ardından farlar söndü, araba hareket etti ve çöp bidonlarını içindekilerle birlikte havaya savurarak hızlandı. Hâlâ ışıktan gözleri kamaş-

muş haldeki Boxer, hiçbir şey göremiyordu. Yalnızca hızla yaklaşmakta olan arabanın sesini duyabiliyordu, ne var ki sarhoş beyninin ayakları üzerinde hiçbir hükmü yoktu. Araba, Boxer'a çarparak onu havaya savurdu ve Boxer şiddetle yere düştü. Kâğıt parçaları, boş şişeler, yağmurdan sırlıslam olmuş kutular ve diğer çöpler etrafında uçuşurken Boxer doğrulmaya ve güvenli bir yere geçmeye çalıştı.

Araba ara yolun sonuna giderek acı bir frenle durdu. Dikiz aynasından bakan sürücü, elleri ve dizlerinin üzerinde duran Boxer'ı gördü. "Eski toprak seni," diye kendi kendine mırıldandı ve arabayı çevirip yeniden hızlanarak bir değil iki kez Boxer'ın üzerinden geçti. Bu sırada arka tamponu yolun kenarındaki duvara çarpmıştı. Araba yavaşlayarak sokaktan ayrılırken, hasar gören arka farları da yanıp sönüyordu.

Kemikleri kırılan ve kanaması olan Boxer, pisliklerin ve çöplerin arasında yatıyordu. Ciğerleri hava dolmaya çalışırken kesik kesik nefes alabiliyordu. Başını kaldırdığında caddenin parlak ışıklarını görebiliyordu, ama ara yolun karanlığında onu kimse göremiyordu. Vücudunda dolaşan yüksek miktardaki alkol sayesinde acıyı pek hissetmiyordu, ışıklara doğru birkaç metre emeklemeye çalıştı ve ardından bir çöp yığının arasında bilincini kaybederek bayıldı. Eğer dikkatli baksalar caddeden onu görebilirlerdi, ne var ki çöp bidonlarının arasında yatan birini fark etseler bile sarhoşun biri olduğunu düşünüp görmezden gelirlerdi.

O sırada kel adam kulüpten dışarı çıktı. "Cüzdanını içeride bulama—" Fakat ara yolda kimsecikler yoktu. "Plan suya düştü ha," diye mırıldandı tekrar içeri girerken. "Belalarını bulurlar umarım."

15. BÖLÜM

Dolly mutfakta, öğle yemeği için patates soyuyordu. Normalde çocuklara akşam yemeği hazırlardı ama o gün manastıra erken gelip, yardım etmeye karar vermişti. İçindeki enerjiyi bir şekilde açığa çıkarması gerekiyordu.

Dolly sabah yedide kalktığında, aklına Bella'nın belki de işten yeni dönüyor olabileceği geldi. Bella, muhtemelen çok az para için, çok sıkı çalışıyordu ama yine de Dolly'nin o güne dek tanıştığı en güçlü insanlardan biriydi. Şüphesiz Linda hâlâ uyuyordu, Dolly'nin tavsiyelerine pek aldırış ettiği yoktu. Ama Shirley... Dolly gülümsedi. Shirley, Dolly'nin düşünce tarzına uyum sağlamaya başlıyordu.

Çocuklara yataklarını düzeltmeye yardım ettikten sonra, bebeklere yemek yedirmek için bebek odasına gitti. Odaya girdiğinde, kendi evindeki çocuk odasından manastıra bağışladığı bebek yatağında bir erkek bebeğin yattığını görünce, nefesi kesildi. Eşyalarının artık burada olduğunu biliyordu ve bir işe yaradıkları için çok mutluydu ama yine de bu durum onu bir şekilde üzüyordu. Rahibelerden biri Dolly'ye bir şişe ılık süt verdi, ardından hiçbir şey demeden odadan çıktı.

Dolly yavaşça oğlunun karyolasına yürüdü ve artık karyolanın sahibi olan, ailesinin bırakıp gittiği bebeğe baktı. Karyoladaki isim etiketinde "Ben" yazıyordu.

"Merhaba Ben," dedi Dolly fısıldayarak. Bebek Dolly'nin sesini duyunca önce gerindi, ardından gözlerini açtı. Birkaç dakika boyunca birbirlerini süzerek, bakiştılar. İkisi de ne yapmasma karar vermeye çalışıyor gibiydi. Dol-

ly'nin kalbinde iki duygu birbiriyle yarışyordu; bir ailenin neden Ben'i istememiş olabileceğini düşünmenin verdiği acı ve ne kadar iyi bir anne olduğunu bilmenin verdiği gurur. Dolly, oğlunu kaybettiğinden beri manastırda pek çok bebeğe süt vermişti ama ilk kez, Harry'nin yıllar önce aldığı bu karyolaya eğilip, böylesine sevimli bir erkek bebeği kucağına alıyordu. Ben halinden memnun bir şekilde kucağında dururken, Dolly bir anda kendisinin ve Ben'in kötü geçmişine dair her şeyi unuttu ve yalnızca orada ol-maya odaklandı. "Benim adım Dolly," dedi, sütün ılıklığını kontrol ederken. "Ve sana kahvaltı yaptıracağım."

Patatesleri soyup doğradıktan sonra su dolu büyük bir tencerede kaynamaya bırakan Dolly, kıymayı ve sebzeleri kavurdu ve hepsini büyük bir fırın tepsisine koymadan önce et sulu sosla tatlandırdı. Ardından patatesleri ezip kıymanın üzerine yaydı ve kızarması için hepsini fırına attı.

Pencereden bahçede oynayan çocukları izlerken Dolly büyük bir kalıp peyniri rendeledi. Bahçe çitlerinin ardında, sivil polis arabasının içinde sıkıntıdan patladıkları her hallerinden belli olan iki polis memuru manastırı gözetliyordu. "İzlemeye devam edin bakalım," diye mırıldandı Dolly kendi kendine, bir yandan da peyniri rendelemeye devam ediyordu. "Çünkü bu soygunu yapacağım... Hem de Resnick'in burnunun dibinde."

Dolly, öğle yemeği sonrası nihayet manastırdan ayrıldığında, Knightsbridge'e gitti ve arabasını Harrods'un müşteri otoparkına park etti. Binaya ana kapıdan girip, bir sürü dükkânın önünden geçtikten sonra beğendiği bir şapkayı denemek için durdu. Şapkayı başına takıp, bir sağa

bir sola dönerek baktığı aynadan onu takip eden polis memurunun ne kadar yakınında olduğunu kontrol etti. Polis onun hangi yöne gittiğini anlamadan önce, köşedeki kapıdan çıkıp, kalabalık caddede insanların arasma karışarak metro istasyonuna girmek için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu hesapladı.

Metro istasyonuna girdiğinde önce bir gazete satın aldı, ardından bilet satış noktasına doğru yürüdü ve Leicester Meydanı'na gitmek için bir bilet satın aldı. Bilet gişesinin camından arkasındaki insanları süzdü. Harrods'ta kendisini takip eden polis ortalıkta görünmüyordu ama Dolly yine de tedbirli olmalıydı. Etrafındaki sıradan gözükken insanlardan herhangi biri, onu takip etmekle görevlendirilmiş bir başka sivil polis olabilirdi.

Dolly metrodan indikten sonra zikzaklar çizerek ve takip edilmediğinden tamamen emin olana kadar defalarca yönünü değiştirerek bankaya yürüdü. Strand Caddesi'ndeki Kara ve Deniz Kuvvetleri Satış Ofisi'nin hemen önünde durdu. Vitrindekilere bakıyor gibi görünse de asıl odaklandığı şey etrafındaki kişilerdi. Güvende olduğundan emin olduktan sonra, bankaya yöneldi. Bill Grant'in adının defterlerde yazıp yazmadığından emin olması gerekiyordu. Ayrıca kızlara vermek için biraz da paraya ihtiyacı vardı.

Shirley'nin annesi Audrey soğuktan kaskatı kesilmiş, ayakları soğuktan hissizleşmişti. Kürklü çizmeleri bile soğuğu engellemek için yeterli değildi. Ayaklarını hızla yere vurdu ve eldivenlerinin içine nefesini vererek ellerini ısıtmaya çalıştı. Soğuk hava satışlarını da etkilemişti; saat ondan beri hiçbir şey satamamıştı. Audrey kahve içmek

için can atıyordu ama sürekli çişini getirdiği için bir şeyler içmek istemiyordu; tuvalete gitmek için her seferinde yan stantta duran “Muhteşem Mantarlar” ekibinden kendi standına göz kulak olmalarını rica etmesi gerekiyordu. Bu da o tuvaletteyken satılan malların parasını yarı yarıya bölüşmek demekti ve Audrey, alman paranın neden satılan ürün karşısında düşük olduğunu manav dostuna zar zor açıklayabilmişti.

Gelip geçen insanları izleyerek oyalanmaya çalıştı. Ardından yeni arabasıyla yoldan geçen Tony Fisher’ı fark etti. Tony’yı eskiden beri tanırđı, Covent Ziraat Pazarı kaldırılıp da Nine Elms’e taşınmadan önce annesiyle birlikte orada çalışırlardı. Audrey, Tony Fisher’ın annesinin son olarak Aldwych’te büyük bir temizlik firması için çalıştığını duymuştu.

Tony’nin arabadan çıkışını izledi. *Yakışıklı adam*, diye düşündü kendi kendine. Şık giyinmişti. Üstündeki kaşmir ceket, ona en az birkaç yüz pounda mal olmuş olmalıydı. Omuz silkti. Zavallı yaşlı annesi başkalarının ofislerini temizlerken, Tony Fisher moda defilelerinden fırlamış bir manken gibi etrafta dolanıyordu. Audrey başını salladı ve önündeki karton poşetleri düzeltti.

Başını yeniden kaldırıp baktığında, Tony Fisher’ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Korkusunu saklamak için ona gülümsedi. Tony, Audrey’ye başıyla selam verdi. *Çakal herif. Kesin gelip bedava elma veya başka bir şey isteyecek*, diye düşündü. Tony’yı bebekliğinden beri tanımasının hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordu; çünkü Tony’nin kötü şöhretinin farkındaydı. Gergin bir hareketle yün şapkasma dokundu, ardından yan stanttaki manavın, gözlerini bir Tony’ye bir kendisine çevirip durduğunu fark etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Tony, manava. Manav hızla sırtını döndü. Audrey manavın diğer tarafındaki adamın bile Tony'ye göz ucuyla baktıktan sonra onunla göz teması kurmaya çekindiğini fark etti. Belayı gördükleri yerde tanıyorlardı.

"Elmalar lezzetli görünüyor, Audrey," dedi Tony, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Küçükken arsızım tekiydi ama artık insanlar ondan korkuyordu ve ne yapacağını kestirmek neredeyse imkânsızdı. Audrey, bir elmayı yıkayıp poşete koydu ve Tony'ye uzattı, onun buraya geliş nedeninin yalnızca elma olmasını umut ediyordu. Audrey o an çok daha fazla kahve içmiş olmayı diledi; böylece tuvalete gitmesi gerekirdi ve Tony ile uğraşmak manava kâlırdı.

Tony elmadan bir ısırık aldı, tadı hoşuna gitmişe benziyordu. Audrey, rahat bir nefes aldı. Ne var ki onun yalnızca elma yemek için gelmediğini biliyordu.

"Tadı çok güzel," dedi Tony. "Tıpkı kızın Shirley gibi." Audrey'nin yüzündeki gülümseme anında kayboldu. "Kızın bu günlerde nerede kalıyor?"

Audrey, Tony Fisher'ı kendisiyle durduk yere sohbet etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Fisher kardeşler genellikle bir şeyler istemek için insanlarla konuşurlardı ve çoğu kez de vermek istemeyeceğiniz şeyleri isterlerdi. Tony'nin Shirley'den bir şeyler isteyebileceği fikri, Audrey'nin içinin ürpermesine sebep oldu.

"Onu Terry'nin cenazesinden beri görmedim. Son görüştüğümüzde bana mankenlikle ilgili bir iş için İspanya'ya gideceğini söylemişti," dedi Audrey, hiç de ikna edici olmayan bir şekilde. O anda birden, Shirley'nin yanındaki nakit paralar aklına geldi, acaba kızı Fisher kardeşlerle bir işler karıştırıyor olabilir miydi?

Tony, tezgâhın kenarını tuttu. "Sana nerede yaşadığını sordum."

"Sürekli taşıyor. Bazen arkadaşlarıyla falan kalıyor, anlarsın ya."

Tony tezgâhu tek eliyle öyle şiddetli salladı ki, tezgâhın en ucundaki meyveler pazarın etrafını çevreleyen oluklara yuvarlandı.

"Lütfen yapma, Tony."

"Tekrar sallarsam, hepsi yere düşer. Peki, ne için, Aud? Sadece kızınla konuşmak istiyorum, hepsi bu."

"Ona bulaşma, tamam mı? Zor günler geçiriyor..."

Tony, Audrey'nin yüzünün aldığı şekli ve ardından başını belli belirsiz sallamasını izledi.

"Merhaba anne! İşe yaramaz oğlun Greg'i gördün mü? Bana bulduğu araba yine arıza çıkarmaya başla-" Tony'yi gören Shirley cümlesini tamamlayamadı ve yüzü bembeyaz oldu.

"Selam Shirley. İspanya nasıldı?" Tony yavaşça Shirley'ye döndü ve yüzünde tehditkâr bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı.

Audrey hemen lafa atıldı. "Ben de tam Tony'ye bir mankenlik işi için İspanya'ya gittiğini söylüyordum. Nerede olduğunu sordu da."

Tony, göğüslerine bakmamaya çalışarak Shirley'yi baştan aşağı süzdü. "Güzel görünüyorsun, Shirl."

"Teşekkür ederim," diye kekeledi Shirley. Tony Fisher gibi tiplerle nasıl baş edebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Biraz konuşuruz diye düşünüyordum. Sana gidelim, hem baş başa oluruz."

Audrey yine öne atıldı. "Sana eve götürmen için bir şeyler verecektim," dedi. Çaresizce sakın kalmaya çalışırken, birkaç havucu paketleyip Shirley'ye verdi. "Bugün

bende kalacaksın, değil mi Shirl? Al bakalım, bunları eve götür. Çayla birlikte yeriz. Ben de geç kalmadan gelirim. Birazdan gelirim hatta." Audrey, Tony'nin pazardan kızıyla çıkmasını engelleyemeyeceğini biliyordu ama en azından kendi evine giderlerse, Greg'in aptal arkadaşlarıyla birlikte evde olacağını umuyordu.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu Shirley. Audrey'nin havuçları sardığı kâğıda elini bastırmaktan sonunda delmişti.

Tony, Shirley'yi kolundan tuttu. "Hadi gidelim. Anne'nin evinde konuşuruz." Onu arabasına doğru götürürken dirseğinden öyle sert tutuyordu ki Shirley karşı koyamıyordu.

Shirley, arkasını dönüp Audrey'ye baktı. Audrey, dudaklarını oynatarak hemen arkanızdayım dese de, Shirley onun yeterince hızlı gelemeyeceğini biliyordu. Tony'nin arabası gözden kaybolur kaybolmaz, Audrey para kesesini yan tezgâha bıraktı ve koşarak bara gitti. Orada, onu evine bırakabilecek birilerini bulmayı umuyordu. Eğer ona yardım edebilecek kimse yoksa, o şerefsiz herifin küçük kızına neler yapabileceğine dair duyduğu korkunun da etkisiyle, eve kadar koşabilirdi.

Tony, Audrey'nin mutfağından içeri girerken, kirli çamaşırların ve çöp torbalarının üzerinden geçebilmek için neredeyse atlamak zorunda kaldı. Ütü masasının üstü, kırışık kıyafetlerle doluydu. Mutfak masasında hâlâ kahvaltılık kalıntıları vardı. Lavaboda ve tezgâhta neredeyse bir haftalık bulaşık duruyordu. Tony'nin midesi bulandı.

"Greg! Evde misin?" diye bağırdı Shirley ama hiçbir

cevap alamadı. "Araba hakkında konuşmak istiyorum. Evdeysen aşağı in."

Tony kaşmir ceketini çıkardı, dikkatle katladı ve ütü masasının üzerine koydu. "Baş başayız," diye fısıldadı tehditkâr bir şekilde. Masanın yanından iki sandalye çekti. Sandalyelerden birine oturdu ve diğerini eliyle işaret ederek, "Sen de otur," dedi.

Shirley titriyordu. Linda kadar zeki değildi. Korkuyordu ve korkusunu belli ettiğinin farkındaydı. "Kahve yapayım," dedi. Tony'den uzak durmak için her şeyi yapmaya hazırды.

Tony, Shirley'yi beş yıl önce henüz genç bir kızken gördüğü ilk andan beri ondan hoşlanıyordu. O koca kafalı Terry ile neden evlendiğini akıllı bir türlü almıyordu. Terry bir defasında Shirley'yi kulüpteki özel bir partiye getirmişti. Shirley o sıralar on altı veya on yedi yaşlarında olmalıydı, ama o zaman bile fiziksel olarak oldukça çekici, taze bir çitirdi ve olgun tavırları vardı. Tony bacak bacak üstüne attı ve hayalarını düzelitti. Shirley ile yapmak istediğı şeyleri düşünmek cinsel isteğini artırıyordu.

Shirley titremesini kontrol edemiyordu. Süt almak için buzdolabını açtığında, eli titriyordu. Tony, onun tatlı başını eğip süt şişesini koklayışını izledi.

Shirley suratını buruşturdu. "Sade içmek zorundayız," dedi gergin bir ses tonuyla, ardından su ısıtıcısını açtı.

Tony, hiçbir şey demeden onu izlemeye devam etti. Shirley'nin her hareketi baştan çıkarıcıydı. Telaşlandıkça daha da ateşli oluyordu ve bu Tony'yi daha da azdınıyordu.

Shirley kahveyi alabilmek için, Tony'ye sürtünerek geçmek zorundaydı. Tam geçerken, Tony onu aniden tuttu ve kucağına oturttu. Tony öne eğilip onun boynunu kok-

larken, Shirley taş kesilmişti. Boynu taze limon gibi kokuyordu. Shirley'nin yumuşacık tenine dokundu, o parmaklarını Shirley'nin vücudundan gezdirirken, Shirley korkudan titriyordu. Tony, Shirley'nin gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne kadar muhteşem olduğunu biliyor olmalısın. Erkeklerde yarattığın etki hoşuna gidiyor mu?"

"Hayır," diye kekeledi Shirley. "Bilmiyorum... Bilerek bir şey yapmıyorum ki." Shirley, Tony'nin ellerini iterek onu durdurmaya çalıştı. Tony ise bileğinden sertçe tuttu ve diğer eliyle gömleğin bir düğmesini daha açtı. Ardından Shirley'nin bileğini bıraktı, Shirley aniden ayağa fırlayıp kahveye doğru yöneldiğinde elini neredeyse Shirley'nin gömleğinden içeri sokmak üzereydi.

Shirley bir yandan kahveyi kaşıkla bardaklara koyup, sıcak suyu boşaltmaya, diğer yandan da gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışırken, Tony gülerek onu izliyordu. Shirley'nin elleri titriyordu. Tony bir sigara yaktı ve Shirley'ye daha da yakın olmak için ayağa kalktı. Su ısıtıcısını Shirley'nin ellerinden alıp sıcak suyu bardağına koyarken bedenini onunkine bastırdı. Shirley Tony'den uzaklaşmaya çalıştı ama o diğer elini Shirley'nin beline koydu ve onu sıkıştırdı. "Artık konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Eğer öyle istiyorsan," dedi Shirley kısık bir sesle.

"Harry Rawlins'in defterleri hakkında bir şey biliyor musun?"

Shirley olumsuz anlamda başını salladı.

"Terry o defterlerden hiç bahseder miydi?" dedi Tony.

"Hayır. Hiçbir şey bilmiyorum. Yani demek istediğim, neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

Tony sigarasından bir duman çekti ve bir eli hâlâ Shirley'nin belindeyken, sigarasını ağzında tutmaya devam

etti. Sigara dumanı her zaman olduğu gibi Shirley'nin gözlerini yakıyordu, ama Shirley o kadar korkmuştu ki bunu fark etmemişti bile.

Tony kolunu Shirley'nin kalçasma indirip onu daha da sıkı sardı ve bedenini kendine iyice yaklaştırdı. Kasıklarını Shirley'nin arkasma yasladı, Shirley, Tony'nin onu sıkıca kavramasından ne kadar heyecanlı olduğunu hissedebiliyordu. Ona tecavüz edeceğinden emindi. Tony, su ısıtıcısını tezgâha koydu ve elini, Shirley'nin göğüslerini avuçlamak için sert bir şekilde gömleğinden içeri soktu.

"Harika..." diye fısıldadı, sigara dumanını Shirley'ye doğru üfleyerek.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Shirley. Titremesini engellemeye çalışıyordu ama bu konuda başarılı olduğu söylenemezdi.

"Her şeyin bir zamanı var," dedi Tony, Shirley'yi okşamaya devam ederken. "Harika. Dimdik ama yumuşak." Shirley'nin sürekli titremesi hevesini kaçıırıyordu. "Sakin olsana biraz. Seni incitmeyeceğim. Yalnızca o defterler hakkmda bir şeyler öğrenmek istiyorum bebeğim, hepsi bu kadar."

"Bilmiyorum..."

Shirley cümlesini bile bitiremeden, Tony, Shirley'nin kollarını sıkıca tuttu, sigarasını ağzından çıkardı ve onun göğsüne doğrulttu. Sigarayı o kadar yakında tutuyordu ki Shirley sigaranın ateşini hissedebiliyordu.

"Ah Tanrım! Hayır. Yapma. Lütfen yapma!" diye bağırdı Shirley.

"Hâlâ güzellik yarışmalarına katılıyorsun değil mi? Eminim ki bedeninde ufak bir kusur olsa, seninle işleri olmaz. Kendini beğenmiş şerefsizler! Ama merak etme Shirl,

ben her halükarda senin her bir noktana dokunmaktan zevk alırdım. Şimdi söyle bakalım, defterler nerede?"

"Bilmiyorum Tony, yemin ederim ki bilmiyorum."

Tony sigarayı mükemmel tenine biraz daha yaklaştırdırken, Shirley, Tony'nin eline vurdu ve sigarasını yere düşürdü. "Kaltak!" diye bağırdı ve elinin tersiyle Shirley'nin ağzına vurdu. Shirley bir anda yere yığıldı, yanılan dudagından sızan kırmızı kan, korkudan kül rengine dönmüş yüzüne aktı. Tony, Shirley'yi saçından tuttu, pantolonunun fermuarını açtı ve onu kasıklarına doğru çekmeye çalıştı.

Greg hiçbir zaman dakik bir adam olmamıştı. Ama hayatında belki de ilk kez, tam zamanında oradaydı. Kapı açılınca, punk tarzı deri kıyafetleri, kulağında küpesi, pembe ve sarıya boyalı saçlarıyla Greg göründü. Arkasında ise en yakın arkadaşları duruyordu; Mohawk model saç kesimi ve leopar baskılı tişörtüyle Arch ile sıfıra vurduğu saçları, gözlerinde koyu makyajı ve uzun deri trençkotuyla Kaçık Tooty. Kötü bir korku filminden fırlamış karakterleri andırıyordu. Başta Tony Fisher hızla fermuarını çekti, Greg ise ablasını özel bir anında bastığını düşündü. Utana sıkıla kapıdan geri çıkmak üzereyken, Shirley'nin korkudan bembeyaz olmuş yüzünü ve dudagından sızan kanı gördü. Artık olduğu yerde kalmaktan başka şansı yoktu. "İyi misin, abla?" diye sordu, fazlasıyla korkuyordu. Tony Fisher'ı ve kötü şöhretini gayet iyi biliyordu.

Greg'in arkadaşları genellikle işe yaramaz tiplerdi. Ama Shirley'nin yüz ifadesini ve kanayan dudagını gören Kaçık Tooty, Tony'nin kim olduğu hakkında en ufak bir fikri de olmayınca, cesur bir hareketle öne atıldı. Greg başını sallayarak ona engel oldu. Bu yanlış bir hamle olurdu. Dürüst olması gerekirse, Greg, üçünün birlikte Tony Fisher'ı alt edebileceklerinden bile emin değildi.

Tony, kaşmir ceketini alıp omzuna atarken bir kahkaha attı. Kapıda duran Greg ile arkadaşlarına doğru yürüdü ve Kaçık'la burun buruna durdu. "İnsanların yüzlerini iyi hatırlarım," dedi. Ardından Kaçık'm yanağına hafifçe vurdu ve çekip gitti.

Kaçık ile Arch'ın az önce olanlar hakkında en ufak bir fikri yoktu. Greg, Shirley'nin hemen yanına diz çöktü ve yıllardır ilk kez ona sarıldı. İçten içe büyük bir rahatlama hissederek Shirley, Greg'in zayıf kollarına kendini bıraktı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kendini kaybetmemeye uğraşırken titriyor ve elleriyle açık gömleğini kapatmaya çalışıyordu. Greg, titremesi geçene kadar Shirley'ye daha da sıkı sarıldı.

Shirley nihayetinde sakinleştiğinde, ağlamayı da kesti. Greg ayağa kalkması için ona yardım etti, ardından yatak odasına götürürken Audrey kapıdan içeri girdi. Audrey terden sıılsıklam olmuş, yüzü pancar gibi kızarmıştı. Eve koşarak geldiği belliydi. Shirley annesine bakınca yeniden gözyaşlarına boğuldu. Audrey hemen yanına geldi ve küçük kızını kollarına aldı. Yarılmış bir dudak, Tony Fisher'ın yapabileceği diğer şeyleri düşününce hiçbir şeydi.

Audrey, Greg'e baktı. "Araba işini ablan için hallet. Hemen. Şimdi!"

Greg, Arch ve Kaçık, Audrey Shirley'yi salona götürüp, koltuğa oturturken sessizce evden çıktı.

"Senin Fisher kardeşlerle ne işin olur, canım?" diye sordu Audrey, sakın ama ciddi bir ses tonuyla. "Onları eskiden beri tanıyorum ve iyi insanlar olmadıklarını biliyorum. Hiç iyi değiller." Shirley başını sallayıp annesine biraz daha sokuldu ve gözlerini kapatıp, parmaklarıyla yarılmış dudağına dokundu. "Ben senin annenim Shirley.

Lütfen, bana her şeyi anlat. Bana neler olduğunu söylemezsen, sana yardımcı olamam.”

Shirley derin bir nefes aldı ve yutkundu. “Benimle birlikte olmak istedi ama ben onu istemedim anne. Onu ittim, öfkelendi ve bana vurdu. Çünkü ona istediğini vermedim.”

Audrey, Shirley’nin güzel, uzun saçlarını okşadı. “Başka bir şeyle ilgili olmadığına emin misin? Çünkü son zamanlarda eve sürekli para getirip duruyordun.”

“Gerçekten her şey anlattığım gibi oldu. Para hakkında sana yalan söylemedim. Parayı, Terry’nin çantalarından birinde buldum.”

Shirley yalan söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ve Audrey, kızı ne zaman yalan söylese, sürekli “gerçekten” sözcüğünü kullandığını bilirdi.

Shirley ayağa kalktı ve lavaboya gitti. Yüzünü soğuk suyla yıkadı, sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve aynada yarılmış dudagina baktı. Shirley aynadaki yansımasına baktığında, gözlerinde daha önce hiç görmediği bir güç gördü. Bu güçlü bakışları daha önce Terry’nin gözlerinde, kendisini korumak için nereye gittiği ve ne yaptığı hakkında yalan söylerken görmüştü. Shirley de şu an aynı şeyi annesi için yapıyordu.

Audrey, Shirley’nin Dolly Rawlins’ten para aldığını ve bir banka arabasına silahlı soygun yapmayı planladığını asla bilemezdi. Shirley bile bu fikre alışamamıştı, her şey ona hâlâ çok saçma geliyordu.

Shirley, Tony Fisher olayını en kısa zamanda Dolly’ye anlatması gerektiğini biliyordu. Çünkü Tony ondan istediğini alamadıysa, sıradaki hedefi diğerleri olabilirdi.

Linda'dan işe normalden daha erken gelmesi istenmişti çünkü önceki gece geç kalmıştı. Charlie onu patronlarına gammazlamış olmalıydı, patronun Linda'nın geç kaldığını öğrenmesinin başka yolu yoktu. Linda, her ikisine de lanet olası işlerini başlarına çalmalarını söylemeyi deli gibi isterdi.

Linda iş yerine vardığında, Charlie, Spor Kulübü'ne çıkan ara sokağın biraz ötesine park etmiş polis arabaları ile ambulansa bakarak giriş kapısının önünde dolanıp duruyordu.

"Keşke az önce burada olsaydın," dedi Charlie heyecanla, gözlerini ilerideki kargaşadan bir an olsun ayıramıyordu.

"Zaten erken geldim, lanet olası."

"Hayır, hayır, işe erken gelseydin demedim. Olan biteni kaçırdın demek istiyorum. Polis arabaları falan, tüm o arbededen bahsediyorum." Charlie 'arbede' terimini televizyonda duymuştu ve ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Başkalarının dertlerine kafamı yoramam, Charlie," dedi Linda, bilet gişesine giderken.

"Peki ya Tony Fisher söz konusuysa?" Linda arkasını döndü ve Charlie'nin endişe dolu yüzüne baktı. "Buraya geldi ve seni sordu."

"Ne zaman?" dedi Linda. Tony Fisher'ın buraya gelip, kendisini sorması çok normal bir şeymiş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Dün, sen gittikten sonra."

Linda, Charlie'ye doğru yürüdü. Charlie dikkatini yenden ilerideki karmaşaya vermişti. Linda, ses tonunu normalleştirmeye çalışarak, "Ne dedi?" diye sordu.

"Seni sorduğunu söylemiştim."

"Peki, sen ne dedin?"

"Sence? Burada değil dedim, çünkü burada değildin." Linda, ne yapması gerektiğini düşünürken, bir süre sessiz kaldı. "Burada olsan da yok derdim. Lanet olası Tony Fisher'dan bahsediyoruz, Linda! Neler oluyor?"

"Benden hoşlanıyor Charlie. Onu suçlayamayız değil mi?" Linda, Charlie'ye başka bir soru sorma fırsatı vermeden ondan uzaklaştı.

Gişeye girip oturdu, paraları poşetlere koymak için sayıyormuş gibi yapmaya çalıştı ama akli kesinlikle orada değildi. Yaptığı tek şey paraları üst üste yığmaktı. Bu yıllarda ne kadar para olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Charlie yanına gelip, sokağın ilerisinde neler olduğuna bakmak için oraya gideceğini söylediğinde, Linda'nın ödü patladı ve bütün paraları yere döktü.

On dakika geçmesine karşın Charlie geri dönmemişti; Linda onun bira almaya gittiğini düşündü. Sonra aniden, hızla kendine doğru koşan Charlie'yi gördü. Daha önce onu koşarken hiç görmemişti, bacağı sakatlandıktan sonra hiç. Şimdiyse maraton koşucusu gibiydi ve yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Boxer... Boxer Davis!" dedi Charlie, yüzünü biletişinin camına dayayarak. Nefes nefese kalmıştı. "Birileri onu fena haklamış. Çok kötü durumda. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Duvarlarda bile kan var. Her yerde kan var. Onu spor kulübünün arkasındaki ara sokakta, çöplerin altında yere serilmiş halde bulmuşlar. Ambulans-taki görevlinin telsize, Boxer'ın bütün gece orada öylece kalmış olabileceğini söylediğini duydum." Charlie, nefesini yeniden düzene sokmaya çalışırken, yüzünü dayadığı cam her solukta buğulanıyordu.

Linda yalnızca bakakalmıştı. Az önce duyduklarını

yeni yeni idrak ederken, bedeni kaskatı kesildi. Yüzünün kireç gibi olduğunu hissedebiliyordu. "Boxer mı? Emin misin?" Linda, bir kez daha sormasının gereksiz olduğunu fark etti. Charlie'nin dedikodularla arasının ne kadar iyi olduğunu biliyordu.

"Elbette eminim," dedi Charlie, Linda'ya bakarak. "Dün gece onu elinde balık ve patates kızartmasıyla yolda gördüm. Gerçekten iyi görünüyordu, mükemmel bir takım elbise giymişti. Ben de eski işlerine geri döndü diye düşündüm." Charlie'nin yüzünde ani bir endişe belirdi.

"Ne?" diye fısıldadı Linda. Aslında cevabı duymak istemiyordu. "Sonra ne oldu, Charlie?"

"Bana seni sordu."

"Ne? Neyi sordu?"

"Önemli bir şey değil. Seni gördü ve bana senin Joe Pirelli'nin dul eşi olup olmadığını sordu."

Linda tek bir kelime bile etmeden bilet gişesinden çıktı ve çıkış kapısına yöneldi. Meraklı bakışlarla neler olup bittiğini izleyen kalabalığın arasına katıldı ve kaldırıma park etmiş ambulansa doğru baktı. Etrafındaki insanlar kendi aralarında konuşuyordu. Ölü adam belki de bir pezevenk veya torbacıydı. Belki yanlış bir kadına laf atmıştı ya da tek suçu yanlış zamanda yanlış sokaktan geçmekti. Hepsi dedikodulardan ibaretti. Kalabalıktaki herkes, gerçeği bilmek için can atıyordu.

Charlie, Linda'nın arkasında bitiverdi. "Neden Boxer Davis ve Tony Fisher aynı gün seni sordu?" diye sordu. "İkisini bir arada yürütmüyorsun değil mi?"

"İkisini mi? Onları tanıyormuş gibi davranmaktan vazgeç," diye çıkıştı Linda. Charlie'ye çok kaba davranmıştı, ama o an birilerine çıkışmak istemişti ve en yakınındaki kişi Charlie'ydi. "Ben işe dönüyorum. Sen de başkalarının

başarısızlıklarından kendine eğlence yaratarak burada öylece durabilirsin. Sonuçta Boxer orada boylu boyunca, ölü bir balık gibi yatarken, buna en çok üzülen kişi olacak halin yok, değil mi Charlie?"

"Ölmemiş," diye mırıldandı Charlie, Linda hızla arkasını dönüp giderken. Linda birden duraksadı ve yeniden Charlie'ye baktı.

"Ne?"

"Ölmemiş. Ölü bir balık gibi görünüyor ama ölmemiş."

Bilet gişesine geri dönen Linda'nın midesi bulandı. Hiç yoktan iş yerine gelip kendisini soran Tony Fisher bir yana, Boxer'ın da aynı gece kendisi hakkında sorular sorması ona fazla gelmişti. Boxer'ın şu an, farelerin cirit attığı o sokakta ölümle cebelleştiğinin farkındaydı. Linda fazlasıyla korkmuştu. Yanında konuşabileceği ve onu anlayabilecek kimse yoktu. Tek yapmak istediği, gidip Dolly, Shirley ve Bella'yı uyarmaktı. Ama nasıl? Linda'nın tüm bu olanların ne anlama geldiği hakkında pek bir fikri yoktu ve hayatı boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Neredeyse bir saat boyunca oturup, olanları düşündü. Aklına gelen tek şey Bella'yla konuşmak oldu; Bella ne yapılması gerektiğini bilirdi. Linda sonunda kendini toparlayabildi ve Charlie'ye seslendi. "Beni biraz idare eder misin Charlie?" Ceketini çabucak kollarına geçirip giydi.

"Hayır! Gidemezsin! Vardiyen daha yeni başladı!" diye bağırdı Charlie, Linda yanından geçip giderken.

Linda durdu. Charlie'ye detaylı olarak açıklama yapmak gibi bir niyeti yoktu ama kendisini idare etmesi için onu ikna etmesi gerekiyordu. Dolly en başından beri her şey normalmiş gibi davranmalarını ve dikkat çekmemelerini söylüyordu. Linda'nın aklında binbir tilki geziniyor-

du. Charlie'yi kendi tarafına çekmeliydi. "Pislik yapma Charlie. Biz birbirimizi hep idare ederiz."

"Hayır, etmeyiz," dedi Charlie. "Seni hep idare eden benim. Benim böyle bir şeye ihtiyacım olmuyor çünkü her zaman işimin başındayım," dedi Charlie. Hoşlandığı kız tarafından reddedilmiş kalbi kırık bir ergeni andırıyordu.

"Dinle... Gerçekten gitmem gerek," dedi Linda. "Sana nedenini açıklayamam. Ama bunu telafi edebilirim. Yemin ederim ki edebilirim." Gülümsemeye çalıştı.

Bu Charlie'yi kandırmak için yeterli değildi. "Eğer gidersen, seni rapor ederim. Sen de kovulursun."

"Neden böyle davranıyorsun?" diye bağırdı Linda.

"Çünkü yerde iki seksen uzanan herifi saymazsak, görünüşe göre gecenin en canı sıkkın adamı benim! Ve canı sıkkın adamlar, iş arkadaşları onlara bir pislik gibi davrandığında, her canı sıkkın adamın yaptığı gibi onları gam-mazlarlar."

"Biliyor musun Charlie... Senin de işin de canı cehenneme!" diye bağırdı Linda. "Gidiyorum ben!"

Linda kendini sokağa attığında Charlie onun arkasından baktı, hemen sonra kapıları kapanan ambulansı gördü. Ambulans, siren sesine karşın yol vermeye üşeniyormuş gibi görünen kalabalığı yarararak oradan uzaklaştı.

Bella striptiz kulübünün sahnesinden indiğinde, Linda kireç gibi beyaz bir yüzle, soyunma odasına doğru yürüyordu. Bella odaya girer girmez Linda konuşmaya başladı. "Boxer'ı ölesiye dövmüşler. Çalıştığım yere gelip beni sormuş. Tony Fisher da sormuş..."

Linda'nın tahmin ettiği gibi, Bella hemen kontrolü ele

aldı. "Sakin ol, Linda. Sana yetişemiyorum. Sakin ol ve her şeyi başından anlat."

Linda derin bir nefes aldı ve yeniden anlatmaya başladı. Bella tüm olan bitenden haberdar olunca Linda, "Boxer, Dolly'nin ona Harry'nin hâlâ hayatta olduğunu söylemesi-nin bedelini ödüyor olmalı. Sence de öyle değil mi?" diye ekledi.

"Her şey kontrolden çıkıyor gibi görünüyor. Ayrıca Fisher kardeşler de korkmuşa benziyor."

"Korkmuşlar mı? Hadi ama Bella! Altıma etmek üzerim! Dolly'nin bu soruna bir çözüm bulması gerek. Eğer Tony Boxer'ı bu hale getirebiliyorsa, bize neler yapabileceğini bir düşün."

"Tony olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Bella, ikisi adına da mantıklı konuşmaya çalışıyordu. Linda, Boxer'ı bu hale Tony'nin getirdiği kanısına varmıştı çünkü ikisi de aynı gece oradaydı. Ayrıca ikisi de Linda'yı sormuştu ki bu da endişe etmeleri gereken bir konuydu. Bella, yüzündeki teri silip, giyinirken düşündü. "Manastırı arayıp, Dolly'ye en kısa zamanda benimle burada buluşması için bir mesaj bırakacağım. Bu akşam yalnız mı kalacaksın?" Linda'nın yüzüne yayılan çarpık gülümseme, Bella'ya arkadaşının o gece yalnız olmayacağını belli ediyordu. "Onu ara ve seni buradan almasını söyle. Shirley'nin iyi olduğundan emin miyiz?"

Linda'nın yüzündeki gülümseme, aniden kayboldu. Tony'nin Shirley'ye de zarar vermiş olabileceğini düşünmemişti bile.

"Arkadaşını ara," dedi Bella. "Ben de Shirley ve Dolly'yi ararım. Merak etme, olumlu düşün. Her şey yoluna girecek."

Dolly, mahvolmuş koltuğunda otururken brendisini yudumluyor ve bankaya gittiğinde aldığı notlara bakıyordu. Önündeki masada üç adet para zarfı vardı ve Wolf her zamanki gibi kalçasının dibine kurulmuştu. Harry'nin defterlerinde, Bill Grant ile ilgili hiçbir şey görememişti; William adma ve BG gibi bir kısaltmaya bile rastlamamıştı. Dolly'nin aklmdan, depoda kendisiyle konuşan adamın ismi hakkında yalan söylemiş olabileceği geçti. Boxer'a sormak zorundaydı. Eğer bir şey biliyorsa, bir şekilde ona söyletirdi.

Telefon çaldı ve Dolly ayağa fırladı. Kimse onu gecenin bu geç saatlerinde aramazdı. Arayan manastırdan Rahibe Amelia'ydı.

"Bayan O'Reilly'den size bir mesajım var," dedi rahibe. "Ortak bir arkadaşınızla ilgili; Bay Fisher. Bayan O'Reilly, acilen iş yerine gitmeniz gerektiğini söylüyor." Rahibe, aracı olarak kullanılmaya pek şaşırmamış gibi duruyordu.

Dolly, Amelia'ya teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı. Sakin ve kontrollü kalmaya çalışıyordu. brendisini bir dikişte içti ve perdelerin arasından dışarı baktı. Polis arabasının genellikle park ettiği yer boştu. Sokağın yukarı ve aşağı kısımlarını kolaçan etti ama park edilmiş arabaların arasında, sokakta yaşayanlara ait olmayan bir araba göremedi. Polisler taktik değiştirmişse de, takip edilmediğinden emin olmak için dolambaçlı yollardan gitme numarasını devam ettirmeye karar verdi.

Bella'nın çalıştığı kulüp karanlık ve eskiydi. Ayrıca bira, sigara ve terli erkek kokuyordu. Kimse Dolly'nin içeri girdiğini fark etmemişti çünkü tüm gözler sahnede idi.

Dolly arka tarafta durarak, yirmili yaşlarının başındaki bir kızm gösterisini izledi ve birbirlerine, kızla neler yapmak istediklerini anlatan erkekleri dinledi. Onları duymak Dolly'yi sinirlendiriyordu ama daha kötüsü sarhoş olmalarıydı. Kız sutyenini çıkarmaya ve on santimlik topuklularla dik durmaya çalışırken, ona bir parça etten başka bir şey değilmiş gibi bağıyorlardı. Şarkısı sona erdiğinde, sahneyi kahkahalara ve uçan şişelere bıraktı.

Dolly sahneye doğru gitmeye çalışırken, ayakkabıları biranın ıslattığı halıya yapıştı; içerideki adamlar, Dolly'nin sahneyi daha iyi görmeye çalışan bir müşteri olduğunu düşünerek geçmesine izin vermeyebilirlerdi. Kollarıyla çantasını sıkıca sardı ve mümkün olduğunca görünmez olmaya çalıştı; mola verilmesini beklemek zorundaydı. Bu adamlara dokunma ya da onların kendisine dokunması fikrinden iğrendi; bazılarının elleri çoktan pantolonlarının içine girmişti.

Bir sonraki şarkı başladığında, erkek müşterilerin neredeyse hepsi, tamamen sessizleşmeden önce yüksek sesle tezahürat yaptı. Dolly, hemen önündeki kalabalığın omuzlarının üzerinden bakmak için kendini zorladı ve sonunda sahneyi görebileceği bir yer buldu. Bella çoktan podyumda ilerlemeye başlamıştı, yağlanmış vücudu parlıyor ve bir panter edasıyla salmıyordu. Siyah deri mini etek, siyah deri sutyen ile siyah deriden diz üstü çizmeler giymişti ve başının üzerinde kıvrarak tuttuğu siyah deri bir kırbaç vardı. Müzikle uyumlu bir şekilde salınırken kendisini izleyen adamlara mağrurca bakıyor, gözleri vahşi ve güç dolu bir ifadeyle parlıyordu. Her birinin gözlerinin içine bakıyordu. Onu izleyen herkes, tamamen onun büyüü altında idi.

Dolly de seyircilerin geri kalanı kadar büyülenmişti,

ama tamamen farklı bir nedenle. *O çok güçlü,* diye geçirdi aklından. Bella'da kendisine benzeyen bir şey gördü: Boxer Davis gibi insanlar üzerinde kontrol sağlamasına olanak veren, gizli ve neredeyse erkeksi bir güç. Ama Bella'daki bunun ötesiydi. Dolly çevresine şöyle bir baktı ve adamların konuşmadığını, etrafa bakmadığını veya gülüp şakalaşmadığını gördü; küçümseyici yorumlar yapmıyor, dalga geçmiyor, hakaret etmiyorlardı. Büyülenmişlerdi. Dolly, o anda, Bella'nın dördüncü üye olmak için tam olarak doğru kişi olduğunu anlamıştı. Erkeklerin Bella'yı çıplak hayal ettikleri gibi, Dolly de onun tulum ve kar maskesi giydiğini, kırbaç yerine av tüfeği tuttuğunu hayal etti. Kendi kendine gülümsedi. *O güvenlik görevlileri altına edecek,* diye düşündü.

Bella'nın gösterisi devam ederken, sutyenini ve mini eteğini çıkarıp, üzerinde deri tangasından başka bir şey kalmayınca Dolly oldukça şaşırdı. Bella çizmelerini çıkarmamıştı. Kasıklarını ön sıraya sergileyerek bacaklarını iki yana açtı. O anda büyük bir uğultu koptu, adamlar sahneye vurmaya, ıslık çalmaya ve alkışlamaya başlamıştı. Bella dudaklarını yalayarak ve ağzını büküp hurlayarak başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirince, tezahüratlar daha da yükseldi. Dolly sersemlemiş halde el çantasını sıkıca kavradı. Bella neredeyse sıkılmış ve ilgisini yitirmiş gibiydi ama kontrolü hâlâ elinde tutuyordu. İçerideki her erkeğin, Bella'nın parlak ve mükemmel bedeni karşısında ağzı sulansa da, Bella sanki hiçbir şey veya hiç kimse ona dokunamazmış gibi bir tavır içindeydi. *Bir-iki aya kadar,* diye söz verdi Dolly sessizce, *bir daha asla bunu yapmak zorunda kalmayacaksın.*

Bella'nın gösterisi bittiğinde müşterilerin çoğu bara yöneldi ve Dolly sahneye doğru ilerlemek için bir fırsat ya-

kaladı. Bella çıkardığı kıyafetlerini toparlarken, travestinin biri sahneye çıktı büyük bir alkış ve ısıklık tufanıyla karşılandı.

“Bella!” diye seslendi Dolly, şamatarın tam ortasındaydı.

Bella’nın belden yukarısı hâlâ çıplaktı. Dolly’nin önünde durup ellerini kalçalarına koydu. “Büyük bir sorumuz var,” dedi. “Tony Fisher bize savaş açtı. Dün gece iş yerine gidip Linda’yı sormuş. Tanrı’ya şükür ki Linda o sırada orada değilmiş. Şimdi evde ve yanında ona göz kulak olabilecek biri var. İyi olup olmadığını öğrenmek için Shirley’ye ulaşmaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Bir de şu Boxer olayı var. Sence Fisher kardeşlerle bağlantılı mı?”

Dolly’nin nereden başlayacağına dair bir fikri yoktu. Bu sebeple duyduğu en son cümleden başlamaya karar verdi. “Boxer’a ne olmuş?”

Bella, sutyenini takarken bir an duraksadı. “Duymuşsundur sanmıştım. Boxer dün gece spor kulübünün dışındaki ara sokakta bulunmuş. Görünüşe göre onu ölesiye dövmüşler, bir de arabayla ezmişler. Dolly... Linda, onun durumunun çok kötü olduğunu söyledi.”

Tam o sırada sarhoşun teki arkasından Dolly’ye çarpıtı. Dolly adama döndü ve onu öyle sert itti ki adam yere düştü. Dolly, yeniden Bella’ya döndü. “Boxer’m şehirden uzaklaşmış olması gerekiyordu,” dedi. “Ona para verdim ve nerede kalacağını da söyledim. Her şeyle ben ilgilenmem ki! Başına gelenlerin sorumlusu ben değilim.”

Bella, Dolly’ye baktı. “Dolly, sorumlusu sensin demedim... Ama mademki lafı açıldı, Boxer’a eski kocanın kıyafetlerini giydirip, para veren ve ağzını sıkı tutamadığını

bile bile Harry'nin hâlâ hayatta olduğunu söyleyen sensin." Deri iç çamaşırıyla bile, Bella dişli bir rakipti.

Dolly, Bella'nun eleştirilerine kulak asmak yerine, "Linda'ya kim göz kulak oluyor?" diye sordu.

"Söylemedi. Ben de sormadım. Ama en azından yalnız değil. Shirley hakkındaysa en ufak bir fikrim yok çünkü telefonlarıma cevap vermedi."

"Ben Shirley'ye ulaşmaya çalışacağım. Sen kendi başının çaresine bakabilir misin?" Dolly ağzından çıkan son sözlerin ne kadar gereksiz olduğunun farkındaydı. Bella, cevap bile vermeye tenezzül etmedi.

"Shirley'nin yarın anlaştığımız saatte buluşmaya geleceğinden eminim," dedi Bella. "Ona Tony ve Boxer olaylarını o zaman da anlatabiliriz. Ama bu konular hakkında konuşmamız gerek Dolly." Birden ciddileşti. "Olanlar hiçbirimizin hoşuna gitmiyor ve birimizin başına kötü bir şeyler gelmeden önce buna bir çözüm bulmalıyız."

Dolly, Bella'nın açık sözlü oluşunu seviyordu. "Bak Bella. Boxer'a olanları veya Tony Fisher'ın etrafta dolanıp durmasını önemsizmiş gibi göstermeye çalışmıyorum. İnan ya da inanma, benim için en önemli şey sizlerin güvenliği. Hepinizin. Bu konuda konuşacağız ama Linda ve Shirley'nin iyiliği için tüm detaylara girmemeliyiz. Onlar bizim gibi değiller. Yarm yapmamız gereken şeylere odaklanmalı ve Fisher kardeşlerin veya yanlış kişiye efelenmiş olması muhtemel bir eski ayyaşın dikkatimizi dağıtmasına izin vermemeliyiz."

"Son dediğine sen bile inanmıyorsun, Dolly Rawlins," dedi Bella. "Diğerleri de inanmayacak." Bunu söylerken yüzünde bir gülümseme vardı.

Dolly kulüpten çıkarken, kalbi küt küt atıyordu. Bir an önce temiz havaya kavuşmak için bira kokan adamların arasında sıyrılarak geçti. Dışarı çıktığında, bir duvara yaslandı ve sakinleşmeye çalıştı.

Sakin olmalıydı. Her şeyi kontrol altında tutmalıydı.

Bella, Boxer konusunda haklıydı. Boxer'ın dayak yemesine ona Harry'nin hâlâ hayatta olmasıyla ilgili söylediği yalanların sebep olmuş olabileceğini biliyordu. Bunun kendi hatası olduğunu biliyordu.

Dolly, Boxer'a üzülse de, bu konuyu çok da umursamadı. Ona bir şans vermişti. Dolly kalpsiz biri değildi ama mantıklı kadındı. Ama Boxer, dul arkadaşları veya birlikte yapacakları iş kadar önemli değildi Dolly için. Yine de Dolly, eve gidince Boxer Davis için dua edeceğine dair kendi kendine söz verdi.

16. BÖLÜM

Resnick, yoğun bakım ünitesinin dışındaki koridorda, sigara içilmez yazan bir tabelanın altında oturmuş sigara içiyordu. Bekleme odasından kül tablası bile getirmişti. Bekleme odasında uzun süre durmamıştı çünkü etrafında çaresiz insanların olmasma dayanamıyordu. Cevaplara ihtiyacı vardı ve boş koridorun sessizliği ona düşünmek için zaman veriyordu.

Resnick, gecenin erken saatlerinde Boxer'ın dairesine gitmiş, ev sahibesi ona Boxer'ın bir gece önce bir adamla dışarı çıkıp, bir daha gelmediğini söylemişti. Adamı tam olarak tarif edememiş veya aslında konuya dâhil olmak istememişti. "Hiçbir sorun istemiyorum," deyip duruyordu.

Resnick, Boxer'ın dövülmüş ve bilincini kaybetmiş bir halde Soho sokağında bulunduğunu söyleyen bir telefon aldığı anda, nihayetinde mükemmel bir gün geçirdiğini düşünüyordu. Suç mahalline gitmek yerine, Fuller'ı da yanında sürükleyip, Boxer'ın ev sahibesinden bir şeyler çıkıp çıkmayacağını görmek için yeniden oraya gitti.

Eve vardıklarında ön kapının kırık olduğunu gördüler. Fran, kıyıya vurmuş bir balina gibi yerde dümdüz yatıyordu. Yüzü dayaktan mosmor olmuştu ve burnu kanıyordu, ayrıca alındaki derin kesikten de gözlerine doğru kan sızıyordu.

"Yeter! Lütfen yeter!" diye çığlık attı, Resnick ile Fuller odaya girerken. "Boxer'ın nerede olduğunu bilmiyorum, yemin ederim ki bilmiyorum. Lütfen bana daha fazla zarar

vermeyin." Resnick'in yüzüne bakıp güvende olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı.

"Sorun yok," dedi Resnick, ona doğru eğilerek. "Biz polisiz. Daha önce de gelmiştim, hatırladınız mı? Artık güvendesiniz. Ambulans yolda."

Fran, Resnick'i hatırladı ve hemen sakinleşti, ama onu ölesiye döven adamın yüzünü gördüğünü kesinlikle reddediyordu. Resnick, Boxer'ın ölümle pençelediğini Fran'a söylemedi. Yalnızca iyi olacağını söyleyip durdu. Fran biraz daha sakinleşince, Resnick ondan daha fazla bilgi almaya çalıştı.

"Seni döven adamla Boxer'm dün akşam dışarı çıktığı adam aynı kişi mi?"

"Bilmiyorum," diye inledi Fran. "Çok korkuyorum."

Hiç kimsenin, kendisini döven piç kurusunun yüzünü görmeden böylesine dayak yemesi mümkün değildi. Onu döven adamla aralarında yalnızca birkaç santim olmalıydı. Ama Fran onlara hiçbir şey anlatmayacaktı.

Resnick ve Fuller, ambulansı beklerken Boxer'm pislik içindeki evini incelediler. Tek kişilik yatak ters çevrilmiş, odadaki her bir mobilya paramparça edilmişti. Bavulunun içindeki her şey kirli halıların üzerine dökülmüştü, ama bavulun içinde hâlâ birkaç tane çorap duruyordu: Boxer'm bir yere gitmek için hazırlandığı belliydi. Odanın dört bir yanında para banknotları vardı. Boxer'm bu kadar parası olması normal değildi. Resnick, Yeşil Diş'ten duyduğu söylentileri düşündü. Boxer'm son zamanlarda havalandığı konusunda doğru söylüyorsa, acaba Harry Rawlins'in hayatta olduğu konusunda da haklı olabilir miydi?

Ambulans geldiğinde Resnick'e Boxer'ın hâlâ hayatta olduğu, ama ölüm kalım savaşı verdiği söylendi. Fuller'ın

yüzündeki sıkkın ifadeyi görmezden gelen Resnick, ona doğrudan hastaneye gitmesini emretti.

Resnick, koşarak yoğun bakım ünitesine gitti. Burada görevli doktor, ona Boxer Davis'in tüm tıbbi müdahalelere tepkisiz kaldığını söyledi. Artık herkes Boxer'ın yalnızca dövülmediğini, birinin ona arabayla çarpıp kaçtığını biliyordu. Boxer'ın iç organları korkunç bir şekilde hasar görmüş, vücudundaki her bir kemik kırılmıştı. Kimse hayata tutunmasını beklemiyordu ki eğer hayatta kalsa bile, bir daha asla yürüyemeyecekti.

"Dinle doktor, bu sıradan bir vur-kaç olayı değildi," dedi Resnick. "İkimiz de bir arabanın ona birden fazla kez çarpıp kaçtığını biliyoruz. Bu çok önemli bir olay. Onunla konuşmam lazım."

Doktor omuz silkti. "Bakalım o kadar şanslı mısınız."

"Şansım artık dönmeli. Belki de o gün, bu gündür," diye homurdandı Resnick.

Saatler geçmesine karşın, yoğun bakım ünitesinin koridoru hâlâ boştu. Boxer'ın uyanmayacağını bilmesine karşın, Resnick bir türlü gidemiyordu. Boxer Davis nefes aldığı sürece, orada kalacaktı. Boxer her şeyin anahtarıydı, Resnick bundan emindi. Kafasında binbir soru dönüyordu. Boxer neden Londra'dan gidiyordu? Korkuyor muydu? Ya da başka biri korkmuştu ve şehirden gitmesi için ona para mı vermişti? Boxer önceki gece evden kendi isteğiyle, kiminle çıkmıştı? Gayet net olan bir şey vardı: Fran'ı döven kişi, birinin Boxer'ı öldürmeye çalıştığını bilmiyordu, bu yüzden Boxer'la birlikte evden çıkan kişiyle, Fran'ı döven kişi aynı olamazdı. İki ayrı şüpheli vardı. İkisi de bir sebeple Boxer'ın peşinde olan iki kişi. Peki, sebebi neydi?

Resnick yeniden Yeşil Diş'le yaptığı konuşmayı düşündü. Yeşil Diş, Boxer'ın etrafta para dağıttığını ve Harry

Rawlins'in kıyafetleriyle hava atıp durduğunu söylemişti. Ayrıca, defterlerin en çok parayı veren kişiye gideceğine dair söylentiler olduğunu ima etmişti. Resnick hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı. Her şeyi öğrenmeye çok yaklaştığını hissediyordu, ama bir kez daha, bu davanın tamamını çözebilecek bir kişiyi kaybetmek üzereydi. İlk olarak Len Gulliver gerçekleri anlatamadan ölmüştü ve şimdi Boxer Davis'e de aynı olmak üzereydi. Rawlins'in hâlâ hayatta olması imkânsız olmalıydı. Bunu düşünmek bile Resnick'in sinirlerini zıplatıyordu. Yine de, doktorlar onun fişini çekip yatağını bir başkasına vermeye karar vermeden önce, bu önemli bilgiyi beyni pestile dönmüş Boxer'dan almalıydı.

Bir paket sigara ve sekiz fincan kahveden sonra, Resnick hâlâ sandalyesinde oturuyordu. Şapkasını gözlerinin üstüne düşürmüştü. Doktor onu omzundan nazikçe dürterek uyandırdığında, saat sabahın altısıydı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Yüzündeki ifadeden Boxer'ın öldüğü anlaşılıyordu.

Resnick, başını öne eğdi. Omuzları iyice düştü. Kahve bardaklarını, izmarit kalıntılarını ve hastanenin bayıltıcı kokusunu arkada bırakarak yürümeye başladı. Doktor, Resnick'in gidişini izledi. Bu adamın, saatlerce hiçbir şey yemeden sadece sigara ve kahveyle nasıl hâlâ ayakta durabildiğine şaşırıyordu. Resnick'in bir an önce eve gidip, rahatlatıcı bir duş aldıktan sonra iyi bir uyku çekmesini umuyordu ama bunun imkânsız olduğunun farkındaydı.

Karakola döndüğünde, kendini ofisine attı ve her şeyi etraflıca düşünmeye başladı. Dünden kalan domuz etli bayat turtanın yarısını yedikten sonra, kalanı çöpe attı. Yeni

bir paket sigara çıkardı, sigarasını yaktı ve Rawlins'lerin evini gözetleyen ekibin rapor dosyasını açtı. Dünden beri rapor verilmemiş olması onu kızdırdı; ertesi gün geldiklerinde, ekibe iyi bir fırça çekmesi gerekiyordu. Resnick ek-sik evrakların moralini bozmasına izin vermedi. Ekibini, Boxer'ın vur-kaç olayını incelemeleri için devriyeye göndermişti, bu da kimsenin hafta sonu eğlenemeyecek olması demekti. Yaptığının iyi bir şey olmadığını farkındaydı ama kendisi de gerekenden fazla çalışıyordu ve bu nedenle diğerleri hiç umurunda değildi. Eğer kısa süre içinde şefi-ne işe yarar bir şeyler vermezse, bu davadan alınacağını biliyordu, bu da terfi etmek için hiçbir şansı kalmaması demekti. Özellikle Saunders'la olan toplantıyı kaçırdıktan sonra, sunduğu dosya mükemmelin de ötesinde olmalıydı.

Geçirdi. Ağzında hâlâ domuz etli turtanın tadı vardı. Sigarasından derin bir nefes çekti. Elindeki kalemle masaya vururken, dosyada işe yarar tek tanığın Boxer'ın ev sahibi Fran olduğunu düşündü. Ama kadın o kadar korkmuştu ki, Resnick kadının, ona saldıran kişiyi tanımlayabileceğinden bile şüpheliydi. Resnick kadını biraz daha zorlamaya karar verdi. Boxer ölmüştü; bu artık bir cinayet soruşturmasıydı. Korkmak yeterince iyi bir bahane değildi. Hastaneden çıkar çıkmaz kadını emniyete getirecek ve onu dövüp, bu hale sokan adamı teşhis edene dek Harry Rawlins ile Fisher kardeşlerin bilinen her adamını ona gösterecekti.

Resnick bir şişe viski açtı ve masasındaki büyük, kirli ve içinde yeşil küf yüzen bardağı ağzına kadar viskiyle doldurdu. Bardağın içindeki küfü almaya çalışırken, davanın ayrıntılarını tekrar tekrar aklından geçirdi. Silahlı soygundan ve patlayan Ford Escort minibüsten sağ kur-tulan dördüncü adamın kimliğini düşünüp durdu. Sonun-

da, viskisindeki küfü almaktan vazgeçti, daha temiz bir bardak aldı ve tekrar viskiyle doldurdu. Viskisini içerken ayağa kalktı ve ofisinin duvarına yapıştırdığı fotoğraflara baktı; Harry Rawlins'le ilişki kurduğu bilinen herkes vardı bu fotoğraflarda.

"İçinizden biri soygundaki dördüncü adam," diye mırıldandı kendi kendine. "Boxer'ı bu yüzden mi susturdun? Kim olduğunu mu biliyordu?" *Tanrım, ya dördüncü adam Harry Rawlins'in ta kendisiyse?*

Boxer'ın evinde bulunan nakit para, Resnick'in kafasını kurcalıyordu. Boxer herkese yeniden Harry Rawlins'le çalışmaya geri döndüğünü söyleyip durmuştu, ki bu paranın nereden geldiğini açıklardı, ama Boxer'ın evini dar-madağın edip Fran'ı öldüresiye döven adam, niye hiç para almamıştı? Demek ki adamın derdi para değildi; çok daha özel bir şeyin peşindeydi. Yoksa defterlerin Boxer'da olduğunu mu düşünmüştü?

Resnick'in dikkatini çeken bir diğer ayrıntıysa, öldürüldüğü gece Boxer'la dışarı çıkan kişinin, çıkmadan önce bardağını temizlemesi olmuştu. Evde temiz sayılabilecek tek şey o bardaktı. Yani, bu gizemli kişi Boxer'm seve seve bir şeyler içtikten sonra, birlikte şehre gittiği biriydi. "Zeki piçler," diye fısıldadı Resnick. "Kesinlikle bir şeyin peşindedeler." Soygunda ölen üç suçlunun duvarda asılı sabıka fotoğraflarına doğru yürüdü ve şimdiye kadar tanıdığı en zeki piç olan Harry Rawlins'e baktı. "Boxer'ı sen mi öldürdün, Rawlins?"

Resnick, Rawlins'in, Boxer'ın içki içtiği gizemli arkadaşı, ya da şişko Fran'ı çılgınca döven saldırgan veya öldürücü darbeyi vurup kaçan arabanın sürücüsü olabileceğini pek sanmıyordu. Eğer gerçekten hâlâ yaşıyorsa, kendini böyle açık etmezdi. Ama tüm bunları yapması için birileri-

ni tutmuş olabilirdi. Boxer'ın ölümü bir profesyonelin elinden çıkmışa benziyordu ve Rawlins bir sürü kiralık katil tanıyordu.

Masasından üç dart oku alan Resnick, oklardan biriyle nişan aldı ve duvara fırlattı. Ok geri sekti. Attığı ok yeniden kendisine dönerken, Resnick hızla yana çekilmek zorunda kaldı. Oku tekrar eline aldı ve bu sefer daha hızlı fırlattı. Ok Terry Miller'ın fotoğrafının hemen üstüne geldi. Resnick gülümsedi, kendine bir bardak viski daha koydu ve tek dikişte içti.

İşe erken gelen Fuller, Resnick'in ofisindeki ışığı gördü. Etrafta hiç kimseler yokken, çalışarak geçireceği hafta sonunun hesabını sorup onu kızdırmamanın tam zamanıydı. Karısıyla birlikte dışarı çıkmayı planlıyordu ve Resnick zaten mahvolmuş kariyerini düzeltmeye çalışıyor diye bu fırsatı kaçırmaktan nefret ediyordu. Fuller, Resnick'in ofisine yürürken, nefesini kontrol etmeye çalıştı; Resnick'ten hafta sonu için izin isteyerek başlayacaktı.

Fuller kapıyı çaldı ve Resnick, "Girin!" diye bağırdı. Fuller, Resnick'in darmadağın ofisine girdi. Resnick, oturduğu yerden duvardaki üç fotoğrafa bakıyor ve elinde bir okla hedef alıyordu. Vazgeçipoku aniden Fuller'in önüne attı.

"Eğer olumlu bir haber vermeyeceksen, ağzını açayım deme," diye çıkıştı Resnick.

"Hafta sonuyla ilgili konuşacaktım efendim. Planlarım var da."

Resnick, elini Fuller'a doğru uzattı. "Hepimizin planları vardır, Fuller."

"Kırk sekiz saattir çalışıyorum." Fuller kendisine köpek gibi davranılmasından sıkılmıştı.

"Hepimiz çok çalışıyoruz," dedi Resnick. "Ama karşılığını almak üzereyiz."

"Gerçekten mi?" dedi Fuller alaycı bir tavırla. Bu bardağı taşıran son damlaydı.

"Bak Fuller..." dedi Resnick, Fuller'in sesindeki alaycı tonu görmezden gelerek. "Soygunda, Rawlins'le birlikte dört adam vardı, değil mi? Üçünün nerede olduğunu biliyoruz," dedi Rawlins, eliyle Miller ve Pirelli'nin fotoğraflarını göstererek. "Ama dördüncü adamın kimliği hakkında... Dün geceye dek hiçbir fikrimiz yoktu." Resnick konuşurken, bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Boxer'in son zamanlarda etrafta para saçtığına dair dedikodular var. Yeşil Diş, defterlerin onda olduğunu veya onun defterlerin yerini bildiğini düşünüyor. Sonra birden, Boxer sokanın ortasında ölesiye dövülmüş halde bulundu, hem de muhtemelen tanıdığı biri tarafından. Tam bir profesyonel işi! Olayın üzerinden yirmi dört saat geçti ve hâlâ evinde bulunan bardaklarda hiçbir parmak izi bulamadık. Ev sahibesi de konuşamayacak kadar korkmuş durumda. Ama elimizde yalnızca o kadın var, Fuller. Yani yarın ilk iş olarak o kadının buraya gelmesini istiyorum. O kadını kimin bu hale getirdiğini öğrenmeliyiz."

Yüzünde hiçbir bir ifade olmasa da, Resnick, Fuller'm kendisini dinlediğini biliyordu. "Kadını dövenin dördüncü adam olduğunu düşünüyorsun," dedi Fuller yavaşça.

"İşte anlamaya başladın evlat," dedi Resnick, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Sonunda anlamaya başladın." Masanın arkasına geçip oturduktan sonra, eline geçirdiği bir okla hedef aldı ve Harry Rawlins'i alnının tam ortasından vurdu.

Fuller, duvardan yere düşen oka bakarak bir süreliğine öylece durdu. Ardından önce Resnick'e, sonra yine oka baktı. Olasılıkları düşündü. Bu yaşlı şişkonun bir şeyler bulduğu kesindi ama anlattıklarının tamamen doğru olması imkânsızdı.

"Bir şeyler içmek ister misin? Sanırım hak ettik." Bu Resnick'in iyi niyet girişimiydi. Tabii ki biraları gidip onun alacağı anlamına gelmiyordu. O güne dek bira aldığı tek kişi Alice olmuştu ki o da aslında bira değil cin tonik istemişti. Yine de Resnick'i gücendirmemek için birayı içmişti.

Fuller odadan çıkmak için arkasını döndü. "Saat sabahın beşi ... efendim," dedi.

"Evet," diye bağırdı Resnick. "Yorgunluk, kötü bir polis olmanın bahanesi olamaz. Diğerlerine gözlem raporlarını biran önce getirip, dosyayı güncellemelerini söyle."

Fuller iç çekti ve derin bir nefes aldı. "Başmüfettiş Saunders, Rawlins'in evindeki gözetimi kaldırdı." Resnick'in suratı boynundan yukarı doğru kıpkırmızı olurken onu izledi. "Toplantıda sizinle konuşacağı konulardan biri de buydu. Kaçırdığınız toplantıdan bahsediyorum."

"Yeniden başlatın," diye tısladı Resnick. "Beni duydu mu Fuller? Hemen yeniden başlatın!"

Fuller başını salladı. Bu saçma sapan konuyu tartışamayacak kadar yorgundu. Kapıyı kapatıp, Resnick'in ofisinden çıktı.

Resnick odasında tek başına otururken, Fuller'la az önce yaptığı konuşmanın onu nasıl rahatsız ettiğini düşündü. Moralini bozan tek şey bütün gece uyumaması değildi. Boğazının düğümlenmesine sebep olan asıl şey uzun zamandır kimsenin onu bir şeyler içmeye bile davet etmemesiydi. Gazetelere de konu olan uzaklaştırmadan önce, kimse karakolu ona selam vermeden terk etmezdi. Şim-

diyse kimse onu takmıyordu. Herkesin onu görebildiği yeni, cam ofisine taşındıktan sonra her şey daha da kötüye gitmişti. Hem nasıl oluyordu da lanet olası Saunders Resnick'in elindeki bir davada konulan gözetimi kaldırırken, emri altında çalışan polis memurlarından hiçbiri ona haber bile vermiyordu?

Resnick aniden kendini çok yalnız hissetti. Evliliği berbat gidiyordu. Karısı, onunla sevişmemesi bir yana, neredeyse hiç konuşmuyor hatta onu istemiyordu. Aylar boyunca, eve çok geç gelip erken çıktığı için ütü odasında yatmıştı ya da en azından bunu bir bahane olarak kullanıyordu. Aslında, onu sevmeyen bir kadının yanına yatma fikrini kaldıramıyor, ütü odasında saklanmak ona daha kolay geliyordu.

Ofisinin kapısına doğru yavaşça yürürken, yorgunluğu iyice arttı. Son bir kez üç ölü adamın yüzlerine baktı ve tek başına kahvaltı etmek üzere yakınlardaki bir kafeye gitmeye karar verdi.

17. BÖLÜM

Motosikletin tekerleri çakıllı yolda derin izler bırakırken, sürücüsü adeta bütün enerjisini boşaltmanın ve aletin neler yapabileceğini sonuna kadar test etmenin heyecanıyla motoru kaydırarak olduğu yerde döndürüyordu. Motosiklet patinaj yaparak durunca, havaya savrulan kum ve çakıllar tam karşıdaki uçuruma saçıldı.

Uçurumun aşağısındaki kumsal güzeldi. Kilometrelerce alan bomboştu, tıpkı doktorun istediği gibi. Bella kaskını çıkardı ve manzaraya hayranlıkla bakarak, Kirli Kafa'nın motoruna oturdu. Kirli Kafa, kısa süre önce uyuşturucudan altı ay yemiş ve Bella'dan, paslanmasın diye motoru arada sırada kullanmasını istemişti. Bunu yalnızca iki-üç haftada bir yapmasını söylemişti ama gel gör ki... Motor bir harikaydı ve Kirli Kafa'nın borçları vardı, bu nedenle Bella o daha hapisten çıkmadan motoruna el konulacağını biliyordu. İcra memurları gelmeden, motorun tadını çıkarmalıydı.

Siyah, deri motorcu takımını giyen Bella, sabahın erken saatlerinde yollar boşken motora atlamış ve yola çıkmıştı. Yıllardır motosiklet kullanmasına karşın, ilk kez tek başmaydı. Oldukça coşkuluydu, şehrin yollarında yarış oyunlarındaki gibi hızla ilerliyordu.

Birling Gap'a ilk varan Bella oldu. Kumsal bomboştu. Motoru bir kenara çekti ve koyun ucuna doğru yürüdü. Deniz çekiliyordu. Bella gülümsedi; Dolly gelgitin de icabına bakardı. Dolly her şeyi düşünmüştü. Bella küçük, ahşap basamakların yerleştirildiği yoldan aşağıdaki kumsala

doğru ilerledi. Birkaç eski tekne yan yatmış çürümekteydi ve yaklaşık yirmi metre ileride, tekerlekleri olmayan, koltukları yırtılmış ve yosun tutmuş bir Morris Minor paslanmaktaydı. Bella, yine gülümsedi, bu defa piknik yapmak için kumsala gelen ama deniz yükseldiğinde zor durumda kalacak olan aptal turistleri düşünüyordu. Az önce onun kumsala indiği yoldan yukarı çıkmak zorunda kalacaklardı. Oradaki çocuklar yalnızca otuz dakikada bir arabayı soyup soğana çevirebilirlerdi.

Temiz havayı içine çekerek, kumsal boyunca yürüdü ve uygulama yapacakları alanı inceledi. Linda'nın henüz gelmemesine sevinmişti, böylece onun seks hayatına veya Tony Fisher'a ya da Dolly'nin onları sürekli azarladığına dair kafa ütülemeleri olmadan odaklanıp, alanı hazırlayabilecekti. Sırtlarında para çantalarıyla yapacakları kaçışın talimi için, dalgaların kıyıya sürüklediği odunları toplamaya başladı. Bella dikkati dağılmadan, her şeyi olması gerektiği gibi yapmak istiyordu.

Linda gelene kadar, banka arabasından kaçış arabasına kadar olan yolu kum üzerinde işaretlemişti. Linda'nın Capri'si keskin bir fren yapınca Bella başını kaldırıp çakıllı yola baktı, araç patinaj yaparak durduğunda çakıllar oraya buraya fırlamıştı. Bagajdan çıkardığı torbalar ve örtülerle aşağı inen Linda'ya el salladı.

Linda kumsala vardığında elindekileri yere bıraktı. Çoktan mızızlanmaya başlamıştı. "Burayı neden seçti hiç bilmiyorum! Kafayı yemiş olmalı. Burada soygunu nasıl çalışacağız."

Temiz hava, Linda'nın solgun yüzüne biraz renk getirmişti ve koyu renk kıvrıcık saçlarını uçuşturuyordu. Linda'nın kemerli burnu, çıkık elmacık kemikleri ve deli dolu bakışlarıyla tuhaf bir yüzü vardı. Gösterişsiz bir güzelliğe

sahipti. *Çenesini kapalı tutmayı öğrense*, diye düşündü Bella, *oldukça güzel bir kadın*.

"Dolly'le konuştum," dedi Bella, Linda'nın şikâyetlerini duymazdan gelerek. "Tony Fisher ve Boxer Davis olaylarını öğrendi. Bugün, soygun provasına girişmeden önce ilk olarak bu konuyu konuşmamız gerektiğini söyledim."

"Shirley'den haber var mı?" diye sordu Linda. Oldukça endişeli görünüyordu.

"Ben kulüpteki vardiyamı bitirdiğimde, Dolly o işi üstlendi. Shirley'ye bir şey olmayacak." Bella'nın bu şekilde güven vermesi, Linda'nın tam da ihtiyacı olan şeydi. Önceki gece o kadar endişeliydi ki Carlos'a hiç odaklanamamıştı ve öylesine sevişmişlerdi. Carlos oldukça anlayışlı davranmış ve onu kucaklamıştı. Zavallı Boxer'm ölesiye dövülmesi çok kötüydü ama en azından onun hakkmda endişelenmelerine artık gerek kalmamıştı. Tony Fisher ise hâlâ büyük bir sorundu.

"Hey, aklıma bir şey geldi!" birden bire keyiflenen Linda, arabasmm bagajından çıkarıp getirdiği poşetlere doğru koştu. Bella'nın yanına sırt çantaları, üç yastık kılıfı, kale biçimli iki plastik kova ve iki kürekle döndü. "Düşündüm de, ihtiyacımız olan şey burada varken neden depodaki tuğlaları taşıyalım ki?" Linda yastık kılıfını kumla doldurdu ve sırt çantasına koydu. "Yalnızca güzel bir yüzden ibaret değilim, değil mi Bel?" Linda örtülerden birini aldı ve Bella'nın odunla kumun üzerinde işaretlediği yere serdi. Örtünün uçmaması için köşelerine kum döktü.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye sordu Bella.

"Bu banka arabası. Daha sonra piknik için de kullanırız. Bir taşla iki kuş, gördün mü." Linda'nın bu çocuksu yönünü görmek Bella'nın çok hoşuna gitmişti. Linda istediği zaman çok eğlenceli olabiliyordu.

O sırada Shirley, yukarıdaki çakıllı yola arabasını yavaşça ve düzgünce park etti. Shirley öyle dikkatli sürüyordu ki tekerlekler çakılları etrafa saçmamıştı. Bella ve Linda, onu eğri büğrü basamaklardan dikkatle kumsala inerken izledi. Elllerinde alışveriş poşetleri vardı ve Dolly'nin soygun için uygun olmadığını söylediği feminen tulumlardan birini giyiyordu. Kensington Caddesi'nden* geliyor gibi görünüyordu.

"O tulumu nereden aldığını sormalıyım. Sanırım bana uyar," diye dalga geçti Linda.

Bella, Linda'yı baştan aşağı süzdü. Yırtık kot pantolon, kirli bez ayakkabılar ve bir zamanlar Joe'ya ait olduğunu tahmin ettiği geniş bir kazak giyiyordu. "Eh, bu kılıkla tam bir sokak serserisine benziyorsun," diye yorumladı Bella gülümseyerek.

"Bilmeni isterim ki bugün için özel olarak böyle giyindim," dedi Linda. "Bu benim soygun provası kıyafetim."

Shirley son basamaktan inip, bez ayakkabılarının içine kum dolmamasına dikkat ederek kuma adım attığında, ikisinin de gülümsemesi kayboldu. Shirley'nin alt dudakındaki yarık ve etrafındaki morluklar üç metre ileriden belli oluyordu. Koşarak ona doğru gittiler.

"Lanet olası Tony Fisher," dedi Shirley.

Bella ve Linda, Shirley'nin elindeki alışveriş torbalarını alıp eski Morris Minor'un kaputuna koydular.

"Keşke daha kalm bir ceket giyseymişim," dedi Shirley. "Sanırım yağmur yağacak."

"Bırak şimdi yağmuru," diye araya girdi Bella. "Ne oldu?"

Shirley, gözyaşlarını tutmaya çalışsa da gözleri dolu dolu olmuştu. "Bella, lütfen. Her şeyi tek seferde anlatmak

* Londra'nın Kensington semtinde bulunan alışveriş ve ticaret merkezi. (ç.n.)

istiyorum, o nedenle Dolly'yi bekleyelim." Kıyıya kadar yürüyüp denizi seyretti. Bella ile Linda onu yalnız bıraktı ve soygun provası için kumsalı hazırlamaya devam etti.

Dolly Mercedes'iyile geldiğinde kumsal çoktan hazır edilmiş ve yağmur başlamıştı. Dolly koyun yukarısında durdu ve Bella'nın odunla kuma çizdiği kırk beş metrelik planın ana hatlarına baktı, sanki Harry'nin defterindeki çizimlere bakıyor gibiydi. Piknik örtüsü, banka arabasını temsil ediyordu; onun yolunu kesecek olan kamyoneti temsilen, kumsalda buldukları paletleri örtünün önüne dizmişti; arkadaki Morris ise transit kamyonetti. İçleri doldurulmuş üç sırt çantası da Morris'in kaputunun üstündeydi. Planın son ucuna, kaçacakları arabayı temsilen birkaç palet dana dizilmişti. Linda ile Shirley yağmurdan korunmak için Morris'in içine oturmuştu ve Dolly, Shirley'nin üzerinde o lanet olası tulumun olduğunu görebiliyordu. İkisinin gülüşüp kıkırdadığını duyuyordu, Bella ise ıslak kumların üzerinde biraz daha odun topluyordu.

Soygun gününe oldukça yaklaşmışlardı ve Dolly fazlasıyla endişeliydi. Linda'nın banka arabasının yolunu kesecek olan kamyoneti bulması gerekiyordu, Dolly ise Harry'nin asıl yol haritasına ulaşmalı ve dördüncü adamının kim olduğunu çözmeliydi. Kızların gülüşmeleri koyda yankılandıkça, Dolly bu işi ciddiye alan tek kişinin kendisi olup olmadığını merak etti. Yoksa gardıroplarını yenilemek, spa merkezlerinde keyif çatmak ve alkol stoklarını doldurmak için Dolly'yi yalnızca bir nakit kasası olarak mı görüyorlardı?

Morali bozulan Dolly ağır ağır kumsala yöneldi. Satın aldığı piknik sepeti öyle ağırdı ki onu yavaşlatıyordu, ay-

rica diğer elinde şemsiye tutuyordu ve Wolf da ayaklarına dolanıp duruyordu. Linda kendilerine doğru yürüyüşünü izledi ve canı sıkkın bir şekilde başını salladı. Yine işin en zor kısmını onlar yapmış, Dolly ise sarayın bahçesinde süzülen kraliçe gibi en son gelmişti.

"Bella!" diye bağırdı Linda ve başıyla Dolly'yi işaret etti. Bella dönüp baktı ve elindeki büyük bir odun parçasını ona doğru salladı. Dolly'nin olduğu yerden odun, esrarengiz bir biçimde kısa namlulu bir silaha benziyordu.

Dolly, yanına gelmesi içi Linda'ya işaret etti.

"Tabii hanımefendi," diye dalga geçti Linda, Morris'in içinden çıkarken. "Geliyorum hanımefendi." Shirley'ye dönüp göz kırptı. "Herhalde Wolf kakasını yaptı ve onu yerden almamı istiyor." Shirley belli belirsiz gülümsedi.

Linda ağır ağır Dolly'ye doğru yürürken, birden perişan halde olduğunu hissetti. Saçlarından su damlıyordu ve Joe'nun kazağı, sabah giydiğinden iki kat daha büyük ve ağır hale gelmişti. Yağmurdan sırlıslık olmuştı, Dolly ise birbiriyle uyumlu yağmurluğu ve çizmeleriyle her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Dolly'nin gözlerinin içine baktı.

"Bella, eski dostun Boxer'm işinin bittiğini söyledi," dedi aksi bir tavırla.

Dolly başıyla onayladı, piknik örtüsünü Linda'ya uzattı ve yürümeye devam etti. Linda hemen arkasından onu takip etti.

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun Dolly? Tony Fisher tam bir şerefsiz ve--"

Dolly aniden arkasını döndü ve Linda'nın hemen önünde durdu. "Geçen gün seni yatakta bastığım tamirci adam, dün gece yanında o mu vardı?"

Linda hayır anlamında başını salladı. Dolly'ye yalan

söylediği için suçluluk hissediyordu, ama bu konu onu neden ilgilendiriyordu ki?

“Hâlâ onunla görüşüyorsun değil mi?” diye üsteledi Dolly.

Linda yine başını salladı, ama Dolly ona biraz daha yaklaştı.

“Beni endişelendiriyorsun Linda. Çok içiyorsun ve içtiğinde gereksiz insanlara gereksiz şeyler anlatıyorsun.” Dolly, Linda’nın Bella’ya her şeyi yumurtladığı geceden bahsediyordu. “Herhangi biriyle yatak muhabbeti yapmadığından emin olmam gerek.” Dolly Carlos’un herhangi biri olmadığını biliyordu, Boxer, Arnie’nin onu becerdiğini söylemişti.

“Emin ol, hiçbir şey konuşmadık,” dedi Linda konuyu açıklığa kavuşturmak için.

Linda, Dolly’nin buz gibi bakışlarından hiç havasında olmadığını anlamıştı.

“Dinle Dolly, tek gecelik bir şeydi; özel bir tarafı yoktu. O zamandan beri de onunla görüşmedim, benden öyle istemiştin. Tamamen yalnızım, tamam mı? Hayatımda kimse yok.”

Dolly yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak Linda’ya dik dik baktı, fakat Linda da onun gözlerine bakıyordu. Linda’ya Carlos’un gerçekte kim olduğunu, Tony’nin saldırdığı gece Linda’nın Carlos ile birlikte olduğunu bildiğini söylemek için can atıyordu ama bu planlarını mahvedebilirdi. Dolly’nin şimdiye odaklanması gerekiyordu. Linda’nın yanından geçti ve Bella’nın yanına yöneldi. Çenesini kapalı tutamayan Linda onu izledi.

“Konuyu değiştirme, sana bir soru sordum,” diye mızımlandı. “Fisher kardeşler hakkında ne yapacaksın?

Tıpkı tahmin ettiğin gibi Boxer ötmek için doğruca onlara gitmiş olmalı, ama başına gelenlere bir bak!”

“O aptalın tekiydi Linda. Ve aptallar kendileri için neyin iyi, neyin kötü olduğunu bilmezler.”

Linda piknik sepetini örtünün üzerine bıraktı ve Dolly’nin arkasından yürümeye devam etti.”

Bu üç kadını rahatlatması gerektiğini fark eden Dolly, hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya devam etti. “Ona bir şey olsun istememiştim, ki onu bu hale getirenler Fisher kardeşler mi, bilmiyoruz. Kaza geçirmiş olabilir; akşam onunla telefonda konuştuğumda zil zurna sarhoştı. Peşimizdeki sorunların gayet farkındayım, ama bugün burada yapmamız gereken bir iş var. Hem Boxer’ı güvende tutmak benim işim değil. Benim işim sizi güvende tutmak.”

Linda dişlerini sıktı, yanaklarındaki kasların şiştiği görülebiliyordu. “O konuda da pek iyi olduğun söylenemez.” Shirley’ye baktı.

Shirley yarık dudaklarını saklamaya çalışarak başını öne eğse de Dolly yarayı gördü. O anda yüzünün aldığı ifadeye Linda çarpık bir biçimde gülümsedi.

“Dudağına ne oldu canım?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Shirley tereddüt etti. “Hiçbir şey.” Ardından yeniden yere baktı.

Dolly sorusunu tekrarladı.

Shirley’nin gözlerinden yaşlar akmaya başladı. “Tony Fisher’la sokakta karşılaştık. Beni alıp annemin evine götürdü. Harry’nin defterleri hakkında bilgi almak istediğini söyledi. Çok koktum ve ona hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Beni sigarayla yakmakla tehdit etti, biliyor olduğum konusunda ısrarcıydı. ‘Bilmiyorum! Hiçbir şey bilmiyo-

rum!’ demeye devam etim. Çok öfkелendi ve ağzımın üstüne vurdu. Tanrım, ellerini tüm vücudumda gezdiriyordu, giysilerimin içine sokmuştu ve...” Shirley hıçkırıklara boğularak kendini Dolly’nin kollarma attı. Kimseden ses çıkmıyordu. Sessizliği bozan Dolly oldu.

“Sana... Sana ne yaptı canım?”

Shirley kendini yeniden toplardı. “O sırada Greg’le arkadaşları geldi. Tony bana tecavüz edebilirdi, biliyorum ki yapardı. Bunu söyledi zaten. Ama ona bizimle alakalı hiçbir şey söylemedim, Dolly. Harry’nin defterlerinden veya ne yaptığımızdan ona bahsetmedim. Yemin ederim.”

Dolly bir mendil çıkarıp Shirley’nin gözlerindeki yaş sildi. “Söylemediğini biliyorum canım,” dedi. “Merak etme. O şerefsizin sana yaşattıkları için çok üzgünüm ve inan bana, bunun bedelini ödeyecek.” Dolly, Bella ve Linda’ya baktı. “Bu aramızda kalacak, tamam mı? Polise gitmek veya intikam almaya çalışmak yok. Bunu atlatacağız.”

Dolly, Morris’in arkasındaki sırt çantalarından birini aldı. “Çok ağır, kumun birazını boşaltın. Altın değil para banknotları taşıyacağız.” Konuşma bitmişti.

Linda, Shirley’nin neredeyse tecavüze uğrayacak olmasını Dolly’nin böyle önemsiz gördüğüne inanamıyordu. Shirley ise Morris’ten inip kumun birazını dökmeye başlamıştı.

“Çeyreği kadarı iş görecektir, canım,” dedi Dolly.

Shirley Doll’ye gülümseyince, Linda onun asıl ihtiyacı olan şeyin işe odaklanmak olduğunu anladı. Bunu Bella da fark etmişti, ama Dolly’nin bir şeyler gizlediğini de anlamıştı. O şey, korkuydu. Hiçbir şey söylememeye karar verdi: O da işe odaklanacaktı.

“Morris’i takipteki kamyonet olarak düşündük,” dedi Bella. “Böylece kamyonete binip inmeyi prova edebiliriz.

Mükemmel olmasa da piknik örtüsünden iyidir. Hem daha sonra onu kesebilirim, elektrikli testereyi kullanmayı öğrendim."

"İyi fikir," dedi Dolly. "Elektrikli testere ile balyoz Mercedes'in bagajında. Tek seferde hepsini taşıyamadım."

"Boş ver onları, Dolly," dedi Linda alaycı bir ifadeyle. "Silahlı bir soygunun provasını yapıyoruz yalnızca. Domuz turtası ve sandviçler dururken, elektrikli testereyle balyoza ne gerek var?"

"Piknik örtüsü varken de yolu kesecek olan kamyonete de gerek yok, değil mi?" diye karşılık verdi Dolly. "En azından bende elektrikli testere ve balyoz var Linda, sen kamyoneti bulabildin mi? Sana defalarca kamyonet meselesini çözmeni söyledim, o nedenle artık sıkı çalış ve şu işi hallet. Hangi boyutlarda olacağını bilmemiz gerek, arka tampona çelik parça takacağız."

Linda öfkeden kuduruyordu, Bella'nın koluna değmesiyle dilini ısırıverdi. Derin derin nefes alıp verdikten sonra yanıt verdi. "Tam olarak ne aradığımı biliyorum. Birkaç seçenek var, ama bir hafta daha bakmak istiyorum." Yavaş, kontrollü bir tonda konuşuyordu. "Kamyonetini çok yakında karşımda göreceksin."

Dolly, Bella ile birlikte kırk beş metrelik soygun planına doğru yürürken, Linda Shirley'ye, "Onun silahlı soygun yapmaya dair saçma sapan fantezileri için boktan bir kamyoneti yürütüp kodesi boylamaya niyetim yok."

Shirley, yarılmış dudığına dokundu. Ne zaman konuşsa veya gülse acıyordu. "Umarım tüm bunlar bir fanteziden ibret değildir, Linda," dedi Shirley, ciddi bir şekilde. "Bundan fazlası olmalı."

Bella ve Dolly soygun haritasının ucuna kadar gittiler,

mesafenin doğru olduğundan emin olmak için uzun adımlarla yürüyorlardı.

"Doğru görünüyor," dedi Dolly. Tekrar kızların yanına yöneldiğinde, Bella olduğu yerde kaldı. Dolly ona döndü.

"Seni endişelendiren ne?"

"Gerçek gibi geliyor."

"Gerçek zaten," dedi Dolly. "Her zaman öyleydi."

"Senin için öyleydi," dedi Bella. "Ben o kadar da emin değildim. Kim olduğunu bile bilmiyordum, Dolly Rawlins. Kocasının yasını tutan eksantrik bir yaşlı kadın da olabilirdin. Onun en büyük vurgunu olabilecek bir senaryoyu yeniden canlandırarak kocan hayattaymış gibi hissediyor olabilirdin." Bella Dolly'nin yanına geldi. "Ama şimdi beni ikna ettin. Sonuna kadar varım, elimden gelen her şeyi yapacağım ve o bir milyon poundu gerçekten ele geçireceğiz." Bella, Dolly'nin gözlerinin içine baktı ve ona saygıyla gülümsedi. Dolly'nin omuzlarında çok fazla yük vardı ve her zaman onun yanında olacağını bilmesini istiyordu.

Dolly'nin yüzünde hiç ifade yoktu. Anladığını ima ederek başını salladı ve dönüp diğerlerinin yanına yürüdü. "Artık 'yaşlı' kadınla ilgili endişelenmene gerek yok," dedi omzunun üzerinden.

Linda ile Shirley'nin yanına dönen Dolly tekrar işe odaklandı.

"Hadi başlayalım. Linda, sen banka arabasının arkasındaki kamyoneti kullanacaksın, Shirley ve ben de arka koltukta oturuyor olacağız. Bugün için paslanmış Morris'i kamyonetimiz olarak kabul ediyoruz, yalnızca zamanlamayı çalışacaksın."

Linda burnundan soluyarak eski püskü arabaya baktı. "Pekâlâ, bu pis sahilde bunu süreceğimi düşünmemiştim."

"Bella, sen banka aracının önünü kesecek olan kamyoneti kullanacaksın. Linda'nın halletmesi gereken şu kamyonet..."

"Tamam, anlaşıldı," diye araya girdi Linda. "Çözeceğim."

"Siz ikiniz," dedi Dolly, Bella ile Linda'ya, "gidip elektrikli testereyle balyozu alın. Bakalım ne kadar hazırız."

Tüm ekipman hazır olduğunda Dolly, daha fazla bilgi vermek için herkesi etrafına topladı. Shirley bacaklarını çalıştırıp kaslarını ısıtıyordu; Linda ise aksine Morris'in kaputunun üzerine kurulmuştu. Dolly öncelikle Linda'ya hitaben konuştu.

"Öncelikle arabadan inip elektrikli testereyi çalıştırmayı ve hurda arabanın yan tarafını kesmeyi prova edeceğiz."

Dolly henüz lafını bitirmeden Linda atıldı. "Testereyi Bella kullanıyor Dolly. Bu Bella'nın görevi. Benim kamyoneti kullanacağımı söylemiştin."

Dolly çizmesiyle ıslak kuma vurdu ve başını salladı. "Fikrimi değiştirdim," dedi. "Bella öndeki kamyoneti kullanacak, bense arkadakini."

"Ama bu çok aptalca," diye diretti Linda. "İçimizde elektrikli testereyi kullanabilen tek kişi Bella. Ben onu kaldıramam ki... Hem senin yolu kesen kamyonette olacağını sanıyordum?"

Dolly iç geçirdi, yumruğunu bir sıkıp bir açıyordu. "Fikrimi değiştirdim!" diye tekrarladı asabi bir şekilde. "Banka arabası öndeki aracın arkasında kaldığında, Bella kamyonetten inmeli ve biz parayı çantalara yüklerken silahla görevlileri bizden uzak tutmalı. Ayrıca oradan ayrılan son kişi olmalı. Ben aksini söyleyene dek, pozisyonlar bu şekilde olacak. Anlaşıldı mı?"

“Bana uyar,” dedi Bella sabırsızca.

Yağmur dinmişti. Dolly paltosunu çıkardığında, dans merkezinde giyilecek türden pembe eşofmanı ortaya çıktı. Linda ile Shirley, Dolly güldüklerini görmesin diye başlarını öne eğdi. Dolly, bir çift çirkin, kadife perdeyi andırıyordu. Linda bir anlığına Dolly’yi, Sanctuary spor merkezinde, şişko bir domuzcuk gibi terlediği aerobik dersinde hayaletti. Tüm bunlardan habersiz olan Dolly, cebinden bir kronometre çıkardı ve Bella’ya verdi. Ardından paltosunu özenle katladı ve yerdeki örtünün üzerine koydu.

Dolly’nin işaretiyle, Linda ve Shirley ağır sırt çantalarından birer tanesini sırtına aldı. Linda, elektrikli testereyi kaldırmaya çalıştı ama açıkça görünüyordu ki alet Linda için çok ağırdı. “Boşa zaman harcıyoruz!” diye homurdandı. “Elektrikli testereyi Bella’nun taşıması gerektiği apaçık ortada!”

Shirley, koşarken çantası sırtında bir o yana bir bu yana savrulmasın diye, omzundaki kayışları iyice sıktı. “Neden Dolly’nin söylediklerini yapıp, bir an önce çalışmaya başlamıyoruz? Daha hiçbir şeyi tam anlamıyla bilmiyoruz.”

Bella, Linda’ya göz kırptı ve soygunun ilk adımlarını tekrar eden Linda ile Shirley’yi izlemek için battaniyeye oturdu.

Dolly, Morris’in sürücü koltuğuna geçti. Shirley ve suratını beş karış asan Linda da arka koltuğa oturdu. Linda testereyi dizlerinin üzerine koymuştu ve ne kadar ağır olduğu konusunda yakınıp duruyordu.

“Pekâlâ,” dedi Dolly. “En baştan en sona kadar dört dakikamız olacak. Arabadan çıkıp, elektrikli testereyi çalıştırana kadar olan zamanlamayı çalışalım. Hazır mısın Bella?”

Bella başparmağını kaldırarak onayladı.

"Üç, iki, bir... BAŞLA!" Dolly sürücü koltuğundan hızla fırladı ve koşarak Morris'in arkasına gitti. Ardından Bella'nın topladığı ağaç dallarından birini silah gibi tutarak, arkalarındaki boşluğa doğrulttu. Shirley de arka koltuktan dışarı çıkarak, örtünün kenarında durdu ve ağaç dalından silahını güvenlik görevlilerinin duracağı yöne doğrulttu. Ve Linda... Linda ise hâlâ Morris'in arka koltuğundaydı. Ağzında büyük bir sopayla kapıdan geçmeye çalışan köpek gibi, testereyi kapının kenarına vurup duruyordu.

"Bu testere lanet kapıdan dışarı çıkarılamayacak kadar uzun," diye bağırdı Linda, öfkeyle.

"İçeri soktuysan dışarı da çıkarabilmen gerek," dedi Dolly bağırarak.

Sonunda Linda manevra yaparak testereyi diğer koltuğa itti. Kendini dışarı attı ve testereyi de ardından sürükledi. Testerenin açma kapama ipini kavradı, ipi gereken den fazla çekince, diğer eli boşa geldi ve testereyi ayağına düşürdü. "Başlarım testeresine! Ben testereyi kullanmayacağım," dedi Linda sıçrayarak. Sırt çantasını yere attı, yerinden kımıldamıyordu. Sanki soygunun bir temsilini değil de gerçeğini uyguluyorlarmış gibi, Dolly koşarak Linda'nın yanına gitti, testereyi alıp çalıştırdı ve Morris'in kapılarından birinin içine soktu.

Shirley, Dolly'nin kararlılığına saygı duyuyordu. Linda ise yaşlı cadının testereyi düşürüp, kendi bacağına kesmesini istiyordu. Bu arada Bella sabırla piknik örtüsünün üzerinde oturuyor, zamanlamayı ölçüyordu. Testerenin metali keserken çıkardığı ses, korkunçtu. *Banka arabasının içinde bu sesi duyan güvenlik görevlileri korkudan altına edecek,* diye düşündü Bella. Dört "maskeli" adamın yüzünü bile göremeden, onların emri altına gireceklerdi.

Dolly'nin arabanın yan tarafında delik açması, on beş dakikasını aldı. Bunun sebebi testerenin bıçağının kör olması değil, Dolly'nin testereyi metalin içinde itecek kadar güçlü olmamasıydı. Linda örtünün bir ucunda, kumla dolu yastık kılıflarının yanında oturuyor, Dolly'nin alınmadaki ter damlalarını izlerken suçluluk duygusuyla boğuşuyordu.

Dolly, arabanın kapısından kestiği parçayı çıkarıp dışarı attıktan sonra, örtüye doğru koştu ve kum torbalarından birini aldı. Linda, kendiliğinden ayağa kalktı ve Dolly, kum torbasını Linda'nın sırt çantasına koydu. "Kronometreyi sıfırlamaya hazır ol, Bella," dedi Dolly, nefes nefese. Linda, Dolly ve Shirley'nin sırt çantalarına birer kum torbası koyarken, Bella ayağa kalktı.

Linda, bir yandan da konuşmaya başladı. "Neden zaman tutuyoruz ki? Böyle yavaş hareket edersek, polisler gelir, hatta çay molası verir ve ardından biz daha paranın kokusunu bile alamadan, bizi enseler."

"ŞİMDİ!" diye bağırdı Dolly ve kırk beş metrelik kaçış yoluna yöneldi. Linda ve Shirley, hiç vakit kaybetmeden koşmaya başlayıp Dolly'yi arkada bıraktı. Adeta kendi aralarında yarışıyorlardı. Bella ise hemen yanubaşlarında hiç zorlanmadan koşar adım ilerliyordu.

Kaçış yolunun sonuna geldiklerinde, üç genç kadın durup, öksürülere boğularak ve ağzından tükürükler saçarak koşan, bitişe gelince dizlerinin üzerine kapaklanan Dolly'yi bekledi. "Tekrar yapalım," dedi Dolly. Sesi birazdan bayılacakmış gibi çıkıyordu.

"Hayır," dedi Bella, durumu kontrol altına alarak. "Hadi birer bardak çay içelim. Yirmi dakika sonra yeniden başlarız."

Dolly, zar zor da olsa ayağa kalktı. "Şimdi yapacağız dedim," diye bağırdı.

Bella, yerinden kıılmıdamadı. Çantasının ağırlığından iki büklüm olan Dolly, Bella'nın uzun boyuna kıyasla normalden de kısa görünüyordu. "Soygunda neyi hangi sırayla yapacağımızı ve bunu başarabileceğimizi biliyoruz," dedi Bella sakın bir ses tonuyla. "Fakat prova, olması gerekenden yirmi dakika uzun sürdü. Şimdi yeniden denersek, hiçbir işe yaramaz. Birer fincan çay içelim, sen biraz dinlen ve yirmi dakika sonra yeniden başlayalım."

Bir süre kimseden çıt çıkmadı. Dört kadın yavaş yavaş, düzenle dizdikleri ağaç dallarının yanından Morris, piknik örtüsü ve hemen yanında duran balyozun olduğu yere doğru yürüdü.

Sessizliği bozan Linda oldu. "Ben yalnızca... Shirley'ye o güzel tulumu nereden aldığını soracaktım?" dedi.

18. BÖLÜM

Terry Miller kullanılmayan taş ocağında iki saattir araçları ayarlıyordu. Eski bir araba yarışçısı olan Jimmy Nunn, Terry'nin eski bir arkadaşıydı ve zor zamanlar geçiriyordu. İronik bir durum da olsa, trafiği tehlikeye atacak şekilde araç kullanmaktan ehliyeti elinden alınmıştı. Evli olan ve işsizlik parası alan Jimmy çaresizce iş arıyordu. Terry, onun dördüncü adam olmak için mükemmel bir aday olduğunu düşünmüştü. Elbette ki Harry Rowllins'in onayını almadan böyle bir şeye karar verebileceğini düşünmemişti.

Terry, üç ay öncesinden Jimmy'yi Harry ile tanıştırmak için bara getirmişti, fakat Jimmy'nin hiçbir şeyden haberi yoktu. Harry aralarına yeni katılanlarla çalışmadan veya onlara ne iş yaptığını söylemeden önce biraz inceleme yapardı. Harry o gün taş ocağına Jimmy'yi çalışırken görmek için gitmişti. Eğer çalışmasını beğenirse, ona işin ne olduğunu ve şoför olarak ekibe katılacağını söyleyecekti. Jimmy uzun boylu, kalıplı bir adamdı ve iyi birine benziyordu. Daha önce birkaç trafik cezası dışında hiçbir adli kaydı olmamıştı ve parmak izleri alınmamıştı. Birkaç kez şoför olarak banka soygununa karışmıştı, bu sebeple iyi referansları vardı. Korkağın teki olduğuna dair söylentiler, daha çok bir yarış pilotuyken çıkmıştı.

Jimmy, Len Gulliver'in Joe Pirelli için Sunshine ekmek fabrikasından arakladığı ekmek kamyonunun motorunu test ediyordu. Arkada iki kapısı olan, kare biçimli, iyi bir araçtı. Joe, arka tamponun altına ağır bir metal parça tutturmuştu. Bu sayede banka arabası kamyonu arkadan vurduğunda, kamyon çok fazla

darbe almayacak ve şoför de bu darbenin etkisini fazla hissetmeyecekti. Jimmy kamyonu çalıştırdı ve taş ocağının çevresinde bir tur attı. Motordan gelen sesi beğenmedi, ama işini bitirdiğinde, hiçbir sorun kalmayacaktı. Harry ve Terry'nin yanına döndüğünde, Jimmy kamyondan atladı, kaputu hızla açtı ve son rötuşları yapmak için motora doğru eğildi. Harry etkilenmişti.

Tüm bunlar olurken, Joe Pirelli eski taş ocağının yanındaki ormanlık alanda, kusuğukları ve tuhaf görünüşlü sülünleri rastgele hedef alarak atış talimi yapıyordu. Joe profesyonel bir nişancıydı ve çocukları gibi gördüğü silahlarını çok sever, onları düzenli olarak temizleyip yağlardı. Son üç yıl boyunca, Joe ile Terry birlikte çalışmışlardı. Terry, Joe'nun kendine olan güvenine ve çelik gibi sabrına saygı duyardı. Aniden sinirlenip, agresif tavırlar sergilediği de olurdu ama Terry ve diğerleri onun damarına ne zaman bastıklarını bilirlerdi. Joe'nun koyu renkli gözlerinin ateş gibi parladığını gördüklerinde, onu daha fazla zorlamamaları gerektiğine dair uyarıyı alırlardı. Aksi takdirde Joe Pirelli son derece ölümcül bir silah olabilirdi. Karşılıklı olarak birbirlerine saygı duysalar da, iş dışında asla görüşmezlerdi. Bu, Patron'un kurallarından biriydi ve Harry için çalışan biri, onun söylediklerini sorgulamaksızın uygulamalıydı. Bu her zaman böyle olmuştu ve herkesin güvenliği için böyle olmak zorundaydı.

Joe, taş ocağına geri döndü. Bir elinde, üzerinde kırmızı şeritler olan siyah bir ahşap kutuda silahlarını taşıırken, diğer elinde ölü bir sülün vardı. Terry, Lancia'sına gidip, silah kutusunu ve ölü sülünü bagaja koyan Joe'yu izledi. Joe uzun bir adamdı; boyu bir seksen, belki de daha uzundu. Çoğu İtalyan gibi esmerdi ve vücut geliştirme takıntısı vardı. İnceydi, keskin yüz hatları vardı ve gözleri tuhaf bir renkteydi, belki de ela. Güçlü bir adamdı ve Terry onunla aynı safta olmaktan memnundu.

Terry, Joe'ya başıyla işaret verdi ve iki adam, provada kul-

lanılacak banka arabasını kontrol etmeden önce, saatlerine baktı. Harry Rawlins, kendisi gelmeden önce her şeyin hazır olmasını isterdi. Joe ve Terry her detayın üzerinden dikkatle geçmişti. Para çantaları tartılmış, kullanacakları her aracın yeri tam olarak soygunda olması gerektiği gibi ayarlanmıştı. Provanın sonra, arabalarla ekmek kamyonunu temizlemek ve hepsini depoya geri götürmek onların işiydi.

Ekmek kamyonundan gelen ses, motorun sorunsuz çalıştığına işaret ediyordu. Jimmy sürücü koltuğundan aşağı indikten sonra, prova banka arabasının yanındaki Joe ile Terry'ye başparmağını kaldırarak onay işareti verdi. Bu ikisi onu çok geriyordu, elbette Joe onu Terry'den daha çok korkutuyordu. İşin ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyordu ama deneme sürecinde olduğunun farkındaydı. Jimmy, Harry Rawlins'e hayranlık duyuyordu ve onunla birlikte çalışmayı çok istiyordu.

Harry'nin gümüş Mercedes'i o kadar sessizdi ki, çakıl taşlı yolda süzülüyor gibi görünüyordu. Kimse arabanın yaklaştığını duymamıştı. Terry ile Joe, Harry'nin park edip arabadan çıktığını gördüğünde, neredeyse kumandanlarından emir almayı bekleyen erler gibi hazırol duruşuna geçecekti. Omzuna attığı kahverengi kaşmir ceket, kusursuzca dikilmiş lacivert takımı, siyah evrak çantası ve koyu renk gözlüğüyle Harry Rawlins, bir banka arabası soygununun son tekrarını yapmaya gelmiş bir adamdan çok şehirde çalışan bir bankacıyı andırıyordu. Joe ve Terry'ye doğru yürüdü.

"Ekmek kamyonunu tereyağından kıl çeker gibi halletti. Artık canımızı sıkmamıza gerek yok," dedi Terry.

Harry BMW marka kaçış arabasına baktı ve başıyla Jimmy'ye onay verdi.

Bu Jimmy'e verilmiş büyük bir şanstı. Jimmy, BMW'ye koştu, içine atladı, kontağa bastı. Ardından taş ocağının etrafında,

tekerinden dumanlar çıkararak, inanılmaz bir hızla sürmeye başladı. Arabadan, motorun zorlandığını belli eden sesler geldikçe terliyordu. Üç adamın yanından hızla geçtikten sonra, el frenini çekti, yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı ve yeniden hızlandı. Dikiz aynasından, Terry'nin sırtarak kendisini onayladığını görebiliyordu.

Harry arabasına döndü. Paltosunu çıkardı, düzenli bir şekilde kıyafetlerini tek tek değiştirdi. Çıkardıklarını titizlikle katlayarak, arka koltuğa koydu. Herhangi bir adam, orada yarı çıplak dursa fazlasıyla gülünç görünürdü ama Harry'nin eşofmanını giyişinde bile kendine has, düzenli bir tarzı vardı.

"Patlayıcıları deneceğiz," dedi Harry, spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlamak için eğilirken.

Terry sahte banka arabasından küçük bir numune aldı, patlayıcıları bunun kenarına yapıştırdı, ardından kısa fünyeyi ateşledi. Kamyonun önünden çekilerek kenara geçti ve BOM! Patlama birkaç saniye içinde gerçekleşmiş, aracın yan tarafında yumruk büyüklüğünde, yuvarlak bir delik açmıştı. Terry, yüzünde kocaman bir sırıtmayla geri geri yürüdü.

"Doğru miktarda kullanınca," dedi, "babaannemin bile içinden geçebileceği kadar büyük bir delik açabilirim ki kendisi şişko moruğun tekidir, Harry."

Harry, ekibiyle birlikte tüm soygun planının üzerinden bir kez daha sessizce ama dikkatle ve kararlılıkla geçti. Harry'nin konuşması bittiğinde, her biri sırt çantasını taktı ve Joe av tüfeklerini aldı. Harry, zaman tutabilmesi için Jimmy'ye kronometreyi verdi.

"Soygunun baştan sona kadar toplamda dört dakikadan az sürmesi gerekiyor," dedi.

Üç kamyonet de olması gereken yerdeydi. Ekmek kamyonu ön taraftaydı, sahte banka arabası ortadaydı ve Terry'nin sürdü-

ğü araba arkada duruyordu. Araçlar, sanki banka arabası Strand alt geçidinde sıkıştırılmış gibi düzenlenmişti. Jimmy ekmek kamyonunun yanında duruyordu, böylece Harry kronometreyi çalıştırmaması için işaret verdiğinde, onu görebilecekti. Harry, arkadaki kamyonetin sürücü koltuğundaydı, Joe ve Terry ise kamyonetin arkasındaydı.

"Bunu yapabilecekmiş gibi durmuyor," dedi Joe, Jimmy'yi işaret ederek.

"Ama yapabilir Joe. Yemin ederim yapabilir," dedi Terry.

"Gergin olduğunda parmakların titreyebilir ve bir bakmışsın ki bom! Hepimiz cinayet işlemekten müebbetle yargılanıyoruz."

"Bu yüzden bugün buradayız," diye araya girdi Harry. "Ben emir verene kadar, orada saniyeleri hesaplayacak. Bakalım boş yere mi çırpınıyor yoksa gerçekten bir kaya kadar sağlam mı? Pek yakında hepimiz göreceğiz." Harry elini kaldırdı. Jimmy de işareti aldığını göstermek için kronometreyi kaldırdı.

Harry elini indirdiğinde, Jimmy kronometreyi başlattı ve diğer üç adam, şimşek hızıyla harekete geçti. Joe, kamyonetten dışarı atladı ve av tüfeğini, arkasındaki hayali trafikteki hayali sürücülere doğrulttu. Terry patlayıcıları sahte banka arabasının etrafına yerleştirdi, Harry ise silahını hayali güvenlik görevlilerine, şoföre ve yoldan geçenlere doğrultarak sahte banka arabasının kaputuna tırmandı. "Dışarı çıkın!" diye bağırdı, gür sesi taş ocağında yankılanıyordu. Amacı arabadaki iki güvenlik görevlisini dışarıya çıkarıp, Joe'nun hemen önünde yere yatmalarını sağlamaktı.

BOM! Sahte banka arabasının yan tarafında, Harry'nin sığılabileceği kadar büyük bir delik açıldı. Harry, emekleyerek içeri girdi, Terry de onu takip etti. Harry, hızla Terry'nin sırt çantasına önceden ağırlık doldurdukları çuvaları koydu ve ardından

"Git!" diye bağırdı. Joe ve Terry hemen yer değiştirdiler. Terry silahını hayali trafikteki sürücülere ve güvenlik görevlilerine doğrulturken, Harry, Joe'nun sırt çantasını dolduruyordu. Arından Joe Harry'nin çantasını doldurdu ve üç adam, biraz ötede park edilmiş olan kaçış arabasına doğru hızla koşmaya başladı.

Her şeyi birebir uygulamışlardı. Onları kaçarken izyen Jimmy, iş hakkında daha çok şey öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Dolly termosunun kapağına doldurduğu çaydan bir yudum alırken, Linda ve Shirley'nin son tavuklu sandviç için tartışmasını izliyordu. Shirley, Linda domuz etli turtadan iki dilim yediği için bu sandviçi kendisinin hak ettiğini düşünüyordu. Ama Linda'ya göre, bir sandviç ve turta kıyaslanamazdı. İkisi kendi aralarında atışmaya devam ederken, Bella sandviçi aldı ve yedi.

"Kapayın çenenizi," dedi.

Henüz hiçbir şey yememiş olan Dolly ayağa kalktı. Shirley'ye av tüfeği yerine geçen bir ağaç dalı verdi ve diğerini kendi aldı. "Sadece kaçış kısmını tekrar edelim ve ne kadar sürdüğüne bakalım." Bella elindeki kronometreyle hızla sahilin diğer tarafına koştu. Linda ayağa kalktığında, az önce testereyi düşürdüğü yer hâlâ acıyordu.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Dolly," diye sızlandı.

"O gün de bir şey olursa, aynen böyle mi söyleyeceksin?" dedi Dolly. "Yoksa yaşamak için koşacak mısınız?"

Linda başka hiçbir şey söylemedi. Üç kadın, sırtlarında çantalarıyla ayağa kalktı ve Bella'dan gelecek işareti beklemeye başladı.

Kırk beş metre ileriden onları izleyen Bella, okul şenliğinde veliler arası yapılan ağızda kaşıkla yumurta taşıma

yarışındaki tipler gibi göründüklerini düşündü. Dolly, açık pembe bir eşofman takımı giymişti, Shirley ise üzerindeki tulumla podyumdan fırlamış gibi duruyordu ve Linda bir sokak serserisini andırıyordu. Bella başını salladı. "Hazır!" diye bağırdı. Dolly başparmağını kaldırarak onay işareti verdi. "Bir iki üç! BAŞLA!"

Kaçış sürecini birçok kere tekrar etseler de, Dolly her seferinde arkada kalıyordu. Diğer üçünün enerjisine ve fit vücuduna sahip değildi, birkaç metre koştuktan sonra öksürmeye başlayıp, nefes nefese kalıyordu. Ne zaman bitiş çizgisine varsalar, Dolly bir süre duraksıyor, iki büklüm bir halde nefes almaya çalışırken, ne kadar sürede bitirdiklerini soruyordu. Kaçış sürecini gereken zamanda tamamlamayacağı çok açıktı. Ama Dolly asla vazgeçmiyordu. Her seferinde bitiş çizgisinden dönüp, sahilin diğer tarafına, eski Morris'in yanına geri yürüyordu. Dördüncü tekrardan sonra, Linda kendini bir şeyler söylemek zorundaymış gibi hissetti.

"Bu çok saçma Dolly. Ben yapabiliyorum, Shirley de yapabiliyor. Peki, neden sadece sen yapamıyorsun diye aynı şeyi tekrar edip duruyoruz? Bizi oyalayan tek kişi *sen*sin. Biraz dinlen ve sonra tek başına tekrar dene."

Dolly, başını öne eğip, ellerini kalçalarına koydu ve yürümeye başladı. Kendini çok zorluyordu ama pes etmekten yana değildi. Eski Morris'in yanına gelen Dolly, Bella'ya yeniden başlamak için hazır olduğunu işaret etmek adına elini kaldırdı.

Bella ona şans diledi. "Hadi Dolly, yapabilirsin," diye fısıldadı. Dolly elini indirdi ve koşmaya başladı.

Bu sefer bitiş çizgisine tam zamanında gelebilmişti. Ama boynundaki damarların neredeyse patlayacak kadar

şıştığını ve kollarını ölü gibi iki yana düşürdüğünü görmek berbattı. Bitiş çizgisine birkaç metre kala bedeni iki büküm olmuştu. Dolly kendini zorladıkça, bacakları ona ihanet ediyordu. Dolly kendini zar zor bitiş çizgisine attı. Ardından yere çöktü ve derin derin iç çekerek, nefes almaya çalıştı. El ve dizlerini kuma koymuştu. Zar zor da olsa, “Şunu üstümden al, Bell,” dedi hırıldayarak.

Bella, ağır sırt çantasını hemen Dolly’nin sırtından aldı. Yapmacık bir tavırla sırtan Linda kendini beğenmiş bir edayla başını salladı. Shirley ona ters ters baktı ve Dolly’nin hemen yanına diz çöktü.

“Hiç iç açıcı değil, Dolly,” diye fısıldadı. “Koşamıyorsun.”

Dolly’nin nefes alışverişi gitgide yavaşladı ve sonunda normale döndü. Son bir kez derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Sırt çantasını alıp Bella’ya verdi ve ondan kronometreyi aldı. Bella, motorcu kıyafetlerini çıkarınca, altına giydiği koşu taytı ortaya çıktı. Sırt çantasını sırtına takan Bella, Shirley’inkini de eline aldı ve sahilin diğer tarafına yürümeye başladı.

“Onu iyi izleyin,” dedi Linda böbürlenerek. “Okulda koşu takımındaydı.”

Shirley, Linda’ya vurmak için can atıyordu. Linda bazen şeytanın ta kendisi gibi davranıyordu. Dolly, sırtındaki ağır çantalar onu hiç etkilemiyormuş gibi yürüyen Bella’yı izlerken hiçbir şey demedi.

Morris’in yanına dönen Bella, Shirley’nin kum torbalarıyla dolu sırt çantasını örtünün üstüne boşalttı; bunlara, Dolly onun için zaman tutarken ihtiyacı olacaktı. Testereyi eline aldı ve açıp kapayarak motorunu test etti. Linda teste-

reyi bozmadığı için memnundu. Sırtında çantası ve elinde testereyle, eski Morris Minor'un içine girdi.

Bella arabadan çıktıktan sonra, Dolly kronometreyi başlattı.

Bella'nın testereyi tek eliyle çalıştırıp, arabanın kapısında, bir av tüfeğini dışarı çıkarmaya yetecek büyüklükte bir delik açmasını izlediler. Bella, örtüye doğru koştu. Kum torbalarını eline alarak, Shirley ve Linda'nın sırt çantalarını dolduruyormuş gibi yaptı. Bir makine gibi çalışıyordu. Bella her şeyi bitirip, kendilerine doğru gelirken, Linda heyecanını daha fazla kontrol edemedi. Zıplayarak, ellerini sallamaya başladı.

"Hadi kızım! Hadi! Koş koş koş!" diye bağırdı Linda.

Dolly'nin gözleri, kronometre ve Bella arasında gidip geliyordu. Bella, uzun adımlar atarak, sanki sırtındaki ağırlıklar onu hiç etkilemiyormuş gibi, kendilerine doğru koşuyordu.

Dolly, Bella'ya kaç dakikada bitirdiğini söylemedi çünkü en hızlılarının o olduğu açıkça ortadaydı. Shirley ve Linda, Bella'yı kucaklarken, Dolly tek başına, eski Morris'e doğru yürüdü.

"Hadi, her şeyi en baştan yapalım," dedi, diğerlerine bağırarak. Ardından bir ıslık çaldı ve ölü bir martıyla oynayan Wolf'u yanma çağırdı.

Paydos etmeden önce, bir saat daha planın üzerinden geçtiler. Dolly, piknik sepetini toparlarken, Bella ile Linda, testereyi ve sırt çantalarını Dolly'nin Mercedes'inin bagajına taşıdı. Shirley, yastık kılıflarındaki kumu boşaltırken, göz ucuyla Dolly'yi seyrediyordu. Dolly'nin dudakları

büzülmüştü. Hâlâ diğerlerine yetişemediği için kendisine kızgın görünüyordu. Shirley onu rahatlatmak için, gülümsemeye çalıştı fakat dudağındaki yarık acımişti. Zaten Dolly de onu görmezden gelmişti. Dolly, yaşlı ve zor bir kadındı. Shirley Tony Fisher'ın saldırısı karşısında kendisinin ne kadar zayıf düştüğünü aklına getirdi. *Durumum içler acısıydı, diye düşündü. Ama artık böyle olmayacak...*

Son kaçış provasası şimdiye kadarkilerin en iyisiydi ve zamanlarını da en iyi şekilde kullanabilmişlerdi. Dolly'nin pozisyonları değiştirme kararı kesinlikle yapılacak en iyi şeydi; kendisi banka arabasının önüne geçip onu durduracak olan kamyoneti kullanacak, Bella aynı aracın arkasında testereyle duracak ve Linda da arkadaki kamyoneti sürecekti; böylece herkes kendi gücüne uygun görevler almıştı. Gün boyu çok çalışmışlardı; her yerleri toz içindeydi, yorulmuşlardı ama yine de capcanlı hissediyorlardı. Her şey ilk defa sahiden de gerçekçi görünüyordu. Shirley sahilde bıraktıkları çer çöpü temizlerken, ağaç dalından sahte silahlardan birini aldı ve gülümsedi. Dolly'nin ona arkasını dönük olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "silahını" kum tepeciklerinden birine fırlatmadan önce son kez pozisyon aldı.

Dolly'yi düşündüren, öndeki kamyoneti sürmekle ilgili aldığı karar değildi. Asıl umursadığı kızların önünde başarısız olmasıydı. Kızlar onun rehberliğine, kararlılık ve liderliğine güveniyorlardı ve ondan kendilerini yönlendirmesini bekliyorlardı. Bu sebeple onun herhangi bir bakımdan zayıf olduğunu düşünmemeleri gerekiyordu.

Dolly ve Shirley toparlanmayı bitirip, gitmek için hazır olduklarında, Linda ve Bella neredeyse basamakları çık-

maya başlamak üzereydi. Dolly, önündeki üç kadına baktı ve Linda'nın diğerlerine gizlice yan yan baktığını gördü. Artık kendilerinin bu işi yapabileceklerine dair hiçbir şüpheleri yoktu ama Dolly, kızların kendisine bakışlarından, asıl şüphenin kendi üzerinde olduğunu görebiliyordu.

Balyozu eline aldı. "Ben kendime düşen işi yapmayı hiç denemedim, değil mi?" dedi neşeli bir şekilde. Morris'ten birkaç adım geride durup, bacaklarını ayırdı. Elleleriyle balyozu sıkıca kavradı ve yukarı kaldırdı. Boynundaki damarlar yeniden görünür hale gelmişti, istemsizce haykırdı. Duyulan ses tam anlamıyla bir çığlık değildi, daha çok Dolly'nin midesinden gelen bir kükreme gibiydi. Ardından balyozu Morris'e indirdi. Balyoz, eski Morris'in ön camını kırıp, binlerce parçaya ayırmadan önce havada sekti. Cam parçaları, arka koltuklara doğru serpilerek havaya saçıldı. Arabanın içi birkaç saniyelğine bir kar küresini andırdı ve gerçekten izlenesi bir görüntü oluşturdu.

Balyoz arka koltuğa düşerken, üç kadının şaşkınlıktan nefesi kesildi.

"Aman Tanrım!" dedi Linda hepsinin adına konuşurcasına. "Kendimi, annemi ilk kez küfür ederken duymuşum gibi hissediyorum!"

Dolly, yüzünde haylaz bir gülümsemeyle kızlara baktı. "Ben gücümü biliyorum. Sizinkini de," dedi. Ardından sesi ciddileşti. "Bunu yapacağız kızlar. Hem de öyle bir yapacağız ki..."

Ardından, Linda'nın bile boğazının düğümlenmesine neden olan bir şey söyledi. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Dolly, artık kızların bakışlarında tek bir şey görebili-

yordu; saygı. Onun kendilerine liderlik edebileceğini biliyorlardı ve Dolly de kendisini takip edeceklerinden emindi.

Harry üçüncü denemesinde, diğerlerinin hızına yetişemeyeceğini anladı. Yeterince hızlı değildi ve ne kadar çok denerse denesin daha hızlı olamıyordu.

Harry seçenekleri gözden geçirirken kimse sesini çıkarmıyordu. Yüzü öfkeyle parlıyor, çene kasları istemsizce seğiriyordu. Öfkesi tamamen kendineydi, hepsi bunun farkındaydı. Bu sebeple, duydukları saygıdan ötürü, ihtiyacı olan zamanı ona verdiler. Harry, en sonunda, sırt çantasını Jimmy'ye verdi.

"Koş da görelim evlat," dedi.

Harry'nin kıpkırmızı olmuş yüzünden ter akarken, Jimmy kaçış sürecini olağanüstü bir sürede tamamladı. Gençliğinde Harry için de bu kaçış çantada keklik olurdu; ama takımdaki herkesin gücünün gayet iyi farkındaydı ve onun gücü hızlı olmasında değildi, artık değil.

"Başlangıç pozisyonlarınıza dönün," diye emretti Harry. "Zamanlamayı ben yapacağım."

Terry, Joe ve Jimmy'yi arkadaki kamyonete doğru giderken izleyen Harry hem fiziksel hem de duygusal bir acı hissediyordu. Soygunları en önde yöneten hep kendisi olmuştu ve bu pozisyonu başkasına bırakmak içini acıtıyordu.

Jimmy geride kalırken, Joe ve Terry arkadaki kamyonete tırmandı. Jimmy, hafifçe saatine vuruyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Harry.

"Hiçbir şey." Jimmy aptal gibi görünmek veya sorun çıkarmak istemiyordu. "Saatim ileri, galiba."

Harry altın Rolex'ini çıkardı ve Jimmy'ye verdi. "Al," dedi

"Bunu kullan. Soygun bittiğinde ben kendime yeni modelini alacağım." Ardından ekmek kamyonunun sürücü koltuğuna geçti.

Jimmy, arkadaki kamyonetin sürücü koltuğuna geçerken, Harry'nin elmaslarla süslü altın Rolex'ine hayranlıkla bakıyordu. Bu şimdiye dek gördüğü en güzel saatti. Bu saati bir daha asla çıkarmamaya yemin etti.

19. BÖLÜM

Fuller, hafta sonunu teşkilatta, Boxer Davis'in ev sahibi Şişko Fran'a yüzlerce fotoğraf göstererek geçirdi. Fran, ona yardım etmek için elinden geleni yapacağını söylemişti, ancak Fuller onun sürekli bedava yiyecek ve sıcak-soğuk içecek istemesinden şüphelenmişti ve kendisini oyalayıp oyalamadığını merak ediyordu. Bazen fotoğraflardan birini işaret ediyor ve "Sanırım bu o. Emin değilim, ama o olabilir... Düşünürken bir bardak çayla biraz daha bisküvi yiyebilir miyim?" diyordu. Ardından Fuller, Fran'ın seçtiği fotoğraftaki suçluyu bilgisayarda aratıyor, ama insanların çoğunun ya hapse girdiği ya da çoktan öldüğü ortaya çıkıyordu. Yine de Fuller onunla çalışmaya devam etmek zorundaydı çünkü onları herhangi bir ipucuna götürecek tek kişi Fran'dı. Fran ne zaman bir mahkûmun adını ağzına alsa, Fuller umutlanıyordu. Ama bu isimlerin çoğu Fran'ın eski sevgilileriydi, hatta içlerinden biri kocasıydı. *Lanet olsun, diye düşündü Fuller, yüzünü ekşiterek, tipine göre ne kadar da çok erkek arkadaşı olmuş.* Kendisine saldıran adama gelince, Fran en sonunda adamın neye benzediğini hatırlamadığını itiraf etmişti.

Andrews o sabahı, adli tıpta geçirdi. Adli tıp çalışanlarından, Shaftesbury Bulvarı'ndaki bir ara sokakta terk edilmiş halde bulunan çalıntı aracı kontrol etmelerini istedi. Otomobilin şasisinde Boxer'ın kan grubuyla eşleşen kan lekeleri bulunmuştu. Hem arka hem de ön tamponlar zarar görmüştü ve bir farı kırıldı: Boxer'ın bulunduğu ara sokakta da farınkine benzer cam parçalarına rastlanmıştı.

Adli tıp çalışanlarının, kırık farın üzerindeki kumaş liflerinin Boxer'ın giydiği takım elbiseyle eşleştiğini ve olay yerinde bulunan cam parçalarının da arabanın kırık farına ait olduğunu doğrulamaları uzun sürmedi. Olumlu bir sonuç alınmıştı ama hiçbir işe yaramıyordu: Arabada hiçbir şüpheli parmak izi yoktu ve bulunan deri eldiven izleri, Boxer'ın katilinin sabıka kaydı olduğunu ve yakalanmak istemediğini gösteriyordu. Yine bir çıkmaza girmişlerdi.

Fuller not alırken, klavye tuşlarının her birine, Resnick'in kafasına vurduğunu hayal ederek hırsla basıyordu. Bir gece önce Mayfair'de büyük bir kuyumcu soygunu olmuştu ve karakol bu haberle çalkalanıyordu. Bu olay üzerinde çalışmak Fuller'in hakkıydı ancak Rawlins davasına sıkışıp kalmıştı. Yani, gerçek suçluları -hâlâ hayatta olanları- kovalamak yerine, zamanını Şişko Fran'dan bilgi almak için bekleyerek geçirmiş ve hiçbir sonuca varamamıştı. Resnick'in şamar oğlanı olmaktan bıkip usanmıştı, ayrıca diğer dedektiflerin tavırları da onu kızdırıyordu. Fuller'ın Resnick'ten ne kadar nefret ettiğini biliyorlar, buna karşın ikisinin ayrılmaz bir ikili olduğuna, Fuller'm da kilo aldığına ve yavaş yavaş "patronuna" dönüşüp bir kül tablası gibi kokmaya başladığına dair şakalar yapıp duruyorlardı. Öfkesini yatıştırmaya çalışan Fuller yazı yazmayı bitirdi ve raporunu çıkarırken, aceleden kâğıdı yırttı. Başını kaldırıp tavana baktı, kendini sakinleştirdi ve tekrar yazmaya başladı.

Andrews içeri girdiğinde, o da fazlasıyla kızgındı. Şef, Boxer Davis'e çarpıp kaçan araba meselesini Mayfair soygununun önüne koyma talebinden dolayı onu haşlamıştı. Andrews öylece durup, Resnick'in işitmesi gereken azara maruz kalan kişi olmuştu. Odada bir oraya bir buraya vol-

talar atıyor, klavyeyi masanın üzerinde hareket ettirecek kadar sert bir şekilde tuşlara basan Fuller'ı izliyordu.

"Hey Fuller, arkadaşın Resnick nasıl?" diye sordu Çavuş Hawkes başını kapıdan uzatıp pis pis sıratarak.

"Kaybol!" dedi Fuller.

"Zevkle," dedi Hawkes. "Richmon ve ben bu davadan çekildik. İkimiz de artık Mayfair dosyasımdayız. Rawlins'in karısını gözetleyip boşa zaman harcamayacağız artık."

"Nasıl oldu da siz bu işi alırken ben alamadım?" dedi Fuller sinirle.

"Herhalde şef, karakolun geri kalanını etkilemesinler diye bütün ezikleri aynı takımda tutmak istiyor," dedi Hawkes alaycı bir tavırla.

Fuller mosmor olmuştu. Şefe, Mayfair dosyasına geçip geçemeyeceğini sormayı düşündü, ama sonra, şefin istese bunu ona zaten soracağını fark etti. Acaba Resnick'in beceriksizliği onu da gerçekten kötü anlamda etkiliyor muydu? Hawkes'a baktı.

"Resnick bunu biliyor mu?" diye sordu.

"Bilmem ki. Onu henüz görmedim ve bilip bilmemesi umurumda da değil. Bu şefin kararı," dedi Hawkes neşeyle. Kapıyı kapattı ve Fuller'ı kendi dertleriyle baş başa bıraktı.

Beş dakika sona Alice içeri girdi. Adli sicil birimine transfer olacaktı ve biraz içi rahatlamıştı; artık daha az stresli bir işi olacaktı.

"Bugün ofisinize geri taşınabilirsiniz," dedi Fuller ile Resnick'e. "Dekoratörler gayet iyi iş çıkarmışlar. Her şey gayet güzel ve yepyeni." Sesinde, şefkatli bir anneye katı bir okul müdiresinin karışımını andıran bir tını vardı.

Fuller masasını ve eşyalarının büyük bölümünü zaten

toplayıp taşımıştı. Andrews, birileri gelip taşınma işinde yardım istemeden önce kantine doğru yol aldı.

"Müfettiş Resnick henüz gelmedi mi?" diye sordu Fuller, Alice'e. Yazdığı raporu yazıcıdan dikkatlice çekti ve masasında duran diğer kâğıtları topladı.

"Gelmedi ve odasını temizlemek adına hiçbir şey yapmadığı için çok kızgınım! Ona eşyalarını koysun diye birkaç kutu vermiştim ama onu bile yapmamış." Alice, cezai işler soruşturma şubesi amirlerinin ortak asistanı olsa da, Resnick, o yalnızca kendisi için çalışıyormuş gibi davranırdı.

"Alice..." dedi Fuller nazik bir ses tonuyla. "Ne bekliyordun ki?"

Alice, Fuller'a kızgın bir bakış attı. Fuller'ın ne demek istediğini çok iyi anlasa da, Resnick'e saygısızlık yapılmasına katlanamıyordu. Resnick, uygulamaya geldiğinde pek iyi değildi. Bir işi uzun süre savsaklasa, işi kendisinin yerine Alice'in yapacağını biliyordu. Alice bir keresinde Resnick'in arkadaşlarıyla bu konu hakkında konuşup, güldüğünü bile görmüştü. "Koşturacak birileri varken neden ben uğraşayım ki?" demişti. Resnick'in kötü bir niyeti olmadığını bilse de, bu sözleri duymak Alice'i çok kırmıştı. Resnick tembeldi çünkü Alice onun arkasını toparlamayı seviyordu. Alice, Resnick'i savunmaya devam etti. "Kendisi çok meşgul, Detektif Fuller. Böyle işlere ayıracak vakti yok."

Fuller, içinde eşyalarının olduğu son kutuyu da alıp odadan çıkarken, Alice'e gülümsedi. "Sana sahip olduğu için çok şanslı, Alice. Ama aynı şeyi senin adına söyleyemediğim için üzgünüm."

"Ne zaman geleceğini biliyor musun?" diye bağırdı Alice, Fuller'ın arkasından.

"Bilmiyorum! Umurumda da değil!" dedi Fuller de bağırarak.

Alice, boş koridorda yürüdü, Resnick'in ofisinin çatlamış ve bantla kapatılmış kapısının önünde durdu. Kapıyı açmaya çalıştı. Her zamanki gibi kilitliydi. Sessizliği bozan, birinin koridorun sonundaki kapıları çarparak açması oldu. Gelen Resnick'ti. Yeni ofisine doğru yürürken, bağırarak Fuller ve Andrews'u çağırdı. Ofisin önünde kendisini bekleyen Alice'i gördüğünde, onu da çağırmak üzereydi.

"Günaydın, güzelim," dedi ofisinin kapısını açıp, öksürük krizlerinden biri eşliğinde içeri girerken.

Resnick'in ofisi her zamanki gibi karmakarışık. Eşyalarını toplamaya bir yerden başlama zahmetine bile girmemişti. Sayfaları kıvrılmış, eski evrak dosyasını masaya koydu ve telefonun ahizesini kaldırdı.

"Hatlar kesik, efendim," dedi Alice. "Dekoratörler bugün burada çalışmaya başlayacaklar. Sizin üst kattaki yeni cam ofise geçmeniz gerek."

Resnick ahizeyi hızla geri koydu. "Neden bana söylemedin?"

Alice, aslında bunu ona defalarca kez söylemişti, ama yine de bunun bahsini etmedi.

Resnick, ofisinin anahtarlarını Alice'e verdi. "Gözünden hiçbir şey kaçmasın," dedi ciddiyetle Alice'in gözlerinin içine bakarak. Alice'e, hiç kimseye olmadığı kadar çok güveniyordu.

"Elbette," dedi Alice, ona güven dolu bakışlarla bakarak. Ardından Resnick odadan çıktı.

Alice, Resnick'in meslek hayatının bir özeti olan karmaşanın ortasında öylece durdu. Eğer burası başka birinin ofisi olsaydı, Alice bu işi çoktan başkasına devretmişti. Ama Resnick'e bunu yapmazdı. Resnick ona mabedinin

anahtarlarını vermişti ve Alice odadaki ufacık bir kâğıdı bile gözden kaçırmamaya kararlıydı. Derin bir iç çekti. *Neden hep bana böyle davranmana izin veriyorum?* diye düşündü. Resnick, her gün, Alice'in hayatından bir kasırga gibi gelip geçiyordu ve gün sonunda Alice, yalnızca enkazdan kurtulanlarla yetinmek zorunda kalıyordu. Eğer sorduğu sorulardan herhangi birine cevap vermiyorsa, bu Resnick'in Alice'i neredeyse hiç dinlemediği anlamına geliyordu. Ayrıca babasının öldüğünü Resnick'e defalarca söylemesine karşın, ofisten çıkarken kaç kere, "Babana selamlarımı söyle! Ona biraz para verirsen, tüm sorunlarınız çözülür," dediğini hatırlamıyordu bile.

Aslında Alice her şeye karşın Resnick'e neden hâlâ katlandığını ve onun için her şeyi yapabileceğini çok iyi biliyordu. On beş yıldır ona âşıktı.

20. BÖLÜM

Linda bilet gişesinde oturuyor, bir yandan da tırnaklarını kemiriyordu. Yüksek sesli müzik başını ağrıtmıştı. Kumsaldaki provadan sonra depoda yaptıkları buluşmayı düşünüyordu. Ve buluşmanın sonucundan hiç memnun değildi.

Başarılı uygulamaların ardından her şey iyi gitmiş, ancak toplantı can sıkıcı geçmişti. Her şey, Bella, Dolly'ye soygundan sonra parayı nereye saklayacağını sorduğunda başlamıştı.

"Bunu sana söylemem," diye yanıtlamıştı Dolly, "Bilmediğiniz bir şeyi, söyleyemezsiniz de. Bu kadar basit. Para güvende olacak. Emin olmanız gereken tek şey bu."

"Bize güvenmiyor musun?" demişti Linda, hemen savunmaya geçerek.

"Eğer hoşuna gitmiyorsa, Linda, kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Herkes hoşnutsuz bir biçimde susarken, Dolly, onlara bir yapılacaklar listesi daha vermişti. Soygundan sonra, her biri Rio'ya uçmak üzere ayrı ayrı Heathrow havaalanına gidecekti. Dolly güvenliği sağlayacak kişiyle buluşunca, kesin saat ve tarihleri teyit edecekti. Şimdilik tek bildikleri şey havaalanına nasıl gidecekleri ve giderken ne yapmaları gerektiği idi. Son olarak, Dolly, otel faturalarını ödemeleri için onlara para dolu birer zarf vermişti.

Shirley'nin yüzü ışıldıyordu. Ölüp bitenler karşısında hem heyecanlıydı hem de korkmuştu. "Sen Rio'dan önce nereye gideceksin, Dolly?"

"Hiçbir yere," demişti Dolly. "Parayı saklamak için doğru zamanı seçmeli ve Wolf'u bir köpek pansiyonuna bırakmalıyım. Hepimiz aynı anda ortadan kaybolursak, insanlar sorular sorabilirler. Rio'da kalmamız için yeterli miktarda para getireceğim. En az iki ay kadar yetecek miktarda. Ne kadar uzun süre uzaklaşırsak, o kadar güvende oluruz."

Linda, Dolly'ye herkesin aklında olan soruyu sormak için ağzını açmış, ama Bella araya girmişti. İkisinin yine ağız dalaşına girmesini istemiyordu. "Yani asıl paranın nerede saklandığını sadece sen mi bileceksin?" diye sormuştu kibarca.

Dolly, neyi neden yaptığını bildiği konusunda kızlara güvence vermesi gerektiğini görmüştü. "Tıpkı Harry'nin yaptığı gibi çalışıyoruz. Ekipten kimse paranın nerede saklandığını bilmiyordu ve hiçbiri ona sırtını dönmedi. Ona canları pahasına..." Dolly yere bakmıştı, Shirley'yle veya Linda'yla göz göze gelmek istemiyordu ve seçtiği sözcükten dolayı pişman olmuştu. "Ona güvendiler," diye düzeltmişti. "Hepsi iyi insanlardı, ama Harry dışarı çıkıp parayı hemen harcamaya başlayacaklarını biliyordu. Bu herkesin dikkatini üzerlerine çekerti... Özellikle de polis." Duraksamıştı. "Şimdi, bakın, size kazık atıp parayla birlikte ortadan kaybolmayacağım."

"Ya sana bir şey olursa? Yakalanırsan veya otobüs falan çarparsa?" Bella endişeliydi.

Her şeyi bilmek için can atan Linda atılmıştı. "Rio'da bir sürpriz yaşamak istemiyoruz. Her şeyi bilmemiz gerek Dolly."

Dolly öfkelenmekten çok incinmişti: Çünkü kızlar ona hâlâ güvenmiyordu. Üçüne dönmüştü.

"Şu anda," demişti sıkığı dişlerinin arasından, işaret

parmağını onlara doğrultarak, "şu anda, her şeye son vermeye ve buradan çıkıp gitmeye çok yakıным. Size verdiğim her kuruşu bana geri ödeyebilirsiniz. Hayatınız boyunca bir arada görmediğiniz kadar parayla karşımda dikiliyorsunuz. Beni sorgulamaya nasıl cüret edersiniz? Eğer bu işi kendi başınıza yapabileceğinizi düşünüyorsanız da devam edin bakalım. Bensiz devam edin ve nereye kadar gidebileceğinizi görün! Sorgulanmaktan bıktım. Hepiniz seçiminizi şimdi yapın, hepiniz! Birlikte hareket etmek mi istiyorsunuz? Tek başınıza mı yapmak istiyorsunuz? Söyleyin! Hemen şimdi söyleyin!"

Shirley Dolly'yi kızdıracak hiçbir şey söylememiş olsa da, başını suçlu bir şekilde öne eğmişti. Dolly hakkında yeterince kötü şey düşünmüştü. Linda, Dolly'nin bağırıp çağırmasından daha az rahatsız olmuştu, ancak, defterler ve güvenlik bağlantısı olmadan, işi kendi başlarına yapmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordu.

Sonunda, Bella mantıklı davranmış ve ara bulucu olmaya çalışmıştı. "Parayı nerede saklayacağını bilmemize gerek yok Dolly. Sana güveniyoruz. Güvenmek zorundayız."

Dolly omuz silkmışti. Bella eleştiri niteliğinde bir iltifatta bulunmuştu ama o an için yeterliydi. Wolf'u kucaklayıp pişman olacağı bir şeyler söylemeden önce dışarı çıkmıştı.

Kapı onun ardında kapandığında, Bella, Linda ile Shirley'ye dönmüştü. "Ben sizler gibi Harry'nin soygununda kocamı kaybetmedim Ama bilmeniz gerekir ki... Eğer arkamızdan iş çevirirse onu öldürürüm. Bu iş için canımı ortaya koyuyorum. Daha önce hiç bu kadar kaybedecek şeyim olmamıştı. Ve eğer biri elimdekileri alacak olursa onu üzerim. Fena üzerim."

Shirley şok olmuştu, Bella'nın şaka yapmadığını biliyordu. Linda son tırnağını da kemirirken kanattı. Tıpkı Bella gibi o da Dolly'ye tam anlamıyla güvenemiyordu. Dünyanın bir ucuna gideceklerdi ama soygunda ele geçirilen paraya yalnızca Dolly ulaşabiliyor olacaktı. Üstelik ne kadar para olduğunu bile bilmiyor olacaktı!

Bilet gişesinde oturmuş depoda olanları düşünen Linda çok öfkeliydi. Kahvesine biraz daha votka ekledi ve tek dikişte içti. Dolly tarafından kontrol edilmekten nefret ediyordu; kendisine çocuk gibi davranılmasından nefret ediyordu ve artık kendi patronu olmamasından da nefret ediyordu. Tüm bunları düşündüğünde, onun, Bella'nın ve Shirley'nin işi tek başlarına devam ettirebileceği fikri böylesine imkânsız mıydı?

Shirley boy aynasında kendine baktı ve gülümsedi. Halinden memnundu. Denediği yeni yüz kremi, cildinde harikalar yaratmış ve ısıltılı bir tazelik vermişti. Tırnaklarını kesmeye başladı. Kumsalda yaptıkları provalar sırasında tırnakları çok yıpranmıştı. Tam gevşemeye başlamıştı ki kapı çaldı. Neredeyse ipek geceliğinin içinden havaya fırlayacaktı.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Ya Tony Fisher kapısına dayanmışsa? Evde yalnızdı! Tony kapıyı kırabilir, bu kez onu dövüp tecavüz edebilir, hatta öldürebilirdi. Shirley sate baktı; biri çeyrek geçiyordu. Korkudan ödü patlamış halde, hareket etmeksizin ve hiçbir ses çıkarmaksızın bekledi.

Kapının önündeki Linda kapı ziline basmaya devam etti. Shirley'nin yatak odasında ışık yandığını görmüştü.

Kendi kendine kıkırdadı. Onu iş üstünde yakalasa çok komik olurdu.

Kapının zili çalmaya devam etti. *Gelen Tony Fisher olmaz*, diye düşündü Shirley. Şimdiye kadar ya kapıyı tek-meler ya da açması içi Shirley'ye bağıırırdı. Parmaklarının ucunda yürüyerek kapıya yaklaştı ve titreyen bir sesle sor-du: "Kim o?"

Linda saatten ve Shirley'nin bozulan sinirlerinden habersizdi. "Benim seni aptal. Kapıyı aç."

Linda sabırsızca Shirley'nin kapının kilitlerini açmasını bekledi. Dört tür kilit var gibiydi: sürgü, zincir, iki veya belki de üç defa çevrilen kilit. Linda kaç tane olduğunu anlayamamıştı. Kapı sonunda açıldığında, Shirley'nin yüzündeki rahatlamayı görmüştü.

"Lanet olsun, Linda, ödümü kopardın. Ne istiyorsun?"

"Sadece seninle Dolly hakkında konuşmak istedim," dedi Linda, votkanın etkisiyle sallanıyordu.

Shirley kapıyı yeniden sürgüleyip kilitlerken, Linda salona doğru yürüdü. Linda oldukça şaşırmıştı. Shirley'nin evi, bir iç mimari dergisinin sayfalarından fırlamış gibiydi: her yerde yumuşak mat renkler, büyük kalm halılar, şık mobilyalar ve çam ağacından yapılma güzel bir şifonyer. Linda Shirley'yi kıskandığını hissetti. Burayı dayayıp döşemek için bir servet harcanmış olmalıydı. Demek ki Terry, Joe ve Harry Rawlins'le yaptığı işlerden çok para kazanmıştı. Joe elbette ki Terry ile aynı maaşı almış olmalıydı, öyleyse neden Linda veya evleri için çok az para harcamıştı? Joe'nun Linda'ya cömert davranmadığı söylenemezdi ama daha çok kendi ailesi için harcamalar yapardı: Onlara ev bulur, İtalya'dan gelecekleri zaman uçak biletlerini satın alır, kiralарını öder ve ceplerine daima para

koyardı. Joe'nun kulüplerden çıkmadığı, kumar oynadığı, eşe dosta içkiler ısmarladığı da Linda'nın inkâr demeyeceği bir hakikatti. Tabii bir de sarışın manitası vardı... Linda, merkezi ısıtıcının ayarlarıyla oynayan, pahalı ipek geceliğinin içindeki Shirley'yi seyrederken giderek gerilmeye ve öfkelenmeye başladı. Olanların hiçbirisi onun suçu değildi ama Linda mantıklı düşünecek havada değildi.

"Bir şeyler içmeye ne dersin?" diye sordu Linda.

Shirley, Linda'nın çoktan içmeye başladığını görebiliyordu. *Herhalde votka içmiş,* diye düşündü. Yüzündeki şapşal ifade onu ele veriyordu. Shirley'nin evinde votka yoktu, bu yüzden Linda'ya en kaliteli kesme kristal bardaklarından birinde brendi ikram etti.

Linda bardağın ne kadar güzel olduğunu fark etmişti, ama hiçbir şey söylemedi ve brendiyi bardağın içinde döndürüp durdu. Yerdeki kalm beyaz halının üzerine oturdu ve sırtını üçlü kanepeye yasladı. Brendiden bir yudum içip doğrudan konuya girdi. "Sence Dolly bize karşı dürüst mü? Ne diyorsun?"

Shirley, şöminenin yanında duruyordu. Yorulmuştu ve Linda'nın şüpheli tavırlarından bıkmıştı. "Elbette dürüst olduğunu düşünüyorum," dedi sertçe.

"Bella'yla konuşuyorduk da..." diye başladı Linda.

"Sanırım aynı zamanda içiyordunuz da..." diye böldü Shirley.

"Bir dakika susacak mısın ya? Dolly'nin, Harry'nin hâlâ hayatta olduğuna dair uydurduğu şu dedikodu, bir de şu dördüncü adam olayı, hani sağ kutulan. Biz, şey, düşünüyorduk ki, ya ikisi de doğruysa? Ya Harry Rawlins hayattaysa ve *bizimkileri* ölüme gönderip sağ kurtulan kişi oysa?"

"Bu kadar aptal olma," diye çıkıştı Shirley. Bu Linda'nın o güne dek söylediği en saçma şey olmalıydı.

"Ya Dolly'nin de paranın da nerede olduğunu öğrenmeden Rio'ya yollanırsak? Ya o dördüncü adam hâlâ buralarda, bir yerlerde saklanıyorsa? Ya plana dâhil olur da soygunu o yaparsa? Ya o adam Harry ise ve Dolly ile iş birliği yapıyorsa? Shirl, kadın o adamı ölesiye seviyor. Onun için her şeyi yapar."

Shirley gerildi, yanakları kızardı. Kendini kontrol edebilmek için ellerini sıktı. Hayatında hiç bu kadar nankörce ve haince bir saçmalık duymamıştı. Linda ayağa kalkmış, eğilip tırnağını kemirdiği parmağıyla Shirley'yi dürtüyordu. Shirley Linda'yı kendinden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı, ellerini kalçalarına koydu. Bağırmadı. Sesi sakindi, ama Linda'nın anlamasını istiyordu.

"Kadının yaşadığı acının gerçek olmadığını mı düşünüyorsun? Bu planla bize geldiği saunadaki o gün, sence aslında bizi kapsamayan daha büyük bir resmin parçası mıydı? Harry öldü! Tıpkı senin Joe'nun ve benim Terry'nin öldüğü gibi. Onun kederinin benimki kadar gerçek olmadığına inanmamı bekleme benden. Senin kendini toparlamış olman, bizim de toparladığımız anlamına gelmiyor!"

"Pekâlâ, onu korumaya devam et o zaman! Belki de kaçan kişi Harry değildir, ama hâlâ yaşıyor olabilir. Neden bize parayı nerede saklayacağını söylemiyor, ha?"

"Bunu açıkladı!" Shirley'nin gözleri koskocaman açılmış, yüzü gerilmişti. "Linda, eğer Dolly'ye söyleyecek bir şeyin varsa, yüzüne söyle. Bella ve sen, ne isterseniz düşünebilirsiniz, ama ben, Dolly'nin bizimle oyun oynadığına inanmayacağım. Öndeki kamyoneti sürmek istemiyordu,

ama sürececek. Bu soygundaki en tehlikeli pozisyon ve o kabul etti, çünkü hepimiz için doğru olan şey bu.”

Linda sözünün arkasında durmaya çalışıyordu. “Bella’yla ben-”

Shirley yaşadığı hayal kırıklığıyla haykırdı. “Ben ve Bella! *Ben ve Bella!* Bella’yı buraya getirdin ve şimdi ikiniz de sorun çıkarıyor, benden de yanınızda olmamı bekliyorsunuz. Bunu yapmayacağım. Dolly henüz bizi hayal kırıklığına uğratmadı ve uğratacağına da inanmıyorum. En azından bilerek değil.”

“Pekâlâ. Üzgünüm, tamam. Çok üzgünüm,” dedi Linda, geri adım atarak.

Ama Shirley onun kolayca kaçmasma izin vermeyecekti. “Hayır, hiç de tamam değil! Gecenin bir yarısı buraya gelmiş, Dolly’nin bizi kollamak dışında hiçbir şey yapmamasma karşın isyan çıkarmaya çalışıyorsun. Hiçbir zaman bu kadar iyi olmadın, Linda! Ve Tony Fisher senin üstüne hiçbir zaman çullanmadı. O piç kurusu senin göğüslerini yakmaya çalışmadı! Beni korkutuyorsun Linda, anladın mı? Beni korkutuyorsun.”

Linda o gece oraya gelmemesi gerektiğini biliyordu. Sinirlerini gevşetmek için brendi şişesine uzandı.

“Bence yeterince içtin. Artık gitmelisin,” dedi Shirley ve şişeyi onun elinden kaptı.

Gururu kırılan Linda, ellerini kot pantolonunun cebine soktu ve yaramaz bir öğrenci gibi başını öne eğdi. Shirley iç çekti, şişenin kapağını açtı ve ona biraz brendi doldurdu. Linda bardağı alıp büfenin yanına gitti ve oradaki düzgünce yerleştirilmiş fotoğraflara baktı. İçkisini yudumladı ve fotoğraflardan birini gösterdi.

“Annen mi?” diye sordu Linda.

Shirley sohbet havasında değildi ama bu Linda’nın

özür dileme girişimi gibi görünüyordu, bu yüzden sohbeti devam ettirdi. "Erkek kardeşim ve bu da babam," dedi.

Shirley'ye sırtı dönük olan Linda'nın yanaklarından sessiz gözyaşları süzölmeye başladı. Konuşmaya başlama-sa, Shirley onun ağladığını asla anlamazdı.

"Ben üç yaşımıdayken babam bizi terk etti," dedi Linda. "O zaman annem beni bir yetimhaneye bıraktı ve bir daha geri dönmedi. Onu hiç hatırlamıyorum, neye benzediğini bile bilmiyorum." Kalan brendiyi de kafasma dikti. "Güzel bir ailen var," dedi. "Şanslı kızsın, Shirley." Birden bire özüne dönen Linda, "Sevgilin var mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Shirley. Linda'nın her sarhoş olduğunda yaptığı gibi yine uygunsuz konuşmalar yapmamasını umuyordu.

"Benim var," dedi. "Onunla görüşmemem gerekiyor, çünkü Dolly onaylamıyor. Ama ben ondan çok hoşlanıyorum Shirl, gerçekten hoşlanıyorum. O çok nazik. Ve Joe'ya kıyasla daha iyi şartlara sahip. Kendi tamirhanesi var. Bir yarış pilotu olmak istiyor," dedi.

"Aman Tanrım." Shirley'nin gözleri hayalet görmüş gibi aniden büyüdü. Dizlerinin üstüne çökerken, büfenin alt kapağını açtı, bir fotoğraf albümü çıkardı ve çılgınca bağırmaya başladı. "Bu o olmalı!" diyerek devam etti. "Bu o olmalı. İşte, orada." Aradığını bulmuştu. Linda'yı kolundan tuttu, onu yerdeki albümün yanına sürükledi, Terry ile kolunu omzuna attığı bir adamın tamircide çekilmiş fotoğrafını gösterdi.

"Bu Jimmy Nunn!" dedi heyecanla. "Bir yarış pilotuydu. Sanırım dördüncü adam olabilir, Linda! Terry onu çeteye dâhil etmiş olmalı. Bu yüzden Harry'nin defterlerinde adı hiç geçmiyor. Dolly bu yüzden kim olduğunu öğrenemiyor. . . O aralarma yeni katılmıştı."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Terry'nin onun hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Ne kadar iyi bir şoför olduğunu ve kimsenin onu yakalayamayacağını söylemişti. Bence önceki kamyonu o sürüyordu. Oldukça mantıklı. Onu neden bulamıyoruz sanıyorsun? Çünkü o aralarma *yeni* katılmıştı."

Aniden ayılan Linda fotoğrafı albümden çıkardı. "Dolly'ye bir şey söyleme," dedi. "Emin oluncaya kadar olmaz. Onu bulmak istiyorum, Shirl, lütfen onu bulmama izin ver ve sonra Dolly'ye söyleriz."

"Onu nasıl bulacaksın ki?" Shirley hiç ikna olmamıştı, ama Linda çaresiz görünüyordu.

"Shirl, lütfen." Linda tekrar yalvardı. "Yapmama izin ver. Onu bulacağım, söz veriyorum."

Shirley isteksizce başını salladı ve Linda ön kapıdan fırlayıp çıktı. Jimmy Nunn... Kocalarını ölüme terk eden pisliği bulmaya kararlıydı. Fakat bunun da ötesinde, Dolly'ye kafasında bir beyin bulunduğunu ve takımın bir parçası olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

Fuller'm şikâyetlerini dinleyen Başmüfettiş Saunders'ın yüzü ifadesizdi. Saunders zaman zaman Fuller'ın verdiği dosyadan başını kaldırıp ona bakıyor, dinliyormuş gibi hızlıca başını sallıyor ve raporları okumaya devam ediyordu.

Fuller'ın susmaya niyeti yoktu, ne var ne yoksa ortaya dökmeye niyetliydi. "Sürekli aynı şeyleri anlatıyormuş gibi görünmek istemiyorum efendim, ama Müfettiş Resnick'in bu davayı nasıl ele aldığını bilmelisiniz. Bana öyle geliyor ki, efendim, Mayfair davasında daha fazla kişi görev almalı ve kendi adıma gerçekten iyi şeyler yapabileceğimi

düşünüyorum. Ne var ki ölmüş bir adamın evinin önünde bekliyorum ve karısının kuaföre, manastıra veya köpeğiyle birlikte gezmeye gidişini izliyorum. Saygısızlık etmem istemem, efendim, ama bu gereksiz. Hem hafta sonunda ... şey, fazla mesai yapacağız. Bu gerçekten gerekli değil ve takımın moralini bozuyor.”

Fuller tüm hıncını çıkarmaya devam ederken, Saunders kalktı ve odasının kapısını açtı. Fuller’ın bir anda sesi kesildi.

“Onu sevmek zorunda değilsin,” dedi Saunders, “ama onunla çalışmak zorundasın.”

Fuller, yanında getirdiği dosyayı almak için Saunders’ın masasına uzandı.

“Bende kalsın,” dedi Saunders.

Saunders Fuller’ın arkasından kapıyı kapattı ve derin bir nefes aldı. Fuller iyi, çalışkan bir memurdu, ama takım çalışmasına uygun değildi. Resnick’in onu bu kadar fırçalamasına da oldukça şaşırmıştı. Bir defasında “Herkesten daha iyi bildiğini sanan herifin teki,” demişti Resnick Saunders’a, “ve ayak işleriyle uğraştığını düşünerek beni kızdırıyor, çünkü o akıllı bir çocuk. Bir de hafızası öyle iyi ki ondan hiçbir şey kaçmıyor. İçgüdülerine biraz daha kulak vermesi gerekiyor ama bunu da başaracak. Ayrıca takımın geri kalanından daha iyi olduğu konusunda haklı olabilir.”

Fuller kendini ve kariyerini diğer her şeyin üstüne koyuyor, bu da Resnick’in hiç yapmadığı bir şey, diye düşündü Saunders. Resnick tam bir baş belasıydı, ama bunun nedeni, kafasında bir fikir olduğu zaman, kemiğin peşindeki bir köpek gibi inatla o fikrin peşinden koşmasıydı. Ve haklı olduğu zamanlar, haksız olduklarından daha fazlaydı. Emniyetteki çoğu kişi gibi Saunders da Resnick’in Harry Rawlins konusunda duygusal davrandığını düşünüyordu,

haksız yere suçlanmıştı ve bu yüzden kimse onu gerçekten suçlayamazdı. Resnick'in sonunda emekli edilmesine neden olacak şey de bu sabit fikirli tutumuydu; Saunders'ın, Resnick'e kendini asması için ipi vermesi gerekiyordu. Ve Fuller'in az önce ona verdiği dosya tam olarak bu ipti.

Uygun bir süre bekledikten sonra Saunders, Resnick ile sohbet etmek için Fuller'ı yeni ofislerine kadar takip etti. Resnick'in yeni eklenmiş cam odadaki yeni masası tamamen boştu. Saunders, Resnick'in eski ofisine yöneldi ve Alice'i dosyaları kutularken buldu.

Alice olduğu yerde donakaldı. "Müfettiş Resnick kendisine söylendiği gibi toparlanıyordu, efendim, ama sonra ben gelip işini böldüm sanırım. O yüzden biraz geç kaldı." Alice ikna edici bir yalancıydı. "Benim yüzümden geç kaldığı için eşyaları kendim toplamayı teklif ettim."

Saunders, Alice'e nazıkçe gülümsedi. Onun sadakatini gerçekten takdir etti ve her zaman istisnai bir çalışan olacağını düşündü. Kutudaki dosyalardan birini eline aldı. Sonra, Resnick'in günlük raporuna baktı. Birbiri ardına boş sayfalar vardı, nerede ne yaptığına dair bilgiler girilmemişti. Saunders'm yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu, Resnick'in kurallara hiç saygısı yoktu ve polislik mesleğinin temel gereksinimlerini karşılamıyordu.

"Müfettiş Resnick geldiğinde," dedi Saunders, "ofisimde onunla konuşmak istediğimi söyle. Mutlaka gelsin. Ve bu sefer bahane duymak istemiyorum, Alice."

21. BÖLÜM

Linda kendini mutlu hissediyordu. Brands Hatch yarış pistini arayıp, biraz flörtöz bir şekilde sorular sorarak Jimmy Nunn'ın nerede yaşadığını öğrenmeyi başarmıştı. Sonuç olarak uzun zamandır onu kimse görmemişti: Hatta konuştuğu tamirci, eğer Jimmy'yi bulursa kendisinden aldığı elli poundu da hatırlatmasını söylemişti. *Bahse girerim ki doğru adamın peşindeyim,*" diye düşündü. Joe'nun kendisine iyi bir hafta sonu geçirtebilmek için düzinelerce insandan aldığı "ödünç" paraları hatırladı.

Linda Old Compton Sokağı'ndaki bir Yunan kafesine oturdu ve Dolly'yi beklerken pencereden dışarıyı izledi. Linda manastırdan Dolly'yi aradığında, baş rahibe etrafta olduğu için Dolly, Linda'nın neden sadece ikisi için bir toplantı istediğini ve neden dışarıda buluşacaklarını sormamıştı. *Dolly, neyin bu kadar önemli olduğunu bilmek için can atıyor,* diye düşündü Linda, kendi kendine gülümseyerek. Anlatacağı bir şey vardı; Bella'yı takıma dâhil ettiğinde olduğu gibi kulak verilmesi gereken kişi oydu. Güçlü hissediyordu.

Dolly'nin Mercedes'inin görünmesiyle, Linda kafenin sahibine iki fincan kahve getirmelerini söyledi. Dolly'yi izledi; Dolly Wolf'u koltuğunun altına aldı, parkmetreye bozuk paralarla ödeme yaptı ve yolun karşısından kafeye doğru baktı. *Sadece buraya gel seni sinisi moruk! Pişman olmayacaksın.*

Dolly, Linda'nın karşısına oturdu, yüzü bir taş kadar ifadesizdi. Ağır yemek ve kızartma kokularına dayanamı-

yordu, böylesi ucuz kafelerde üzerine sinen kokudan nefret ediyordu. Kafenin Yunan sahibi, kahveleri fincanların tabaklarına döke döke getirdi ve ellerini pis, yemek lekeli önlüğüne sildi. Müzik kutusunda Demis Roussos hiti "Forever and Ever" çalıyordu, kayıt cızırtılıydı ve ses ucuz hoparlörlerden çok kötü geliyordu.

Dolly, küçük espresso fincanının kenarındaki kire tiksintiyle baktı ve Linda'nın konuşmaya başlamasını bekledi.

"Jimmy Nunn'ı tanıyor musun?" diye sordu Linda, bunun mümkün olmadığını biliyordu.

"Adını hiç duymadım," diye yanıtladı Dolly.

Linda, hemen konuya girmeye karar verdi "Bence dördüncü adamdı. Bizimkileri yarı yolda bırakan adam."

Dolly sessiz kaldı. Linda'nın tekrar konuşmasını bekledi.

Linda, Shirley'nin albümünden aldığı Jimmy Nunn fotoğrafının etrafına sarılmış bir kâğıt parçasını çıkardı. Gizli bir mesaj ileten casus edasıyla kâğıdı masanın üzerinden Dolly'ye uzattı. "Terry'nin arkadaşı, eski bir yarış arabası pilotu. Bu onun adresi. Patron sen olduğuna göre, onu görmek isteyebileceğini düşündüm. Sonra düşündüm ki hepimiz bir buluşma yapmalıyız, değil mi?"

"Ne zaman buluşacağımızı ben söyleyeceğim," dedi Dolly. "Böyle halka açık yerlerde buluşmanın bize hiçbir iyiliği dokunmaz, Linda."

"Polisleri atlatma konusunda şimdiye kadar bir numara olmuştundur, değil mi?" dedi Linda.

Dolly onu duymazlıktan geldi. Jimmy Nunn'ın adresini okudu, fotoğrafa şöyle bir baktı ve ardından ceketinin cebine koydu.

Linda konuşmaya devam etti. "Kapısını çalmadım

ya da komşularıyla konuşmadım. Sadece evinin yakınına park ettim ve bir süre izledim, ama gelip gittiğini hiç görmedim. Hayatım üzerine bahse girerim ki aradığın dördüncü adam bu, Dolly. Kocalarımızı ölüme terk eden piçin o olduğuna bahse girerim." Arkasma yaslandı ve Dolly'nin bir şeyler söylemesi için bekledi... "Aferin" veya "iyi iş çıkardın" gibi bir şeyler.

"Garson!" Dolly, kafe sahibini çağırdı. "Bize biraz bisküvi getirir misiniz, lütfen." Bisküviler gelince, eğildi ve Wolf'a yedirmeye başladı.

Kahretsin, diye düşündü Linda. Bu boş boğazlı Shirley, Terry ile olan bağlantısı yüzünden Dolly'ye Jimmy Nunn'ı çoktan anlatmış mıydı?

Dolly, bisküviden bir parça daha kırıp köpeğine verdi, sonra Linda'ya baktı.

"Dedektif rolünü oynayan tek kişi sen değilsin," dedi Dolly. "Neden bana yalan söyledin?"

O kısacık anda dengeler değişiverdi. Linda avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu. "Ben yalan söylemedim," dedi. "Jimmy Nunn'ın resmini Shirley'nin albümlerinden—"

"Jimmy Nunn hakkmda değil," dedi Dolly. "Şu andan itibaren bu konuyla ben ilgileneceğim. Yeni erkek arkadaşından bahsediyorum. Carlos, öyle değil mi?"

Linda şaşkına dönmüştü. Yüzü kızarıırken yanaklarını sıcak bastığını hissedebiliyordu.

"Ona hakkımızda hiçbir şey söylemedin, değil mi? Ne yaptığımız hakkmda?" diye sordu Dolly.

"O erkek arkadaşım değil, Dolly. Sadece aldığım arabayı tamir eden bir tamirci," dedi Linda. "Aramızda öyle bir şey yok."

Dolly'nin öfke ve hayal kırıklığı dolu bakışları Lin-

da'nın ruhunu delip geçmişti. "Kumsalda öylece karşıma geçip, gözlerimin içine baktın ve bana kimseyle görüşmediğini söyledin."

"Seni ilgilendiren bir konu değildi." Linda çenesini tutup bir sigara yaktı. Sigaradan derin bir nefes çekerken Dolly'yi hiç aramamış olmayı diledi. Neden Carlos konusu onu Jimmy Nunn'dan daha çok rahatsız etmişti?

"Neden onunla ilgili sorular sorduğumu sanıyorsun?" dedi Dolly. "Sence kirli seks hayatını mı bilmek istiyorum, yoksa seni korumaya mı çalışıyorum? Belki de hepimizi korumaya çalışıyorum."

Linda'nın gülümsemesi kayboldu. Yine küçük düşmek üzere olduğunu fark etti, bir kez daha, bunun geleceğini anlamamıştı. Gözlerini Dolly'ye dikti ve büyük darbeyi bekledi.

"Carlos, Arnie Fisher için çalışıyor," dedi Dolly. "Sevgilin, Linda, küçük bir kraliçe; senin yatağından doğruca Arnie'ninkine atlayan bir pislik. Arnie Fisher'ın otlakçısı olmasının yanı sıra, Carlos onun arabalarını da tamir ediyor. Ona itaat ediyor... Pek çok farklı şekilde."

Linda sessizliğe gömüldü. Arnie Fisher ismi beyninde yankılanıyordu. Onun Carlos'la seviştiği fikri midelerini bulandırdı. Ağzının içi kupkuru oldu ve sigarasının küllerinin masaya düştüğünü fark etmedi. Dolly Wolf'a bir parça bisküvi daha verdi, Linda'nın duyduklarını hazmetmesini bekliyordu.

Sonunda Linda kendine geldi. Gülümsemeye çalışarak sigarasına söndürdü. "Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum." Ne var ki Linda bazen Dolly'den nefret etse de, onun asla yalan söylemediğini biliyordu. Hiçbir zaman.

"Bana Boxer Davies anlattı," dedi Dolly. "Biri onun pestilini çıkarmadan önce. Bu nedenle, kumsalda sana

Carlos'u sorduğumda ve bana onunla görüşmediğini söylediğinde bunun yalan olduğunu biliyordum. Herhangi bir şey söylememeyi tercih ettim çünkü zor bir gündü ve aklınun başına geleceğini düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Aptalca bir fikirden diğerine atlayıp duruyorsun, değil mi?" Dolly devam etmeden önce kısa bir süre duraksadığında Linda yerin dibine girmek istedi. "Jimmy Nunn'ın evinin önüne çektiğin araba hangisiydi?" Dolly ölümcül darbeyi indirecekti. Linda'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Acaba kendi araban mıydı? Hani şu Carlos'un tamir ettiği? Senin evinin önünde ve çalıştığın yerde park halindeyken gördüğün, ayrıca cümle âlem bizi bir arada görebilsin diye beni çağırdığın bu kafenin dışında park ettiğin araba mı? O araba mıydı Linda?"

Linda yer yarılıp içine girmeyi diledi. Ama gözyaşları sel olmuş akarken Dolly'nin bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi.

"Tam bir küçük aptalsın, ama artık bitti. Duydun mu beni? Patron benim ve bunun bir sebebi var. Şimdi, sana bundan sonra ne yapman gerektiğini söylemeden önce bir soru soracağım. Bu soruyu daha önce sormuştum, bu defa düzgünce cevap vereceksin. Carlos'a planlarımızdan bahsettin mi?"

"Yemin ederim ki bahsetmedim. Tek bir kelime bile. Hayatım üzerine yemin ederim Dolly..." Dolly doğru söylediğini biliyordu.

"Ondan kurtulacaksın," dedi.

Bir an için Linda, Dolly'nin kendisinden tetikçilik yapmasını isteyen bir mafya patronu gibi konuştuğunu düşündü. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, dokunaklı, çatlak bir ses tonuyla.

Dolly onu ensesinden tutup kafasını biraz zekâyla

doldurmayı istedi. "Eh, üzerine çimento dökmeni kast etmiyorum, eğer zavallı aklından geçen buysa. O Fisher'ın tamircisi, öyle değil mi? İçi çalıntı arabalarla dolu bir garajı olmalı."

Linda'nın ağzı açık kaldı. "Onu polise ihbar etmemi mi istiyorsun?"

"Tek bir telefon görüşmesi, Linda. Mekânını basmalarını sağla. Bugün." Dolly ayağa kalktı ve Wolf'u koltuğunun altına aldı. "Ve bir daha asla bana yalan söyleme." Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, sonra duraksadı ve Linda'ya baktı. Başını önüne eğmiş, soğumuş kahvesinin içinde yüzen sigara külüne bakıyordu. Tamamen mağlup görünüyordu. Dolly, Linda için üzülmedi, ama birlikte hareket edip Carlos'tan kurtulmak için ona ihtiyacı vardı. "Jimmy Nunn'ın adresi için teşekkür ederim," dedi "Kontrol edeceğim."

Linda masada tek başına oturdu. Kafenin diğer tarafındaki Yunan işletmeci ile üç yanık tenli işçi ona bakıyordu. Tikinti duydu. Dolly'nin, Linda'nın en gururlu anlarından birini en utanç verici ana çevirmesi yalnızca birkaç dakika sürmüştü. Dolly Rawlins'ten *nefret* ediyordu! Korkunç, dehşet verici bir kadındı. Çünkü kalpsizdi, ayrıca konuşmaları sırasında Linda'nın kalbini kırıp parçalara ayırmıştı. "*Otlakçı*" gibi sözcükler kullanmasına gerek yoktu, diye düşündü Linda, *üzgün, yaşlı, nefret dolu bir cadı olduğu için yapıyor bunu*.

Carlos'un ona hediye ettiği, ucunda yay burcu figürü olan altın kolyeye gitti eli. Gözlerini kapatmasını istemiş, arkasına geçerek boynuna nazik bir öpücük kondurmuş ve kolyeyi takmıştı. Linda kolyeyi sevmişti. Carlos'u da seviyordu. Aynanın yanında durup birbirlerini izleyerek sevişmişlerdi. Ertesi sabah, Carlos o uyanmadan evden ay-

rılmış, işten sonra yanına geleceğini belirten bir not bırakmıştı. Şimdiyse beyninin içinde dönüp duran tek görüntü, Carlos'un o nefis İtalyan dudaklarıyla Arnie'yi öpüyor olduğuydu.

Sürtük, buruş buruş olmuş kaltak! Linda'nın hissettiği acı dayanılmazdı. Arnie ile Carlos'un görüntüsünü kafasından atmaya çalıştı ama başaramadı. Boynundaki altın kolyeyi, kopana kadar büktü. Yayın ucu boynunu kesince birkaç damla kan aktı ve Linda'nın gözleri yaşlarla doldu.

22. BÖLÜM

Dolly, Linda'nun verdiği adresi kontrol etti. Arabasını eskimiş müstakil evlerin olduğu bir sokağa park etmişti. Kaldırımında kaykayıyla sokağın aşağısına doğru kayan bir çocuk gördü ve pencereyi indirerek yanına gelmesi için seslendi.

"Otuz dokuz numarada kimin yaşadığını biliyor musun?" diye sordu.

Çocuk eve baktı ve tekrar Dolly'ye döndü. Kafasını salladı.

"Hiçbir fikrim yok, bayan. Neden soruyorsunuz?"

Dolly Mercedes'inden dışarı çıktı. "Eski bir arkadaşımı ziyaret edeceğim."

"Öyleyse, orada yaşayıp yaşamadıklarını benden daha iyi biliyor olmalısınız, değil mi?" dedi çocuk, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Dolly etrafına bakındı. Mercedes'i böyle bir yerde altın gibi parlıyordu. "Arabama göz kulak olursan sana üç pound veririm," dedi çocuğa.

Çocuğun gözleri aydınlandı. "Beş pound verirseniz yaparım," dedi.

Dolly gülümsedi. Bu çocuğu sevmiştir. El sıkıştılar. Arından Dolly, Jimmy Nunn'ın evine doğru ilerledi.

Ev dört daireye ayrılmıştı ve ön kapının sürgüsü çekiliydi. İçerisi hayal ettiğinden daha da kötüydü: El ilanlarıyla dolu bir koridor, siyah plastik çöp torbaları, kırık süt şişeleri, ücretsiz gazeteler ve paket servis kutuları. Koridorun ışıkları yanmıyordu. Dolly, tavanda asılı sokette

ampul olmadığını gördü. Önünü görebilmek için çakmağını kullanarak merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. İkinci kata vardığında, kötü koku biraz azalmıştı. Duraksadı, çakmağını kapıya doğru tuttu ve dört numarayı gördü. Kapıyı çaldığında, içerideki bebek ağlamaya başladı. Dolly biraz bekledikten sonra kapıyı tekrar çaldı. Bebek daha çok ağlamaya başladı.

“Kim o?”

Dolly kapıyı tekrar çaldı.

Kapı aralandı ve genç bir kadın boşluktan baktı. “Hiçbir şey satın almak istemiyorum.”

Kadın kapıyı kapatmaya çalıştı, ancak Dolly ondan daha hızlıydı.

“Biraz sohbet edelim mi canım? Tek istediğim bu,” dedi Dolly. Kapıyı iterek, ucuz mobilyalı küçük bir odaya girdi. Bir sigara yaktı. Genç kızın parfümü çok boğucuydu. “Jimmy Nunn’ı arıyorum. O burada mı?”

Kız hiçbir şey söylemedi; Dolly’nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordu.

“Ben Bayan Harry Rawlins,” dedi Dolly, sigara dumanını üflerken. “Kocan, benim kocam için çalışıyordu. Senin adın nedir?”

“Trudie,” dedi kız isteksizce. Harry Rawlins adının onun için bir şey ifade ettiği kesindi. “Jimmy’yi aylardır görmüyorum. İşe gideceğini söyleyip çıktı ve onu bir daha görmedim.”

Dolly odanın her bir köşesini inceliyordu: Sobanın üzerinde bebek kıyafetleri vardı, odanın içi çok düzensizdi ve eski mobilyalarla doluydu. Ama hepsinden öte Trudie vardı; ucuz ve hafifmeşrep görüntüsünün ardında Trudie iyi bir fiziği, güzel, sarı saçları, dolgun dudakları ve masum bakışlı iri gözleri olan güzel bir kadındı. *Ondan bir şeyler*

koparmak kolay olacak, diye düşündü Dolly. Tek yapması gereken kibar davranmaktı. Trudie'ye sigarasından uzattı ama Trudie başını salladı.

"Sigara içmiyorum," dedi.

Trudie'nin yanındaki sehpa da duran ağzına kadar dolu kül tablasını bu hale getiren başka biri olmalıydı. *Bu seks bombası sigara içmiyor olabilir,* diye düşündü Dolly kendi kendine, *ama başka birinin içtiği kesin...* Trudie, kucağında bebeğiyle ayakta dururken, Dolly'nin kucağında da Wolf vardı. Wolf'u yere bırakan Dolly, pek de sağlam durmayan koltuğa dikkatle oturdu ve bir sigara daha yak-tı. Wolf, koltuğa zıplayıp minderlerin arkasını koklamaya ve eşelemeye başladı. Heyecanla etrafı koklamaya devam eden Wolf, kül tablasını yere düşürdü.

"İn aşağıya!" dedi Dolly, Wolf'u azarlar bir ses tonuyla. Wolf hemen aşağı indi ve kuyruğunu sallayarak, Dolly'nin ayakucuna oturdu. Dolly, yere düşen kül tablasını veya köpeğin dağıttığı koltuğu toparlamak için hiçbir şey yapmadı. Yere düşen kül tablası, evi olduğundan daha kirli hale getirmemişti. Çantasından fotoğrafı çıkardı. "Fotoğraftaki Jimmy mi?"

Trudie, Jimmy ile Terry'nin fotoğrafına baktı ve başıyla onayladı. "Sana borcu var, değil mi?"

Dolly ayağa kalktı, eteğini düzeltti ve Trudie'ye bir kâğıt parçasına yazdığı telefon numarasını verdi. "Eğer onu görürsen, kendisiyle konuşmak istediğimi söyle. Beni bu numaradan arayabilir. Adım, Bayan Rawlins," diye tekrarladı.

"Adınızı biliyorum," dedi Trudie.

Ne kadar saf ve aptal bir kız, diye düşündü Dolly. *Özellikle de çocuk sahibi olmak için.* Sürekli olarak sızlanan bir çocuk. Trudie'nin ucuz parfümü, Dolly'yi yine rahatsız etti.

Belki bebeği de ağlatan bu kokuydu? Bebek aşağı yukarı altı aylık, gerçekten şirin bir şeydi. Dolly, bebeğin yanağını hafifçe okşadı ve Trudie, gergin bir tavırla geri adım attı. Dolly el çantasını açıp para çıkarırken, Wolf koltuğa geri çıktı ve minderin arkasını koklamaya başladı. Dolly onu görmezden geldi.

"Bu çocuk için," dedi Trudie'ye elli pound uzatarak. "Jimmy benimle iletişime geçtiğinde, çok daha fazlasını alacaksın."

Trudie, koltuğunda eşelenip duran Wolf'a baktı.

"Wolf!" diye bağırdı Dolly. "İn aşağıya!" eğilip Wolf'u kucığına aldı. Bu sırada, minderle koltuk kenarının arasına sıkışmış, parlak bir şey fark etti. "Affedersin..." dedi, minderi düzeltiyormuş gibi yaparak. Sırtını Trudie'ye döndüğünde, altın Dunhill çakmağı gördü. Çakmak, yıllar önce hediye olarak aldığı çakmağın birebir aynısıydı.

Trudie, kafası başka bir yerdeymiş gibi konuşmaya başladı. "Eğer aşağıdaki sizin arabanızsa Bayan Rawlins, gidip bir kontrol etseniz iyi olur."

Dolly, aceleyle çakmağı koltuğun arasına fırlattı. Çakmağın diğer tarafını çevirip, arkasında kazılı "HR" harflerini görmek için can atıyordu. Ama Trudie'nin sesi araya girdi.

"Dışarıda bir sürü çocuk var. Sanırım dikiz aynalarınızdan biri çoktan kırılmış."

Dolly çoktan gitmişti. Görebileceği şeyden korktuğu için arkasına bile bakmadı.

Trudie, yolun karşısına koşup arabasının yanında duran çocuklardan birinin kulağını çeken Dolly'yi pencereden izledi. Trudie kendi kendine sıırttı. "Moruk asla

vazgeçmiyor değil mi?" dedi. Mutfak kapısı, gıcırdayarak açıldı.

"Az önce ne olduğunu asla tahmin edemezsin, aşkım, çocuğumuz için bana elli pound verdi."

23. BÖLÜM

Linda, Carlos'un verdiği kolyeyi elinde sımsıkı tutarak, işine geri döndü. Kolyeyi tamir edecekti, çünkü aniden takmayı bırakırsa, Carlos fark ederdi. Dolly'nin söyledikleri hâlâ beyinde dönüp duruyordu. Duyduklarını henüz anlamlandırabilmiş değildi; hâlâ Carlos'un ikili oynadığına inanamıyordu, hele ki öyle şefkatle kucaklayıp, onunla sevişirken. Başını yukarı kaldırdı, kalbi delicesine atıyordu. Carlos, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru geliyordu. Üzerinde krem rengi, Linda'nın görebildiği kadarıyla ipek, şık ve oldukça pahalı bir takım vardı. Carlos'un gözlerine bakamayan Linda, telaşla önündeki bozuk paraları saymaya başladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Carlos, gişenin penceresine dayanarak. Ağır parfümünün kokusu Linda'nın içine işledi.

Linda yavaşça başını kaldırdı. Carlos takım elbisesini gösterirken gülümsüyordu, yakışıklı, esmer yüzünden yeni traş olduğu anlaşılıyordu. Linda, Carlos'un güzel, koyu kahverengi gözlerini seviyordu ama ona uzun süre bakamadı. Bunu yapamazdı. Bakışlarını başka bir yöne çevirdi. "Böyle şık giyinmiş nereye gidiyorsun? Özel bir davete falan mı?" diye sordu. Sesi titriyordu.

"Bir iş yemeğine gidiyorum," dedi Carlos dalga geçer bir tavırla. "Kapıyı aç ki sana sıkıca sarılayım."

Linda başarısız bir denemenin ardından kapıyı açtı. Carlos ellerini Linda'nın beline koydu, onu kendine çekti ve öptü. Linda'nın gerginliğini hissedebiliyordu.

"Çalışmaya devam etmeliyim," dedi Linda Carlos'tan uzaklaşırken. Carlos, Linda'yı tuttu ve boynundaki kolyeye dokundu. Linda'nın içinden bir ürperti geçti.

"Kolye sana çok yakışmış. Onu takman çok hoşuma gidiyor. Belki de akşam yemeğinden sonra görüşürüz, ne dersin?"

"Geç çıkıyorum. Çok yorgun olurum."

Carlos Linda'ya doğru eğildi, elini alına koydu ve Linda'nın başını, kendine doğru çekti. "Bir şeyin mi var? Üşümüş gibi duruyorsun."

Linda başını geri çekti ve gergin bir şekilde kolyesiyle oynamaya başladı. "Hayır. Geç saatlere kadar çalışıyorum. Çok yorgunum, sadece eve gidip uyumak istiyorum."

Carlos geri adım attı ve ona baktı, ama Linda gözlerini, Carlos'un gözlerinden kaçırıyordu. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, Carlos belli belirsiz omuz silkti ve "Keyfine bak," dedi. Ardından hızla arkasını döndü ve çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"On iki," dedi Linda birden bire. "Ben on ikide çıkacağım." Bunu ona niye söylediğini bilmiyordu.

Carlos yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona döndü ve göz kırptı. "Sonra görüşürüz!"

Linda, tırnaklarını yiyerek birkaç saniye bekledi ve sallana sallana kendisine doğru gelen Charlie'ye bilet gişesinin anahtarlarını uzatarak, "Şunları alsana," diye seslendi. "Hemen dönerim." Charlie ona nereye gideceğini bile sormadan, Linda kapıdan çıkıp gitti.

Beyaz takım elbisesi, Carlos'u takip etmesini kolaylaştırıyordu. Linda caddenin karşı tarafında, Carlos'la arasındaki mesafeyi koruyarak ve olur da Carlos arkasını dönerse diye dükkân önlerinde arada bir durarak, onu izledi. Linda, Carlos'un bir mağaza vitrininde kendi yansımasına

bakıp, saçlarını ve kravatını düzelttikten sonra Wardour Caddesi'ndeki küçük bir Fransız barına girmesini izledi.

Barın camları yarısına kadar, kırmızı bir perdeyle örtülüydü. Parmak uçarmda duran Linda, bara giren Carlos'a, bir garsonun eşlik ettiğini görebiliyordu. Sarışın bir kadın gülümseyerek, Carlos'a el salladı. Bu kadınla oynarsa, en azından kendisini aldattığı kişinin bir kadın olduğunu görecekti. Ardından sarışın kadının el salladığı kişinin, Carlos değil, yanındaki garson olduğunu gördü.

Ardından, barın arka tarafında birileriyle konuşan bir adam, Carlos'u da yanına çağırdı. Linda adamın kim olduğunu göremiyordu, ama bir elin Carlos'un sırtına uzadığını ve okşadığını gördü. Ardından o elin sahibi, Carlos'a doğru uzandı ve onu yanağından öptü. Bir saniyeden daha kısa bir anda Linda adamın yüzünü net bir şekilde gördü. Bu yeterliydi. Dolly'nin söyledikleri doğruduydu. *Tanrım, anlattıkları gerçekmiş*, diye düşündü Linda. Arnie Fisher ve Carlos sevgililerdi.

Linda'nın başı dönüyordu. Yolu kontrol bile etmeden Wardour Caddesi'nin karşı tarafına geçmeye kalkışınca, arabanın biri ona çarpmamak için aniden direksiyon kırdı ve neredeyse bir otobüs durağına çarpıyordu. Linda telefon kulübesine doğru koştu, hemen içeri girdi ve acil numaraları aramanın ücretsiz olduğunu hatırlamadan önce uzun bir süre bozuk para bulabilmek için pantolonunun ceplerini kurcaladı.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde Linda, Carlos'la birlikte oldu. Aslında onunla sevişmeyi istemiyordu ama Carlos bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmemeliydi. Ardından Carlos'un uykuya daldığından emin olduğunda,

yavaşça yataktan çıktı ve tuvalet masasına oturmadan önce bir süre odanın içinde dönüp durdu.

Carlos aslında uyuyormuş gibi yapıyordu. Aniden gözlerini açtı, tuvalet masasının aynasında kendine ve Carlos'un hediye ettiği, göğüs çatalına doğru uzanan kol-yeye bakan Linda'yı izledi. Linda'nın suratı asıldı, eline bir parça pamuk aldı, ardından pamuğa biraz makyaj temizleme suyu sıktı ve yüzünü temizlemeye başladı. *Bir derdi var,* diye düşündü Carlos. Akşamın erken saatlerinde iş yerine onu görmeye gittiğinde, Linda oldukça gergindi ve sonrasında birlikte olduklarında da her zamanki kadar tutkulu ve ateşli değildi. Linda, tuvalet masasından kalkıp, yatağa geri dönerken, Carlos da sanki yeni uyanıyormuş gibi davrandı. Ardından kollarıyla Linda'yı sardı, onu nazikçe okşayıp, üstüne çıktı ve bir kez daha birlikte oldular. Sona erdiğinde, Linda ona sırtını döndü.

"Neyin var?" diye fısıldadı Carlos.

"Hiçbir şey," dedi Linda. "Sadece yorgunum."

Carlos ona tekrar sarıldı ve boynunun arkasını öptü. Linda'ya onu sevdiğini hiç söylememişti ama şimdi bunu ona söylemek istiyordu. Dirseğinden destek alıp, Linda'ya doğru eğildi ve adını fısıldadı ama Linda çoktan uyumuştur. Carlos, Linda'nın yüzüne düşen saçları nazikçe aldı ve ardından uykuya daldı.

Linda karanlık odada gözlerini açtı ve perdelere baktı. Kalbinin taş dönuştüğünü hissetti. O kibirli moruk Dolly yanılıyor olabilir miydi? Belki de Carlos, Arnie Fisher'a para için katlanıyordu ve onunla hiç yatmamıştı. Ama Linda yalnızca kendini avuttuğunun farkındaydı.

Carlos, Linda'dan çok önce uyanmış ve giyinmişti. Ya-

tağın kenarına diz çöktü ve Linda'yı hafifçe dürterek uyardı. "Affedersin. İşe geç kaldım. Zahmet olmazsa beni işe bırakabilir misin?" Carlos'un tek isteğinin bu olmasıyla rahatlayan Linda, ayağa kalktı.

Arabayı kullanırken Linda oldukça sessizdi, Carlos'un ipek takımı buruşmuş, kravatı arabanın ön paneline gelişigüzel fırlatılmıştı ve bir gündür tıraş olmadığı için, çenesinde uzayan sakalları onu olduğundan daha esmer gösteriyordu. Carlos radyoyu açtı ve kolunu, Linda'nın koltuğuna uzattı. Linda U şeklinde sıralanan tamirhanelerin sonuna geldiğinde, kendini çok suçlu hissediyordu.

"Beni burada bırakabilirsin," dedi Carlos. Arabadan indi, ardından kapıyı kapatmadan Linda'ya doğru eğildi ve onu yanağından öptü. "Sen iyi misin?" diye sordu Linda'nın çenesini yavaşça okşayarak.

Linda evet anlamında başını salladı. Carlos, elleri ceplerinde, ıslık çalarak, kendi tamirhanesine doğru yürümeye başladı. Linda, aniden Carlos'un kravatını arabada unuttuğunu fark etti. Arabanın kontağını kapatmadan, dışarı fırladı ve Carlos'un peşinden gitti. Carlos muhtemelen polisler tarafından enseleneceğinden, arabasında veya herhangi bir yerde ona ait bir kanıt kalsın istemiyordu.

Carlos'un tamirhanesindeki üç dedektif, defterleri ve evrak dosyalarını incelerken, genç çırak Johnny, elleri kelepçelenmiş bir şekilde, iki üniformalı polis memurunun arasında oturuyordu. Carlos'un ıslığını ve yaklaşan ayak seslerini duyan polisler, aniden alarma geçti ve hepsi pozisyon aldı. Carlos ise, tamirhanenin hemen dışında elini cebine daldırılmış, anahtarını arıyordu.

"CARLOS! POLİS BURADA!" diye bağırdı Johnny.

"Şimdi! Harekete geçin! Şimdi!" diye bağırdı polis memurlarından biri telsize, yolun hemen köşesine park etmiş

iş arkadaşlarına sesleniyordu. Carlos, hızla arkasını döndü ve tamirhane yolunun en sonundaki çıkmaz sokağa doğru koşmaya başladı. Sivil bir polis arabası patinaj yaparak köşeyi dönüp, hızla yanından geçerken Linda, elindeki kravatı düşürdü. Ardından koşarak arabasına gitti.

Arabaya binip, kapıyı hemen kapattıktan sonra, gaza basınca araba tiz bir ses çıkardı. Linda, nereye gittiğini tam olarak o da bilmiyordu, yol boyunca sürmeye başladı. Önce yolun sonundaki yokuşa gitti, ardından sola döndü. Büyük bir gürültünün ardından, fren sesi ve çığlıkları duyduğunda, yeniden dönmek üzereydi.

Hemen önünde, tamirhane girişlerinden biri duruyordu. Arabayı kenara çekince, kırmızı posta arabalarından birinin, kaldırımın neredeyse yarısına kadar çıktıktan sonra, bir lamba direğine çarpmış olduğunu gördü. Linda, sürücünün başını tutup, sendeleyerek araçtan çıktığını gördü. Adamın sağ gözünün hemen üstü yarılmıştı ve kamyordu.

Hâlâ şokta olan Linda, nefes almaya çalışarak, olay yerine biraz daha yaklaştı. Carlos'u hiçbir yerde göremiyordu, yalnızca posta arabasının etrafında toplanan bir grup polis memurunu görebiliyordu. İçlerinden biri, telsizle konuşuyordu.

Linda, hemen arabaya binip, hızla ters istikamete gitmesi gerektiğini biliyordu ama aynı zamanda Carlos'un kaçmayı başarıp başaramadığını görmek için can atıyordu. Kamyonetin yanından arabasıyla yavaşça geçerken, polis memurlarından biri hızla ona doğru geldi ve ilerlemesini işaret etti. Ardından Linda Carlos'u gördü.

Kamyonetle direğin arasma sıkışan Carlos'un, beyaz takım elbisesinin her yanı kana bulanmıştı. Yüzünde büyük bir acı vardı. Gözleri tamamen açıktı ve ağzından kan

sızıyordu. Ayaklarının dibinde, kaldırımında, posta kamyonu kadar kırmızı bir kan gölü oluşmuştu. Polis memurlarından biri, Carlos'un bedeninin üst kısmını, postane poşetlerinden biriyle örterken, telsizle konuşan polis memuru başını salladı. Linda ona bakmaya devam ederken, Carlos'un güzel, beyaz takım elbisesi daha da kırmızıya bulandı.

Biri ön kapıya öyle hızla vuruyordu ki, Bella basıldığını düşündü. Kapıya yaklaştıkça, Linda'nın dışarıda hıçkırarak ağladığını ve içeri girmek çılgılık attığını duya-biliyordu. Kapıyı açtığı zaman, Linda kendini onun kollarına bıraktı. "Onu öldürdüm! Bella, onu öldürdüm! Bana yardım etmelisin. Lütfen. Tanrım, bana yardım et, ben onu öldürdüm!"

Linda sanki kusacakmış gibi öğürmeye başladı. Bella onu banyoya götürdü.

"Pekâlâ!" dedi. "Sakin ol. Ne oldu?"

"Her yeri kanla kaplıydı, " diye hıçkırdı Linda, delirmiş gibiydi. "İyi değilim, Bella! Onu öldürdüm!"

Bella, Linda'ya tokat attı. "Kes şunu!" dedi. "Bütün apartmanı uyandırmadan önce kes!"

Linda banyonun kenarında yere yığıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Onu yatak odasına götüren Bella, Linda'ya bir bardak viski verdi ve Linda viskisini tek dikişte içerken, onun sa-bit durmasını sağladı. Bella, Linda'ya bir bardak viski daha verdi ve yatağa, hemen yanında oturdu. "Bana ne olduğunu anlat," dedi Bella tekrar.

Linda , "O öldü Bella. O öldü," dedi. Konuştukça, Car-

los'un verdiği yay burcu figürlü kolyeyle oynayıp duruyordu.

"Evet, o kısmı anladım. Kim öldü?"

"Bunu yapmam gerektiğini söyledi. Polise telefon edip, tamirhanesini ve çalıntı arabalarını ihbar etmem gerektiğini söyledi." Linda aniden zinciri boynundan çıkardı ve Bella'nın yatak odasının diğer ucuna fırlattı.

"O sürtük!" diye bağırdı.

Bella, Linda'nın saçını okşadı ve konuşmaya devam etmesini bekledi.

"Onun hakkında en korkunç şeyleri söyledi, Bella. Ama ben bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum. Dün gece onunlaydım... Ona baktım, onun o güzel yüzüne ve güzel vücuduna baktım ve Dolly'nin söylediklerinin doğru olduğuna inanamadım. Orada benimle aynı yatakta yattarken, Dolly'nin anlattığı her şey nasıl doğru olabilirdi? Yalan söylediğinden emindim... Ama artık çok geçti. Polisi çoktan aramıştım. Onu polise gammazlamıştım ve söylediklerimi geri alamazdım. Bu sabah işe gittiğinde, onu bekliyorlardı. Carlos kaçtı ve..." Linda başını ellerinin arasına aldı. Gözyaşları içinde, çaresizce Bella'ya her şeyi anlatmaya devam etti. "Kamyonet ona çarptı, sonra bir baktım ki yolda öylece yatıyordu, ölmüştü. Her yerde kan vardı."

"Her şey bir kazaydı," dedi Bella.

"Bu benim hatamdı!" Linda bağıarak, hızla yataktan kalktı. Ağlamaktan, suçluluk hissinden ve kederden yorgun düşmüştü. "Dolly'den tiksiniyorum." Bella, Linda'yı daha önce hiç böylesine nefret dolu görmemişti.

"Biliyorum," dedi Bella ve ayağa kalkıp Linda'ya doğru yürüdü. Ona yaklaştı, kollarını uzattı ve ona sarıldı. Bella onu sıkıca sarıp, küçük çocuğunu rahatlatan sevgi dolu

bir anne gibi kollarında salladı. Linda başını Bella'nın omzuna koydu ve gözleri uzaklara daldı.

"O şeytanın ta kendisi, Bella. O acımasız ve kalpsiz biri. Kendimi küçük ve aptal gibi hissetmemi sağladı ve Carlos'tan nefret etmeme sebep oldu. Dolly'den nefret ediyorum. Artık kendine dikkat etse iyi eder."

24. BÖLÜM

Dolly, Brighton'a giden A23 yolunun hemen dışında ki Little Chef'in otoparkında, Mercedes'inin içinde bekliyordu. Wolf, yolcu koltuğunda uyuyordu. Dolly arabayı uzağa park etmişti ancak hâlâ restoran girişini ve otoparkı net bir şekilde görebiliyordu. Giderek sabırsızlanıyordu, yarım saattir oradaydı ve beklediği kişi geç kalmıştı. Parmağını kucağındaki evrak çantasına gergince vurarak, etrafa baktı. Sinirliydi. Adam gelmeyi düşünmüyor muydu yoksa?

Oyalanmak için defterini çıkardı, soygunun son detaylarını ve hâlâ yapılması gerekenleri gözden geçirdi. Derin bir iç çekti. Linda hâlâ banka arabasının önünü kesecek olan uygun kamyoneti bulamamıştı Linda'nın Carlos'la ilgili duyduklarından sonra ciddi bir stres yaşadığını Dolly tahmin ediyordu, ama bir şeylerin ciddiyet kazandığını anlayabilecek kadar akıllıydı. Üstelik Carlos'un Arnie'nin cebinden yiyip yatağına girmesi oldukça ciddi bir konuydu. Dolly, kızlara hiçbir zaman yüzde yüz güven duymuyordu ama şimdi Linda'ya güvenmek zorundaydı. Linda'nın Carlos'u polise ihbar ederken sesini değiştirip değiştirmedğini merak etti...

Aniden evrak çantasına vurunca, Wolf yerinden sıçrayarak uyandı. "Neredesin lanet olası?" diye bağırdı. "Hadi piç kurusu. Harry'yi asla böyle bekletemezsin." Bu buluşmayla ilgili tek sorun, eğer gerçekleşmezse her şeyin iptal olacağıydı, bu kadar basitti. Brian Marshall'ı aradı ve Harry Rawlins için çalıştığını söyledi. Ölmüş olmasına karşın,

ailesi adına borçlarını topluyordu. Marshall telefondaki kadına şüpheyle yaklaşmıştı, ama isteksizce de olsa buluşmayı kabul etmişti. Gerçi Marshall teklifine kolayca atılmıştı ve Dolly'nin onu nasıl takip edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Orada öylece oturup, bunu diğerlerine nasıl anlatacağını düşünürken, bir Rover otoparka girdi ve diğer tarafta durdu. Dolly, arabanın kime ait olduğunu, yalnız gelip gelmediğini, takip edilip edilmediğini ve bir tuzak olup olmadığını görüp emin olmak için bekledi.

Brian Marshall arabasını park etmeden önce cep şişesindeki brendinin yarısını çoktan devirmişti, ama hâlâ etrafına bakınırken korkudan titriyordu: Ne beklemesi gerektiğine dair bir fikri yoktu ya da kendisiyle iletişime geçen kim olduğunu bilmiyordu. Dolly'nin şansına, buluşmaya gelmemesinin kendisi için daha kötü olacağına karar vermişti. Cep şişesini çıkarıp bir yudum brendi daha içti. Kendinden tiksiniyordu.

Brian Marshall'ın içki ve kumar alışkanlıkları bir arada gidiyordu ve on yıl önce, kendini legal kumarhanelerden biri olan Arnie Fisher'ın kulübünde bulmuştu. Orada oynanan yüksek bahisler Brian'a çekici gelmişti. Harry Rawlins'le de orada tanışmıştı. Harry büyüleyici biriydi, her zaman dostça davranırdı ve Brian'ın nasıl olduğunu, iş için ne yaptığını merak ederdi. Sarhoşken yaptıkları bir sohbede Brian, ülkenin en büyük güvenlik şirketlerinden biri olan Samson'un sahibinin kız kardeşiyle evli olduğunu söylemişti. O andan itibaren, Brian'ın başı büyük beladaydı ama o bunun farkında değildi...

Rawlins, Brian'ın arkadaşı gibi davranmaya, ona borç para vermeye ve kumar oynamaya teşvik etmeye devam etti. Brian'ın, Harry'nin ne kadar tehlikeli olduğuna dair

hiçbir fikri yoktu; ta ki zil zurna sarhoş olduğu bir gece, yedi bin poundluk kumar fişini, Harry Rawlins'in Arnie Fisher'a ödemesine izin verene dek. Artık Brian, Harry'ye aitti.

Rawlins sabırla bekledi. Yaklaşık bir yıl öncesine kadar Marshall'm borcunu ödemesini talep etmemişti, tabii Marshall'ın parası olmadığını biliyordu. Borcunu görmezden gelmesini istiyorsa, Rawlins karşılığında yalnızca Samson güvenlik araçlarının büyük miktarlarda paraları teslimata götürürken hangi yolları kullandığını öğrenmek istiyordu. Güzergâhları, güvenlik önlemi olarak düzenli ve sık aralıklarla değiştiriyorlardı. Rawlins, bu işe yardım ederse Marshall'm peşini bırakacağına söz verdi.

Korkan ve kendini baskı altında hisseden Marshall'm başka seçeneği yoktu. Rawlins'in sözünü tutacak kadar iyi biri olduğunu ve iş bittiğinde onu rahat bırakacağını umuyordu. Kötü giden soyguna ve Rawlins'in öldüğüne dair haberleri okuduğunda rahat bir nefes almıştı, ama sonra o telefon gelmişti... Bu gizemli kadımla buluşmanın, borçtan çok daha fazlasıyla ilgili olduğundan korkan Brian, koltuğun yan tarafına sıkıştırdığı zarfı kontrol etti. Hazırlandı. Yolcu kapısı açılında yerinden sıçradı. Koyu renkli gözlük takmış, elinde evrak çantası olan bir kadın Brian'ın arabasına bindi.

Dolly içerideki içki kokusunu hemen almıştı. Marshall'm kıpkırmızı olmuş, yılların alkolikliğinden kaynaklanan lekeli yüzüne iğrenerek baktı. İnce çizgili takım elbisesinin yakasına saçlarındaki kepekler dökülmüştü.

"Yedi bin pound için gelmedim buraya," dedi doğrudan Marshall'a bakarak.

Marshall gözlerini kapattı. İsteddiği şey para değilse, daha kötüsüydü. "Bunun tekrar olacağımı biliyordum,"

diye haykırdı Marshall. "Orası benim kayın biraderimin güvenlik şirketi. Bu onun sonu olur!"

Dolly, ifadesini hiç bozmadı. Marshall açıkça ondan korkuyordu ve istediğini elde etmek için bu şekilde devam etmek zorundaydı. Arabanın arka koltuğundaki çocuk koltuğu dikkatini çekti. *Bay Marshall kendisinden istenileni yapacak*, diye düşündü.

"Burada on bin var," dedi, kucağındaki evrak çantasını açarken. Marshall'ın gözleri, deste deste banknotlar karşısında fal taşı gibi açıldı. "Bu son aldığın tekliften daha fazlası."

"Son teklifin gerçekten son olacağına dair söz vermişlerdi," dedi Marshall. "Rawlins bana söz verdi! Beni rahat bırakacağını ve—"

"Rawlins öldü," dedi Dolly. Bu sözcükler Dolly'nin ağzından dökülürken içi acıdı, ancak böylesine sarsıldığını Marshall'ın görmesine izin veremezdi. "Üç adam ölmüş olsa da hâlâ yedi bin pound borcun var. Harry Rowlins kumar fişini ödedi."

"Yedi bin pound için burada olmadığını söylemiştin!"

"Eğer benimle anlşırsan borcu geri istemem. Ama eğer anlaşmazsan—"

"Saçmalık!" diye araya girdi Marshall. Yanında oturan dişli sürtüğe baktı. Kim olduğu ya da kimin için çalıştığını bilmiyordu, ama onu hiç sevmemişti. Kendisine güven veren brendinin tadını hâlâ hissedebiliyordu. "Beş parasızım, dolayısıyla benden istediğin kadar para talep edebilirsin; verecek bir şeyim yok. Kayın biraderim güvenliği artırdığı için de teslimata giderken kullanılan yolları tekrar öğrenemiyorum. Ne yapabilirsin ki?"

Dolly, gözlerini kırpmadan Brian'ın gözlerinin içine baktı. "Eğer benimle anlaşmaya varmazsan," diye devam

etti, Marshall sanki hiç lafını kesmemiş gibi, "borcunu Fisher kardeşlere ödemek zorunda kalırsın. Onları tanıyor-sun, değil mi Bay Marshall?"

Brendinin verdiği cesaret aniden kayboldu ve Marshall'ın yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Fisher kardeşleri kişisel olarak tanımıyordu, ancak kötü şöhretleri yeterliydi.

Dolly devam etti. "Bana teslimat güzergâhını ver, yedi binlik borcunu silindi bil ve iş bittiğinde, on bin pound-luk nakdi al. Sana bu fırsatı verdiğime sevinmelisin. Fisher kardeşler o kadar cömert olmayacaktır," dedi Dolly. Yolcu kapısını açtı ve dışarı çıktı, evrak çantasını da alıp kapıyı çarparken, bariz bir şekilde bebek koltuğuna baktı.

Marshall deri kaplı direksiyonu sıkıca kavradı, dudak-ları titriyordu. Dolly yürürken adımları oldukça düzgün ve kontrollüydü: Ne adamı ne de ailesini umursuyordu. Elini kontaktaki anahtarın üzerine koydu. Onu oracıkta yere sermek, evrak çantasını almak ve sonsuza dek ortadan kaybolmak kolaydı. Bu düşünce kısa sürdü, Marshall tam bir korkaktı.

Brendi şişesini tekrar cebinden çıkarıp, karısını ve çocuklarını düşünerek içti. Gözlerinden yaşlar akmaya ve başı zonklamaya başladı. Derken o sesi duydu, her içki içtiğinde kafasının içinde konuşan o ses. Her şey yolundaydı, kaymbiraderi güvendeydi, o bir ayyaştı ve ailenin yardımı muhtaç tek bireyiydi. Ne yaptığını öğrenseler bile şaşırmaslardı. Ve o paraya umutsuzca ihtiyacı vardı! On bin pound... Onunla bütün borçlarını ödeyebilir, belki kendi işini bile kurabilirdi.

Dolly Mercedes'ine geri döndüğünde, kalbi öyle hızlı atıyordu ki bayılacağını sandı. Arabaya kadar sakinliğini nasıl koruduğunu ancak Tanrı bilirdi ama ne kadar endişeli olduğunu Marshall'ın görmesine izin veremezdi. "Dik

dur, Dolly," diye mırıldandı. "Dik dur." Arabasının yanına geldiğinde çantayı tavana koyu ve sırtını kapıya yasladı. Marshall'ın park ettiği taraftan, Dolly rahat bir şekilde onun karar vermesini bekliyormuş gibi görünecekti. Hâlbuki yere yığılmamak için kapıya yaslanmıştı. Yolcu koltuğunda oturan minik Wolf Dolly'yi izliyordu, herhalde kendisini neden içeride bıraktığını merak ediyordu.

Otoparkın diğer tarafındaki Marshall hareket etmedi. *Hadi*, diye düşündü Dolly. *Hadi*. Acaba çok mu tehditkâr davranmıştı? Yoksa yeterince tehdit etmemiş miydi? Belki de blöfünü yememiş ve kaçmıştı. Muhtemelen Marshall'ı tatlı sözlerle kandırmak daha iyi olurdu, ona karşı nazik olmak, Harry'nin ona saygı duyduğunu söylemek. *Hadi, Marshall, hadi!*

Rover'ın motoru çalıştı. Dolly nefesini tuttu; Marshall'ın gideceği yön, gelecekte ne olacağını belirleyecekti. Araba park yerinden çıkıp Dolly'ye yöneldi. Rahat bir nefes veren Dolly, birkaç adım ileri yürüdü. Rover, onun yanında düzgün bir şekilde durdu ve Marshall yanında getirdiği zarfı Dolly'ye verdi.

"Bir sonraki ayın güzergâhları, tarihleri ve saatleri orada, ama para dolu evrak çantasını şimdi istiyorum. Ayrıca kumar borcumun silindiğini garanti etmelisiniz."

Dolly zarfı aldı ve çantayı Marshall'a verdi. "Emin ol, Bay Marshall, eğer zarftaki detaylar doğruysa ve polis plandan haberdar olmazsa, Fisher kardeşler hiçbir şey öğrenmeyecek ve güvende olacaksın. Söz veriyorum."

Marshall gözden kaybolduğunda, Dolly arabasına atladı ve heyecan verici bir duyguya kapıldı. Planları vardı! Wolf'un küçük başına kocaman bir öpücük kondurdu. "Baban bizimle gurur duyacaktır, canım. Hem de çok. Kızlar da çok heyecanlanacak! Her şey yoluna giriyor Wolfie.

Her şey yoluna giriyor, tıpkı Harry'nin planladığı gibi." Sözcükler Dolly'nin boğazında düğümlendi. Hiç de Harry'nin planladığı gibi değildi. Harry'nin planladığından çok, çok daha öteye gitmişti.

Wolf'a sıkıca sarıldı ve Harry'nin planlarının nasıl bu kadar yanlış gittiğini anlamaya çalıştı. Onun başladığı şeyi bitirmek için gereken güce ve motivasyona sahipti. Sonra tüm kötü düşünceleri aklından çıkardı ve kızları düşünmeye başladı. Bitiş çizgisine çok yakındı... Evet, Linda'nın hâlâ bir kamyonet bulması gerekiyordu ve silahları kullanmaya, dolgu tulumlara, elektrikli testereyi çalıştırmaya alışmalıydı, ayrıca büyük soygunun olduğu gün hangi güzergâhın kullanılacağını da öğrenmeleri gerekiyordu. Ama onlar aylar önce saunada karşılaştığı zayıf, sulu göz, yas tutan dullar değillerdi artık. Şimdi, onlar bir ekipti. Dolly gülümsedi. Hataları, ruh halleri ve deneyimsizliklerine karşın, onlar bir takımdı. Dolly'nin takımı. Ve hiçbir şey ya da kimse onları durduramayacaktı.

25. BÖLÜM

Resnick ile Andrews, saat dokuzdan beri Şişko Fran'ın evinin dışındaki bir sivil polis arabasında bekliyorlardı. Şimdi saat onu çeyrek geçiyordu ve ısıtıcı açık olmasma karşın arabanın içi soğuktu. Ayrıca içerisi sigara dumanıyla doluydu, Andrews'un yüzü kıpkırmızı olmuştu ve pek nefes alamıyordu. Daha fazla dayanamayıp içeri biraz temiz hava girmesi için pencereyi açtı, ama Resnick tekrar kapatması için bağırdı. Andrews Resnick'le yalnız çalışmaktan nefret ediyordu. En azından Fuller oradayken, biraz destek alabiliyordu. Yalnız olduklarında Resnick'in her tür tacizine açıktı. Mayfair soygunundan ve Carlos'un tamirhanesine yapılan başarısız baskının ardından gerçekleşen kovalamacada Carlos'un ölümünden sonra, karakolda tam bir kaos hakimdi. Polis memurlarının çoğunun rapor yazması, kanıtları değerlendirmesi ve tanık toplaması gerekiyordu. Resnick'in ekibinden birinin de masa başında kalması ve tüm ekstra evrak işlerine yardım etmesi gerekiyordu. Andrews, Fuller'in o sırada bir fincan çayı yudumlarken sıcak, dumansız bir ofiste ayaklarını uzatmış oturuyor olduğunu düşündü.

"Efendim!" Andrews araba penceresinden dışarıyı işaret etti. Şişko Fran sokağın aşağısına doğru yürüyordu. Her on metrede bir alışveriş torbalarını yere bırakıp nefesini düzene sokmaya çalışıyor, sonra tekrar salyangoz hızıyla sallana sallana yürümeye başlıyordu. Onlara yaklaştıkça, poşetlerindeki şişe sesleri de duyulur olmuştu.

"Tanrı aşkına," dedi Resnick. Fran'ın göğüsleri, taytı-

nı düzeltmek için eğildiğinde neredeyse bluzundan dışarı sarkacak durumdaydı. "Gözlerini kapat, Andrews. Bu senin gibi masumlara göre bir manzara değil."

Andrews, "Daha önce de kadın göğsü gördüm, efendim," dedi düşünmeden.

"Böylesini görmemişsindir." Resnick arabanın kapısını açtı, Şişko Fran'ı takibe almadan önce sigara izmaritini yola attı.

Onu, evinin önündeki otların büyüdüğü, pislik içindeki yola kadar takip ettiler, paslı bir menteşenin tuttuğu kapı açıldı. Fran, ön kapıya yaslanarak anahtarını çıkardı.

"Hey!" Fran arkasından bağırarak Resnick'in sesiyle sıçradı. "Seninle yine konuşmamız gerek, Fran."

Şişko Fran'ın dairesindeki pis koku aşırı derecede güçlüydü: Kediler, bayatlamış bira, yiyecek ve vücut kokusu. Oturma odası tozlu ve karanlıktı; güvelerin yediği perdeler sanki yıllardır açılmamış gibi görünüyordu. Resnick paltosunu çıkarması için Fran'a yardımcı olurken, Andrews yerdeki içki şişelerini alıp, kapının bitişiğindeki yemek alanına koydu.

"Otur canım. Nasıl hissediyorsun?" dedi Resnick. Fran'ın nasıl hissettiğini umursamıyordu, ama kendileriyle işbirliği yapmasını istiyordu. Ceketini düzgünce katladı, bir yemek sandalyesinin arkasına koydu, sonra Fran'ın gömüldüğü alçak koltuğun önündeki pufa oturdu.

Fran'ın sağ gözünde hâlâ morluk vardı, gerçi birkaç gün önceki mavi-siyah renge karşılık şimdi sarı-mor hale gelmişti. Yaraların üzerine yara bandı yapıştırması suratını daha çirkin gösteriyordu, başındaki yarığa dikiş atmak için de saçlarının bir kısmını tıraş etmişlerdi.

Andrews saatine baktı. Resnick iyi polisi oynadığı zamanlar, yanında kim varsa bunun ne kadar süreceğini görmek için daima saat tutardı. Altmış saniyeden uzun sürdüğüne tanık olan, on poundluk bahsi alırdı.

“Şimdi, canım, bunu sana kimin yaptığını söylemen gerekiyor, değil mi? Böylece onları içeri tıkıp senin güvenliğini sağlamış olmaz mıyız?” diye sordu Resnick nazikçe.

Fran, gülümsedi ve Resnick’in elini okşadı. “Hoş adamsın,” dedi. Soğuk ve nemli sosis parmakları, Resnick’in elinin arkasını gıdıkladı ve elini çaresizce çekmek istedi. “Keşke anlatabilseydim canım,” diye devam etti. “Ama hatırlamıyorum. Size yalan söylemiyorum. Başım-dan darbe aldım. Adamı gözümde canlandıramıyorum. Sanırım hafızam o görüntüyü sildi. Doktor, travma sonrası böyle şeylerin olabileceğini söyledi. Hatırlamak istemediğin şeyleri öylece unutturmuşsun.”

“Küçük travman bunu yapmaz, Fran, para yapar. Bütün bu içki şişeleri için parayı nereden buldun?”

Andrews süre tutmayı bıraktı. On beş saniye!

“Bir işim var, biliyorsun. Para kazanabilirim!” Fran di-retiyordu.

“Geri gelirse ne yapacaksın, ha? Bardağına biraz viski mi dolduracaksın?”

“Geri gelmeyecek!” Fran korkuyla haykırdı. “Neden gelsin ki?”

Kozlar Resnick’teydi. “Eh, emniyete kendi özgür iradenle geldin, canım... Şimdiyse buradayız, öyle değil mi? Ya seni izliyorsa?” Resnick konuşmaya devam ettikçe Fran’m gözlerindeki korku büyüyordu. “Merhametli birine benzemiyor, ki eğer bize öttüğünü düşünürse seni yine ziyaret edebilir. Ama bize onun kim olduğunu söylersen, onu alır, parmaklıkların arkasına tıklarız. Sen de sevimli

evinde oturup istediğın kadar sarhoş olursun. En azından gelip yine kapını çalmayacağından emin olursun."

Resnick sözlerini bitirdiğinde, Fran çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyor, kesik kesik aldığı her nefeste göbeğı hop-luyordu. Andrews onun için öyle üzölmüştü ki cebinden mendilini çıkarıp ona uzattı. Burnunu güröltüyle süm-kürünce, Resnick oturduğı pufu devirerek aniden ayağı kalktı.

"Onu polisi oyalamaktan gözaltına al," diye Andrews'a talimat verdi Resnick. "Hadi canım, ayağı kalk. Daha fazla yalan söylemene izin veremem."

Fran feryat ederek elini Andrews'e uzattı. Andrews, hiç düşünmeden onun elini tuttu. "Ay lütfen, beni içeri alma! Sana bildiğim her şeyi anlattım. Daha fazla hatırlayamıyorum, gerçekten."

Andrews onu elinden çekip ayağı kaldırmaya çalıştı. Bu bir ölüyü ayağı kaldırmaya çalışmak gibiydi.

"Lütfen beni içeri almayın," diye sızlandı. "Keşke Boxer burada olsaydı, o bana göz kulak olurdu. Boxer nerede? Boxer'ı istiyorum!"

"Boxer öldü," diye yumurtladı Resnick. "Seni döven kişı onu öldürdü. Eğer Boxer'a azıcık değer verdiysen, sana bunu kimin yaptığını söyle."

Fran çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Andrews kulaklarının zarı patlamasın diye geri çekildi. Resnick, kadının acısını yaşaması için bekleme nezaketi gösterdi. Fran yeterince ağlayıp feryat edince, tekrar önüne oturdu.

"Şimdi beni dinle, Fran," dedi kararlı bir şekilde. "Çeneni kapalı tutmak için para aldıysan, başın büyük belada."

"Yapmadım..."

"Kapa çeneni ve beni dinle, çünkü artık sabrım tü-

keniyor! Canının yandığının farkındayım, ama diğerleri daha kötü incindi." Resnick ayağa kalktı, içki poşetlerinden birini tuttu ve kadına iyice yaklaştı. "Bütün bunlar için sana kim para verdi? Bu bitli evdeki odaları kiralayarak yeterince para kazanmadığını biliyorum. Kim? Hadi, Fran, kim?" Resnick ağır torbayı havada sallarken saplarından biri koptu ve şişeler yere düştü. Tüm halı köpüklü bira olmuştu. Fran yine inleyerek ileri atıldı.

"Ahhh! Biram! Biram!" Fran yüzünü ellerine gömdü ve tekrar ağladı.

Resnick'in yüzü kıpkırmızı olmuştu, Fran'ı alt edememenin hüsrânını yaşıyordu. "Bana, sana kimin saldırdığını ve ardından sus payı verdiğini söyleyeceksin."

"Bilmiyorum! Bilmiyorum! Sana binlerce kez söyledim. Yakışıklı bir adam geldi ve Boxer'ı görmek istedi, ben de ona üst katı gösterdim. Sonra biri daha geldi... Beni döven adam. İkisini de tanımıyordum. Yemin ederim ki tanımıyordum. Başka hiçbir şey hatırlayamıyorum."

"Dene!" diye böğürdü Resnick.

"Çok yorulmuştum. Ben de kadına--"

Resnick araya atıldı. "Hangi kadın?"

"Beni arayan. 'Boxer dışarı çıktı' dedim ona."

"Bir dakika!" Resnick bu yeni ayrıntıya odaklandı. "Boxer'ı bir kadın mı aramıştı?"

"Evet, az önce söyledim ya."

Andrews, tekrar Resnick'in sesindeki değişimi izledi. "Ne zaman, Fran?" diye sordu devam etmesi için. "Ne zaman aradı?"

"İki kere aradı. İlkinde Boxer'la konuştu." Fran başını tekrar ellerinin arasına aldı. Enerjisi tükeniyordu, yorulmuştu ve kafası karışmıştı.

"Ve ikinci kez?" Resnick, Fran'ın düşünmesini bekle-

di, sonra nazikçe yönlendirmeye çalıştı. "Dinle canım, bu gerçekten önemli. İkinci kez aradığında ne yapıyordun?"

"Televizyon izliyordum."

"Televizyonda ne vardı?"

Fran, Resnick'e baktı. "*Coronation Street*."

"İşte böyle. Yani, kadın *Coronation Street*'i izlerken aradı. Peki, ne dedi?"

"İlk sefer aradığında hattın kesildiğini söyledi. Ama o sırada, Boxer ilk gelen adamla -nazik adamla- çoktan çıkmıştı, o yüzden kadın yüzüme kapattı. Ah tanrım, Boxer!" diye fısıldadı Fran. "Canım Boxer'ımı bir daha hiç göremeyeceğim!"

"Onu kimin öldürdüğünü bulmama yardım et, Fran," diye ısrar etti Resnick. "Eğer onun için ufacık bir şeyler hissetmişsen, bana yardım et!"

Fran Resnick'in kolunu tuttu. "Hastaneye geldi," diye fısıldadı. "Tanrım, hastaneye geldi ve eğer konuşursam beni öldüreceğini söyledi."

Eğer ölmezsen seni ben öldüreceğim lanet olası, diye düşündü Resnick. Ağzından çıkarsa, "Seni koruyacağım," sözleri oldu.

"Koyu renk saçları olan, uzun boylu bir adamdı. Buz gibi soğuk, delici bakışları vardı. Zorba biri değildi Bay Resnick, oldukça kibardı. Soğuk, duygusuz, kibar piçin biriydi!"

Resnick nefesini tuttu. Ceketinin iç cebinden A4 boyutunda bir kâğıt çıkardı ve Fran'a gösterdi. "Bu adam mı?"

Fran fotoğrafı seçebilmek için kâğıdı biraz uzaklaştırarak tutunca, Andrews bunun Resnick'in ofisindeki Harry Rawlins fotoğrafı olduğunu fark etti. Dart oklarının açtığı delikleri görülebiliyordu. Resnick terliyordu ve yüzü pancar gibiydi.

"Bu o değil," dedi Fran.

"İyice bak. Bak şu fotoğrafa!" diye bağırdı Resnick, Harry Rawlins'in resmini Fran'ın suratına doğru sallayarak.

"Hayır."

"Evet. O! Seni hırpalayan Harry Rawlins'ti. Söyle, söyle dedim! O olduğunu biliyorum!"

Andrews araya girmek için cesaretini toplamaya çalışırken, telsizi cızırdadı.

"Dışarı çık! Konsantrasyonunu bozacaksın!" diye haykırdı Resnick. Andrews isteksizce dışarı çıktı.

Andrews telsiz konuşmasını bitirip döndüğünde, Resnick hâlâ Harry Rawlins'in fotoğrafını Fran'a doğru sallıyor ve aynı soruyu tekrar tekrar soruyordu.

"O muydu? O muydu?"

"Efendim, telsize önemli bir anons geldi ve--"

"Kapa çeneni, Andrews!" diye hırladı Resnick, Andrews'un elini iterek. "Fran, Harry Rawlins tarafından saldırıya uğradığını doğrulamak üzere, değil mi Fran?"

Fran, Resnick'e baktı. Birazdan söyleyeceklerinin ne gibi sonuçlar doğuracağından korkuyordu. "Hayır, Bay Resnick. Harry Rawlins değildi. O... Tony Fisher'dı."

Sessizlik içinde emniyete dönerlerken, Andrews, tuhaf davranışını amirlerine bildirmesi gerekip gerekmediğini merak ederek, Resnick'e yandan bir bakış attı. Resnick mağlup olmuş ve tamamen tükenmiş görünüyordu, sanki her şeyden vazgeçmişti. Sigara bile içmiyordu ki arabada hep sigara içerdi. Emniyete varmadan önceki son köşeyi dönerken, Andrews konuşmaya cesaret etti.

"Aryan, efendim. Fuller'dı. Bu sabah posta arabasının

çarpıp öldürdüğü çocuk, Carlos Moreno imiş. Fisher kardeşlerin ayak işlerine koşan adamlarından biri.”

Resnick, Andrews’un söylediklerini duyduğunu belli edecek hiçbir şey yapmadı. Yalnızca pencereden dışarı bakıyordu.

26. BÖLÜM

Fuller sabah çıkardığı işten memnundu, Resnick'in nefesi ensesinde olmadığı zamanlar daha verimli oluyordu. Sırtarak Andrews'un ne tür bir sabah geçirmiş olabileceğini düşündü. Korkunç bir sabah geçirdiğine bahse girerdi.

Fuller, Carlos'un araba tamirhanesinde bulunan, suçla delil teşkil edebilecek her şeyin detayını içeren bir raporu Resnick için hazırlamıştı. Sanki sonunda, Fisher kardeşlerle alakalı bir şeyler bulabilecekler gibiydi. Ele geçirilen arabalardan biri, ön tarafı hasarlı ve bagajmda sahte plakalar olan kahverengi bir Jaguar'dı. Sahte plakaları araştırırken, kahverengi bir Jaguar'ın Manchester'daki bir olaya karıştığını ve polis kovalamacasından kaçtığını ortaya çıkarmıştı. Fuller arabada parmak izleri aramış, hem içinde hem de dışında Fisher kardeşlerin, ayrıca Carlos'un parmak izlerinin bulunduğunu öğrendiğinde sevinmişti. Ama sahte plakalar hiçbir suça karışmamıştı. Gerçek bir polis gibi çalışmıştı; bu hayaletleri kovalamak değildi ve Fuller kendini iyi hissediyordu. Fisher kardeşler hâlâ hayattaydı ve tutuklanmaları mümkündü.

Fuller, Başmüfettiş Saunders ile çoktan konuşmuş, ona Carlos'un ölümünden ve arabada Fisher kardeşlerin parmak izlerini bulduğundan bahsetmişti. Mayfair davasma geçmeye hâlâ hevesliydi ve bu olayın, şansını artırmasını umuyordu. Ne var ki Saunders, sabahki çalışkanlığından dolayı Fuller'ı kutladı, sonra yine lanet olası George Resnick konusuna geçti.

"Patronun nerede?" diye sordu Saunders. "Yoksa yine hayalet mi kovalıyor?"

"Bilemiyorum, efendim," dedi Fuller.

"Buraya döndüklerinde," dedi Saunders, Fuller'ı görmezden gelerek, "Resnick ve Andrews'u ayrı ayrı ofisimde görmek istiyorum, beni görmeden gitmelerine izin *verme*."

Fuller, ana ofise kendini beğenmiş bir gülümsemeyle geri döndü. Resnick'in nerede olduğunu ve şişko Fran'ı bir ölü adam tarafından dövüldüğünü itiraf etmeye zorladığını biliyordu. Andrews telsizden ona her şeyi anlatmıştı. Fuller, Andrews'un Resnick'i alaşağı edecek bir kozu olmasını umuyordu.

Resnick ve Andrews ofise geri döndüğünde, Fuller başını kaldırıp onlara baktı. *İşte bu*, diye düşündü. *Resnick'in kovulacağı gün bugün*. Gülümsemesini engelleyemedi ve Resnick, Fuller'm yüzündeki pis sırıtsı gördü.

"Niye bu kadar mutlusun, lanet herif?"

"Fisher kardeşlerin adamını teşhis ettim efendim. Andrews size söylemedi mi?"

Resnick ilgisizce omuz silkti. "Aman ne güzel. Şişko Fran, onu gebertircesine dövenin Tony Fisher olduğunu itiraf etti."

Fuller şaşkıncı Andrews kaşlarını kaldırdı ve başını salladı.

"Çok korkmuş durumda," diye atıldı Andrews. "Kanat olarak kullanabileceğimiz bir şey çıkmaz ondan. Tony Fisher'ı gözaltına alabilirsin, ama yaptıklarını inkar edeceğini ve ifadesi olmadan da hiçbir şey yapamayacağımızı hepimiz biliyoruz. Aynı gün serbest kalıp, elini kolunu sallaya sallaya o zavallı kadını bir kez daha dövmek hatta daha kötüsü, öldürmek için oraya gidebilir."

Resnick ne diyeceğini bilmiyordu. Andrews'un bir se-

ferde bu kadar çok şey söylediğini daha önce hiç duymamıştı.

"Yani, eğer başka bir suçlamayla Tony Fisher'ı tutuklarsak, kadın kendini daha güvende hissedip, konuşabilir mi?" diye sordu Fuller.

"Carlos'un tamirhanesine yapılan baskınla alakalı çıkardığın parlak işe atıfta bulunuyorsun herhalde, değil mi?" diye homurdandı Resnick. "Ee, Fisher kardeşleri içeri tıkacak kanıt neredeymiş bakalım?"

"Masanızda, efendim," diye yanıtladı Fuller, eliyle işaret ederek. Raporu Saunders için yeterince iyiye, Resnick için de yeterince iyi oldu. Resnick dosyayı alırken Fuller ekledi, "Ah, bu arada, Andrews, Saunders seni görmek istiyor."

"Ne için?" diye sordu Resnick.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Fuller. Andrews omuz silkti ve odadan çıktı.

Resnick cam ofisine doğru yürüdü, sonra içeri girmeden arkasını döndü. "Muşmula suratlarınızı görmemek için jaluzi takmalarını istemiştım. Nerede jaluziler?" diye bağırdı. "Alice'i bulun. Burada işleri düzgünce halleden bir tek o var."

Fuller Alice'i bulmak için giderken, Resnick "balık fanusu" odasına girip oturdu, Carlos Moreno dosyasını açtı ve okumaya başladı. Bir yandan da burnunu karıştırıyordu. Fuller beş dakika sonra geri döndüğünde Resnick camı tıklattı ve gülümseyerek onu içeri çağırdı.

"İlginç bir rapor, Fuller. Oldukça detaylı ve eksiksiz," dedi dosyayı masasının üzerine bırakırken.

"Teşekkür ederim efendim," diye yanıtladı Fuller. "Gördüğünüz gibi, Fisher kardeşleri çalıntı araba ve Manchester'daki yasadışı kumar baskınıyla ile ilişkilendirebi-

leceğimiz kanıtları ortaya çıkardım. Bu, Fran denilen kadının kendisine saldıran adamla ilgili ifade vermesini sağlayacak. Eğer parmaklıkların ardına düşerse, kadının da korkacak hiçbir şeyi kalmaz.”

Resnick ona bakarak başını olumsuz anlamda salladı. Rapora hafifçe vurdu. “Bu tam anlamıyla saçmalık! Ele geçirdiğin Jaguar’ın üzerinde orijinal plakası takılıydı. Fisher kardeşlerin kulübüne kayıtlı plaka. Dolayısıyla arabada bulunan parmak izleri hiçbir şey ifade etmiyor!”

Fuller mahcup olmuş görünüyordu. “Evet ama bagajında sahte plakalar bulundu ve Manchester olayımda kullanılan bir Jaguar ile bağlantılılar.”

“Ee, ne anlamı var bunun? Fisher’lar, senin dosyanı yerle bir edebilecek, tonlarca para saydıkları bir avukata sahip. Davada Carlos Moreno’nun onların ayak işlerini yapan kişi olduğunu ve bir posta arabasının çarpmasıyla öldüğünü rapor edersen, onlara mükemmel bir koz vermiş olursun. Doğrusu, Fuller, sandığımdan da aptalsın. Fisher kardeşler her şeyi Carlos’un üzerine yıkıp paçayı sıyrabilir.”

Fuller’ın gururu kırılmıştı. Resnick haklıydı. Jaguar tamirhanede bulunmuştu, dolayısıyla Fisher’lar, Carlos’un arabayı Manchester’a yasadışı kumar olayı için götürmüş olduğunu söyleyeceklerdi. Carlos öldüğüne göre, Fisher kardeşlerin iddialarına yanıt verecek hiç kimse olmayacaktı.

Küçük düşen Fuller odadan çıkmak için döndü.

“Bekle,” dedi Resnick, dosyayı tekrar açarak. “Rapora göre Moreno’nun tamirhanesini ihbar eden kişi ismini vermeyen bir kadınmış.” Fuller başını salladı. “Yine kim olduğu bilinmeyen bir kadın, öldürüldüğü gece Boxer Davis’i aramış.” Resnick, Fuller’e doğru parmaklarını şıklattı.

“Şu kutudaki eşyalarımın arasından telefon kayıtlarının olduğu raporları bul.”

Fuller, Alice’in taşınma için hazırladığı kutuları aramaya başladı. Telefon kayıtlarının bulunduğu raporu buldu ve Resnick’e uzattı.

Resnick, Dolly Rawlins’in evinde yapılan telefon aramalarının sayfalarca uzunluktaki kayıtlarını karıştırırken, Fuller, Saunders’ın ofisinden çıkan Andrews’u fark etti. Depresif görünüyordu. Fuller birden neşelendi. Artık her şey belli olacaktı. Resnick’in tüm saçmalıkları, profesyonellikten uzak davranışları, çizgiyi aşması, Rawlins olayına olan takıntısı artık gün yüzüne çıkıyor ve onun sonunu getiriyordu.

Andrews, Resnick’in açık kapısını çaldı. “Başmüfettiş Saunders sizi görmek istiyor efendim.”

Resnick onu görmezden geldi ve parmağını numaraların üzerinde gezdirmeye devam etti. Boksörün numarasının veya Carlos öldüğü gece emniyete yapılan isimsiz aramanın orada olup olmadığını kontrol etti. Üçüncü sayfanın sonunda, numaralar aniden bitti: Daha fazla kayıt yoktu, daha fazla not yoktu, daha fazla bilgi yoktu. Resnick oturduğu sandalyeyi yere devirerek ayağa fırladı ve dosyayı kapattı

“Umarım Saunders bana neler döndüğünü söyler çünkü sürekli yoluma çıkıyormuş gibi görünüyor ve ben buna asla izin vermeyeceğim! Önce Rawlins’lerin evindeki gözetimi kaldırdı, şimdide telefon dinlemesini durdurmuş. Benim burada olmanın anlamı ne o zaman?” Hızla patronunun ofisine doğru ilerledi.

Andrews hâlâ tokat yemiş gibi duruyordu.

“Pekâlâ, Saunders’a ne söyledin?” diye sordu Fuller.

Andrews iç çekti ve ellerini cebine soktu. "Tüm konuşmayı o yaptı."

Bu büyük hayal kırıklığıydı. Fuller, Andrews'un, Fran'ın evini ziyaretleri süresince Resnick'in sergilediği tuhaf hareketleri anlatmış olmasını umuyordu.

"Resnick bana berbat bir çalışma raporu verdi," diye devam etti Andrews. "Ve Saunders rütbemin hakkımı ve remediğimi söyledi, bu yüzden önümüzdeki ay asayiş şubeye geri dönüyorum. Buna inanamıyorum! Ben de herkes kadar sıkı çalıştım, bana söylenen her şeyi yaptım ve asla Resnick'in sözünden çıkmadım."

Fuller, Andrews'un kovulmaktan beter durumda olduğunu düşündü. Onun için üzülmüyordu, ancak işin doğrusu, her ne kadar iyi biri olsa da silahlı soygun olayları Andrews'u aşırıyordu. Asayişte çalışmak, hırsızlık olaylarını ve yasadışı suçları incelemek ona daha uygundu. "Endişelenme. Bu meslekte inişler de var, çıkışlar da," dedi Fuller oradan uzaklaşırken. *Ben yükselirken, sen düşeceksin*, diye fısıldadı kendi kendine.

Resnick Saunders'm ofisine daldığında, öyle yüksek sesle bağırdı ki sesi tüm katta yankılandı. Tüm gözler müfettişin ofisine çevrildi. Resnick cam bölmeden görülebiliyordu, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve yumruğunu Saunders'm masasına koymuştu. Resnick başını çevirdiğinde Fuller'in, Andrews'un ve diğerlerinin kendisine baktığını gördü. Müfettişin ofisinin kapısını açtı ve koridora çıktı.

"Hepiniz lanet işleriniz de çok iyisiniz de bir ben kötüyüm değil mi? DEĞİL Mİ HA?"

Diğer odalardaki herkes aniden başka şeylerle meşgulmüş gibi davranmaya başladı: Genel bir kargaşa oldu ve hepsi önlerindeki kâğıtları toplayıp bir şeyler yazmaya,

sanki aniden arama yapmaları gerekmiş gibi telefon ahizelerini kaldırmaya başladılar. Fuller hariç; Fuller meydan okuyan bakışlarla Resnick'e bakıyordu.

"Biliyor musun?" dedi Andrews, şeytani bir zevkle olanları izleyen Fuller'a bakarak. "Sen ondan daha fena bir pisliksin. O bunu bilerek yapmıyor, ama sen bilerek yapıyorsun."

Saunders'ın ofisindeki Resnick iki yumruğunu da masaya koymuş ve gözlerini ona dikmişti. Saunders önündeki rapora bakıyor ve sivri uçlu kalemıyla üzerine hafifçe vuruyordu.

"Birkaç gün önce öğrendiğimde Rawlins'in karısının telefonla dinlenmesini sonlandırdım. Öncelikle, benim veya başka bir kıdemli memurun onayını almadın, bu da yasadışı olduğu anlamına geliyor. Ki gece-gündüz tüm konuşmaların dinlenip takip edilmesi ve kayda geçirilmesi için gereken maliyetten bahsetmiyorum bile. Evin izlenmesini de aynı sebeple geri çektim. Boxer Davis'in katili dışarıdayken, o iki memuru dul bir kadının evinin önünde tutamam."

"Peki neden bunu bana söylemediniz?" dedi Resnick, sakinleşmeye çalışarak. "Boxer Davis'i arayan ve Carlos Moreno'yu ihbar eden Dolly Rawlins olabilir. Bu aramaları yapan bir kadındı efendim. Öldüğü gece Boxer Davis ile iki kez konuşmayı deneyen bir kadın. Bana söylemeliydiniz."

Saunders duyduklarına inanamayarak tekrar yerine oturdu. Sana söylemeliydim, öyle mi? George, kaç defa sana ulaşmaya çalıştığımı biliyorsun, her seferinde başka yerlerdeydin. Bu raporun bir kopyasını masana bırakmıştım. Eğer okumadıysan, bu benim sorunum değil.'

"Çok yakınım efendim."

"Tam olarak neye?" diye sordu Saunders.

Resnick derin bir nefes aldı, öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Çoktan sınırını aşmıştı, daha ileri gitmemesi gerektiğini biliyordu. Saunders çok eskiden beri dostuydu...

Saunders kalemi masanın üzerine koydu, öne doğru eğildi ve kritik cümleyi kurdu. "Rawlins davası kapandı. Sen ve adamların Mayfair soygunuyla ilgileneceksiniz. Önemli ipuçlarına sahipler ve daha çok adama ihtiyaçları var."

"Ah, hayır, hayır, hayır, lütfen, yalnızca iki hafta daha. İki hafta içinde daha çok şey elde edeceğim." Resnick, eski dostuyla elindeki her şeyi paylaşarak yalvardı. "Dördüncü bir adam olduğunu biliyoruz ve onu bulmaya çok yakınum. Bunu yaptığımda, tek seferde dört vakayı çözeceğim. Bu adamın dört vakayla da ilişkisi var. Rawlins de hepsiyle ilişkili. Dördüncü adamı öğrenmemiz işte bu nedenle gerekli."

"Kim olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Saunders.

"Bulacağım. Bana zaman ver. Biraz daha zaman, hepsi bu. Dördüncü adamı ve insanları arayan bu kadını bulacağım... Onlar bu davanın anahtarları."

"Fran'ın anahtar olduğunu sanıyordum? Geçen hafta, anahtar Boxer Davis'ti. İki hafta önceyse Len Gulliver'di." Saunders başını iki yana salladı. Resnick'i yeterince dinlemişti, geri adım atmayacaktı. "Yukarıdan gelen emirler var, George. Davan kapandı."

"Benden vaz mı geçiyorsun?" diye ısrar etti Resnick.

Sounders elindeki kalemi kırdı. Dişlerinin arasından konuşuyordu. "Bu ne cüret? Buna nasıl cesaret edersin? Benim tavsiyemle Rawlins davası sana verildi. Üst düzey polislerden hiçbiri bu görevin sana göre olduğunu düşün-

müyordu, ama senin için mücadele ettim ve davayı sana verdim. Tüm kariyerini kurtarman için sana bir şans verdim. Ama bulduğun tek şey George, çıkmaz sokaklar. Hiçbir yararlı ipucu veya kanıt yok. Ellerim bağlı.”

Resnick utanç ve umutsuzluk içinde başını eğdi; sistemi, Saunders’ın ne demek istediğini anlayabilecek kadar iyi biliyordu, ama yine de bu durumdan nefret ediyordu.

“Harry Rawlins’in sana ne yaptığını biliyorum,” diye devam etti Saunders, “ama olayı fazla kişiselleştirdin. Hepsini bırak George ve işini yapmaya—”

Resnick onun lafını kesti. “Hangi kişisellikten bahsediyorsun?”

“Tam olarak ne demek istediğimi biliyorsun.”

Resnick masanın üzerine eğildi ve tekrar yumruklarını indirdi.

“O adam azılı bir suçlu ve—”

“Ve öldü!” diye bağırды Saunders, Resnick’i sessizliğe gömerek. “Andrews bana Fran’a ne yaptığını anlattı. Ona Harry Rawlins’in fotoğrafını gösterdiğini anlattı. Ama yanlışsın, çünkü Fran kendisine saldıranın Tony Fisher olduğunu itiraf etti. Bunu söylemekten nefret ediyorum George, ama takıntılısın ve gerçeklerle yüzleşmeye ihtiyacın var. Rawlins öldü ve gömüldü. ”

Resnick konuşmak için ağzını açmıştı ki Saunders onu durdurmak için elini kaldırdı. “Eğer Mayfair davasına geçmek istemiyorsan, izne ayrılmanı önerebilir miyim? Başkomiser ayrılmanı onaylayacaktır.”

Resnick Saunders’a baktı. “Onaylayacağından eminmişsin gibi duruyor. Ona zaten sordun, değil mi?” Saunders’la göz göze geldi. “Transferimi de çoktan onaylamış olmalı, değil mi?”

“Aylar önce transferini onayladı George. Seni burada,

istediğin davada, önceden mükemmel yaptığını bildiğim işinin başında tutmak için çabaladım durdum.”

“Önceden mi?” Saunders’ın kullandığı bu sözcük bar-dağı taşıran son damla olmuştu. “Öyleyse başmüfettişin terfi başvurumu okuyup okumadığını sormamın hiçbir anlamı yoktur?”

Saunders, Resnick’in son sorusunu duymazlıktan geldi. George’un geçmişte ne kadar iyi bir polis olduğuna, bu defa terfi alacağından emin olduğuna ve belki de daha sakın bir birime gönderileceğine dair bir şeyler geveledi. Aslında, George’un yerinin değiştirilmemesi gerektiğini bildiğini söyledi.

“Öyleyse neden değiştiriliyor?” deyiverdi Resnick.

“Lanet olası Rawlins davası yüzünden, George! Bu kişisel—”

“Kişisel değil! O adam azılı bir suçlu.”

“Ve ölü,” dedi Saunders yine ölümcül darbeyi indirerek.

“Ölmüş olsun ya da olmasın, hâlâ çözülememiş düzinelerce soygundan o sorumlu ve ben hepsini çözmeye *oldukça* yakınım,” diye tekrarladı Resnick. Ne var ki yeterince laf işitmişti. Büyüklük taslanmasından nefret ederdi. Ayağa kalktı ve parmağını Saunders’a doğrulttu. “Haklısın evlat. Şu an senin oturduğun koltukta, uzun zaman önce ben oturmalıyım. Sen, ben ve bu lanet yerdeki herkes, bunun Harry Rawlins yüzünden olmadığını biliyor. İş kişiselleşmişti, haklısın, nasıl kişiselleşmezdi ki? Ama artık öyle değil. Şimdi, iş artık iyi bir polis olup olmadığını göstermekten ibaret. Onun defterlerini, dördüncü adamı ve telefon eden kadını bulmayı istiyorum. Çünkü burada Londra’yı pisliklerden temizliyoruz! Ve bildiğiniz gibi,

efendim, kulağı yerde olan insanlar, işin iç yüzünü bilen insanlar, Rawlins'in öldüğünü hiç de düşünmüyorlar."

Resnick derin bir nefes aldı, oksijeni ciğerlerine çekecek sakinleşmeye çalıştı. Cebine uzanarak polis kimliğini çıkardı ve Saunders'ın masasına fırlattı. "Terfi başvurumu doldurabilirsin ya da istifa ederim."

Saunders iç çekti ve ayağa kalktı. İsteddiği bu değildi, ama Resnick haddini aşmıştı ve Saunders onu yatıştırmak için yeterince uğraşmıştı. "Sanırım, istifanı başmüfettişe sunman daha iyi olur."

"Benim muhatabım sensin! İşin iç yüzünü bilen insanlar... Hatırlasana: Boxer, Yeşil Diş, ben. Fisher kardeşler kendilerinden daha büyük ve acımasız birinden kaçıyorlar! Şuraya yazıyorum, Harry Rawlins ile işimiz daha bitmedi. Dışarıda bir yerlerde, hayatta ve iyi durumda... Bunu biliyorum. Vakti geldiğinde onun peşine düşen ben olmayacağım, sen olacaksın!"

Saunders, George'un bitmiş olduğuna artık emindi. "Lütfen, George, evine git ve dinlen. Şu anda düşünmeden bir karar verme."

"Sabah istifa dilekçemi masanda göreceksin. Hep bunu istemiştin, değil mi? Pekâlâ, umarım haklı olduğumu anladığınızda hepiniz gününüzü görürsünüz." Resnick hızla ofisten çıktı.

Resnick, öksürük krizinden kurtulmak için durduğu sırada, ana girişin olduğu zemin kattaydı. Nefesi kesiliyordu, kalbi öyle hızlı atıyordu ki neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Duvara yaslandı, kalp krizi geçireceğine emin halde Alice'in kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Alice, Resnick'in halini görünce adımlarını hızlandırdı.

"Derin derin nefes alın efendim, uzun, derin nefesler." Resnick, böyle zamanlarda ne yapılacağını biliyordu, ama yine de Alice'in nazik hatırlatması onu rahatlatıyordu. Özellikle de şimdi. Alice, solunumunun normale dönmesi için biraz bekledi ve bir bardak su isteyip istemediğini sordu.

"Hayır, birazdan düzelirim," dedi Resnick. "Ama bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Alice, canım. Bir mektup yazmanı istiyorum."

"Yapamam..." diye söze başladı Alice, artık onun departmanı için çalışmadığını söyleyecekti.

Alice'in bir kuralı daha çiğnemesinin bir zararı olmazdı. "Hayır," dedi Resnick. "Bunu benim için gerçekten yapman gerek, Alice, lütfen. Bu benim istifa mektubum."

"Ah, efendim." Alice ne söyleyeceğini biliyordu.

"Rawlins davasını benden aldılar, ben de işi bıraktım." Resnick felaket görünüyordu, Alice'ten yazmasını istediği şeyleri söylerken başı öne eğilmişti.

Alice onu dinlemiyordu; kendisine mektup yazdırdığı zamanlarda genellikle dinlemezdi. Genellikle, Resnick'in sakın kafayla düşündüğünde yazdıracağını bildiği şeyleri yazardı. Şimdi de aynı şeyi yapacaktı. Kendini, "Ben de istifa edeceğim George," derken hayal etti. "İkimiz de daha iyi şeyler hak ediyoruz." Aslında ona "George" deme fikri bile boğazına bir yumru oturmasına neden oldu ve gitmeden önce bir şey söylemesinin gerekmemesini umdu. Resnick her zaman dırdırcıydı, ama onun dırdırcısıydı. O Alice'in huysuz, zeki, iğrenç, kendini işine adanmış polisiydi ve Alice dışında hiç kimse onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Resnick bitirdiğinde başını kaldırıp Alice'e baktı. "Emeklilik hediyesi olarak çay makinesi alma, olur mu?"

Alice gülümsemeye çalıştı ama sadece ağlamak istiyordu.

Resnick öne eğildi ve onu hafifçe yanağından öptü. "Her şey için teşekkürler Alice. Ve bana katlandığın için teşekkürler."

Resnick'in üzerinde kirli paltosu ve elinde eski evrak çantasıyla uzaklaşmasını seyrederken, Alice sonunda kendini koyuverdi. Kimsenin sevmediği bu adama karşı hissettiği duyguların anlamsız olduğunu en başta kendisi kabul ediyordu. Ama Alice, Resnick ile mesafesini daima korumuştı, onun hayatında oynadığı rolü biliyordu; arkasını toplayarak onu iyi bir polis olmaya yönlendiriyordu, dırdırlarını dinliyordu, kendinden şüphe ettiğinde özgüvenini yeniden kazanmasını sağlıyordu ve Resnick'i en başta kendisinden koruyordu. Ama şimdi başarısızlığa uğramıştı. Resnick ona bir yaşam gayesi vermişti ki bunu daha önce hiçbir erkek yapmamıştı. Resnick'in, Alice'in kendisini ne kadar sevdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve asla olmayacaktı.

27. BÖLÜM

Bella boya maskesini çıkardı ve biraz hava almak için duraksadı. Alnı ve yanakları boncuk boncuk terlemişti. Kaçış aracı olarak kullanacakları Ford Escort kamyoneti gururla inceledi; daha önce bir aracı spreyci boyayla hiç boyamamıştı, ama Z-Easy adlı kulüpte sahne arkasında pek çok striptizci üzerinde bronzlaştırıcı spreyci kullanmıştı ve bu da hemen hemen aynı şeydi.

Dolly iki hafta önce minibüsü aldığı anda -sahte bir isim ve nakit parayla almıştı- minibüs kırmızıydı. Şimdiyse ışıltılı bir beyazdı. Motoru biraz tekliyordu, ama Linda onu tamir etmişti ve şimdi eskisinden daha iyiydi. Linda, Carlos'la geçirdiği birkaç hafta boyunca motorlar hakkında çok şey öğrenmişti, işin en önemli kısmı motorun nasıl çalıştığını "hissetmek" idi. Carlos, eğer isterse kullanma kılavuzunu da okuyabileceğini ama öncekilerin o kılavuzlarda yazmadığını söylemişti. Bu Carlos için işe yarar olsa da Linda kullanma kılavuzlarını da okumuştur, özellikle Dolly'nin deposundaki araçlar için yazılmış olanları. Eğer araç bozulursa, hapse girerlerdi. Bu kadar basitti.

Bella, bir yandan kendi kendine söylenirken bir yandan da kaçış minibüsünün yan taraflarına yapıştıracakları mükemmel logoları boyamakla meşgul olan Shirley'ye doğru yürüdü.

Shirley başını kaldırıp ona baktı. "Sence bunlar iyi mi, Bella?" Bella'nın ne düşündüğünü önemsiyordu

Bella başıyla onayladı. "Oldukça profesyonel. Bu lo-

golar ve sahte plakalarla hakiki bir GLC kamyoneti gibi görünecek.”

Deponun diğer tarafında, Linda sandıkların üzerine oturmuş, kısa namlulu av tüfeklerini temizliyordu. Yüzü kirlenmişti, ağzı ince ve gergin bir çizgi gibiydi ve ara ara çıkışa doğru bakıyordu. Dolly’yi bekliyordu.

“Her şey yolunda mı, Linda?” diye sordu Bella, Dolly geldiğinde ona çıkışacağından endişe ediyordu. Henüz akşam olmuştu ve Bella bütün gün Linda’yı izlemişti. Bir ara onu eve gitmeye ikna etmeye çalışmıştı, ama Linda reddetmişti. Depoda oturmuş, her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Bella eğilip Linda’nın kulağına fısıldadı.

“Carlos’u düşündüğünü biliyorum ama Dolly’yi kaybetmek onu geri getirmeyecek. İş bitene kadar bekle, payına düşeni aldığında istediğin kişiyi arayabilirsin. Eğer sana kendini daha iyi hissettirecekse ona tokat bile atabilirsin. Beni duyuyor musun Linda?”

“Zor, Bella,” dedi Linda. “Ruhumu benden koparmış gibi hissediyorum... Ama susmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Bu işi batırmak istemememin nedeni Shirl ile sensin.”

Bella onun omzunu okşadı ve sahte plakaları takmak için kamyonete gitti.

On dakika sonra, Dolly hızla içeri girdi ve yere bir alışveriş poşeti koydu. Sabah olanları kızlara anlatmak için çok hevesli ve sabırsızdı. “Paranın transfer edileceği güvenlik aracının güzergâh ve zaman çizelgesini aldım,” dedi ışıltılı bir gülümsemeyle.

Shirley ile Bella yanına gidip onu tebrik etti. Dolly, onlara katılması için Linda’ya el salladı, masada boş yer açtı ve Brian Marshall’ın ona verdiği güzergâh çizelgesini koydu. Ardından bir sigara yaktı. Bella, güzergâh bilgilerini

nasıl aldığını sormak istedi, ancak Dolly onların bilmesini isterse zaten söylerdi.

"Pekâlâ, öğleden sonra bu rotada sürüş yaptım," dedi Dolly. "Altı-yedi defa. Zamanlamayı iyi ayarlamak ve alt-geçide gitmeden önce, banka arabasının önünü kesecek kamyonetin park edileceği en uygun konumu bulmak için." Dolly, Marshall'ın verdiği diğer evraklara hızla göz gezdirdi. "Kesin tarih ve saate sahibiz... Programımızı iki hafta öne çekeceğiz."

"O nasıl oldu?" diye sordu Linda sırf zorluk çıkarmak için.

"Çünkü bu tarih ve saat, paranın transferi aşamasında bize en iyi dengeyi sağlayacak ve işi hızlı ve başarılı bir şekilde kotarma fırsatı verecek. Kalabalık saatleri, yol çalış-malarını, okul tatillerini, tüm bu şeyleri hesaba katmalıyız. Hepsi kontrol altına Linda, endişelenme."

Dolly'nin patronluk taslaması her zamanki gibi Linda'nın canını sıktı ancak Dolly devam ettiği için susmak zorunda kaldı.

"Siz rotayı ezberledikten sonra gideceğiz. Ne kadar ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız o kadar sürün, böylece tüm aldatıcı kısımları, trafik ışıklarını, dönel kavşakları, yaya yollarını, sıkıntı çıkarabilecek yerleri öğreneceksiniz."

Deponun yukarısındaki demiryolundan bir tren geçtiğinde, yan taraftaki depoda kilitli olan büyük köpek havlamaya başladı. Wolf da kesik ve tiz bir sesle havladı. Linda iyice hiddetleniyordu.

"Harita üzerinde kaçış aracımızı nereye park edeceğimizi işaretledim, onu da iyice ezberleyin. Onu alıp, kendi araçlarınızı bıraktığınız otoparka kadar sürün, oradan araçlarınıza binip havaalanına geçeceksiniz. Son saniyeye kadar her şeyin süresini ölçün. Artık gözü kapalı yapacak

hale gelene kadar bunu tekrarlayın. Tatile çıkma hikâyelerinizi uydurdunuz mu?" diye sordu Dolly.

Hepsi hazırды; planları şüpheye yer bırakmamalıydı. Linda atari salonundan ya ayrılacaktı ya da kendini kovduracaktı, Bella da striptiz kulübündeki işini bırakacaktı. Birbirleriyle iletişim halinde olduklarından kimse şüphelenmemeliydi. Shirley annesine yalan söyleyecek olmaktan rahatsızdı, ama yapacaktı. Yapmak zorundaydı.

"Tamam, işte Rio'ya biletler. Pasaportlarınızı aldınız mı? O gün iki uçuş var, ben de ilkinin Bella ile Linda'ya ayırdım. Shirl, aynı gün, sonraki seferle uçacaksın. Uçak inene dek birbirinizden uzak durun." Dolly devam etti. "Uçuş saatlerini, sefer sayılarını ve bagaj limitinizi öğrenin. Bavulların çok ağır olması gibi aptalca bir şey için durdurulamayız!" Dolly güldü, Bella ve Shirley de biraz gecikmeli de olsa nezaket icabı ona katıldı. Dolly, değerli defterinde yer alan her şeyi tamamladıkları için her zamankinden daha şakacıydı. "Pekâlâ," dedi yüksek bir ses tonuyla. "Ne yaptığınızı bir görelim."

Dolly, kızların yaptıkları işten memnun kaldı. Kamyonetin boyası ile üzerindeki logolar çok iyiydi. Brighton yakınlarındaki plaja giderlerken gördükleri beyaz bir Ford minibüsün plakasını da kopyalamışlardı. Bella, kamyoneteki logoların çıkarılması ve plakaların değiştirilmesi için ne kadar az zaman gerektiğini gösterdi.

Dolly, kamyonetin bujilerini kontrol eden Linda'nın yanına yürüdü. "Öndeki kamyoneti ayarladın mı? Şimdi iki hafta daha az zamanın kaldı."

Linda Dolly'nin yüzüne bakamadı. "Bir tane Leyland çamaşırhane minibüsü buldum," dedi düşünmeden. "Tam istediğimiz gibi, çalmak da çok basit olacak."

“Ne büyüklükte? Buraya sığar mı yoksa saklamak için başka bir yere mi ihtiyacımız var?”

Linda karşılık vermeden önce, Shirley araya girdi. “Annemin pazar yerinin altında bir park yeri var. Minibüsü oraya bırakabilirsin, sorun olmaz. Pazarcıların minibüsleri sürekli gidip geldiği için arada fark edilmez.”

Dolly hâlâ Linda’ya odaklanmıştı. “Bu hafta alabilir misin?”

“Ne zaman olursa alabilirim,” dedi Linda ters bir şekilde, öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Dolly’den uzaklaştı.

“Ona hemen ihtiyacımız var Linda!” Dolly, Linda’yı deponun diğer tarafına doğru takip ederken sesini yükseltti. “Plakasını değiştirip arka tampona metal parça tutturmamız gerekiyor. Bir çamaşırhane arabasının, kendisine çarpan ağır bir güvenlik kamyonetini durdurabileceğinden emin misin?”

Linda onu duymazlıktan geldi ve el arabasının üstündeki kısa namlulu av tüfeklerinden birini aldı. Dolly’yi oracıkta vurmayı çok isterdi.

“Linda’nın nesi var?” diye Bella’ya sordu Dolly.

Bella omuz silkti ve elindeki bezle sahte plakalardaki izleri silmeye gitti. Dolly, sorunun ne olduğunu Bella’nın bildiğinden şüpheleniyordu. Linda’ya baktı. Wolf, Linda’nın ayaklarının etrafını kokluyordu. Linda küçük köpeği tekmeleyince acıyla ciyakladı. Dolly için bu yeterli olmuştu.

“Bir daha sakın onu tekmeleme!” diye bağırdı Dolly, Linda’nın üzerine yürüyüp parmağını onun yüzüne doğrultarak.

“Uyuz köpeğini benden uzak tut öyleyse,” diye yanıtladı Linda.

“Hadi ama, dökül artık. Sorunun ne?”

Linda'nın başı öne eğikti. "Hiçbir şey," diye mırıldandı.

"Tüm bunlar o tamirci yüzünden mi?"

Linda Dolly'ye baktı. "Benden istediğin şeyi yaptım. Artık bize sorun çıkarmayacak."

"Güzel," diye soğukça yanıtladı Dolly. "Bir şey öğrendi mi?"

"Öğrendiyse de artık sorun olmaz. Çünkü o öldü."

Dolly sessizliğe gömüldü. Bir anlığına, Linda'nın kendisini olabildiğince suçlu hissettirmeye çalışıp çalışmadığını merak etti, ama Linda'nın gözlerindeki öfke ve hüznün, onun ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. "Çok üzgünüm Linda. Ne oldu?"

"Onu gördüm Dolly. Her şeyi gördüm. Ayrıntıları gerçekten istiyor musun yoksa 'O öldü,' cümlesi yeterli olacak mı?"

"Üzgünüm Linda, gerçekten üzgünüm. Bana hemen söylemeliydin."

"Neden? Erkek arkadaşımın ölümüne neden olmanın üzüntüsünü hafifletmek için ne yapardın? Çünkü olan bu, Dolly. Onu gammazla dedin, polis tamirhanesine baskın yaptı ve o da kaçtı... Sonra bir minibüsün altında kaldı." Linda pişman olacağı bir şey yapmadan önce oradan uzaklaştı.

Dolly, Linda'nın arkasından gidecekti ama Bella onu durdurdu.

"Bana geldiğinde kötü haldeydi," dedi Bella sessizce. "Onu bir minibüsün tekerlerinin altında, kanlar içinde görmüş, bu yüzden şimdilik onu rahat bırak, olur mu? Bırak sana kızsın. Bırak sorumluluğu sana atsın. Seni suçlamasına izin ver, yoksa tek suçlayacağı kişi kendisi olacak. Sen bunu kaldırabilirsin, ama o kaldıramaz. Bu soygun planı-

nun devam etmesini istiyor musun? O zaman başımıza gelen şanssızlıkları da kabulleneceksin."

Bella ofise gitti, kendine bir fincan çay yapmaya çalışan Linda titriyordu.

Dolly onları izlerken, Bella kollarını Linda'nın omuzlarına sardı ve ona sarıldı. Dolly, aynısını yapabilmeyi dilerdi. Ona ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilmeyi dilerdi. Ama Dolly, Linda'nın onu Bella gibi arkadaşı olarak görmeyeceğini biliyordu; yapabileceği tek şey, istediği hayatı yaşaması için Linda'ya yeterli parayı sağlamaktı. Dolly planı yeniden gözden geçirdi. Kızlarla prova yapmak için sabırsızlanıyordu ama Linda'ya bir fincan çay içmesi için zaman verecekti.

Beklerken av tüfeklerinden birini alıp horozunu çekmeye çalıştı ama parmağım sıkıştırdı. Çılgık atmamak için kendini tutsa da, "Ah! Kahretsin!" diye bağırmaktan kendini alamadı.

Ofisteki Linda alaycı bir şekilde güldü. Dolly dönüp ona baktı, rahatsız olmuştu ama Bella'nın uyarıcı bakışlarıyla karşılaşınca susmayı tercih etti. Acısı dinene kadar parmağını bir aşağı bir yukarı salladı. Kan toplamaya başlamıştı bile. Pekâlâ, bu kadar yeterdi!

"Tamam, tulumları ve maskeleri giyip prova yapalım!" diye bağırdı Dolly. Bu defa kayış takımlarını çözüp silahları ve balyozu almayı çalışacaklardı; önce Bella elektrikli testereyi ve Linda tüfeği, sonraysa Linda testereyi ve Bella tüfeği alarak prova edeceklerdi. "İyice alışana kadar her şeyi tekrar edeceğiz," dedi Dolly. "Hiçbirimizin başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum." Linda'yla göz göze gelmeye çalıştı.

Ofis olarak kullanılan bölümden büyük ve kirli ana garaja çıktılar. Buradaki tekerlekleri ve bir kapısı olmayan

eski bir mobilya kamyonu, prova için öndeki kamyonet rolünü üstlenecekti. Shirley kayış takımını sürücü koltuğuna yerleştirip tokasını açmıştı. Dolly, vücuduna kayışlar tutturulmuş halde burada oturacaktı, frene asıldığında para transfer aracının arkadan çarpmasını sağlayacaktı. Kayışlar, çarpışma sırasında Dolly'yi koltukta tutabilecek kadar güçlü olmalı ve hemen sonrasında kolayca çözülebilmeliydi. Bu konuda sorun çıkmamalıydı. Soygunu Dolly başlatacaktı. Eğer kayışlardan kurtulamazsa yakalanırlardı.

Dolly, balyozu minibüsün arkasına, arka kapıların hemen yanına koydu. Av tüfeği, beline idareten taktığı kemerden aşağı sarkıyordu. Sürücü koltuğuna oturdu ve kayışları vücuduna tutturdu. Shirley onun her hareketini izliyor, kayışların bükülmediğinden, çok sıkı veya çok gevşek olmadığından emin oluyordu.

"Linda çamaşırhane minibüsünü getirdiğinde kayış takımım ona yerleştireceğim, böylece gerçeğini prova edebilirsin," dedi Shirley.

Dolly koltukta bir ileri bir geri atıldı. Kayışlar onu sıkıca tutuyordu. Shirley'ye başparmağını kaldırarak onay işareti verdi.

"Tamam," dedi Dolly. "Ben tamamen kayışlarla tutturulmuş halde öndeki kamyonetteyim -Linda'nın çamaşırhane minibüsü- ve yanımda av tüfeğim, arka tarafta da balyoz var. Para transfer aracı benim arkamda, siz de onun arkasındaki minibüstesiniz. Bella, testeren ve tüfeğin olacak; Shirley sende tüfek olacak; Linda, sen direksiyondasın." Dolly kızlara baktı, minibüsün yanında durmuş onu dinliyorlardı. "Şimdi minibüsün arka kapılarına gidin ve bekleyin. Durduğumuz andan arka kapıları açtığım ana kadar her şeyi tekrarlayacağız."

Shirley, Linda ve Bella, mobilya kamyonunun arka ka-

pısının önüne dizildi. "Hazır mısın?" diye bağırdı Dolly.

"Hazırım," diye bağırarak yanıtladı Bella. "Süre tutuyorum."

"On sekizinci metreyi gösteren işaretin bulunduğu yerde frene basacağım, para transfer aracı arkamdan çarpacak, ben ileri sürüp geri geri geleceğim, böylece para aracı benimkiyle sizin kamyonet arasında sıkışmış olacak."

Aşırı heyecana kapılan Shirley, "Para transfer aracına koşup antenlerini keseceğim, böylece yardım çağıramayacaklar."

"Kapa çeneni, Shirley!" diye fısıldadı Bella. "Bunu henüz yapmayacaksın, daha Dolly..."

"Kayışlarımı çözeceğim..." diye devam etti Dolly, Bella ve Shirley'yi fark etmeden.

Ani bir sessizlik oldu. Kızlar birbirlerine baktılar. Minibüsün arka kapılarına iyice yaklaşmışlardı ve Dolly'nin, "Lanet olası şey!" diye homurdandığını duyabiliyorlardı. Bella kronometreyi durdurdu ve beklediler.

Shirley, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"HAYIR!"

Kayış tokasının yere düştüğünü duydular. Bella kronometreyi tekrar başlattı.

Dolly, "Kayışları çözüyorum, arka kapılara geçiyorum ve..." İçeriden büyük bir tekmeye minibüsün arka kapısı açıldı ve Dolly göründü. Kapılardan biri Shirley'nin omzuna çarptı ve onu havaya uçurdu. Balyoz öyle ağırdı ki Dolly geri geri sendeledi.

Bella kronometreyi yeniden durdurdu. "Balyozu omuz hizanın yukarisından sallama. Aşağısından salla, aynı sahildeki provada olduğu gibi."

Dolly ayağa kalktı. "Tekrar. En baştan."

Üç kadın, minibüsün arka kapısında durmuş Dolly'yi

dinliyordu. Bu defa Dolly arka kapıları tekmeleyerek açarken balyozu omuz hizasının altından sallayarak fırlattı, balyoz garajın diğer tarafına uçarken diğerleri yana çekilerek yere yattı. Ardından tüfeği belinden çıkardı, hayalî güvenlik arabasına doğrulttu ve bağırdı: "Olduğun yerde kal!"

Kendini yere atan Bella, "Lanet olsun, Dolly! Balyozu fırlatacağını söylememiştin!" diye bağırdı.

"Balyozla güvenlik arabasının ön camını parçalıyormun! Tabii ki fırlatacağım."

"Provada fırlatmana gerek yoktu diyorum!" Bella yerden kalkıp Linda ile Shirley'nin de kalkmasına yardım etti.

Dolly minibüsün içinden onlara baktı ve "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Şey," dedi Linda, "Eğer tüfeğin emniyet mandalını kapatırsan her şey daha inandırıcı görünecek."

"Of, kahretsin!" dedi Dolly tüfeğe bakarak. "Her seferinde parmağımı kısıtıyorum. Bana yardım etmen gerek, Linda."

Linda hiç düşünmeden öne çıktı ve Dolly'ye emniyet mandalının nasıl açılıp kapandığını anlattı. Bella, Linda'nın sabırla ve nazikçe öğretişini izledi; gerektiğinde iyi geçinebiliyorlardı. Birden bire izlemekte olduğu şeyin farkına vardı; bir atari salonu çalışanı, bir manastır gönüllüsüne nasıl tüfek kullanılacağını öğretiyordu. Başını salladı, elini ağzının üstüne koyup kıs kıs güldü. Yaptıkları şeye inanmak bazen gerçekten güçlü.

Dolly tüfeğin emniyet mandalının nasıl kullanıldığını öğrendiğinde, Linda, Bella ile Shirley'nin yanına geçti. "Evet, seni dinliyoruz," dedi.

Dolly silahı yeniden kemerine astı ve "Kımıldamayın! Yaklaşmayın, yüzünüz bana dönük olsun!" diye bağırdı.

Üçü de bomboş gözlerle Dolly'ye bakıyordu. "Bunları mı söyleyecektin?" diye sordu Shirley.

"Ne dememi istiyordunuz? 'Eller yukarı, bu bir soygundur!' mu demeliydim?"

"Hadi ama millet, halledelim artık şunu. İşe gitmeliyim," dedi Bella kronometreyi sıfırlayarak.

Linda yardım etmek için tekrar öne çıktı. "Mesele ne söylediğin değil, sesin. Kulağa lanet Bambi gibi geliyor! Güvenlik görevlileri kahkahalara boğulmakla kalmaz, bir de kadın olduğunu anlar ve polisler hepimizi enseler."

"Sesini alçaltabilir misin?" diye önerdi Shirley. "Katıldığım bir güzellik yarışmasında şarkı söyleme turu vardı, normalden yarım ton düşük şarkı söylemeyi öğrenmem gerekmişti ve—"

"KIMILDAMAYIN!" diye haykırdı Dolly.

Bella başını salladı. "Sesin hâlâ Bambi gibi, sadece daha yüksek. Ağzına bir şey sokup tekrar dene."

Shirley, Dolly'ye köşesine "S" harfi işlenmiş beyaz bir mendil verdi. Dolly mendili ağzına soktu, bu defa bağırdığında söylediği hiçbir şey anlaşılmadı ve neredeyse boğulacaktı.

"Bu akşamlık bu kadar yeter," dedi Dolly mendili yere atarak. "Bella'nın gitmesi gerekiyor."

Bella motorcu kıyafetlerini giyerken, Carlos hakkında konuştular. Dolly, üç arkadaşım dedikodu yapışını, birbirini teselli edişini izledi, onlar iyi birer dosttu. Bir an için kıskançlık hissetti, ama mesafeyi korumak zorunda olduğunu biliyordu.

Dolly gecenin son talimatlarını verdi. "Pekâlâ, dinleyin bakalım. Vakit giderek yaklaşıyor, bu yüzden birbirimizden mümkün olduğunca uzak duracağız, anlaşıldı mı? Bazı konular hakkında yalnızca birbirinizle konuşa-bildi-

ğınızı biliyorum ama hepiniz Rio'ya varana dek beklemeniz gerek."

"Biz," diye düzeltti Bella. "Hepimiz Rio'da bir araya gelinceye dek."

"Yine başlamayın," dedi Doly yün paltosunu ve çantasını alarak.

Bella ona aldırmadan devam etti. "Planla alakalı olarak tek sorunum bu kısım, Dolly. Ama kolayca çözülebilir."

Dolly çantasını yere fırlattı. "Bella, çıkar ağzındaki baklayı! Dünyanın öbür ucuna uçmak istemiyorsunuz, peki sebebi ne? Çünkü paranın nerede olduğunu bilmeyeceksiniz, öyle mi?"

"Tam üstüne bastın.

"Ve bunu bilmeniz gerekiyor çünkü bana gerçekten güvenmiyorsunuz, değil mi? Bana hâlâ güvenmiyorsunuz! Şimdiye kadar kendi paramdan yedi bin poundu bu işe serdim ve bu konuda hepinize güvendim. Soygun yapıldığında ve hepimiz kendi yolumuza gittiğimizde, parayı gerçekte kim almış olacak, Bella? Ben mi? Hayır. Siz almış olacaksınız. Para kaçış arabasının bagajında olacak, bense hâlâ bulamadığımız şu lanet olası çamaşırhane minibüsünde olacağım. Bir kere olsun sizin dürüstlüğünüzden şüphe edip soygunun hemen arkasından parayla basıp gitme ihtimalinizi düşündüm mü? Hayır! Bunu size yapmazdım. Ben yalnızca kendi yararına kararlar vermiyorum, her şeyi sizi korumak için yapıyorum." Dolly üçüne doğru yürüdü. Shirley ile Linda kendilerini korumak için Bella'nın arkasına doğru geçti. "Sizi sandığınızdan çok, çok daha iyi tanıyorum," diye devam etti Dolly. "Linda paraların nerede olduğunu bilseydi, birkaç içkiden sonra ağzını tutabilir miydi sanıyorsunuz? Shirley'nin annesine bir kaç yüzlük

vermek istemeyeceğinden emin misiniz?" Dolly cevap verebilecek kadar cesur olup olmadıklarını anlamak için kısa bir süre duraksadı ki değillerdi. "Size paranın nerede saklanacağını söylemiyorum, çünkü biri ağzından bir şey kaçırırsa yalnızca polis değil, Fisher'lar dâhil Londra'nın tüm azılı suçluları tepemize biner. Farkındaysanız bir sürü olay oldu. Boxer öldü, Carlos'a baskın yapıldı; bu yüzden Fisher kardeşler sessizliklerini koruyorlar. Korkuyorlar, kafaları karışık ve neler olduğunu bilmiyorlar. Bildikleri tek şey, kim olduğunu bilmedikleri birilerinin onları alaşağı etmek için etrafta olduğu. Bunun Harry olduğunu düşünüyorlar, o kadar."

"Güzel konuştun," dedi Bella. "Ama bu güven meselesi değil. Bu, sana bir şey olursa paranın nerede olduğunu bilmekle ilgili."

Bu sözlerle hem öfkelenen hem de incinen Dolly'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Tüm bunları düşünmediğimi mi sanıyorsun? Eğer ölürsem diye, her biriniz için avukatıma bir mektup bıraktım. Bilmeniz gerekenden fazlası o mektuplarda yazıyor."

Dolly'nin mektuplardan bahsetmesi onları şaşırtmışsa da, konumanın ilerleyişine tam oturmuştu. Gözlerindeki şüpheyi görebiliyordu. "Bana ister inanun, isterseniz inanmayın," dedi Dolly yorgun bir sesle. "Ama soygunu planlandığı gibi yapın." Dolly el çantasını almaya gittiğinde, Shirley konuştu.

"Ben sana inanıyorum."

Dolly, parmağı yaralanan eline eldivenini giyerken irkildi. Shirley'ye baktı ve gülümsedi. "Teşekkürler, Shirley." Kapıya yöneldi. Adımları kısa ve yavaştı; yorgun ve yaşlı görünüyordu. "Parayla kaçmak ha?" Dolly güldü. "Bir milyonu tek başıma nasıl harcayabilirim ki?"

Bella omuz silkerek sırttı. "Eh, önce o parayı ele geçirmeliyiz, canım."

"Doğru söyledin, Bella. Ki soygunu yapıp yapmayacağımız tamamen size bağlı kızlar. Kararınızı bana bildirin. Hadi Wolf."

Wolf, ofisin koltuğunda kıvrılıp uyumuş ve Dolly'nin komutunu duymamıştı. Bella onu aldı, Dolly'ye yetiştirdi ve Wolf'u uzattı. "Tamam," dedi Bella, Dolly'ye bakarak. "Her şey planlandığı gibi olacak."

Dolly, gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmelerine izin vermeden yavaşça çıkışa doğru ilerledi. Avukatına mektup falan bırakmamıştı; kızların güvenini kazanmak için yalan söylemişti. Ama başına bir şey gelmesi olasılığına karşı o mektubu yazacaktı. Bella ile Linda'nın kendisine güvenmediğini ve ihanete uğradığını hissetti, üstelik onlar için yaptığı ona şeyden sonra! Küçük köpeğini rahatlatmak için sarıldı ve başını öptü. "Eve gidelim, küçük bebeğim, eve gidelim," diye fısıldadı. Dolly karanlıkta, kozalakların arasından dikkatle yürürken, Wolf omzunun üzerinden geriye bakıp hırladı. Dolly durup arkasına baktığında, bir farenin depolardan birinin içine girdiğini gördü. "Şşş, Wolf. Bu sadece bir fare." Ama Wolf'un fal taşı gibi açılmış gözleri başka bir şeye odaklanmıştı.

Dolly ayrıldıktan on dakika sonra, Bella çıktı. Sonra Linda ve son olarak Shirley. Shirley paltosunun düğmesini iliklerken, büyük köpeğin diğerlerine havlamadığını fark etti. Sonra bu düşünceyi göz ardı etti, ana kapıya geldi, ışıkları kapattı. Mağaraya benzeyen deponun tavanından damlayan suyun sesi içeride yankılanıyordu. Bir gürültü

duyduğunda kapıyı açmak üzereydi, dışarıdan ayak seslerine benzeyen bir ses geliyordu. Kulağını kapıya dayayıp daha dikkatli dinledi, çok ürkmüştü. Küçük el fenerini açtı ve karanlığa doğru tuttu.

Bill Grant, tuğlaların arasındaki boşluklardan depoyu gözetlemeye çalışırken yüzünü soğuk duvara yaslamıştı. Sarışm ona doğru bakıyordu. Fenerin ışığı üzerine yaklaştığında, gözlerinin parlamaması için bir süreliğine geri çekildi. Işık yanında geçtiğinde, Grant gözetleme yerine tekrar geçti. "Güzelmışsin," diye fısıldadı. "Karanlıkta seni koruyabilirim, tatlım. Benimle güvende olursun."

Shirley sonunda ana kapıyı açmaya cesaret etti ve gecenin karanlığına doğru adım attı. Bir an duraksadı ve gözleri karanlığa alıştığında, ana yola doğru neredeyse koştu.

"Sonuncusu da gitti," dedi Grant duvardaki gözetleme deliğinden başını çevirerek. Alçak sesle, sigara tiryakileri gibi göğüsten gelen bir kahkaha patlattı. Duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Kimin aklma gelirdi ki? Piliçler ciddi ciddi bu işi yapacaklar." Duvardan çekildi, paltosunun kollarına buluşan tozu çırpı. Deposu Dolly'ninkiyle aynıydı, ama içi daha kirliydi, toz ve güvercin pisliğiyle kaplı hurda arabalar vardı. O sırada bir el feneri Grant'in yüzünde parlayınca, eliyle gözlerine siper aldı. "Bana bir iyilik yap! Artık gittiklerine göre şu ışıkları aç." Fener söndü.

Harry Rawlins, Alman kurdunun kirli ensesini kavrayarak çenesindeki ağızlığı çıkardı. Köpek havlamaya ve hırıldamaya başladı, parlak beyaz, sivri dişlerinden salyalar akıyordu. Harry aniden köpeği saldı ve köpek hızla Grant'in üzerine atıldı. Grant korkuyla geri çekildi. Köpeğin tasmasma bağlı zincir, Grant'e ulaşmasma birkaç santim kala bitti ve kafası birdenbire geri çekilen hayvan durmak zorunda kaldı. Harry güldü.

“Canın cehenneme!” diye haykırdı Grant. Titriyordu. Şimdi Harry de gülerken açılan ağzı ve parlayan dişleriyle köpeğe benziyordu.

“Tüm planlarımı neredeyse birebir kopyalıyor,” dedi Harry. “İş bittiğinde paranın nerede saklandığını bilen tek kişi o olacak. Harekete geçtiğimizde Bill, her şey tereyağından kıl çeker gibi olacak.”

28. BÖLÜM

Linda, Maida Vale'de Victoria tarzı küçük ve şık bir binası olan Colonnade Otel'i markaja almış, Warrington Crescent'te gergin bir şekilde bekliyordu. Salı sabahıydı ve güneş henüz doğmuştu. Kalın kırmızı kazağını ve montunu giymesine karşın üşüyordu.

Kuzeybatı Londra, Linda'nın normalde gezip dolaştığı bir yer değildi; bu yüzden orada onu tanıyacak, hatta fark edebilecek kimse yoktu. Son birkaç hafta boyunca bölgeyi beş defa ziyaret etmişti. Leyland çamaşırhane minibüsünü ikinci gelişinde görmüştü, Colonnade Otel'in önünde rutin teslimatını yapıyordu. Ve büyük gün gelip çatmıştı.

Linda herhangi bir konuda pek gerilmezdi, ama bekledikçe terleyen avuçlarını pantolonuna silip duruyor ve kalbinin göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi attığını hissedebiliyordu. Korkuyordu, ama daha ötesi, heyecanlıydı. Linda, eskiden Joe yeni bir işe gideceği zaman onun gözlerindeki parıltıyı hiç fark etmezdi, ama şimdi anlıyordu. Saatini kontrol etti: Leyland çamaşırhane minibüsü on dakikaya kadar gelecekti. Sürücünün, Linda'nın onu bir süredir izlediğine, şu anda orada olduğuna ve aracını çalacağına dair hiçbir fikri yoktu. *Zavallılık*, diye geçirdi içinden.

Minibüsün şoförü, tıpkı Linda'nın daha önce izlediği zamanlarda gördüğü gibi otelin yan girişinin önüne park etti. Hep yaptığı gibi temiz çamaşır sepetlerini bir el arabasına koyup otelin yan girişine taşıdı. Dünya umurunda değilmiş gibi bir edayla ıslık çalarak kapı ziline bastı ve içe-

ri alındı. Adam kirli çamaşır çuvallarıyla dönmeden önce Linda'nın yaklaşık üç dakikası vardı.

Linda minibüse doğru yürüdü; ne çok hızlı ne de çok yavaştı, Dolly şimdi onu görmeliydi. Titizlikle yaptığı planı, hassas zamanlaması... Evet, Dolly sahiden etkilenecekti. Sürücü koltuğuna atlamadan önce etrafa sıradan bir bakış attı. Montunun cebinden küçük bir tornavida çıkarıp kontağa soktu ve minibüsü çalıştırmak için çevirdi. Motor çalışmadı. Linda paniklemedi, ne yapacağını biliyordu. Daha önce defalarca, Joe'nun üz kontak ile araba çalıştırdığını görmüştü. Bunu kendisi de iki-üç defa yapmıştı. Ateşleme mandalını zorlayıp açtı, telleri söktü ve ikisini birbirine bağladı. Sonra, karbüratöre benzin gitmesi için birkaç defa gaz pedalına bastı, ardından diğer iki kabloyu marş motorunu harekete geçirmek için birbirine dokundurdu. Motor çalışınca kendi kendine gülümsedi... Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Linda doğruca Shirley'nin annesinin ve diğer pazarcıların araçlarını, tekerlekli tezgâhlarını, masalarını ve ürünlerini koymak için kullandığı yer altı otoparkına sürdü. Yaklaşık üç buçuk kilometrelik bu sürüş heyecan vericiydi: Linda gözlerini yoldan ayırıp yan aynaya, dikiz aynasına ve arkasına baktı. Tam anlamıyla tetikteydi, her ayrıntıya dikkat ediyordu; etrafta amaçsızca gezinen polisler bile görmüştü. Güldü; her şeyden habersizlerdi.

Linda pazar yerine ulaştığında, yavaşça meyve ve sebze getiren kamyonlarla kamyonetlerin sıralandığı yere yöneldi. Gözleri Shirley'yi arıyordu. Onu, otoparkın dışında durmuş öfkeyle el sallarken gördü. Shirley annesinin anahtarından iki kopya yaptırmayı başarmış ve minibüsün park edebilmesi için uzak köşede eski meyve ve sebze kutularını temizleyerek yer açmıştı. Linda yolunu oraya

çevirdi ve Shirley durması gerektiğini belirtmek için arka kapılara vurdu.

Linda minibüsü Shirley'ye gösterirken kendiyle gurur duyuyordu. "Harika bir minibüs ve yeterince büyük, arka tampona baksana... Tank çarpsa bile önünde sapasağlam durur." Shirley sessizdi, sürücü kapısını açtı ve Linda'nın bu anın tadını çıkarmasını bekledi. "Yalnızca bir yolcu koltuğu var, bu yüzden Dolly'nin arka kapılara ulaşması kolay olacak... Tabii kayışları çözmeyi öğrenebilirse!"

"Zannediyorum ki iyi bir araç yürütmüşsün," diye yanıtladı Shirley, onu cesaretlendirerek. Sonra kontak göbeğindeki hasarı gördü. "Buraya ne oldu böyle?"

"Eh, sürücü anahtarları bana verecek değildi ya," dedi Linda. "Minibüsü çalmadan önce yeni kontak göbeği almıştım, bunun zarar göreceğini biliyordum. Yenisini takmak yarım saat sürer." Bu Linda'nın daha önce yaptığı bir şey değildi, ama Joe'nun yaptığını görmüştü. Yeterince kolay görünüyordu ve şimdi minibüs güvenli bir şekilde ellerindeydi, kontağı değiştirecek zamanı vardı.

Logoların ve yazıların görünmemesi için aracın üzerini brandayla kapatırlarken, Linda Shirley'ye sahte plakaları getirip getirmediğini sordu.

"Tabii ki getirdim. Logoları kapatmak için sprey boyayı da getirdim." Shirley, Linda'ya bir anahtar uzattı. "Bu kapıdaki asma kilit için. Aracı çıkarırken etrafın temiz olduğundan emin ol ve benden en az on dakika sonra çık."

"Olur, Dolly." Linda dalga geçince ikisi de gülmeye başladı, gerinlik biraz olsun hafiflemişti. "Öyleyse işimize bakalım," dedi Linda. Kaputu kaldırıp motora baktı. "Hadi git de çalışayım."

Shirley gitmek yerine Linda'nın yanında durup motora baktı. "Sorunsuz çalışıyor mu?" diye sordu endişeyle.

"Eh işte," diye yanıtladı Linda. "Ama biraz üzerinde çalışmadan emin olmam mümkün değil. Yani artık git-sen..."

"Sesi sanki bozuk gibi geliyor, düzeleceğine emin misin?"

"Motorlar hakkında senden daha fazla şey biliyorum, Shirl. Elden geçirdiğimde Maserati gibi olacak.

Shirley, Linda'nın çok nazikken bir anda sürtük gibi davranmasından usanmıştı. "Rica ederim!" diye bağırdı Shirley oradan uzaklaşırken. "Anahtarı ve sprey boyayı getirip sabahın dondurucu soğuşunda seni beklediğim için bana-

"TEŞEKKÜR EDERİM!" Linda yüzünde kocaman bir sırıtmayla bağırdı. Shirley'nin lafı yarım kalmıştı ama hâlâ kızgındı. Linda minibüsün motoruna döndü ve yüzündeki gülümseme arında kayboldu. *Hadi be. Normal minibüs motorlarından farklı bu...*

Shirley, o öğleden sonra annesinin dairesine vardığında hâlâ huysuzdu. İçeri girip Audrey'ye seslendi, annesi de ona seslenerek yatak odasında olduğunu ve bir dakikaya kadar geleceğini söyledi. Shirley ilk başta yanlış daireye girdiğini düşündü. Her yer çok temiz ve düzenliydi, görünürde hiçbir kirli bardak veya yemek artığı yoktu. Audrey mutfaka çıkageldi, mükemmel giysiler giymişti, makyaj yapmıştı ve saçları saç spreyi yüzünden tahta gibi kaskatı olmuştu. Shirley yoğun parfüm kokusundan neredeyse bayılacaktı.

"Elbisem hakkında ne düşünüyorsun? Bir kamyonun arkasında satıyorlardı. Sadece beş pound!" Audrey, pullu

gece elbisesiyle Shirley'nin önünde bir manken edasıyla yürüdü.

Shirley, elbisenin rengi, modeli, aslında her şeyi karşısında düştüğü dehşeti saklamaya çalıştı. Audrey etrafında dönüp elbiseyi göstermekle öylesine meşguldü ki kızının neredeyse yerlerinden fırlamış olan gözlerini fark etmedi. Annesi dönmeyi bıraktığında Shirley kendini topladı.

"Çok hoş," diye yalan söyledi Shirley. "Greg nerede? Arabamı tamir etmesi için ona ihtiyacım var, vites kolunun üzerindeki topuz düşmeye devam ediyor."

"Bana ondan bahsetme, onu öyle bir şey yaparken yakaladım ki..."

"Yine iş üstünde mi bastın anne?"

Audrey'nin mutfak dolabını açmasıyla ütü masası, bir yığın kirli çamaşır, ayakkabılar ve ağzına kadar dolu bir çöp poşeti aşağı düştü. Audrey evi temizlemek yerine bütün pisliği dolaba tıkmıştı. Sonunda aradığı şeyi buldu.

"Kardeşin kafasına bunu takmış tutkal çekiyordu," dedi eski bir gaz maskesini yüzüne takarak. "İyice kafayı bulmuştu, ona ne yapacağımı bilemedim!"

Shirley öylece annesine baktı. Audrey'nin sesi yüzündeki maskeden dolayı boğuk ve derinden geliyor, tuhaf bir şekilde yankılanıyordu. Maskeyi annesinin yüzünden çıkardı. "Bu iğrenç," dedi Shirley. "Gerçekten iğrenç." Maskeyi sıkıca tuttu. "Bunu senin için atarım, anne. Endişelenme, Greg bulamaz."

"Güzel!" dedi Audrey. Mutfağın camındaki yansımasını gördü. Gaz maskesi saçlarını bozmuştu. "Of, lanet olsun! Saçımı yeniden yapmam gerekecek! Pazardaki adamı biliyor musun?" diye sordu Shirley'ye gülümseyerek. "Şey, kayınbiraderinin bir arkadaşı geçen gün beni görmüş ve

beğenmiş. Kulağa oldukça hoş geliyor, Shirl. Parası da var hem."

"Hiç de hoş gelmiyor anne. Ayrıca para her şey değildir. Ben sana bakıyorum, öyle değil mi?"

"Her zaman sen yanımda olmayacaksın. Kendi başımın çaresine bakmalıyım. Beni dışarı çıkaracak."

"Onu tanıyor musun ki?"

"Hayır, bu bir tanışma randevusu. Yani sayılır. O beni gördü ama ben onu henüz görmedim. Pazardaki adam onun çok çekici olduğunu söylüyor. Saçımı düzeltmeliyim, Shirl. Sen bu gece ne yapıyorsun?"

Shirley hâlâ gaz maskesini inceliyordu. Tam Dolly'ye göreydi. Maskeyi ona vermek için sabırsızlandı. "Şu sana bahsettiğim tatil için hazırlanıyorum, anne."

"Ah, şimdi hatırladım. İspanya'da birkaç hafta sana iyi gelecek. Yüzün yeniden gülecek. Hepimizin yüzünün gülmeye ihtiyacı var Shirley, kızım. Önüne gelen her fırsatı değerlendir."

Audrey, kızının İspanya'da zengin birileriyle takılmasını ima ediyordu; Shirley'nin aklı ise soygundaydı. Gelecek birkaç hafta içinde önüne gelecek tek fırsat bu olacaktı. Annesini yanağından öptü. "Sana gizemli adamla buluşmanda iyi şanslar, anne." Ve oradan ayrıldı.

Linda kafasını minibüsün kaputuna gömmüş incelemeye yaparken, bir şeyin bacağına sürünerek hızla geçtiğini hissetti. Olduğu yerde sıçrayarak başını kaputa çarptı ve aptal kuyruğunu sallayarak kendisine bakan Wolf'u gördü.

"Henüz hazır değil," dedi Linda, minibüsün yan tarafında beliriveren Dolly'ye.

"Her şey yolunda gibi duruyor Linda," dedi Dolly. "Aferin." Bu iltifat bile Linda'yı rahatsız etmişti. Dolly şaşırılmış gibiydi, sanki Linda'nın işe yaramaz bir şey çalacağını düşünmüştü.

"Sana yardım edeyim," dedi Dolly ve paltosunu çıkarıp otoparkın köşesindeki elma kasasının üzerine koydu.

Linda'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden spreyci boyayı aldı, hiç kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafa bakındı ve minibüsün yan tarafındaki logoları görmek için brandayı kaldırdı. "İki saat sonra depoda diğerleriyle buluşacağız," diye devam etti. "Sen işine devam et. Ben boyamayı ve plaka değişimini yaparım."

"Biliyorsun ki hepsini yapmak için vaktim var. Sen yapman gereken başka şeylerle uğraşabilirsin," dedi Linda ters bir şekilde. Minibüs onun alanıydı.

"Bu minibüsü ben süreceğim, Linda. Bu yüzden her şeyin olması gerektiği gibi gidip gitmediğini kontrol etmem gerek," diye yanıtladı Dolly. Duraksadı. "Bak..."

O sırada bir pazarcı park yerine girdi. Dolly brandayı tekrar indirdi ve spreyci boyayı sakladı. Adam başıyla selam verdi, bir kutu sebzeyi alıp gitti. Linda, Dolly'nin cümlesini bitirmesini bekledi.

"Buraya ne yaptığını kontrol etmeye gelmedim, Linda. Ben... Ben yalnızca pazılın bu son parçasını birlikte tamamlayalım istiyorum. Artık her şey tamam ve hiçbir sorunumuz olmadığını bilmeni istiyorum. Yani seninle benim aramda."

Linda gözlerini Dolly'ye dikti. Onu sevmiyordu ve muhtemelen hiçbir zaman da sevmeyecekti, ama Dolly'nin istediği bu değildi. Dolly yalnızca aynı takımda olduklarını bilmek istiyordu, hepsi bu. Hiçbir zaman doğru kelimeleri seçemeyen Linda, sahte plakaları aldı. "Sen boyayı

yap. Ben bunlarla ilgilenirim.” Dolly’nin tek ihtiyacı olan buydu.

Siyah logoyu kapatmak için üç kat boya gerekti. Linda minibüsün arkasında eğilmiş sahte plakayı takmak için uğraşırken siyah montuna beyaz boya bulaşmışsa da her şey iyi görünüyordu.

Dolly sürücü koltuğuna çıktı, kayışlar çoktan yerine yerleştirilmişti.

“Motoru çalıştırmak için birkaç defa marş yapmak gerekiyor, sonra freni bıkacaksın,” dedi Linda kapıdan.

Minibüs ilk seferde çalıştı. “Nerede oturacaksın?” diye sordu Dolly. Linda minibüsün arkasına çıktı ve bir sepet dolusu yeni yıkanmış, temiz çarşafın içine gömüldü, muhtemelen Londra’nın en lüks otellerinden birinden alınmıştı. Dolly güldü ve birlikte bir test sürüşü için depoya doğru yola çıktılar.

Minibüs yolda iki kez durdu, bu Dolly’yi çok endişelendirmişti ama sorun Linda’nın gayet düzgün bir şekilde tamir ettiği motorda değildi. Sorun, monte edilen yeni kontak göbeğindeki kablolardan birinin temassızlığıydı. Etrafına elektrik bandı sardıktan sonra minibüs sorunsuz bir şekilde çalışmaya başladı ve tekrar yolda kalmadı.

Dolly ile Linda depoya döndüklerinde, gergin bir hava vardı. Bella soygun için gereken araçları ve tüfekleri hazırlayıp, kontrol etmekle meşguldü. Shirley, işçi tulumlarıyla kar maskelerini defalarca kontrol etmişti ve neredeyse her santimlerini biliyordu. Ayrıca, Dolly hariç her birinin ülkeden ayrılmak üzere hazırladığı pasaportlarla uçuş biletlerini ikişer defa kontrol etmişti. Bella, striptiz kulübünden istifa etmişti, Linda kendini kovdurmuştu ve Shirley anne-

sine tatile gideceğini söylemişti.

Kimse fazla konuşmadı. Bu aşamada, konuşmaya gerek yoktu. Her biri soygundaki rollerinin tam olarak ne olduğunu biliyordu. Bu son hazırlıkları yapmak heyecan vericiydi. Ve artık hazırlardı.

Bella, elektrikli testereyi Linda'nın kullanacağı kamyonetin arkasına koymuştu. Ardından av tüfeğiyle balyozu bir hokey çantasına yerleştirip fermuarını çekti ve çamaşırhane minibüsünün arkasına koydu. Ertesi gün Dolly balyozu arka kapıların yanına koyacak, tüfeği aracın önünde yanına alacaktı.

Dolly, çamaşır minibüsünün sürücü koltuğuna oturup kayışları vücuduna geçirirken, Linda da dolgulu tulumuna uyması için kayışları sıklaştırdı. "Oldu mu Dolly?" diye sordu Linda.

"Mükemmel oldu."

"Pekâlâ, şimdi kayışları çöz bakalım." Dolly hiç bakmadan kayışın üzerindeki tokayı buldu, çözdü ve daha Linda cümlesini bitirmeden ayağa kalktı. Linda Dolly'ye pazar yerinin otopark anahtarını verdi.

"Senin için minibüsü alıp eski yerine park edeceğim. Kontak anahtarını aracın çamurluğuna bırakacağım."

"Yer altı otoparkı için güvenilir olur mu bu?"

"Ben arkasmda kestiriyor olacağım." Linda gülümse-di. "Ve unutma, birkaç defa marş yapacaksın ve ayağını yavaşça frenden çekeceksin."

Shirley Dolly'nin tulumunu, kar maskesini, bez ayakkabılarını ve lastik eldivenlerini bir poşete koyup uzattı. Ardından diğer eşyaları düzgünce, üst üste masanın üzerine koydu ve en üstlerine, hangisinin kime ait olduğunu gösteren küçük birer not yerleştirdi. Sonunda, üç bavulu Mini Estate arabasının bagajına koydu.

Shirley Dolly'ye gaz maskesini gösterdi. "Bu sesini gizlemek için mükemmel olur, Dolly." Dolly gaz maskesini takarken Shirley, "Biraz tutkal kokabilir," dedi.

"Tutkal mı?" dedi Linda. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey!" diye savunmaya geçti Shirley. "Ağızlığı pekiştirmek zorundaydım çünkü biraz sallanıyordu."

Dolly eline demir bir çubuk alıp tüfek gibi tuttu, deponun tam ortasında durup bağırdı: "KIMILDAMAYIN!"

"Vay canına!" dedi Bella. "Artık sesin Bambi gibi değil!"

Dolly maskeyi kaldırıp başının üzerine yerleştirdi. "Kadın olduğum anlaşılıyor mu?"

"Kesinlikle hayır," diye onayladı Linda.

"Artık hazırız." dedi Bella nazikçe.

Dolly, maskeyi çamaşır minibüsündeki diğer eşyalarının yanına koydu. Bir an için, haftalardır ilk kez sol elindeki alyansma baktı. Bella'nın yanına geldiğini fark etmeden alyansını döndürerek parmağından çıkardı.

"Hazırız," dedi Bella kibarca.

Gözleri çakmak çakmak olan Dolly, Bella'nın kolunu tuttu. "Sence yapabilecek miyiz?"

Bella, Dolly'nin ne kadar korktuğunu görebiliyordu. Elini Dolly'nin elinin üstüne koyarak sırttı. "Sen bize liderlik ediyorken başarısız olamayız."

Dolly gülümsedi. "Gözünü Linda'dan sakın ayırma. Saçmalamasına izin verme. Oraya buraya ateş etmesini istemiyorum."

Bella omuz silkti. "Linda'nın silahının şarjörünü çıkarıp Yağlı Kafa diye bir arkadaştan aldığım kurusıkı fişekleri koydum," diye fısıldadı Dolly'ye, sinsi bir gülümsemeyle. "Eğer tetiği çekerse silah ateşler ama kimse yaralanmaz."

Dolly hâlâ alyansı ile oynuyordu. "Shirley çok korku-

yor, ama iş için hazır ve altından kalkacağından eminim. Ona arka çık Bella, güçlü olsun. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bella olumlu anlamda başını salladı, ama Dolly için endişeleniyordu. Acaba bunca stresin arasında yorgun mu düşmüştü? Neticede çamaşır minibüsünü sürecekti ki soygunun tüm gidişatı ona bağlıydı. Eğer cesaretini kaybederse, tüm iş mahvolurdu.

"Bizim için daha kolay olduğunu biliyorum, Dolly. Yani minibüste bir arada, birbirimizi destekliyor olacağız. Sense önde yalnız olacaksın, bu zor olacak. Ama başarsacaksın. Aramızda bunu en iyi şekilde yapabilecek olan kişi yalnızca sensin."

Dolly gözlerini kıstı. "Benim için endişelenme. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım." Shirley ile Linda'ya döndüğünde kendisine baktıklarını gördü. Belli ki bekledikleri bir şey vardı. Dolly boğazını temizledi. "Her şey tamam," dedi hepsine. "Her şey hazır. Hepimiz hazırız. Zor olacağını biliyorum, ama büyük günden önce dinlenmeye çalışın." Ağlamamak için, son sözlerini neredeyse kapıdan çıkana kadar içinde tuttu. "Sizinle gurur duyuyorum," dedi

Sonra, arkasına bakmadan Wolf'u aldı ve çıkıp gitti.

Dolly'nin gidişini seyreden üç kadın soyguna kadar onu bir daha görmeyeceklerini biliyordu. Bir kez daha yalnız kalmışlardı, birbirlerine sarıldılar. Kimse tek kelime etmedi.

Bir süre öylece beklediler.

29. BÖLÜM

Soygunun olduğu sabah depoya gelen Linda, Shirley'yi küçük bir kovaya kusarken buldu.

"İyi misin?" diye sordu Linda.

"Hayır! Midem fena bulanıyor," dedi ofisin kapısında beliren Shirley. Yüzü kireç gibi olmuştu ve gözleri sanki normalden üç kat daha büyüktü. Kustuğu kovayı göğsüne bastırmış tutuyordu.

"Yapma Shirl! Bozuk bir şeyler mi yedin?"

"Sanırım daha çok birazdan yapacağımız silahlı soygunla ilgili!" diye bağırdı Shirley. Linda'nın da gergin olduğunu biliyordu.

Shirley'nin tulumunun ön kısmına biraz kusmuk bulaşmıştı. Göğsüne birkaç kat bandaj sararak düzleştirmiş ve vücudunun üst kısmının adaleli görünmesini sağlamıştı, kollarını da dolgularla pazı gibi şişirmişti. Üst bacakları da oldukça etkileyiciydi. Dorusu Shirley'nin başından aşağısı kaslı bir erkeğe benziyordu.

Linda havayı kokladı. "Sigara mı içiyordun sen?" diye sordu.

"Sinirlerimi yatıştırmak için birkaç tane içtim."

"İyi de sen sigara içmezsin ki! Mideni bulandırdığı için Dolly'nin sigara dumanını da hep elinle dağıtırın. Hastalanmana şaşırmanın, seni şapşal!" Linda Shirley'yi kenara itip bir havlu kapdı, ofis lavabosunda kenarını ıslattı ve Shirley'nin tulumundaki kusmuğu sildi. Shirley'nin inanılmaz derecede gergin olduğunu görebiliyordu. "Kar

maskesini taktığın zaman," dedi göz kırparak, "tam tipim olabilirsin."

Shirley, havluyu Linda'nın elinden çekip aldı ve gü-lüştüler. "Sıra sende," dedi.

Linda soyundu, tulumu beline kadar çekip kollarını birbirine bağladı ve Shirley'nin onun göğsüyle kollarma dolguyu yerleştirmesini bekledi.

"Bugüne kadar yaptığın en tuhaf şey bu mu?" diye sordu Linda, ikisi de bir kez daha kıkırdadı. Neye güldük-lerini tam olarak bilmiyorlardı ama gülmek kendilerini iyi hissettiriyordu.

O sırada Bella içeri girdi. Havayı kokladı. Shirley siga-ra içiyor olmalıydı. "Günaydın," dedi Bella sırtarak. "Sizi sabırsız kunduzlar sizi. Oraya gitmek için can atıyorsunuz, değil mi?" Shirley tekrar kovaya sarıldı.

"Sen iyi misin Shirl?" diye sordu Bella. Shirley der-mansız bir şekilde sızlandı.

Linda Shirley'nin dikkatini başka yerlere çekmek istedi. İki çift eldiven aldı, birini Bella'ya diğerini Shirley'ye uzattı, ardından kendi eldivenlerini giydi. "Pekâlâ, şu an-dan itibaren eldivenleri çıkarmıyoruz. Kimse çıplak elle bir yere dokunmuyor. Her şeyi sildim, dolayısıyla hiç parmak izimiz olmayacak."

"Saat kaç?" diye sordu Shirley, başını kovadan kaldı-rarak.

"Yedi olmak üzere," diye yanıtladı Bella. "Saatini mi kaybettin?"

"Bozulup duruyor. Saatlerimizi senkronize etmemiz gerekmez mi?"

Bella nazıkçe gülümsedi. "Hepimiz aynı minibüste

olacağız canım. Saat konusunda endişelenme. Sen sadece yanımdan ayrılmaz.”

Dolly, sabah saat yedide pazar yerindeki otoparka doğru yürüyordu. İçinde ağır dolgular olan tulum yüzünden yüzü kıpkırmızı olmuştu. Saçlarını arkaya tarayarak başının üzerinde yassı bir şekilde toplamıştı ve bir de tepesine kar maskesi takmıştı. Sıradan bir yünlü başlık gibi görünüyordu ama her an yüzüne indirmeye hazırdı.

Meyve kasalarını boşaltan iki adamın hiç dikkatini çekmemiş, yanından geçtiği başka bir adamsa, “Günaydın, dostum,” demişti. Onun bir erkek olduğunu düşünmüştü. Mükemmel.

Dolly çamaşırhane minibüsünün üzerindeki brandayı aldı ve arka tarafa attı. Ardından eğilip sağ tekerleğin çamurluğundaki anahtarı aradı, ancak hemen bulamadı. Yoksa Linda anahtarı oraya bırakmayı unutmuş muydu? Dizlerinin üstüne çöküp çamurluğun altına baktı, ancak hâlâ göremiyordu. İki adam ona baktı. Dolly, bir yandan paniğini bastırmaya çalışıyor, diğer yandan da eliyle tekerleğin üzerini yokluyordu. Derken tekerlek aksının altında ki zeminde bir metal parçası gözüne çarptı. Rahat bir nefes verdi ve anahtarı aldı.

Dolly çamaşırhane minibüsüne bindi ve kendini sakinleştirmek için derin derin nefes aldı, içinde av tüfeğiyle balyoz olan hokey çantasını kontrol etti. Çantayı açtı, balyozu arka kapıların yanındaki bir çamaşır yığınının üzerine koydu ve av tüfeğini sürücü koltuğunun altına yerleştirdi. Ardından koltuğa çıktı, kayışları omuzlarının üzerinden geçirdi, iyice gerdi ve olabildiğince sıkı bir şekilde

tokaladı. Güvende olduğundan emin olmak için ileri geri sallandı.

Anahtarı kontağa yerleştirip çevirdi, motor gürlledi, ancak araba çalışmadı. Başarısız iki deneme daha yaptı. *Hadi, hadi...* diye fısıldadı Dolly. Göz ucuyla iki pazarcının ona doğru baktığını görebiliyordu, ancak yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmemeleri için onlara bakmaya cesaret edemedi. Dolly, zaman kazanmak için başını öne eğdi. *Ah, Linda... Bu araba çalışmazsa seni öldüreceğim.* Dolly minibüsü test etmişti, ona aşınaydı; peki lanet şey neden şimdi çalışmıyordu?

"Lanet ayağını frenden çek ve gaz pedalma bas, dostum!" diye bağırdı pazarcı adamlarından biri. Dolly, Linda'nın söylediklerini hatırladı.

Motor anında çalıştı, rölantideyken sesi gayet iyi çıkıyordu. Dolly teşekkür etmek için elini kaldırdı. Ardından elini vites koluna götürdü, birinci vitese geçerken ayağını debriyajdan hızla çekti ve minibüs öne atıldı. Adamların ona güldüklerini duyabiliyordu. "Aptal herif!" diye bağırdı biri. Onları görmézden geldi. Sadece oradan çıkmak istiyordu.

Depoda Bella bir kez daha test etmek için elektrikli testereyi havaya kaldırdı. Omuzlarına öyle çok dolgu koymuştu ki steroid kullanmayı abartmış bir halterci gibi görünüyordu. Testereyi çalıştırmak için ipi çekerken, ip elinden kaydı. Daha önce dirseğine dek uzanan bu lastik eldivenleri takarak testereyi çalıştırmayı denememişti ve eldivenler ellerini terletiyordu. Birkaç girişimden sonra, testereye iyice asıldı. Linda'nın ellerine baktığını fark etti.

"Takıntılı mısın be kadın! Tanrı aşkına, eldivenleri tak-

tım işte," dedi Bella, minibüsün arkasına testereyi koyarken.

Linda Shirley'ye baktı. Onu kızdıran şey, eldivenlerini takmamış olması değildi. "Göz makyajı yapmışsın. Gözlerinde lanet olası bir makyaj var!"

"Hayır, makyaj yapmadım!" diye bağırды Shirley. "Uykusuzluğun ve kusmanın etkisi."

Bella Linda'nın yanında geçerken, "Üzerine gitme, olur mu? Silmek yalnızca birkaç saniye sürer," diye fısıldadı.

"Makyaj değil," diye yineledi Shirley ve yakından görbilmesi için Linda'nın yanına gitti. "Beni rahat bırak. Rahat bırak! Aptal değilim."

Bella bir adım atarak aralarına girdi. "Sakin olun! Birbirinize kızgın değilsiniz, yalnızca stres altındasınız. Ama böyle yapmaya devam mı edeceksiniz?" Linda elini nazıkçe Shirley'nin omzuna koydu. Başka bir şey söylemelerine gerek yoktu.

Linda minibüsün sürücü kapısını açtı, minibüse bindi ve yolcu koltuğunun altındaki av tüfeğini aldı.

Bella kolunu Shirley'nin omzuna koydu. "Gitme zamanı geldi. Dolly çoktan yola çıkmıştır. İşte bu kadar, bayanlar. Hazır mısınız?"

Shirley ile Linda başıyla onayladı. "Hadi yapalım şu işi!"

Bella ve Shirley, Linda'nın minibüsü çıkarması için garaj kapılarını açtılar, sonra kamyonetin arkasına atlamadan önce kapıları tekrar kapatıp kilitlediler. Alman kurdunun olduğu depodaki kapıların açık olduğunu ve BMW'deki siyah saçlı adamın onları izlediğini hiçbiri fark etmemişti.

Sekiz ay önce, Terry Miller, Joe Pirelli ve Jimmy Nunn, aynı soygunu gerçekleştirmek için, aynı depodan bir minibusle çıkıp gitmişlerdi.

"Gidelim!" diye bağırdı Terry ve Jimmy başparmağını kaldırarak her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Jimmy'nin eli havadayken, Terry Harry'nin saatinin onun kolunda olduğunu fark etti. "Vay canına! Güzel saatmiş."

Jimmy ona dönüp gülümsedi. "Tüm bunlar bittiğinde kendine son modelini alacağını söyledi. Bana yakışmış, değil mi?" Jimmy, saatin elmas kaplı yüzeyinin ışıқта parlaması için bileğini çevirdi.

Terry Joe'ya baktı ve ikisi de sırtıttı. "Bu işten sonra Harry'nin alacağı bir şey daha var," dedi Terry, başıyla Jimmy'yi işaret ederek. "Karısı yaygaracının teki. Jim artık ona katlanamıyor. Ama Harry katlanabilir..."

Joe, Jimmy depodan çıkarken gülümsedi. "Karısına karşılık saat. İyi bir anlaşma gibi görünüyor."

30. BÖLÜM

Dolly'nin pazarcıların otoparkından ayrılıp güvenlik şirketinin Battersea'daki deposundan yaklaşık iki dakika uzaktaki başlangıç noktasına varması çok uzun sürmedi. Motor çalışır halde, yan sokaklardan birine park etmişti. Bulunduğu yerden depo girişini görebiliyordu ve ağır demir kapılar açıldığında, banka arabasının çıkacağını, sağa döneceğini, sonra tekrar sağ yapıp kendisine doğru geleceğini biliyordu. Gökyüzü açıktı, yollar açıktı; koşullar mükemmeldi. Trafiği kalabalıklaştıran güruh daha yeni uyanıyordu ve Londra halkının, birazdan ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Para transfer aracıyla önündeki arabanın arasındaki mesafe genişlerken, Dolly'nin zamanlamayı iyi hesaplaması gerekiyordu. Dolly'nin kullandığı araç araya girmeliydi; para transfer aracının tam önüne. Aralarında başka hiçbir araç olmamalıydı.

Banka arabası otuz beş metre uzağındaydı, sonra yirmi beş. Dolly sakin bir şekilde yola koyuldu. Zamanlaması mükemmeldi. Banka arabası, Dolly'ye yol vermek için fren yapmak zorunda bile kalmamıştı.

York Yolu boyunca ilerleyip Waterloo Köprüsü kavşağına doğru giderlerken, Dolly, güzergâh bilgisini almanın ne kadar önemli olduğunu fark etti. Dönel kavşaktan sola dönüp Waterloo Köprüsü'nden geçerek kuzeydeki Strand altgeçidine yönelmeden önce yalnızca birkaç dakikaları vardı. Dolly, Tanrı'dan kızların çoktan depodan ayrılıp yerlerini almış olmalarını diliyordu.

Strand altgeçidine yöneldiklerinde, Dolly yan aynada daha iyi bir görüntü elde etmek için başını biraz dışarı çıkardı. Linda, para transfer aracının arkasındaki yerini almıştı. Dolly şeridinde hızını saatte otuz kilometreye düşürdü ve öndeki araçların ondan uzaklaşmasını sağladı. Sonra ayağını gaz pedalına bastı ve hız göstergesini izledi.

Çamaşırhane minibüsü beklediğinden daha hızlıydı; kırk, elli, altmış ve altgeçide vardıklarında altmış beş kilometre. Dolly yan aynasına baktı; banka arabası tam arkasında, onu izliyordu. Dolly gaz pedalına biraz daha bastı; hız göstergesi seksen kilometreyi gösterdiğinde, altgeçidin sonundaki ışığı gördü ve kar maskesini başına geçirdi. Yan aynadan tekrar arkaya baktı ve banka arabası ile arasındaki boşluğun yeterli olduğuna karar vererek frene asıldı. Banka arabası, çamaşırhane minibüsüne arkadan vurdu, ani çarpışmanın etkisiyle aracın önü tamamen göçtü. Dolly öne doğru savrulmuştu, ama kayışlar onu darbenin etkisinden korumuştı.

Minibüsün vitesini bire taktı, bir-iki metre öne ilerledi, sonra sertçe geri vitese aldı minibüsün arka tamponunu hasarlı banka arabasına tekrar çarptı. Dolly metalin çatırtısını, camların kırıldığını ve sonrasında aracın radyatöründen gelen sızıntı sesini duymuştu. Bağlı olduğu kayışlar için şükretti, öyle sert bir şekilde savruluyordu ki göğüs kafesi çatlayacak sanmıştı. Kayışın tokasını çözdü, vites kolundaki gaz maskesini kaptı ve minibüsün arkasına geçti. Arka kapıda durdu, maskeyi taktı, belindeki kemerde tüfeği asılı halde balyozu eline aldı. Sonra minibüsün kapılarını tekmeleyerek açtı, balyozu banka arabasının ön camının tam ortasına fırlattı. Güçlendirilmiş cam çatlamadı bile. Dolly tüfeğini çekti, göğsünü şişirdi ve doğrudan sersemlemiş, panik olmuş iki güvenlik görevlisine doğrulttu.

“KIMILDAMAYIN!” diye bağırdı. Sesi derin, anlaşılmaz ve korkutucu geliyordu.

Güvenlik görevlileri ellerini başlarının üstüne kaldırdı. Biri arkadaki güvenliğe bağırdı: “Silahları var!”

Tam olarak aynı anda, arkadaki minibüste olan Shirley kapıları açtı ve arkalarındaki arabaların üzerine gaz bombalarını fırlattı. Çok geçmeden, etrafta görüşü engelleyen dalga dalga bir duman yayıldı. Shirley daha sonra banka arabasının üzerine tırmandı, cebinden tel kesicileri çıkarıp banka arabasının antenini kesti.

Yolcu koltuğunun altındaki kısa namlulu silahını kapıya Linda, minibüsün arka tarafındaki yerini aldı. Adamın biri Fiat marka araçından çıkmak üzereyken Linda silahı kaldırıp, ona eliyle işaret edince hızlıca içeri girdi ve kapıları kilitledi. O sırada başka bir araba ona arkadan çarptı. Çarpan arabadaki adam geri vitese aldı ama motor durmuştu. Linda oraya koştu ve ön camı tüfeğin kabzasıyla kırdı. Dehşete kapılan kadın çığlık attı ve elleriyle yüzünü kapattı, bu, Linda’ya kontak anahtarlarını almak ve dışarı atmak için yeterli zamanı verdi. Daha sonra ilk baştaki yerine geri döndü, ayaklarını iki yana açıp silahını yeniden arabalara doğrulttu.

Bella Shirley’nin ardından takipteki araçtan çıktı, banka arabasının yanına koşarak, elektrikli testereyi çalıştırdı. Testere metali tereyağı gibi keserken, aracın yan tarafından kıvılcımlar saçılıyordu.

Banka arabasının içinde, güvenlik görevlisinin kulağı, sestten neredeyse sağır olacaktı. Testerenin metali kesişini izlerken korkudan titriyordu. Dışarıda neler olup bittiğine, neyle ya da kimle karşılaşacağına, hayatta kalıp kalmayacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Bella’nın metalde yeterince büyük bir delik açması

otuz saniyeden az sürdü. Shirley, Bella'ya av tüfeğini uzattı ve Bella tüfeği alıp kestiği delikten içeri girdi. Silahın nam-lusuyla arka kapıları işaret edince, görevli kapıları açtı.

Bella, banka arabasının arkasına doğru adım atınca, güvenlik görevlisi para kasasının kilidini açiverdi. Ardından Bella onu minibüsten zorla indirdi. Linda, silahını ona doğrulttu ve yere yatması gerektiğini işaret etti. Korkuyla titreyen güvenlikçi, kendisine söylenenleri harfiyen uyguladı.

Shirley banka arabasının arkasına tırmandı ve aracın içindeki tel kafesi, elindeki tel makasıyla kesmeye başladı. Bu, sürecin en yavaş parçasıydı, birkaç saniye geçince Bella Shirley'yi dirseğiyle kenara itti, elektrikli testereyi tekrar çalıştırdı ve tek bir hareketle, para çuvallarına ulaşmalarını sağlayacak deliği tel kafeste açtı. Shirley, Bella'nın sırtındaki açık sırt çantasına paraları doldurmaya başladı ve çanta dolduğu anda, Bella'nın omzuna vurarak işaret verdi.

Dehşete kapılan insanlar, Bella'nın Linda'dan görevi devralmasını güvenli arabalarının içinden izledi. Tüfeğini doğrultarak insanları ve güvenlik görevlilerini uzak tutmakla görevli olan Linda, sırt çantasına Shirley'nin para doldurması için banka arabasına doğru koştu. Linda nefes nefeseydi, ıslanan maskesi ağzına girip duruyordu. Shirley çantasını doldururken, Linda sırtındaki ağırlığın arttığını hissedebiliyordu. Çanta dolduğunda Linda, paranın geri kalan kısmını Shirley'nin sırt çantasına koydu.

Linda ve Shirley banka arabasından aşağı atlarken, Shirley'nin sırt çantası kapı mandalına takıldı ve Shirley bir bez bebek gibi asılı kaldı. Linda alt geçidin Strand çıkışına doğru hızla koşmaya başlamıştı bile, o sırada Bella hemen Shirley'nin yardımına geldi. Takılan çantasını kurtardıktan sonra, bir milyon poundun üçte biri sırtlarındayken

bacakları izin verdiğiince, mümkün olan en hızlı şekilde Linda'yı takip ettiler.

Dolly hâlâ minibüsün arkasındaki yerini koruyordu. Linda ile Bella yanından geçerken, kalbi çılgınca atmaya başladı. Minibüsten dışarı baktı ve iki adamın Shirley'nin peşinden hızla koştuğunu gördü. Biri öne atılarak onu arkasından yakaladı ve sert bir şekilde yere düştüler. Shirley'nin tulumunun içindeki dolgular düşüşünü hafifletmişti, ama bileği burkulmuştu.

Dolly, kaşla göz arasında çamaşırhane minibüsünün arkasından aşağı fırladı ve havaya ateş etti. Her iki güvenlik görevlisi de yüz üstü yere yattı ve başlarını ellerinin arasına aldı, altgeçidin tavanındaki fayanslar parçalanmış, üstlerine yağıyordu. Fayanslardan düşen bir parça adamlardan birinin boynuna saplandı, vurulduğunu sanan adam haykırıyordu.

Shirley ayağa kalktı ve altgeçidin çıkışına doğru koşmaya başladı. Ancak birkaç adım ilerlemişti ki yavaşladı, bileğindeki acı ve şişlik nedeniyle topallamaya başladı. Yine de durmadı ve arkasına bakmadı.

Dolly geride bıraktıkları karmaşaya baktı ve kimsenin ciddi anlamda yaralanmamış olmasına şükretti. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. İnsanlar arabalarının içinde başlarını eğip koltuklara uzanmış, banka arabasının arkasındaki güvenlik görevlisi de diğerleri gibi yüzüstü yere yatmıştı. Sahip olduğu güç Dolly'yi keyiflendirmişti, ama hemen oradan gitmeliydi.

Shirley'nin ne kadar uzakta olduğunu görmek için alt geçide baktı. Çok uzakta değildi ve Shirley yaralı bacağını sürükleyerek ilerliyordu. Linda ve Bella ise görüş alanında

değildi. Dolly'nin arkasında, banka arabasının önündeki güvenlik görevlileri dışarı çıkmak için kapıları açıyordu. Çift namlulu silahında hâlâ bir tane dolu kovan vardı, çamaşır minibüsünün arkasına atlayıp banka arabasının tavanına ateş etti. İki görevli hemen başlarını eğdi ve altgeçide girdikleri uca doğru koşmaya başladı.

Linda ve Bella, yan tarafında sahte GLC logoları olan, park halindeki kaçış minibüsüne varmıştı, ancak Shirley hâlâ altgeçitten çıkmamıştı. Sırt çantalarını minibüsün arkasına fırlattılar, Bella da arka kapıdan içeri atladı. Linda sürücü koltuğuna çıktı ve aracı çalıştırdı. İlk başta Bella, Linda'nın Shirley olmadan yola çıkacağını düşündü, ama sonra Linda'nın, "Sıkı tutun!" diye bağırıldığını duydu. Linda, manevralar yaparak alt geçide döndü. Shirley'yi gören Linda, el frenine sertçe asıldı ve yüz seksen derece dönerrek, aracın arkası Shirley'nin tam önüne gelecek şekilde durdu. Bella arka kapıyı açıp kollarını uzattı, Shirley'yi tuttu ve içeri aldı. Linda, patinaj yaparak hızlandı ve oradan uzaklaştı.

Dolly çamaşırhane minibüsünün içinde Shirley'yi takip ediyordu, tam onu almak üzereydi ki Bella'nın kollarına tutunduğunu gördü... Güvendelerdi! Dolly gaza bastı ve minibüsü Linda'yla aynı yöne sürdü, ani bir hareketle direksiyonu kırıp kaldırıma çıkarak Linda'nın yarattığı kaosun arkasında bıraktı.

Dolly uzaktan gelen polis sirenlerinin sesini duyabiliyordu ve başının belaya girebileceğini biliyordu. Shirley yüzünden kaçış süreleri aksamıştı. Ya şimdi kaçacak ya da yakalanacaklardı. Bir ara sokağa yaklaşırken küçük bavulunu eline aldı, minibüsün kapısını açtı ve aşağı atladı.

Minibüs, kaldırıma çıkarak bir mağazanın vitrinine daldı. Vitrinin kırılan camları etrafa saçılırken, içeride alış-veriş yapan iki kadın canını kurtarmak için dışarı fırladı. Dolly, gaz maskesini ve eldivenlerini çıkarıp bir çöp kutusuna atarak, ara sokakta aşağı doğru koştu. Yolun sonuna yaklaşırken yavaşlayarak yürümeye başladı ve işe gitmek üzere yolda olan diğer insanların arasına karışmadan önce nefesini düzenlemeyi umdu. Kar maskesini, yine yün bir bere gibi görünmesi için yukarı sıyırdı. Kalabalığın içine girdi ve Covent Garden'daki Taşımacılık Müzesi'nin yakınında bulunan Victoria tarzı yer altı tuvaletlerine doğru ilerledi.

Linda Kingsway'den yukarı sürmüş, Strand'dan ayrılıp sağa dönerek arka sokaklara yönelmiş ve çok katlı otoparka ilerlemişti. Covent Garden pazarının yakınında bulunan ve sessiz sakin bir yer olan Floral Caddesi'nde durdu. Linda ile Shirley, kar maskelerini çıkarıp Bella'ya verdiler ve o da kendisinininkiyle birlikte hepsini büyük bir siyah çöp torbasma koydu. Bella minibüsün arkasından aşağı atladı ve birilerinin onları görüp görmediğini kontrol ederek, Ford Escort minibüsün üzerindeki mıknatıslı GLC logolarını çıkardı, ortadan ikiye kırarak yine çöp poşetine attı. Ardından sahte plakaları çıkardı, böylece aracın gerçek plakası görünür oldu. Sahte plakalar çöp torbasma giren son şey oldu, Bella torbanın ağzını bağladı ve yolun kenarındaki çöp yığınlarının üzerine fırlattı. Etrafta birkaç kişi vardı, ama dikkatleri başka yöndeydi. *Tanrı'ya şükür hepiniz kendi işinize bakıyorsunuz*, diye düşündü Bella ve arka yolcu koltuğundaki Linda'nın yanına çıkıp oturdu.

Shirley minibüsün arkasında para dolu sırt çantaları-

nun yanına uzanmış, hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. Bella arkasını döndü ve uzanıp Shirley'nin elini sıkıca tuttu. "Yaptık Shirley, başardık. Başardık!"

Dolly tuvaletlere ulaştığında nefes nefeseydi. Merdivenlerden hızla aşağı inerken, destek alabilmek için tırabzanları tutuyordu. Kabinlerden birinin içine girdi, klozete oturdu. Deli gibi terlemişti ve kalp krizi geçirecekmiş gibi hissediyordu. Nefesini kontrol etmeye çalışırken, başı döndü ve bayılmamak için kabinin duvarına ellerini yasladı. Dolly gözlerini kapattı ve normal şekilde nefes almaya odaklandı. Vücudu sakinleşmeye başladığında, zihninde çığlıklar yankılanıyordu: "Başardım! Sevgili Tanrım, Harry. HARRY, BAŞARDIM!"

Dolly derin derin nefes alıp verdi ve nabızı normale döndüğünde ayağa kalkıp kar maskesini, tulumu ve bez ayakkabıları çıkardı. Tulumun altına koyu renk kazak ve pantolon giymişti, bavulunu açıp bir çift ayakkabı, ince bir kısa ceket ile eşarp çıkardı. Tümünü giydiğinde çantasını da çıkarıp omzuna taktı. Saatine baktı ve diğerlerinin güvenli bir şekilde çok katlı otoparka varmış olması için dua etti. Bir an önce onların yanına gitmek istiyordu ama plana sadık kalmalıydı.

Linda arabayı üç katlı otoparka çekti. Dolly'nin güvenli bir şekilde kaçıp kaçmadığından endişeliydi. Bella, onun yüzündeki endişeli ifadeyi gördü.

"Dolly için endişelenerek zamanını boşa harcama. O yaşlı domuzun teki," dedi.

Linda gülümsedi. Bazen Bella resmen insanın aklını okuyordu.

Linda, Shirley'yi birinci kattaki Mini Estate arabasına bıraktıktan sonra Dolly'nin bir üst kattaki Mercedes'inin yanına park etti. Bella ile Linda, Linda'nın Ford Capri'sine gitmeden önce para dolu sırt çantalarını arabanın bagajına koydular. Paralara son bir kez baktılar ve hepsini Dolly'nin Mercedes'ine yığdılar.

"Ona zor günler yaşattık, Bella," dedi Linda. "Ama işte, paranın tamamı elimizde. Tüm parayı, onun bagajı yerine benimkine doldurabilirdik. Ama o bizden bir kere bire şüphe etmedi ve ben kendimi--"

Bella, bagajın kapağını kapattı. "Bizi tanıyordu."

Linda'nın arabasının bagajını açıp bavullarından kıyafet aldılar ve üstlerini değiştirmek için zemin kattaki kadınlar tuvaletine gitmek üzere merdivenlerden indiler. Shirley ortalarda yoktu, bu yüzden tulumunu çıkarınca altındaki giysilerle kalmış olduğunu düşündüler.

Kendini toparlayan Dolly tuvaletten çıktı. Şansına bir çöp kamyonu trafikte takılmıştı, kamyonun arkasına doğru yürüyüp tulumunu içine attı. Pazar meydanından geçerek Covent Garden metro istasyonuna gitmek üzere James Caddesi'ne yöneldi. Burası işlerine gitmek için acele eden insanlarla doluydu. Günlük ulaşım bileti satın aldı ve biniş platformuna giden uzun merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Aşağıda gidip gelen trenlerin uğultusunu duyabiliyordu. Artık koşması gerekmediği için memnundu.

Linda kıyafetlerini değiştirdi. Her an çıkıp gitmeye hazırdı, ama eli öyle kötü titriyordu ki, iki defa rujunu yanığına taşıyıp yeniden sürmek zorunda kaldı. Bella ile Linda, yolları ayrılmadan önce birbirine sıkıca sarıldı. Bella gü-

zel bir ceket ve ona uyumlu şık bir şapka giymişti. Elinde bavuluyla otoparktan çıktı ve ana yolda bir taksi çevirdi. "Luton havalimanına, tatlım," dedi taksiye binerken.

Taksi şoförü bu kadar şanslı olduğu için şaşırılmıştı. "Şehrin dışına çıkacağımıza sevindim hanımefendi," dedi. "Sabah tam bir cehennemin ortasıındaydım! Strand'ın oralarda bir şeyler olmuş. Acayip bir trafik vardı..."

Dolly, Piccadilly Circus'a iki durak kala metrodan indi, platformun diğer tarafına geçti ve yeniden Covent Garden'a giden trene bindi. Yukarı doğru uzayıp giden merdivenin dibinde durup şöyle bir baktı ve asansöre binmenin daha iyi olacağına karar verdi: O gün için yeterince egzersiz yapmıştı. Caddeye çıktığında sıradan bir şekilde otoparka yürüdü, arada bir mağazaların önünde durup vitrinlere bakıyordu. Long Acre üzerinde polis arabaları gidip geliyordu, ama diğer yollarda trafik durmuştu. Bu onu endişelendirmedi. Hızlı bir şekilde kaçması gerekmiyordu. O da alışverişe çıkmış kadınlardan biriydi.

Linda otoparkın birinci katından çıkışa doğru yöneldiğinde, Shirley'nin arabasını gördü ve durup ne olduğuna bakmak için arabadan indi. Shirley sürücü koltuğunda oturuyordu, tulumunu hâlâ çıkarmamıştı ve acıdan iki büklüm olmuştu. Linda arabanın kapısını açtı. Bu iyi değildi. Shirley çoktan yola koyulmuş olmalıydı. Uçaklara yetişmeleri gerekiyordu.

"Hadi canım," dedi Linda. "Acı çektiğini biliyorum, ama çabalaman gerek. En azından şu tulumu çıkar ki havaalanına vardığında hemen tuvalete koşup üzerini değiştirebilesin."

Shirley indi ve arabanın tavanına tutunarak destek aldı, Linda da tulumunu çıkarmasına yardım etti ve bir çöp torbasına koydu.

“Bunu çöpe atarım ben,” dedi Linda. “Hızlı hareket et. Yola çıkalım.”

Shirley yeniden arabaya bindi, torpido gözünü açtı ve makyaj malzemelerini çıkardı. Gözyaşları içinde Linda’ya bakıp güçlükle gülümsedi.

Linda güldü. “Ne olursa olsun, güzel görünmelisin, değil mi?” Arabasına döndü ve otoparktan çıktı.

Dolly otoparka geldiği sırada Linda’nın arabasının çıktığını gördü. Öylesine rahatlamıştı ki Mercedes’ine giden merdivenleri neredeyse koşar adım çıktı. En üst kata varıp bagajını açtı ve gülümsedi. Arabaya bindiğinde torpido gözünü açtı, bir perukla güneş gözlüğü çıkardı ve ikinci defa kılık değiştirdi.

Dolly otoparktan çıkarken, neredeyse önünde tekleyip duran Shirley’nin arabasına çarpacaktı. Shirley otoparkın duvarına çarptı ve tamponu göçtü. Dolly durdu, arabasından indi ve Shirley’ye koştu. Dolly daha söylemeden Shirley camırını açtı. Gözyaşları sel olmuş akıyordu.

“Bileğim,” diye inledi. “Debriyajı düzgünce kavrayamıyorum çünkü çok acıyor. Ne yapacağımı–”

Dolly onun cümlesini bitirmesini beklemedi. Kapıyı açtı, Shirley’nin arabadan inmesine yardım etti ve onu Mercedes’ine götürdü. Yolcu kapısını açtı, ön yolcu koltuğunu indirip Shirley’yi arka koltuğa oturttu. Shirley acıyla irkildi.

“Orada battaniye var. Üzerini ört, hemen başının üzerinde, acele et. Uçuş biletin nerede?” diye sordu Dolly.

“Sürücü koltuğunun altındaki çantamda. Bez ayakkabılarımdan biri de ayağımdan çıktı.”

Dolly Shirley'nin arabasına koştu, çantasıyla ayakka-bısını aldı ve arka koltuğa koydu.

"Anahtarlar, anahtarlar Dolly! Kontağın üzerinde. Ve bavulum ... bavulum nerede?"

Dolly yolcu kapısını kapattı ve Mercedes'e bindi. "Bavulun için yer yok ve hemen gitmemiz gerek. Suş ve üzerini ört."

Shirley arka koltukta battaniyenin altına gömüldü ve Dolly havaalanına doğru yola çıktı. Covent Garden'ın çevresinde polis sirenleri yankılanıyordu ve trafik durmuştu. Dolly, Shirley'yi havaalanına yetiştiremeyeceğini fark etti ki orada birlikte görülmeleri de hiç iyi bir fikir değildi, Dolly onu uğurlamaya götürmüş olsa bile. Dolly'nin evine gitmeli ve ne yapacaklarına orada karar vermelilerdi.

Dolly sonunda Totteridge Lane'e girdiğinde saat ona çeyrek vardı. Burası, park etmiş birkaç araç dışında boş sayılırdı. Direksiyonu evine doğru kırdığında, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Garaj kapılarını açmak için arabadan çıkarken, Shirley'ye fısıldayarak sessiz olmasını söyledi. Shirley battaniyeyi kafasına kadar çekmişti ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Garajdan içeri girince, Dolly yolcu kapısını açtı ve koltuğu aşağı indirdi. "Benim evin garajındayız hayatım. Şimdi dışarı çıkabilirsin."

Dolly, Shirley'nin arabadan inmesine yardım ederken, polis sirenlerinin sesiyle ikisi de donakaldı. Polisler gittikçe yaklaşıyorlardı.

"Aman Tanrım, bu polis, Dolly! Bizi enselediler Dolly! Şimdi ne yapacağız?" diye bağırdı Shirley, sesi ağzından çıkan her sözcükle daha da yükseliyordu.

Shirley'yi tokatlamamak için kendini zor tutan Dolly, elini yavaşça Shirley'nin dudaklarının üzerine koydu. "Şşş!" dedi. Garaj kapısındaki küçük pencereden dışarı baktığında, evinin önüne park eden polis arabasının yanıp sönen mavi ışıklarını gördü. Arabadan iki üniformalı iki de sivil polis indi. Dolly, Çavuş Fuller'ı tanıdı. Yeniden Shirley'nin yanına koştu, sırtını arabanın arka koltuğuna yasladı. "Tekrar örtün, hareket etme veya ses çıkarma," diye fısıldadı Dolly. Peruğunu ve güneş gözlüğünü çıkardı, Shirley'nin üzerine attı ve yine battaniyeyle örttü.

Dolly, garajdan mutfağına açılan kapının kilidini açtı. Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Kazağını çıkardı, çamaşır sepetine attı ve bir gün önce oraya bıraktığı kirli sabahlığı bulmak için etrafa bakındı. Wolf Dolly'yi görmenin heyecanıyla sepetinden fırladı, onun ayaklarının dibinde zıplayıp havlamaya başladı. Dolly kahve makinasını çalıştırdı. En son sabahın altısında kahve yapmıştı ve en az dörtte üçünün dolu olduğunu biliyordu. "Şimdi değil canım," dedi Wolf'a. "Annenin planları var." Ardından dolaplardan birini açtı, bir paket tahıl gevreği aldı, birazını kâseye boşalttı, buzdolabından süt çıkardı ve gevreğin üzerine döktü. Hayatında hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti.

Kapının zili çalmaya başladı. Biri parmağını ısrarlı bir şekilde zile dayamıştı. Dolly, bu inatçı ergenin Fuller olduğuna iddiaya girebilirdi. Wolf havlayarak kapıya koştu ve vitray camın arkasında görünen gölgelere atıldı.

Dolly bir paket bisküvi açtı, derin bir nefes alıp verdi ve bisküviden bir ısırık aldı. Kapı zili çalmaya devam diyordu. "Tamam, tamam. Geliyorum!" diye bağırdı Dolly, nefesini düzenlemeye çalışarak. Tıpkı tahmin ettiği gibi, kapıyı çalan Fuller'dı. Diğer memurlar onun arkasmda dikiliyordu.

Fuller, Dolly'nin yanından geçerek içeri girdi. Arama iznini gösterme zahmetinde bile bulunmamıştı. Onu neredeyse oturma odasına kadar itelemişti, bu arada polislerden biri merdivenlere yönelirken diğer ikisi alt kattaki odaları aramaya başladı.

"Üzerinizi giyinin veya bir palto alm, Bayan Rawlins. Bizimle geliyorsunuz."

"Buna hakkınız yok! Arama izniniz bile yok," dedi Dolly bağırarak.

Fuller, yüzünde sinsî bir gülümsemeyle cebinden arama iznini çıkardı. "Emin misiniz?" Ardından Dolly'nin mutfağına yöneldi.

Fuller mutfağa girdiğinde garajla arasında yalnızca bir kapı vardı. Garajdaysa Shirley. Dolly'nin sabahlığının altında giysileri vardı. Fark edilirse bunu açıklaması imkânsızdı.

"Bu sefer ne arıyorsunuz?" diye sordu Dolly, Fuller'ın önüne geçerek.

"Emniyette öğrenirsiniz. Bir an önce giyinin. Tabii eğer sabahlıkla gelmek istemiyorsanız."

Dolly odasına gitmek için merdivenleri çıkarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Fuller'ın Mercedes'i aramaması için dua etti, yalnızca Shirley değil çaldıkları paralar da oradaydı. Bu yüzden fazla oyalanmadan paltosunu kaptı ve Fuller tam garaj kapısının koluna elini atmak üzereyken aşağı indi.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye bağırdı Dolly. "Bunun için sizi şikâyet edeceğim. Beni hemen emniyete götürün. Bitsin de kurtulalım. Hadi, gidebiliriz."

Fuller onu duymazlıktan geldi, kapıyı açtı ve içeri bakmak için başını uzattı. Işığı yakmak için duvarda priz

ararken, Dolly, "Bu kadarı yeter!" diye bağırdı ve ön kapıya fırladı.

Fuller onun yanına gitti. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Lanet köpeğimi dışarı çıkarıyorum," diye bağırdı Dolly. "Eğer hemen şimdi gelmezseniz ben gitmiş olacağım."

Fuller garaj kapısını çarparak kapattı ve Dolly'nin peşinden gitti. "Emniyetten başka bir yere gidemezsiniz, Bayan Rawlins."

Bu defa kapıya yönelen Fuller oldu, Dolly arkasında dırdır etmeye ve kafa ütülemeye devam ediyordu.

"Yettiniz ama artık! Şu sorgulamanızı ne kadar çabuk bitirirseniz ben de evdeki işlerime o kadar çabuk dönerim. Beni tekrar eve bırakırsınız herhalde."

Fuller kapıyı açarken, "Köpeği bırakın lütfen, o gelmiyor," dedi.

Shirley, Fuller garaj kapısını açtığı anda sesleri duymuştu ve en ufak bir çıtırtı çıkarmaktan korktuğu için elini öyle sert ısırmişti ki dişleri neredeyse derisini delip geçecekti. Orada öylece uzanıp sesleri dinledi, dışarı çıkmışlardı.

Dolly hâlâ polisleri bağıırıyordu. "Eğer eve döndüğümde halıya çişini yaptığını görürsem, halı yıkamacının parasını siz ödersiniz!" diye haykırdı. "Ee, bu sefer hangi karakola gidiyoruz?"

"Londra Emniyet Teşkilatı'na," dedi Fuller.

Shirley Mercedes'ten çıktı, garaj kapısına ilerledi ve ufak pencereden dışarıyı gözetledi, tıpkı on dakika önce Dolly'nin yaptığı gibi. Dolly polis arabasına bindirildi ve gittiler. Aniden çöken sessizlikle Shirley arabaya yaslandı, göğsü bir inip bir kalkıyordu. Kıl payı kurtulmuştu. Eğer

Mercedes'in kaputuna dokunsalardı, motorun sıcaklığından Dolly'nin dışarıdan yeni geldiğini anlarıydı. Shirley olanları yeniden, hızla gözden geçirdi ve ne yapacağını bulmaya çalıştı. Dolly gürültücü, öfkeli ve sinir bozucu hareketler sergileyerek kurtulmuştu ama aslında bir yandan da kendini feda etmişti. Shirley, polisin bu kadar çabuk gelmesini anlayamamıştı. Hem neden? Neden Dolly'yi alıp götürmüşlerdi?

Eddie Rawlins polis aracının uzaklaşmasını bekledi ve yavaşça oturdu. Bill sabah erkenden onu aramış, Dolly'nin evinin oralara gitmesini ve Dolly eve gelene kadar beklemesini söylemişti. Bill Eddie'ye Dolly'nin soygunu gerçekleştireceğini söylediğinde, kahkahalara boğulmuştu. "Bir kadın böyle bir soygunu nasıl gerçekleştirebilir ki?" Ama Bill, Harry'nin defterlerinin Dolly'de olduğunu söyleyince, Eddie inanmıştı.

Polis aracının köşeyi döndüğünü görünce Eddie neler olup bittiğini merak etti. Polis Dolly'nin evine nasıl bu kadar çabuk gelmişti? Ne yanlış gitmişti? Eddie çenesindeki sakalı sıvazladı. Birilerinin onu ihbar etmiş olabileceğini düşündü, ama polis çok uzun kalmamış ve paraları da almamıştı. Acaba aramışlardı da gözden mi kaçırmışlardı? Para evin içinde bir yerlerde miydi? Eddie ne yapacağını düşündü ama büyük kararları veren kişi o değildi. Gidip bir telefon bulabilir ve Bill'i arayabilirdi ya da Dolly'nin evine girip, bir milyon poundu orada bırakıp bırakmadığını araştırabilirdi. Eddie en kolay seçeneğe yöneldi.

Shirley Wolf'un mutfakta Dolly için havladığını duyabiliyordu. Onu yatıştırmak için içeri girdiğinde bir fokurtu duydu, dönüp baktığında kahve makinasının kaynadığını

gördü. Ödö patlamıştı! Wolf'u almak için eğildiğinde, hayvan aniden koridora açılan kapalı mutfak kapısına baktı ve havlamaya başladı. Shirley onu sakinleştirmeye çalıştı, ama Wolf mutfak kapısına havlamaya devam ediyordu.

Eddie bir taşla iki kuş vurmaya karar vermişti; Dolly'nin evine zorla girecek, etrafa göz gezdirecek ve bir şey bulsa da bulmasa da Bill'i arayacaktı. Dışarıda telefon kablüşesi bulmasma gerek yoktu.

Oturma odasının penceresini, bir levyeyle yavaşça ve sessizce zorlayarak açtı ve Dolly'nin garajdaki Mercedes'ine ulaşmak için doğrudan mutfağı yöneldi. Dolly sabahın erken saatlerinde yaptığı silahlı soygundan henüz dönmüşse, yolda bir yerlere fırlatıp atmadığı sürece para yalnızca orada olabilirdi.

Eddie, Wolf'un onu görüp tanıyabilmesi için mutfak kapısını birkaç santim araladı. En küçük köpeğin bile korktuğı zaman aşırı saldırgan olabileceğini biliyordu, ama Wolf onu tanımıştı. Rahatlayarak kapıyı sonuna kadar açtı ve kahve makinasının yanındaki sarışını görünce donakaldı. Dolly'nin evine girerken yakalandığı için panikledi. Eddie ellerini kaldırdı ve Shirley'nin üzerine yürüdü. Kadın yüzünü görmüştu ki bu hiç hoşuna gitmedi.

Shirley, Tony Fisher'ın ona saldırdığı anı tekrar yaşıyor gibiydi. *Bu sefer olmaz, piç kurusu*, diye geçirdi içinden ve çılgık atarak Eddie'ye sağ yumruğunu savurdu.

Eddie, günün erken saatlerinde Harry ile biraz idman yapmıştı. Kendini korumak için sol elini kaldırdı ve sağ eliyle Shirley'nin çenesine vurdu. Öyle yorgundu ve bileği öyle acıyordu ki Shirley topuklarının üzerinde geriye sendeledi ve düştü, bu, çenesine gelen darbeyi hafifletmişti. Shirley bir anda doğrulup Eddie'nin üzerine atıldı, gözlemini tırmaladı ve sağlam bacağını kullanarak, bütün gücüy-

le tekme attı. Eddie onu bileklerinden yakaladı ve kollarını iki yana ayırdı.

“Para nerede seni sürtük?” diye bağırdı ve Shirley’nin bileklerinden birini bırakıp ona sertçe vurdu.

Wolf başta oyun oynadıklarını sanmış, kuyruğunu sallayarak ve kesik kesik havlayarak arka ayakları üstünde zıplamıştı. Ne var ki Eddie’nin sesindeki öfke, Shirley’nin yüzüne inen tokat ve attığı çığlık küçük köpek için yeterli oldu. Dişlerini Eddi’nin bacağına geçirdi. Wolf’un ufak dişleri fazla acı vermemişti, ama Eddie hazırlıksız yakalandı ve Shirley fırsattan istifade onun elinden kurtuldu. Mutfak tezgâhına yöneldiğinde Wolf’un acı acı ciyakladığını duydu.

Shirley kahve demliğini kaptı, kapağını kaldırdı ve hâlâ kaynamakta olan kahveyi Eddie’nin yüzüne döktü, amacı gözlerini yakmaktı. Eddie, kaynar kahvenin yüzünü ve boynunu yakmasıyla acı içinde haykırdı. Yarı kör halde dönüp antreye koştu, masaya çarptı ve bir vazo çiçeği yere düşürdü.

Shirley, yere düşen vazonun kırıldığını duydu, ardından ön kapının açıldığını, Eddie’nin ağır adımlarla çakıllı yolda koştuğunu, bir arabanın çalıştığını ve hızla uzaklaştığını duydu. Takip eden ürkütücü sessizlikte, Shirley mutfak sandalyelerinden birine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Çenesi acıyordu, bileği zonkluyordu ve başı dönüyordu. Hıçkırıklarla ağlamaya başladı; bu, korkuyla rahatlamamanın bir karışımıydı. Eve zorla girenin kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, ama paranın peşinde olduğu kesindi, yani soygundan haberdar olan biriydi. Ah, Dolly’nin orada olmasını nasıl isterdi!

Shirley gözlerini silerek mutfaka göz gezdirdi. Tüm duvar, hatta tavan kahve lekesi olmuştu, ama Dolly’nin

bunu umursayacağını hiç sanmıyordu. Derken Shirley fazla sessizlik olduğunu fark etti. "Wolf?" diye fısıldadı. "Wolfie?" ayağa kalktı. Belki de Wolf, adamın peşinden caddeye kadar gitmişti. Ama Shirley mutfağın köşesine baktığında, durumun çok, çok daha kötü olduğunu gördü.

"Ah, hayır, hayır, olamaz... Lütfen Tanrım, hayır..."

Wolf yerde hareketsizce yatıyordu. Shirley, içten içe dua ederek, Wolf'un yanına diz çöktü. *Lütfen iyi olsun...* Wolf'un küçük bedenine dokundu, ama hiçbir tepki almadı. Wolf'un ağzından hafifçe kan sızıyordu. Shirley, Dolly'nin en yakın arkadaşının ölü bedeninin yanında yere oturarak ağladı. Wolf'un beyaz, yumuşak tüylerini okşarken, Dolly'nin onu kucağına her alışında, ne kadar mutlu hissetmiş olabileceğini fark etti. Dolly onsuzluğa nasıl dayanacaktı? Artık hayatında onu sevecek kimsesi kalmamıştı.

31. BÖLÜM

Arnie Fisher, şişenin yanında verilen plastik bardağa bir doz Bisodol koydu, bir dikişte içti ve sesli bir şekilde geçirdi. Carlos'un ölümü onu kötü bir şekilde sarsmıştı. Sarsılmasının nedeni ona hissettiği benzersiz duygular değildi, kulağına gelen söylentiler hiç hoşuna gitmiyordu. Sadece Carlos ile olan ilişkisi hakkında değil, Tony'nin Shirley Miller'a saldırması hakkında da konuşanlar vardı. Arnie kardeşini kontrol etmeye çalışmıştı ama şimdi her şeyin üst üste geldiğini hissediyordu.

Arnie terlemeye başladı. Onu gerçekten dehşete düşüren şey, Boxer Davis'in Harry Rawlins hakkında gerçekleştirmiş olduğu ihtimaliydi. Boxer haklıysa ve Harry Rawlins yaşıyorsa bunun şiddetli yansımaları olurdu. Arnie, uzun yıllardır Rawlins'e çalıntı mal tedarik ediyordu, aynı zamanda sahtecilik ve hırsızlık olaylarına da karışmıştı. Çılgın kardeşini dizginlemesi gerekebilirdi.

Tony, tam o anda Arnie'nin ofisinin kapısını açtı. "Bak," dedi ve elindeki gazeteyi kaldırdı. "Ön sayfa: Banka arabasına silahlı soygun." Arnie'nin önündeki masanın üstüne gazeteyi serdi. "Şok şok şok! Dört maskeli adam bir milyonla kaçtı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o serserinin karısı Dolly Rawlins'in bu işte bir parmağı olmalı. Oraya gideceğim ve kaltağın gırtlığını keseceğim..."

Arnie ayağa kalktı ve kardeşine büyük bir cam kâğıt ağırlığını fırlattı. Iskaladı. Masanın önüne geçip Tony'yi gömleğinin yakasından yakaladı. "Beni dinle," dedi hızla. "Geri çekilmeli ve gizlenmeliyiz. Onu zaten yeterince kor-

kuttun. Harry Rawlins'in gelip benim gırtlığımı kesmesini istemiyorum!"

Kardeşini iten Arnie masasına geri döndü ve bir çekmecenin kilidini açtı. Kalın bir deste banknotu eline aldı.

"Bunu al ve İspanya'ya giden ilk uçağa bin. Benden haber alana kadar da orada kal. Bu sefer, Tony, bana itaat edeceksin yoksa yemin ederim ki Boxer Davis ile aynı sonu yaşarsın."

Tony, parayı sırtıarak aldı ve ceketinin iç cebine sıkıştırdı. "Patron sensin," dedi.

Arnie sakince konuşmaya başladı. "İnan bana seni koruyorum. Ben söyleyene kadar, sakın buralarda görünme. İspanya'daki adamların seninle ilgilenmesini sağlayacağım."

Tony eskiden olsa ağabeyine karşı çıkardı ama Arnie'yi hiç bu kadar kararlı görmemişti. Korktuğu belliydi. "Bu gece gideceğim," dedi.

"Aferin." Arnie kardeşinin dışarı çıkmasını izledi. Bu sefer kendisini dinleyeceğini umuyordu, çünkü neler olup bittiğini anlar anlamaz, İspanya'ya onun yanma gidecekti. Arnie gazeteyi aldı ve manşetlere baktı. Harry Rawlins öldüğünde, Arnie ondan ve onun meşhur defterlerinden kurtulmuştu. Eğer Harry Rawlins yaşıyorsa, Arnie'nin ömür boyu hapis cezasına çarptırılma ihtimali vardı.

Dolly emniyet teşkilatının sorgu odasında Fuller'ı bekliyordu. Masada duran fotoğraflar kendisine gösterilmiş ve ölen eşinin ortakları olarak onları tanıyıp tanımadığı sorulmuştu. Tanıyorsa bile Dolly'nin bir şey söylemesi mümkün değildi. Polis yakasından düşebilirdi belki ama ispiyoncu olduğuna dair söylentilerin ortalıkta yayılması-

nı istemiyordu. Dolly saatine baktı: on bir buçuk olmuştu. Kapıda dikilen polisin sinirini bozmayı umarak ayağını hafifçe yere vurdu. Yüzündeki ifadesizlikten ve delici bakışlarından nefret etmişti.

“Kahve almam mümkün mü acaba?” diye sordu Dolly. Yanıt gelmedi. Kadın polis hayır anlamında “Cık” sesi çıkardı. “Dinle, Uri Geller* kılıklı, bana öyle bakmaya devam edersen kelepçeler kendi kendine bükülmeye başlayacak!” dedi Dolly alaycı bir şekilde. Polis hâlâ tepkisizdi.

Dolly bir sigara daha yaktı ve tekrar saatine baktı. “Mesele köpeğim. Şimdiye delirmiştir ve oturup beklemekten başka çaresi yok. Benim de öyle. Ah! Sana söylüyorum! Beni burada daha ne kadar tutacaklar acaba? Hem bütün bunların sebebi ne?” Dolly, önündeki fotoğrafları sigara tuttuğu eliyle gösterince küller fotoğrafların üzerine saçıldı. “Hiçbirini tanımadığımı söyledim size. Peşinde olduğunuz şu adam ne yapmış ayrıca?” Hâlâ tepki yoktu. Dolly, *Dixon of Dock Green* programının müziğini ıslık çalmaya başladı.

Çavuş Fuller o sırada odaya girdi ve Dolly’nin karşısına oturdu. Basın kafayı yemişti. Polisin soygunla ilgili olarak ne yaptığını, herhangi bir şüpheli olup olmadığını ve üç adamın öldüğü başarısız soygunla bir bağlantı bulunup bulunmadığını bilmek istiyorlardı. Fuller, Saunders’ın ne düşündüğünü anlayamamıştı; adeta gözüne fener tutulmuş tavşan gibiydi. Ofis tam bir kaos içindeydi.

Dolly sigarasından bir nefes çekti. “Beni daha ne kadar burada tutacaksınız?”

Fuller Dolly’ye baktı. “Ne kadar gerekiyorsa.”

O sırada kapı tekrar açıldı ve Başmüfettiş Saunders

* Psişik güçlere sahip olduğunu iddia eden bir şovmen. Bakışlarıyla metal bükme, sözde yetenekleri arasındadır. (ç.n.)

içeri girdi. Fuller'ı yanına çağırdı ve kapıda fısıldaştılar. Dolly, güvenlik şirketinden birinin işe karışmış olma ihtimaline karşı güvenlik görevlilerinin içeri alınmasıyla ilgili bir şeyler duyduğunu düşündü ama net bir şekilde duymıyordu.

"Affedersiniz," dedi Dolly Saunders'a, yapmacık bir nezaketle. "Sohbetinizi bölmek istemem ama fotoğraflara baktım, içlerinde tanıdığım veya daha önce gördüğüm kimse yok. Bu yüzden, eğer sakıncası yoksa, evde beni bekleyen bir köpeğim var."

Saunders Dolly'ye doğru yürüdü. "Kocanızın hiç siyahı ortağı var mıydı, arkadaşı veya çalışanı olarak?"

Dolly soruyu düşünüyormuş gibi yaparak bir süre duraksadı. "Hayır, bildiğim kadarıyla yok."

"Öyleyse bu kadar, Bayan Rawlins, gidebilirsiniz," dedi Saunders, bu karar Dolly'yi şaşırtmış, Fuller'ı sinir etmişti. Kadın polise döndü. "Bayan Rawlins'e çıkışı gösterin," diye emretti.

Kadm kapıyı açarken, bir başka polis banka arabasını süren güvenlik görevlisini içeri alıyordu. Yüzünün bir tarafında ufak kesikler vardı. Dolly geriye bir adım atıp durdu ve onun içeri girmesini bekledi.

Dolly gittikten sonra Fuller masadaki fotoğrafları güvenlik görevlisinin önüne yaydı. "Bu adamlardan herhangi birinin bu sabahki soyguna karıştığını düşünüyor musun?"

Görevli titriyordu. Söyleyebildiği tek şey, kar maskesinin ardından bakan gözlerinin renginden dolayı adamlardan birinin siyahi olabileceğiydi. Fuller iç çekip oturdu ve baştan sona her şeyin üzerinden tekrar geçmeye başladı, ama durumun umutsuz olduğunu biliyordu. Güvenlik görevlisi hâlâ şok halindeydi ve tüm şüpheliler maskeliydi.

Dolly evine taksiyle dönüp ücreti ödedi, yol boyunca neredeyse dans edecek kadar neşeliydi. Kendini çok iyi hissediyordu, çok çok iyi. Ön kapıyı açtı ve Shirley'ye seslendi. Kendileriyle ilgili bir sorun olmadığını ona söylemek için sabırsızlanıyordu.

"Salondayım," diye seslendi Shirley.

Dolly hızlı hızlı konuşarak içeri girdi. Başına gelenleri, polisin sorduğu soruları ve soygunu Harry Rawlins'in olası bir ortağıyla ilişkilendirdiklerini anlattı. "Güvenlik görevlilerinden biri oradaydı, Shirl, yani tam karşımda. Senin şimdi bana olduğun kadar yakındı ve hiçbir tepki göstermedi." Dolly şöminenin üzerindeki altın çerçeveli aynada saçma baktı. "Tanrım, felaket görünüyorum!" Güldü. "Soygunculardan birinin siyahi olduğundan şüpheleniyorlar... Londra'daki siyahi suçlulara acıyorum, bu gece hepsi sorguya alınacak."

"Bu güzel," dedi Shierley yumuşak bir şekilde. Başını öne eğmiş oturuyordu, yaralı gözünü ve yanağını diğer tarafa çevirmişti. Dolly'ye bir an önce Wolf konusunu açması gerektiğinin farkındaydı ama bir türlü yapamıyordu.

Dolly, büyük bir bardağa brendi koydu. "İster misin Shirl?"

"Hayır, teşekkürler. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Anlat bakalım, canım. Ne oldu, bir sorun mu var?" diye sordu Dolly. Hemen sonra telefon iki kez çaldı ve sustu. "Bir saniye bekle, Shirl..." Dolly elini kaldırdı. Bir saniye sonra telefon tekrar çaldı. Bu sefer telefonu açtı.

Hattın diğer ucundaki kişi ona uzun bir hikâye anlatıyor gibiydi. Sonunda, Dolly, "Shirley'nin uçuşu iptal edil-

di, bu yüzden size planlanandan biraz daha geç katılacak. Endişelenecek bir şey yok. İyi tatiller, tatlım... Evet, evet, burada her şey yolunda." Dolly telefonu kapı. "Arayan Linda'ydı. Pasaport kontrolünden geçiyormuş, kısa süre sonra uçakta olacak. Her şey yoluna—" Dolly Shirley'ye döndüğünde, Eddie'nin yüzüğünün onun güzel yüzünde açtığı yarayı gördü.

Elindeki bardağı hızla telefon sehpa koydu ve Shirley'nin yanına koştu. "Tanrım, ne oldu sana?" diye sordu oturup Shirley'nin titreyen elini tutarak.

"Biri evine girdi..." diye mırıldandı Shirley. "Paranın nerede olduğunu bilmek istiyordu..."

Dolly endişeli görünüyordu. "Onu gördün mü?"

Shirley başım evet anlamında salladı.

"Onu tanıyor musun? Seni incitti mi, hayatım?"

Shirley başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

"Para. Parayı mı aldı?"

Shirley Dolly'ye baktı. "Hayır, para hâlâ arabanda."

Dolly'nin tutumu bir anda değişti. Sertleşti ve aniden normal haline döndü. "İçeri nasıl girdi? Onu içeri sen mi aldın?"

"Hayır!" Arka taraftaki kapıdan gizlice girmiş."

Telefon üç defa çalıp sustu. İki saniye sonra yeniden çaldı ve Dolly telefonu açtı. Linda için iki, Bella için üç; aralarında böyle bir şifre belirlemişlerdi. Bella da uçağa binmek üzere olduğunu söylemek ve Dolly'nin iyi olup olmadığını öğrenmek için aramıştı. "Her şey yolunda. Shirley burkulan bileği nedeniyle uçağa yetişemedi. Şimdi benim yanımda. Birkaç güne yanınıza gelecek. İyi uçuşlar Bella." Dolly, Bella'nın başka bir şey sormasına fırsat vermeden telefonu kapattı ve bardağına biraz daha brendi koydu.

Shirley, Dolly'ye döndü. "Yemin ederim ki onu daha

önce hiç görmedim, Dolly! Öylece bana saldırdı ve vurdu..." Shirley hâlâ yaşadıklarını atlatamamıştı. Başını öne eğdi ve yüzünü kapattı.

Dolly yeniden Shirley'nin yanına oturdu ve elini onun dizine koydu. "Tamam canım, sakinleştiğin zaman konuşuruz. Al, bir yudum brendi iç." Dolly, kristal bardağı Shirley'nin ellerine tutuşturdu. "Sinirlerin yumuşasın. Ben bir koşu Wolf'u dışarı çıkarayım, yoksa çiçekleri benim yerime sulayacak."

Shirley, Dolly salonun kapısına gitmeden önce bir şey söylemeliydi. "Üzgünüm Dolly. Çok üzgünüm." Dolly duraksadı. "Beni o adamdan korumak istemişti. Onu ısırdı. Sonra ne olduğunu tam olarak görmedim ama Wolf havlayarak ve ısırarak ona saldırdı. Ardından..." Shirley gözyaşlarına boğuldu. Dolly'nin tepkisi öyle farklıydı ki Shirley onu daha önce hiç böyle görmemişti. Kaybolmuş ve korkudan ödü patlamış bir çocuğa benziyordu.

"Lütfen bana onun iyi olduğunu söyle." Dolly pantolonunun dikiş yerinden çıkmış bir ipi kopardı; tek yapabildiği çaresizce Shirley'ye bakmaktı. "O nerede?"

"Onu sepetine koydum," dedi Shirley sesi çatallanarak.

Shirley, Dolly'nin arkasından mutfığa gitti ve onun, küçük köpeğin cansız bedeninin yanına diz çöküşünü izledi. Dolly onu kaldırdı, kendine yaklaştırdı ve kucakladı. Boynunu okşarken, bedeninin hâlâ sıcak olduğu fark etti. Sesi oldukça kederliydi. "Ah, carum. Benim zavallı bebeğim."

Dolly'nin Wolf ile vedalaşması iki-üç dakika sürdü, bu sırada Shirley de sessizce mutfığın kapısında duruyordu. Dolly bir anda ciddileşti, tüm bedeni kaskatı oldu, dudakları gerildi. Ayağa kalktı, çekmecelerden birini açtı,

dantelden bir masa örtüsü çıkardı ve yere serdi. Wolf'un bedenini nazıkçe örtüye sardı, tıpkı vaftiz törenindeki bir bebek gibi. Wolf'u aldı ve Shirley'ye uzattı.

"Onu sepetinin içinde bahçeye göm, mama ve su kabıyla tasmalarını da. Ona ait olan her şeyi onunla birlikte göm." Dolly Wolf'un başını öptü, onu Shirley'ye verdi ve arabasının anahtarlarını aldı.

"Nereye gidiyorsun Dolly? Lütfen beni tek başıma bırakma," diye yalvardı Shirley.

"Yapacak işlerim var. Kısa sürede dönerim. Bir iki güne ülkeden birlikte ayrılacağız. Artık burada kalmam için bir sebep yok, bebeğim de öldükten sonra. Ben çıkınca garaj kapısını da kapat."

Shirley başka bir şey sormaya fırsat bulamadan, Dolly çoktan mutfaktan çıkıp garaja girmişti. Shirley, topallayarak Wolf'un sepetine doğru gitti, içine Wolf'u, yemek ve su kapları ile tasmaını koydu ve ardından hepsini bahçeye götürdü.

Dolly garaj kapılarını açıp arabasının yanına geldiğinde kendini tutamadı. İçinde, hastanede ölü bir erkek bebek doğurduğu gün hissettiği keder ve acıyı hissediyordu. O gün Harry Dolly'nin yanında değildi; "iş" için uzaktaydı ve Dolly, karnına kramplar girerken ambulansla hastaneye kaldırılmıştı. Doğum yapmasma daha haftalar vardı. Dolly, hemşirenin, bedeni hâlâ sıcak olan ölmüş oğlunu kibarca kendisine verişini hatırlıyordu. Bebek çok güzeldi. Soluk teni mükemmel görünüyordu ve Dolly, küçük parmağını bebeğin eline koyup, içi parçalanarak hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Minik oğlu mücadele ettiği için onunla gurur duyuyordu, o güne dek gayet iyi çabalamıştı; Dolly, birlikte geçirdikleri zaman için ona teşekkür etmişti. Ona, tıpkı babasma benzediğini ve babasını daha iyi tanıyama-

dığı için üzgün olduğunu söylemişti. Yeni doğan bebeklerini kucaklayan kadınlarla dolu bir odada kalması, acısını ikiye katlıyordu.

O anda Dolly, sonunda hastaneye geldiğinde Harry'ye ne söyleyeceğini bilemiyordu. Harry, Dolly hamile kaldığında o kadar sevinmişti ki sanki aşkları daha da güçlenmişti. Harry, Dolly'ye daha da şefkatle yaklaşıyor ve ikisine de iyi bakacağına dair sözler veriyordu. Baba olacağı, özellikle de bir erkek çocuk babası olacağı için kendisiyle öylesine gurur duyuyordu ki Dolly, kendinden çok Harry adına üzülmüştü. Harry'ye arzuladığı her şeyi vermek istiyordu; onu çok seviyordu. Harry daha doğum ünitesinin kapısından girmeden önce, onun geldiğini hissetmişti; orada olduğunu biliyordu.

Bu üzücü haberi ona söylemeyi korkuyla bekliyordu; ama Harry kapıdan girip doğum ünitesine yöneldiğinde, gözlerindeki hüznü bakıştan, doktorun ona haberi çoktan verdiğini anlamıştı. Harry hiçbir zaman duygularını açık eden biri olmamıştı; ama o gün farklıydı. Birlikte ağlamışlar ve birbirlerine öyle sıkı sarılmışlardı ki Dolly, Harry'nin kendisini saran güçlü kollarının verdiği hissi hâlâ hatırlıyordu. Ayrıca kulağına, "Bir daha asla. Bir daha böyle bir kayıp yaşamak istemiyorum," diye fısıldarkenki sesini de hatırlıyordu. Bir aile olabileceklerine dair umutları o an yok olmuştu.

Harry ile eve döndüklerinde, Harry haftalarca işe gitmemişti. Dolly gücünü yeniden toplayana dek onun yanı başında kalmış, ona tepsilerle yiyecek ve içecek getirmiş, hatta bazı ev işlerini bile yapmıştı.

Dolly, bu yürek burkan kaybın üstesinden gelebilmesi için Harry'nin kendine nasıl yardım ettiğini ve eve elinde

küçük, beyaz bir tüy yumağıyla gelip, onu kucağına verdiği günü hatırlayınca, başını arabanın tavanına yasladı.

“Bence onun adını Wolf koymalıyız,” demişti Harry, sevecen bir gülümsemeyle. Ama gözleri başka bir şey söylüyordu. Gözleri, “Buraya kadar. İşte bebeğin kollarında duruyor, konu kapanmıştır,” diyordu. Niyeti kötü değildi, işe yarar bir şeyler yapabilmeyi umuyordu. Eski hayatlarına bir an önce geri dönmeleri gerekiyordu ve evdeki hüznün ve yas havasıyla bu pek de mümkün değildi. Hayat devam ediyordu.

Dolly, daha küçükçük bir yavruyken Wolf’u kollarında tutup, bebek gibi salladığını hatırladı. Kollarında kıvrılıp hemen uyuyakalınıştı. Halinden memnun görünüyordu, Dolly de öyle. Ama şimdi... Wolf’u kaybetmek kalbini paramparça etmişti. Ağlamak yerine, keder ve öfke dolu derin, kısık bir ses çıktı dudaklarından. Dolly, yüzünü garajın duvarına döndü ve yumruklarını birbiri ardına duvara indirirken, çıkardığı korkunç ses garajda yankılandı. Kanayan parmaklarının duvarda bıraktığı kan izlerini görünce ancak ne yaptığının farkına vardı ve durdu. Göğüs kafesini kaplayan acı giderek eline yayıldı ve zihnini, ölme isteğinden biraz olsun uzaklaştırdı.

32. BÖLÜM

Resnick, tabağındaki yumurta kalıntılarını bir dilim ekmekle sıyrıp ağzına attı ve yutmadan önce çatal ve bıçağını tabağa koydu. Çayını höpürdeterek içti, temiz ve düzenli mutfağa şöyle bir göz gezdirdi. Kirli kızartma tavası ile tabağı dışında her şey yerli yerindeydi. Resnick, üst katta, karısı Kathleen'in radyosundan yükselen İrlandalı DJ Terry Wogan'ın sesini duyabiliyordu. İç çekti. *Tanrım, umarım golfte iyiyimdir.*

Golf oynamayalı çok uzun zaman olmuştu, merdivenlerin altındaki dolaba gidip golf setini aramaya başladı. Sete ulaşabilmek için önce Wellington botlarını, sopasını ve eski bir dikey elektrikli süpürgeyi çıkarmak zorunda kaldı. Golf sopalarından bazıları biraz paslanmıştı ve golf ayakkabıları küf kaplıydı, ama temizlemek pek de zor olmasa gerekti. Mutfak masasına gazete serip üzerine ayakkabıları, yanına da cila ve fırçayı bırakırsa, Kathleen ayakkabıları temizlerdi. Ayakkabıları genellikle böyle temizlenirdi.

Çantadan bir golf sopası ile dört golf topu çıkardı. Çay kupasını yerdeki çantanın yanına koydu ve golf topunu kupanın içine düşürmeye çalıştı. Tüm denemeleri başarısızdı, ama zihnini kısa süreliğine de olsa işten uzaklaştırma düşüncesi onu gülümsetmişti.

Üst kattaki, Kathleen golf toplarının antrede çıkardığı sesi duyabiliyordu. Dudaklarını büzüp seslendi. "George! George, ne yapıyorsun Tanrı aşkına?"

Resnick bir sonraki topa daha sert vurdu, top doğru-

dan kupanın içine girdi ve kupanın dibi çatladı. "Evet!" diye bağırdı Resnick.

"George!"

Etrafında dönen kupa durdu. Kupanın Resnick'e dönük yüzü ona bir efsaneyi hatırlatıyordu "En İyi Patron." Yedi yıl önce yapılan Noel çekilişinde ona hediye olarak gelmişti. Hediye paketini en sevdiği çikolatalarla doldurup, yanına en sevdiği viskiyi koyan kişinin Alice olduğunu biliyordu. Alice iyi biriydi; sohbet arasında sevdiği içki gibi şeylerden bahsetse asla unutmazdı. Resnick bir an için kupaya, sonra arkasındaki süpürgeliğe ve koridorun geri kalanına baktı. Her yere kadın eli değmişti, ama duvarların boyası ile dekorasyon sıkıcı ve çirkindi.

Resnick golf sopasıyla topunu alıp üst kata çıktı.

Kathleen yatakta yatıyordu, gazeteler ve çay tepsisi hemen yanındaydı. "Ben koridoru boyayacağım," dedi Resnick, golf topunu halıya yerleştirip yatak odasındaki ilk atışını yaparken.

Kathleen ona bakmadı bile. Gazetenin sayfasını çevirdi. "Önce üzerini giyin, canım," dedi alaycı bir şekilde.

"Hemen şimdi yapacağım demek istemiyorum. Bir planlama yapacağım," dedi Resnick.

"Şu anda yaptığın şey bu, değil mi? Planlama?"

"Tekrar golf oynamaya başlayacağım," diye atıldı Resnick.

"Temiz hava alman için iyi gelir," diye yanıtladı. "Ayak altında dolaşmamanı da sağlar," diye ekledi kısık sesle.

Resnick golf topuna bir kez daha sertçe vurunca top duvara çarpıp sekti, odanın diğer tarafına fırladı, önce gardıroba sonra tuvalet masasına çarptı ve Kathleen'in terliği'nin içine girdi.

"İşte bu!" diye bağırdı Resnick, havaya hayali bir yumruk atarak.

Kathleen onu görmezden geldi. Yalnızca onu tahrik etmeye çalışıyordu. Resnick canı sıkıldığında şeytan gibi davranıyordu. "Hangi renk? Koridoru ne renge boyayacaksın?" diye sordu.

"Beyaza ne dersin?" dedi Resnick. Kathleen, ona hangi renge boyayacağını söylerdi.

"Şeftali rengi iyi olabilir," dedi. "Satın aldığım abajurla iyi gider. Onu salona koyarsak, şeftali rengi perdelerle de mükemmel uyum sağlar."

"Şeftali rengi öyleyse," dedi Resnick. Aslında antrenin de salonunda ne renk olacağı umurunda bile değildi. Golf topunu Kathleen'in terliğinden çıkardı ve tekrar halının üzerine koydu. Topa vurmak üzereydi ki Kathleen'in gözlüğünün üzerinden ona baktığını gördü. Sopasını baston gibi yere koyup yaslandı. "Bugün için planın ne?" diye sordu.

Kathleen gazetesini indirdi, gözlüğünü çıkardı ve Resnick'e gülümsedi. Bunu pek sık yapmazdı, gülümsemesi Resnick'in sinirini bozdu. "Merdiven altındaki dolabı biraz toparlayıp düzene sokmayı umuyorum. Sonra senin kahvaltı bulaşıklarını yıkayacağım. Ve hiç şüphe yok ki senin golf ayakkabılarını cilalayacağım. Sonra, eğer sen boya yapıyor olursan, ben de Marjorie'ye giderim." Kathleen gözlüğünü tekrar takıp gazetesine döndü.

Resnick, yatağa oturup karısına baktı. Alice'e karşı, karısına olduğundan daha gerçek ve daha dürüst hisleri vardı. Alice ona çok iyi davranıyordu; kötü alışkanlıklarını Kathleen'e kıyasla daha fazla hoş görüyordu, üstelik nazik biriydi. Resnick, Kathleen'in ne zamandan beri nezaketi elden bıraktığını hatırlamıyordu bile. Kathleen'in de kendisi

hakkında aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti ve kısa bir süre sonra, evliliklerinin bitik duruma geldiğini fark edip utandı. Bu utanç uzun sürmedi: Asıl trajedi, Resnick'in bu durumu umursamamasıydı.

Resnick aniden yataktan kalktı ve radyonun sesini açtı.

"Bu sabah erken saatlerde, para transferi yapılan bir güvenlik aracına Strand altgeçidinde silahlı soygun gerçekleştirildi. Polis soruşturma başlattı. Dört maskeli adamın, bir milyon poundun üzerinde parayla kaçtığı söyleniyor. Polis, soygunda kullanılan beyaz Leyland minibüsünü ve şüphelilerin kaçtığı GLC logolu beyaz minibüsü arıyor..."

Pijamalarını hızla çıkaran Resnick, giyinmeye başladı.

Harry Rawlins de küçük radyosunda tam olarak aynı radyo yayını dinliyordu. Yeni gazetecilerin olayları süsleyerek halka iletmeyi sevdiğini biliyordu ve çalman paranın bir milyondan fazla olduğunu düşünmüyordu; muhtemelen altı ila yedi yüz bin pound arasındaydı. Yine de paranın yerini bilmediği için çok sinirliydi. Harry öfke dolu bir şekilde, radyoyu duvara fırlattı.

Trudie olduğu yerde korkuyla sıçradı. Mutfak masasında Eddie'nin yüzündeki yaraları pamuklu çubuk ve dezenfektan ile temizliyordu. Kahvenin yaktığı yerler kabarmıştı ve Shirley'nin manikürlü güzel tırnaklarıyla tırmaladığı yerler kıpkırmızı yara olmuştu. Trudie yüzüne pamuklu çubuğu değdirdikçe Eddie acıyla irkiliyor, ama gözlerini bir an olsun Harry'den ayırmıyordu.

Harry değişken bir ruh hali içindeydi. Bir sigara yaktı, derin bir nefes çekti ve dumanı burnundan çıkararak sinirli kuzenine baktı.

"Bana saldırdı, Harry, vahşi bir kedi gibiydi. Hayatım-

da böyle bir şey görmedim! Onun kim olduğunu bilmiyorum.”

Eddie’nin verdiği tarife göre Harry onun kim olduğunu tam olarak anlamıştı, ama hiçbir şey söylemedi. Koltundaki ucuz saate baktı ve Eddie’ye döndü. “Yüzün kötü görünüyor. Çok acı verici olmalı, evlat.”

“Ellerimi o karının boynuna doladığımda gerçekten acı verici olacak.”

Trudie Harry’ye baktı. Şiddetten bahsettiklerinde, özellikle kadınlara karşı şiddet söz konusu olduğunda, bu onu rahatsız ediyordu. O sırada, yatak odasındaki bebek ağlamaya başladı. Harry’nin tepesi atmak üzereydi. Trudie’ye başıyla gidip çocuğa bakmasını işaret etti ama o Eddie’nin yüzünü temizlemeye devam etti. Harry ayağa kalktı, sandalyeyi tekmeledi ve Trudie’ye doğru bir adım attı. Trudie hemen yatak odasına koştu ve kapıyı yavaşça kapattı.

“Polisin parayı bulmadığından emin misin?” diye sordu Harry, masanın üzerinden Eddie’ye doğru eğilerek.

Eddie yutkundu. “Neredeyse eminim, Harry,” dedi titrek bir sesle, “orada çok kalmadan Dolly’yi polis arabasına bindirdiler ve gittiler. Sürekli söylenip duruyordu ve polislerden hiçbirinin elinde bavul falan yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu.”

Harry pencerenin yanına geçti, ağızındaki sigarayı parmaklarının arasına aldı ve külünü lavaboya silkti. İzmarit yere düştü. Başım soğuk pencereye yasladı ve yumruklarını sıktı. İnanılmaz derecede hüsrana uğramıştı. Kontrolü daima elinde tutmaya alışkındı. Soğuk cam gerginliğini yatıştırırken, yanağındaki kaslar kasılıyordu. Soygun bir erkek işiydi ve Dolly’nin bu soygunu gerçekleştirip paçayı kurtardığı gerçeği onu çileden çıkarıyordu. Tek yapmak is-

tediği parayı alıp, ortadan kaybolmaktı. O para Dolly'nin değil, Harry'nin parasıydı, Harry'nin planları, defterleri, bağlantıları ve düşünceleri... Ama her şeyi Dolly başarmıştı. Harry sırtıttı. Dolly'ye saygı duymaktan kendini alamıyordu. Şimdi adrenalini damarlarında hissettiğinden emindi ve bunu kontrol edebilmesini umuyordu. Harry başı hâlâ cama dayalı halde yüksek sesle güldü. *Shirley Miller*, diye düşündü. Linda Pirelli'nin de işin içinde olduğundan emindi. Bu inanılmaz bir şeydi. Sonra konuşmaya başladı.

"Kadınlar, Eddie, ha?"

Eddie'nin, Harry'nin neye atıfta bulunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden sessizce ve ihtiyatlı bir şekilde gülmeyi tercih etti.

Harry Eddie'ye döndü. "Polisler evi aramış olmalı. Onlara o kadar söylenip durduysa parayı çoktan bir yerlere saklamış demektir. Saklamamışsa bile, seni tırmalayan sarışm paranın peşinde birilerinin olduğunu ona anlatır... Her şeyi mahvettin, Eddie."

Harry, aniden odanın diğer tarafına yürüyüp Eddie'ye sert bir yumruk attı. Eddie, acı içinde haykırarak sandalyesinden yere düştü. Harry, upuzun, tehditkâr bir dev gibi onun yanında dikiliyordu. Eddie gelmesi muhtemel bir tekmeyle kendini hazırladı ama korktuğu şey olmadı. Harry dışarı bakmak için pencereye gidince Eddie rahat bir nefes aldı. Burnu zonkluyordu, koluyla sildiğinde bulaşan kanı görünce kırılmış olabileceğini düşündü.

"Bill'i al. Ve Dolly'yi bir şahin gibi izle. Yedi gün yirmi dört saat," diye emretti Harry. "Gözünü üstünden bir an olsun ayırma "

"Evi aramak için dışarı çıkmasını mı bekleyeyim?" diye sordu Eddie.

Harry ona döndü. "Bunu mu kastediyorum sence? Ağzımdan evi ara diye bir cümle çıktı mı, Eddie? Çıktı mı?"

Eddie başını eğdi ve sustu.

"Onu izle. Takip et. Şimdiye dek her şeyi defterlere uygun olarak yaptı, bu yüzden bundan sonra ne yapacağını biliyorum. Parayı aklamaya ihtiyacı var. Defterlerde kullanabileceği kişilerin adları yazıyor. Gerçekten güven-de olduğunu hissettiği zaman harekete geçecektir, çünkü parayı kullanmaya ihtiyacı olacak. İşte o zaman üzerine atlayacağız. Eğer yakında harekete geçmezse, ona bir ziyarette bulunacağım." Harry'nin gözlerinde iğrenç bir parıltı vardı.

"İyi de senin öldüğünü düşünüyor, Harry!"

Harry gülümsedi. "Eh, sürpriz olur o zaman, değil mi? Şimdi çık dışarı, hadi git."

Eddie kapıya yürüdü, Harry'nin neler yapabileceğinden korkuyordu. "Onu incitmek istemiyorum Harry, Dolly'ye yapamam. Lanet köpeği yüzünden yeterince kötü hissediyorum zaten, ama bir insan... Hele ki bir kadın--"

Harry Eddie'nin lafını kesti. "Köpek derken?"

Eddie donup kaldı, ağzını hiç açmamalıydı. "Sarışın üstüme atılınca," diye kekeledi, "Ben... Ben emin değilim ama sanırım köpeği öldürmüş olabilirim. Beni ısırды, kadın da yüzümü tırmalıyordu, kadına vurdum ve sonra köpeğe de tekme attım... Havlayıp duruyordu ama birden sustu."

Harry'nin nefret dolu bakışları karşısında Eddie geri çekilip oturma odasından çıktı. Koridora ulaştığında koşmaya başladı ama Harry onu ensesinden yakaladı ve duvara yapıştırdı.

"Seni öldürebilirim, zavallı solucan," diye hırladı Harry Eddie'nin yüzüne. "Boxer Davis'i öldüremezsin, ama bir fino köpeği öldürebilirsin öyle mi? İşte sen busun,

Eddie. Şunu sakın unutma, Boxer'ı o ara sokağa götüren de, onu Bill'in arabasının önüne bırakan da sensin. Eğer Dolly köpeğini kaybetmenin acısıyla yanlış bir şey yaparsa ve işler rayından çıkarsa, Boxer'la aynı akıbeti yaşayan sen olursun."

Eddie dehşete kapılmıştı. Harry neden bu kadar tehditkardı? "O sadece bir köpek," diye fısıldadı Eddie.

Harry Eddie'nin midesine sert bir yumruk attı. "Dolly senin yüzünden acı çekiyor, " dedi Harry. "Ve acı çeken insanlar hata yapabilir." Eddie'yi kapıdan dışarı öyle sert itti ki kendisi de sendeledi ve sırtını duvara çarptı. Harry ona iğrenerek baktı. "Bill'i al. Dolly'yi izle. Daha fazlasına gerek yok." Ve kapıyı çarparak kapattı.

Başını ellerinin arasına alan Harry hızla oturma odasına gitti. İçinde kopan fırtınayı bastırmaya çalışıyordu. Kendisinin başarısız olduğu soygunu gerçekleştirdiği için Dolly'den nefret ediyordu. Patronun kim olduğunu göstermek için tüm parayı ondan almak istiyordu; ama, ah, eğer Wolf gerçekten ölmüşse! Damarları böylesine adrenalin yüklüken Dolly'nin ayaklarının altındaki halıyı çekme fikri Harry'nin bir parça olsun tereddüt edeceği bir şey değildi. Dolly güçlüydü. İyileşirdi. Ama bebeğini gerçekten kaybetmişse ve bu, onu alt etme uğraşlarını olumsuz etkilerse... Suçluluk duygusuyla başa çıkamazdı ve işte bu yüzden Eddie'yi öldürmek istiyordu.

Harry, başarısız soygundan önce Dolly'den ayrılacağını biliyordu, bu yüzden saatini Jimmy Nunn'a vermekten çekinmemişti. Trudie ve bebekle birlikte İspanya'ya gidip oraya temelli yerleşmeyi planlıyordu; ancak bunu yapmak için paraya ihtiyacı vardı, çok paraya. O korkunç günde, Strand tüneline cehennemden kaçarken, bundan sonra ne yapacağını bilemiyordu. Dolly onu kaybetmenin verdi-

ği kederle neredeyse deliye dönmüştü. Ama sonra, krizi fırsata çevirmiş ve onun soygununu başarıyla gerçekleştirmişti. Şimdi Harry'nin tek yapması gereken parayı almak-tı.

Trudie salona geri döndü. "Ona neden vurdun?" diye sordu.

Harry onu duymazlıktan geldi ve yatak odasına yürüdü. Trudie onu takip etti.

"Onu çok zorlamamalısın, biliyorsun," dedi. "Ya sana sırtını dönüp, Dolly'ye her şeyi öterse, sence Dolly o zaman ne yapar?"

Harry onu yok saymaya devam ederek gömleğini giymeye başladı.

"Ne yapacağını ben söyleyeyim," diye ısrar etti Trudie. "Bütün parayı alıp kaçacak ve onu bir daha hiçbir yerde bulamayacaksın."

Harry omuzlarını silkti, gömleğini çıkarıp köşeye fırlattı ve davetkâr bir şekilde yatağa uzandı. O gün için daha fazla konuşmak istemiyordu.

"Bana aptalca bir şey yapmayacağıma dair söz ver, Harry?" diye yalvardı Trudie, Harry'nin güçlü ve kaslı vücudu dikkatini dağıtmıştı. İçinde yükselen arzuyu hissedebiliyordu; Trudie, gördüğü ilk andan beri Harry'yi böyle arzulamıştı.

Trudie, Harry Rawlins ile bir yıl önce, Jimmy Nunn onun için çalışmaya henüz başlamamışken tanışmıştı. Shirley Miller ile kız kıza bir gece geçirmişler ve rulet masasında şanslarını denemek için Fisher kardeşlerin kulübüne gitmişlerdi. Harry yalnız başına oradaydı ve Shirley, daha önce birkaç kez gördüğü Harry'ye Trudie'yi tanıtmıştı. Trudie çok geçmeden onun cazibesine kapılmış ve flörtleşmeye başlamıştı, Shirley ona Harry'den uzak dur-

masını çünkü adamın evli olduğunu söylemişti ki öyle olmasa bile, o bulaşılmaması gereken biriydi. Trudie umursamamıştı: Harry'yi istiyordu ve Shirley, ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi.

Trudie, bir masada Yirmibir oynayan Harry'nin yanına oturmuş ve bacağını kasıtlı olarak onun bacağına değdirmişti. Harry ona bakmış ve Trudie iç gıcıklayıcı bir şekilde gülümsemişti. Ve istediği olmuştu. Harry'nin eli masanın altına kaymış, parmağını Trudie'nin üst bacağında gezdirmeye başlamıştı. Trudie'nin tüm vücudu karıncalanmıştı, öyle bir haz duyuyordu ki durmasını hiç istememişti. Harry tam elini çekmek üzereyken Trudie onun elini yakalamış kasıklarına götürmüştü. Harry Trudie'yi öylesine heyecanlandırmıştı ki hemen oracıkta onunla birlikte olabilirdi.

Bu ilk tanışma sonrasında, geceler ve günler boyunca ucuz otel odalarında, arabanın arka koltuğunda, ormanlık alanlarda, kısacası yakalanmayacakları her yerde tutkuyla sevişerek yasak ilişkilerini yaşamışlardı. Trudie Harry ile birlikteyken yerin ve zamanın önemi yoktu, onunla her şeye hazırды.

Bir öğleden sonra, pis bir otel odasında Harry'ye hamiile olduğunu söylediği anı hatırladı. Harry ilk başta ona şüpheyle yaklaşmış ve çocuğun Jimmy'ye ait olup olamayacağını sormuştu. Trudie öyle olmadığına dair güvence vermişti: O ve Jimmy, bir aydan uzun bir süredir seks yapmamışlardı. Harry onu kendine çekmişti. Ona sarılmış ve öpmüş, sonra da başını karnına yaslamıştı. Trudie yüzünü göremiyordu ama gözlerinin olduğunu biliyordu.

Çocuk doğduktan sonra, Harry arabasını hastanenin önüne çekmiş ve Jimmy'nin gitmesini beklemişti. O gidince hemen doğum servisine koşmuştu. Orada sessizliğe gö-

mülmüştü, sanki doğum servisinde onu rahatsız eden bir şeyler var gibiydi. Dolly'nin ona asla veremeyeceği çocuğa bakarken, Harry'nin gözlerindeki sevgiyi görmüştü Trudie. Ama Harry bu sevgiyi hiç dile getirmemişti.

Harry bebeği kendine yaklaştırmış ve yumuşak, ipeksi başını öpmüştü, ama gülümsemesi aniden donmuş ve gözlerinde öfke belirmişti.

"Jimmy neden çocuk onun olmamasına rağmen bura ya geldi?" diye sormuştu Harry.

"Ona yalan söyledim," diye açıklamıştı Trudie. "Hamileliğim süresince doğuma ne kadar süre kaldığı konusunda ona yalan söyledim. Erken doğum yaptığımı sanıyor. Sana hayatım üzerine yemin ederim Harry, bu senin bebeğin..."

Harry'nin öfkesi yatışmıştı, ama bebeğin başını okşarken, gözlerinde beliren ifadeyi Trudie hiçbir zaman unutmamıştı. "Eğer bana yalan söylediğini öğrenirsem," diye fısıldamıştı, "seni pişman ederim."

Harry'nin onu yatağa çekip elini elbisenin altında gezdirmesiyle Trudie kendine geldi. Trudie'yi üstüne aldı ve elbisesini yukarı sıyırıp omuzlarının üzerinden çıkardı. Harry sevişmek istediği zamanlarda bakışları yumuşar ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşirdi. En fazla iki dakika önce onu korkutan ve Eddie'ye vuran adamın aynı adam olduğuna inanmak zordu.

Harry oturdu ve Trudie'nin boynunu öpmeye, ardından yavaşça göğüslerine inmeye başladı. Trudie bacaklarını onun belinin etrafına sarıp, titreyen vücudunu onunkine sıkıca bastırdı. Daha önce seviştiği erkeklerin hiçbiri, Harry'nin hissettirdiği gibi hissettirmemişti. Harry Trudie'yi nazıkçe sırt üstü yatırdı ve vücudunun her santimini öpmeye başladı. "Ölümünün" ardından haftalarca aynı eve

tıkılıp kalmış olsalar da, Trudie'nin ona olan arzusu hiç azalmamıştı. Harry'nin tek yapması gereken ona dokunmaktı, Trudie daima aşka gelirdi. Seviştikleri zaman Harry tek kelime etmezdi. Buna gerek de yoktu, çünkü onunla sevişmek güzeldi. Ama Trudie bir kez olsun Harry'nin onu sevdiğini söylemesini çok isterdi.

33. BÖLÜM

Dolly manastırda, boş bir sınıfta çalışıyordu. Hızlı olmalıydı çünkü çocuklar birkaç dakika içinde öğle yemeğinden döneceklerdi. Manastır için hediye olarak satın aldığı, yerden tavana kadar uzanan parlak renkli kilitli dolapların kullanılıyor olduğunu görmek onu mutlu etmişti. Yalnızca en üst dolaplar kullanılmıyordu çünkü çocukların montlarını ve oyun ekipmanlarını koyamayacakları kadar yüksekti. Dolly, soygunda ele geçirdiği parayı almaya hazır olana dek burada saklayacaktı. Baş rahibeden daha iyi bir koruyucu düşünemiyordu.

Manastıra giderken Dolly, yolunu depoya çevirmişti. Bu bir riskti, ama parayı sayıp dört eşit parçaya ayırmak ve birbirinin aynısı olan dört çantaya doldurmak için bir yere ihtiyacı vardı. Dolly, çantaların her birinden az miktarda nakit alarak daha küçük bir çantaya yerleştirmişti; sonraki birkaç hafta bu paradan harcayacaktı.

Dört çantayı dört ayrı kilitli dolaba koyarken, alnından akan ter gözünü yaktı. Her dolabın kendine ait bir anahtarı vardı: biri kendisine, biri Bella'ya, biri Linda'ya ve biri Shirley'ye. Kilitleme işini tamamlayınca, bir dizi poster alıp arkalarına yapıştırıcı sürdü. Posterler dolapların kapılarına yapıştırıldığında, kimse orada kilitli dolap olduğunu anlamayacaktı.

Dolly son posterini yapıştıramadan, öğle yemeğinin bittiğini belirten zil sesini duydu. Elindeki fırçayı, sehpanın üzerine dizdiği yapıştırıcı kavanozlarından birinin içine

daldırdı ve "Little Miss Muffet" posterinin arkasına sürdü.

"Merhaba Bayan Rawlins, tatile gitmeyecek miydiniz?" Rahibe Teresa içeri girdi. Şaşkın görünüyordu.

Dolly yanlışlıkla fırçalardan birini yere düşürdü ve onu almak için eğildi. "Bir-iki güne kadar gideceğim," dedi neşeyle. "Sadece gitmeden önce dolapları çocuk tekerlemesi posterleriyle süslemenin iyi olacağını düşündüm..." Dolly yerde kalan beşinci küçük çantayı fark etti. Ağzı açıktı ve içindeki banknot yığınları görülebilirdi. "Aman Tanrım..." diye mırıldandı, sesi istediğinden biraz daha yüksek çıkmıştı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Rahibe Teresa.

Dolly çantayı kapattı ve ayağa kalktı. "Bu posterin yapıştırıcısını daha yeni sürüyorum, onu da yapıştırınca işim bitmiş olacak." Dolly yapıştırıcıyı sürdükten sonra, Rahibe Teresa posterini yerine yapıştırdı. Şöyle bir baktıklarında ikisi de Dolly'nin el işlerindeki becerisine hayran kaldı.

"Muhteşemler Bayan Rawlins. Çok naziksınız, bu posterler çocukların tekerlemeleri öğrenmesine çok yardımcı olacak," dedi Rahibe Teresa.

Dolly kendi kendine gülümsedi. *Mükemmel*, diye düşündü. Posterlerin altında dolaplarm anahtar delikleri de bağlantı yerleri de belli olmuyordu.

Sınıf bir anda gülüşüp, sohbet eden çocuklarla doldu. Çocuklardan biri, Isabelle adında sevimli, küçük bir kız, her zaman yaptığı gibi, Dolly'nin bacağına sarıldı. Isabelle pek fazla konuşmadı ama koşulsuz sevgisi, Dolly'ye biraz Wolf'u hatırlatmıştı. Bu çocukları ve rahibelerin sorgusuzca gösterdiği nezaketi özleyecekti.

* Bir çocuk tekerlemesi. (ç.n.)

Dolly tüm öğleden sonrasını Isabelle ve diğer çocuklarla oyun oynayarak geçirdi. Bu, onları son görüşü olacaktı. Manastırda çalışarak vakit geçirmeyi seviyordu, bu çok saf, basit ve keyifli bir uğraştı. Çocukların tek istediği Dolly'nin onlara vakit ayırmasıydı ki Dolly bunu zevkle yapıyordu. Manastır yaşamının karmaşadan uzak oluşunu kesinlikle özleyecekti.

Dolly, saat dört buçukta manastırdan ayrıldı ve en yakın seyahat acentesine doğru yola çıktı. Orada, ertesi sabah Rio'ya gidecek olan uçak için first class bir bilet satın aldı. Dönüş bileti isteyip istemediği sorulduğunda, Dolly, ne kadar kalacağından emin olmadığını ve ne zaman döneceğine Rio'da karar vereceğini söyledi. Ardından arabasma binip bir-iki kilometre mesafedeki bir başka seyahat acentesine gitti, burada Shirley Miller gibi davranarak Rio'ya giden ayrı uçak için bir ekonomi sınıfı bilet satın aldı.

Resnick bütün günü evde geçirmişti; bir oturup bir kalkıyor, oturma odasında volta atıyor ve birbiri ardına sigaralar yakıyordu. Bir yandan da sabırsızlıkla Başmüfettiş Saunders'ın kendisini aramasını bekliyordu. Kül tablası ağzına kadar dolmuştu, yine de bir sonrakini yakmadan önce sigarasını zorla kül tablasında söndürmeye çalıştı.

Saatine baktı. Akşamın altısı olmuştu. Kathleen'in akşam yemeği için pişirdiği ciğerin ve pastırmanın kokusunu alabiliyordu. O sırada telefon bir kez çaldı ve Resnick ahizeyi hemen kaldırdı, arayan Kathleen'in arkadaşı Margaret idi.

"Üzgünüm Margaret," dedi Resnick çabucak. "Kathleen evde değil. Ben de önemli bir telefon bekliyorum bu yüzden hemen kapatmam gerek."

Kathleen birden yanında belirip telefonu kaptı. Resnick sinirli bir şekilde baktı ama Kathleen onu görmezden geldi.

"Çok uzun konuşmayın," dedi.

Kathleen onu mutfığa doğru itti. "Git de biraz oyalan George... Benim için akşam yemeğine göz kulak ol. Hadi. Koş."

Kathleen beş dakika sonra telefon konuşmasını bitirip mutfığa döndü. George elinde bir çatalla ciğer parçalarının ve yemek sosunun arasından pastırmaları seçip yiyordu. Kathleen Resnick'in eline vurdu ve dudaklarını büzdü.

"Kes şunu. Ayrıca hayali bir telefon görüşmesini beklediğin için arkadaşlarıma yalan söyleme." Akşam yemeğini karıştırırken, sözlerinin Resnick'i üzdüğünü fark etti. Ama gerçekleri söylediğine inanıyordu. "Artık *emeklisin*, George. Git ve söylediğin gibi golf oyna veya koridoru boya."

Resnick'in yüzü terk edilmiş bir köpek gibiydi.

"Ah, nasıl da inatçısın!" dedi Kathleen ve devam etti. "Eğer istiyorsan sen onları ara."

"Bu benim davam. Onlar beni arayacaklar."

"Bu senin davan *değil*, George. Artık *değil*." Kathleen patatesleri süzdü ve püre yapmak için çekmecedен eziciyi aldı. Resnick eziciyi onun elinden kaptı ve tenceredeki patatesleri ezmeye başladı. Kathleen onu izliyordu. Kocasının polis olmasını hiç istememişti. O, işini karakolda bırakabilecek bir tip değildi; işi daima eve taşırdı ve böyle zamanlarda Kathleen onunla aynı evde yaşamaktan nefret ederdi. *Ama*, diye düşündü, *George polis değilken, polisten olduğundan daha beter*. Onu öfkeli görmekten nefret ediyordu ama artık onu yatıştırmak için bir şeyler yapma zahmetine de girmiyordu.

Resnick patatesleri katletmeye devam ederken, Kathleen'e bağırdı. "Onlara söyledim! Onlara soygunların bağlantılı olduğunu söyledim. Hepsi aynı herif tarafından yönetildi. Lanet olası Rawlins! Onu hafife almamaları konusunda onları uyardım. Harry Rawlins'i asla hafife almalısın."

"Harry Rawlins! Harry Rawlins!" diye bağırdı Kathleen. "Yıllardır duyduğum tek şey bu. Kariyerinde yanlış giden her şey ama her şey lanet Harry Rawlins'in hatasıydı! Acaba senin suçun olamaz olamaz George? Hayır! Hepsi ölü bir adamın suçu."

Resnick eziciyi lavaboya atınca fayanslara patates parçacıkları saçıldı. Şapkasını ve paltosunu almak için koridora fırladı.

"Bırak artık şu takıntıyı, George!" diye bağırdı Kathleen onun peşinden. "Erkenden mezara girdiğini görmek için öylece beklemeyeceğim, duyuyor musun? Bunu yapmayacağım."

"O zaman yapma!" diye bağırdı Resnick, kapıyı arkasından çarparak.

Resnick, eski Granada arabasına atladı ve Rawlins'in evine gitti. Oraya neden gittiğini bilmiyordu; sanki araba yönünü oraya kendi kendine çevirmişti. Derinlerde bir yerde, iş yerinden kimsenin onu aramayacağını biliyordu. Neden arayacaklardı ki? Hiçbir şey değişmemişti: Yıllardır onun fikirlerine önem vermiyorlardı. Teşkilatta kıyamet kopmasını ve Saunders'ın kışına tekme yemiş olmasını umuyordu. Saunders'ın küçük düştüğü fikri Resnick'i gülümsetti.

Birden aklına, Saunders'ın ve diğerlerinin onu bilerek

görevden uzaklaştırdığı geldi; böylece davayı kendileri üstlenecek, Harry Rawlins'i bulup tutukladıkları zaman zafer onların olacaktı. Resnick düşündükçe, bu konuda haklı olduğuna daha çok ikna oluyordu. Onu bu davadan kasıtlı olarak almışlardı. Ama zafer Resnick'in olacaktı. Her şeyi Resnick ortaya çıkaracaktı! "Yaşlı kurt hâlâ ölmedi," diye mırıldandı kendi kendine. "Harry Rawlins'i tutuklayacak olan benim. Harry Rawlins *benim* avım."

34. BÖLÜM

Eddie, Jimmy Nunn'ın arabasının yan aynasını ayarladı. Yanındaki yolcu koltuğuna yayılan Bill Grant, horluyordu. Eddie, bir arabanın yaklaşık elli metre arkalarında yavaşlayıp park ettiğini gördü. Sürücü arabadan indi, bir sigara yaktı ve sokağın karşı tarafından onlara doğru yavaş yavaş yürüdü. Aceleyle herhangi bir yere gidiyor olamayacak kadar yavaş hareket ediyordu ve bu Eddie'yi endişelendirmişti. Uyanması için Bill'i dürttü.

"Adamın biri arkamızda, Harry'nin evini gözetliyor. Yüzünü göremiyorum..."

"Sen önüne bakmaya devam et," dedi Bill emredercesine. "Yan aynayı oynat, böylece onu bir sonraki sokak lambasının altından geçerken görebilirim. Acele et." Eddie söyleneni yaptı. "Kahretsin!" diye fısıldadı Bill, adamın yüzü sokak lambasının altında bir anlığına görünür olunca. "Bu lanet olası Resnick! Son olayda beni içeri atmıştı. Harry'yi yakalama konusunda takıntısı var."

"Uzaklaşalım mı?" diye sordu Eddie.

"Hayır. Yüzünü göstermemeye çalış yeter."

Resnick, arabanın camından çıkıp yan aynasını ayarlayan elin farkına vardı, ama arabayı tanııyordu. Karşılarından geçerken sanki köpek pisliğine basmış gibi durup ayakkabısının tabanına baktı. Resnick sadece yolcu koltuğundaki adamın yüzünü yandan görebiliyordu, bir yerlerden tanıdık gelmesine rağmen, onu bir türlü çıkaramadı.

Ancak sürücünün yüzünü bir anlığına görebilmişti ve onun Eddie Rawlins olduğuna emindi. Resnick, arabanın plakasını aklına yazdı, ardından caddede yürümeye devam etti ve Rawlins'lerin evinin yanından geçti. Ön taraftaki yatak odasının ışığı yanıyordu ama evin diğer ışıkları sönmüktü.

Binanın etrafından dolaşan Resnick tekrar Eddie ile Bill'in park ettiği caddeye geldi ve arabasına binip oradan uzaklaştı. Köşeyi döner dönmez kenara çekti ve arabanın plakasını yazdı. "Neyin peşindesin, Eddie?" diye fısıldadı Resnick kendi kendine. "Ve kim için çalışıyorsun? Bildiğimiz biri mi?" Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip yaktı.

"Daha çok polisle dönerse ayvayı yeriz," dedi Eddie, Resnick giderken.

"Ne yapacak? Arabada oturduğumuz için bizi tutuklayacak mı? Gidip Harry'yi göreceğim. O bize ne yapacağımızı söyler." Bill arabadan çıktı ve kemiklerini kütürdeterek gerindi. "Ben geri dönene kadar uyanık kal."

"Taksiye bin, yoksa geç kalırsın."

"Düz bir yolda birkaç kilometre yürümek yıllardır sahip olmadığım bir lüks, dostum. Endişelenme. Geri gelirken Trudie'nin arabasını ödünç alacağım."

Eddie yalnız kaldığı için kendini güvensiz hissediyordu, ama herhalde Boxer Davis'i gözünü kırpmadan öldüren adamla baş başa olmaktan daha güvendeydi.

Seyahat acentesine gittikten sonra Dolly, eve gitmeden önce biraz yiyecek aldı. Karanlık henüz çökmüştü. Dolly öyle yorgundu ki Eddie'nin evinin önünde, Jimmy

Nunn'ın arabasında oturduğunu fark etmemiştir. Resnick geldiğinde, Shirley ile arka bahçedeydi.

İki kadın, topraktaki tümseğe, üzerine yerleştirilmiş bambu haça ve yanındaki çiçeğe bakıyordu. "Wolf'un çiçekleri sevip sevmediğini bilmiyordum..." dedi Shirley ne söyleyeceğini bilemeyerek.

"Çiçeklerin üzerine çişini yapmayı severdi," dedi Dolly. Shirley onun yüzüne küçük bir gülümsemenin yayıldığını gördü. "Özellikle de komşunun güllerinin üzerine."

"Gidip onun için bir tane gül çalayım mı?" diye sordu Shirley.

Dolly Shirley'ye baktı. Bazen aptalca şeyler söylüyordu ama Dolly onu bunun için seviyordu "Hayır, tatlım. Bu çiçek gayet iyi. Benim yerime onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Ben onu asla gömemezdim."

"Rica ederim." Bir dakika sonra Shirley, "Yıkanamadım, duşa girebilir miyim? Toprağı kazarken biraz kirlendim ve kokuyorum."

Akşam saat dokuz olduğunda ikisi de yorgunluktan ölüyordu. Shirley banyodan sonra Dolly'nin ödünç verdiği bir gecelikte sabahlığı giydi. Dolly'nin yatak odasının penceresinden, perdeleri hafifçe aralayarak caddeyi kontrol etti.

Dolly ebeveyn banyosundan çıktı ve yatağa geçti. "Her yer kilitlendi mi?"

Shirley evet anlamında başını salladı. "Bütün kapı ve pencereleri kilitledim. Sütünü de hazırladım." Yatağın yanı başındaki komodini işaret etti. Dolly bardağı eline aldı, üst çekmecedeki şişeden bir tane uyku hapi çıkardı ve sütle birlikte içti.

"Sen de ister misin?" diye sordu. "Ayak bileğin böyle ağrıyorken uyumana yardımcı olur."

"Evet..." Shirley hâlâ pencereden dışarı bakıp duruyordu. "Dolly, sen eve geldiğinden beri üçüncü kez dışarı bakıyorum ve her defasında şuradaki BMW'yi görüyorum. İçinde iki tane adam oturuyordu ama biri gitmiş. Yüzleri tam olarak görünmüyor, çok uzaktalar. Sence bunlar polis mi, yoksa..." Dolly, Shirley'nin yanına geldi.

"Polis olmaları," dedi güven verici bir şekilde. "O adam buraya tekrar gelemez, canım. Dışarıdaki polisler varken mümkün değil." Shirley'ye panik yaptırmak istememişti, ancak sürücünün yüzünü göremese de, arabanın normal bir sivil polis arabası olmadığını biliyordu. "Hadi, uyu," dedi yatağına girerken. "İlacını iç ve sabaha kadar mışıl mışıl uyu."

Shirley, Dolly'nin yatağının kenarına oturdu ve Dolly'nin ılık sütüyle birlikte uyku haplarından bir tane içti. Yatağın yanındaki masada Harry ile Dolly'nin bir fotoğrafını gördü. Çok mutlu ve birbirini seven bir çift gibilerdi: Dolly şık bir elbise giymişti, Harry ise harika, pahalı takım elbisesinin içinde oldukça yakışıklı görünüyordu. Güzel günlerdi.

"Bugün iyi iş çıkardın," dedi Dolly, Shirley'ye gülümseyerek. "Cesur ve güçlüydün. Seninle gurur duyuyorum. Şimdi git, yatağa gir ve biraz uyu."

Shirley, sütü Dolly'ye uzatıp biraz daha süt isteyip istemediğini sordu. Dolly başını iki yana salladı ve gözlerini kapattı. Shirley sütü yudumlarırken Dolly'ye baktı. Gündüz olanlar onu on yaş yaşlandırmıştı sanki; çok yorgun ve bitkin görünüyordu. Dolly'nin eline hafifçe dokunarak, "Tanrı seni korusun," diye fısıldadı. Dolly Shirley'nin elini bir an sıkıca kavradı, canını acıtacak kadar sıkı tuttu ve sonra bıraktı.

Shirley sütün geri kalanını kendi kaldığı odaya getirdi

ve komodinin üzerine koydu. Oda, Shirley'nin kendi evindeki yatak odasından daha büyüktü ve Dolly ile Harry'nin tatillerde, partilerde ve arkadaşlarıyla çektiirdiği fotoğraf-larla doluydu. Sütü bitirince odada gezinmeye başladı. "Dolly'nin nasıl bir hayatı var..." diye düşündü kendi kendine. Aniden durdu, tuvalet masasının üzerindeki bir fotoğraf dikkatini çekmişti. Onu kaptı ve kalbi hızla atarken Dolly'nin yatak odasına koştu.

"Uyan!" dedi hızlıca, başucu ışığını yakıp Dolly'yi sar-sarak.

Dolly hemen uyanamadı, ama gözlerini açıp Shir-leynin yüzündeki paniği görünce ayaklanıverdi.

"Sana ve Harry'ye sarılan bu adam kim? Kim o, Dol-ly?" Shirley fotoğrafı tutarken zangır zangır titriyordu.

Dolly gözlerini ovuşturdu ve fotoğrafa odaklayabil-mek için bir-iki saniye bekledi. "Bu Eddie," dedi. "Eddie Rawlins, Harry'nin kuzeni, neden sordun?"

"Buydu, Dolly! İçeri zorla giren, bana ve Wolf'a saldı-ran adam buydu."

Dolly oturdu ve fotoğrafı Shirley'nin elinden aldı. "Emin misin?"

"Uydurmuyorum, Dolly. Yemin ederim ki buydu! Onun olduğunu *biliyorum*. Wolf ilk başta onu tanıyormuş gibi davrandı ki Wolf onu elbette *tanıyordu*. Ya dışarıdaki arabadaysa? Ya geri dönmüşse?"

Dolly Shirley'nin elini yakaladı. "Buraya geri gelemeyiz; ona yaptıklarından sonra bu mümkün değil. Para güven-de. Biz de güvendeyiz. Dışarıdaki polis, dediğim gibi. Gü-ven bana Shirl. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Shirley başıyla onayladı. Dolly'ye hayatı pahasma gü-veniyordu.

Dolly Shirley'yi odasına geri götürdü ve yatağa ya-tırdı. "Size göz kulak olacağım canım. Sana, Linda'ya ve

Bella'ya. Lütfen bu kadar endişelenme. Bütün bunlar senin için çok yeni, biliyorum, ama ben yıllarca diken üstünde yaşadım. Bu yüzden her şeyin yoluna gireceğini söyledimde bana güven." Başucu lambasını kapatarak, o uyuyana kadar Shirley'nin yanında oturdu.

Dolly kendi yatak odasına dönerken Shirley'nin bulunduğu fotoğrafı aldı. Pencereye gitti, perdeyi hafifçe araladı ve park halindeki araca baktı. Hava, arabanın içini görmeyeceği kadar karanlıktı, bu yüzden Dolly sabırla bekledi ve izledi. Sonunda, sokaktan başka bir araba geçti ve farları, sürücü koltuğunda oturan adamın yüzünü bir anlığına aydınlattı. Sanki bir bıçak Dolly'ye saplanmıştı. "Ah, Eddie," dedi nefesi kesilerek. "Aptal, aptal Eddie." Gözyaşları içinde, hızlıca düşünmeye çalıştı. Eddie bunları kendi başına yapabilecek biri değildi, kaldı ki evine zorla girip Shirley'ye saldırmak ve Wolf'u öldürmek onun harcı hiç değildi. "Peki, öyleyse ipler kim elinde?" diye fısıldadı. Cevabı zaten biliyor olmaktan korkuyordu.

Jimmy Nunn'ın dairesindeki altın Dunhill çakmak.

Boxer Davis'in acımasızca öldürülmesi.

Depoda gördüğü, onun kim olduğunu bilen Bill Grant.

Eddie Rawlins, Dolly'nin evinin içinde ve dışında biri için inceleme yapıyordu.

Dolly yatağının kenarına kendini bıraktı, yorgun ve kafası karıştı. Başını ellerinin arasına aldı. "Bu bir söylentiydi," dedi, kendini ikna etmeye çalışarak. "Bu dedikodu *ben* uydurdum Gerçek değildi. Asla gerçek olmadı!" Bu inanması güç ve korkunç düşünceyi Dolly kafasından atamıyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır! Saatini gördüm."

Bütün uykusu kaçmıştı. Gözlerini bir an olsun kırpmıyordu ve kalbi duracakmış gibi hissediyordu. "Ama saatini gördüm," diye bağırды yüksek sesle. "*Saatini gördüm!*"

35. BÖLÜM

Kathleen Resnick, George'un alt katta çıkardığı sesleri duyuyordu. Başucu saatine baktı; neredeyse gece yarısıydı. Sarhoş olmalıydı, bir elinde viski, diğerinde sigara voltalar atıyordu. En son manşetlere çıktığında böyle olmuştu. O günlerde öylesine sarhoş oluyordu ki bir gün sigarasıyla uyuyakalmıştı ve neredeyse evi yakıyordu.

Kathleen sabahlığını giyip, ona bir parça akıl vermek için alt kata gitti. Ön oda sigaradan duman altı olmuştu. Tam Kathleen konuşmak üzereydi ki Resnick elini kaldırdı. Telefondaydı, ahizeyi omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış, bir elinde not defteri diğerindeyse kalem tutuyordu. Sarhoş değildi, alakası bile yoktu. Aksine, enerji patlaması yaşıyordu.

"Evet, Londra Polis Teşkilatı'ndan Başmüfettiş Saunders. Dışarıda denetimdeydim ve size verdiğim plaka numarasının kimin adına kayıtlı olduğunu öğrenmem gerekiyor. Çok acil."

Yine neler oluyordu? Kathleen dumanlı salondan geçti ve kollarını kavuşturup kocasının hemen yanında durdu. Kesinlikle yapmaması gereken bir şey yapıyor olmalıydı.

"Pardon, ne? James ne? Nunn... Ve adresi?" Resnick not defterine bir şeyler karaladı. "Teşekkür ederim memur bey. Çok naziksiniz, çok memnun oldum." George telefonu kapattı ve telefonun yanındaki adres defterini açtı.

"Ne yapıyorsun sen Saunders?" diye sordu Kathleen.

Resnick günlüğüne not alıyordu. "Polis kayıtlarından bir arabanın plakasını öğrenmem gerekiyordu, bu yüzden

karakolu aradım. Kim olduğumu söyleyemezdim değil mi? Alice'in ev numarası nerede? Adres defterinde olduğunu sanıyordum."

Kathleen buna inanamıyordu. "Gecenin bu saatinde kadıncağızı arayamazsın!"

George karısına baktığında yüzündeki ifade sert ve acımasızdı. "Evet arayabilirim! Alice gecenin bu saatinde de *konuşabileceğim* biri. Bu yüzden, onaylamayan bakışlarını da alıp yatağına dön ve işimi yapmama müsaade et." Alice'in numarasını buldu ve telefonu tekrar açtı.

Kathleen hızla üst kata çıktı. "Hiç başka işin yok," diye bağırды giderken.

Resnick telefon çalarken, öylece bekledi. Saate baktı. Belki de karısı haklıydı... Ama bu bekleyemezdi, çok önemliydi.

"Alice?"

"Ne oldu?" Alice gece yarısı uyandırıldığı için kızma-mıştı; Resnick'in başının dertte olduğundan endişeliydi.

"Kötü bir şey yok, canım. Dinle, yarın sabah ilk iş olarak bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

Alice, tuvalet masasına oturmuş, bir eliyle telefon ahizesini tutarken diğer elindeki kalemle de kâğıda not alıyordu. Resnick'in talimatlarını yazarken aynada kendine baktı. Tanrım, tıpkı annesi gibi görünüyordu! Yüzünde kalın bir krem tabakası vardı ve herhangi bir erkeği korkuya düşürecek bir gecelik giyiyordu. Resnick evine gelmek yerine telefon etmeyi seçtiği için Tanrı'ya şükretti.

"Yakalanmamalısın Alice, anladın mı? Bunu isteyebileceğim tek kişi sensin. Bana yardım edecek misin?"

Alice aynadaki korkunç yansımasına baktı ve gülümsedi. "Elbette size yardım edeceğim efendim."

36. BÖLÜM

Trudie Bill'i eve aldı ve Bill Harry'yi beklemeye başladı. İçeriye kokladı. Pislik içindeki küçük daire bebek bezi kokuyordu. Yüzünü buruşturmuş beklerken Harry üzerinde havluyla banyodan çıktı.

"Seni bilgilendirmeye geldim," dedi Bill sırtarak. Harry ile Trudie'yi yatakta yakalamanın komik olacağını düşünüyordu. Harry ise gülümsemedi. "Dolly evden çıkmadı," diye devam etti Bill. "Karanlık çöktükten hemen sonra döndü ve o zamandan beri dışarı çıkmadı. Ray'i aradım, Dolly'nin parayı herhangi bir yerde aklamaya çalıştığına dair bilgi yok, ama soruşturmaya devam edecek."

Harry parmağını dudaklarının üzerine koydu ve mutfağa yöneldi, Bill de onun peşinden gidip kapıyı kapattı. Harry su ısıtıcısını açtı.

Harry ona aklındakileri özetledi. "Dolly eve geldiğinde, sarışın ona Eddie'nin küçük ziyaretinden bahsetmiştir... Umarım onun benim geri zekâlı kuzenim olduğunu bilmiyordur ve sadece 'Biri eve girdi' diye bahsetmiştir. Sarışınla Eddie'nin daha önce karşılaştığını sanmıyorum, bu yüzden sıkıntı çıkmayacaktır. Ama Dolly arabayla dışarı çıktı, öyle mi?" Bill başıyla onayladı. "Öyleyse parayı bir yere götürdü, değil mi?" Harry zihnini zorluyordu. "Peki, nereye götürmüş olabilir?"

Bill ağırlığını diğer bacağına verdi. Tüm bu olanlar artık canını sıkmaya başlamıştı: Harry'nin neden gidip parayı Dolly'den almadığını bir türlü anlamıyordu. "Şu po-

lis, Resnick de oradaydı ve evi gözetliyordu," diye ekledi. "Yalnızdı. Sadece bir-iki dakika durdu."

Harry güldü. "O konuda endişelenme. Ancak marketten şeker çalan çocuklarla uğraşabilecek kapasitedeki aptalın teki." Bill'e bir fincan çay uzattı ve düşünceli bir şekilde, mutfakta volta atmaya başladı. "Sabah saat altıya kadar bir değişiklik olmazsa beni almaya gel, üçümüz birlikte eve girelim. Ben Dolly'yle ilgilenirken Eddie'yle sen de diğelerini halledersiniz. Yüzüne yaptığı şeyden sonra Eddie ona bir tokat borçlu."

"Fikrimi öğrenmek ister misin?" Bill dudağını ısırды ve çayını yudumladı. "O lanet eve saatler önce girmeli ve ihtiyacımız olan şeyi almalıydık. Boşuna bekleyerek Dolly'ye parayı saklaması için yeterli zamanı verdik ve şimdi—"

Bill konuşurken Harry belindeki havluyu sıktı, mutfağın diğer tarafına geçip Bill'i atkısından yakaladı ve onu duvara yapıştırdı. Harry, Bill'in fikrinin ne olduğunu, çarpık beyninde neler olduğunu zaten biliyordu. "Kararları ben veririm, duyuyor musun? Ve sen, ben ne diyorsam onu yapacaksın."

Bill duvara yaslanmış, çay dökülmesin diye fincanı kendinden uzakta tutuyor ve Harry ile göz teması kurmuyordu. Harry'den korkuyor değildi, ama Harry patrondu ve Bill buna saygı duyuyordu. Para ve zekâ, şöhret ve güç Harry'deydi. Bill'de bunların hiçbirisi yoktu, bu yüzden dilini tuttu. Bill gölgeler arasında yaşamayı seviyordu, ama onu tanıyanlar, Bill'in iş bitirici biri olduğunu iyi bilirdi. İşini sessizce ve sakince yapardı. İnsanların onu tutmasının nedeni buydu. Bill hiç kimseyi, hiçbir zaman ispiyonlamamıştı. Üç olayda Harry için yalan ifade vermiş, böylece suçların Harry'yle ilişkilendirilmesi mümkün olmamıştı.

Böyle takdir edilesi bir iş iyi bir mükâfatı hak ederdi ki Harry de iyi bir ödeme yapmıştı.

Harry Bill'i bıraktığında Trudie elinde ağlayan bebekle mutfağa girdi. Hâlâ sinirli olan Harry ona döndü.

"Yine ne istiyorsun?" dedi işlerine burnunu sokacağını bildiği için. Bill fırsattan istifade açık olan kapıdan sıvıştı.

Trudie gergin görünüyordu. "Bir fincan çay ve bebek için de süt alacağım. O kadar."

Resnick, Jimmy Nunn'ın dairesinin önünde bekliyordu. Sokağın kenarına park eden arabaların arkasında durmuştu, böylece fark edilmeden gayet iyi bir açıdan evi gözleyebiliyordu. Apartmandan dışarı çıkan adamın, Dolly Rawlins'in evinin önünde gördüğü arabada yolcu koltuğunda oturan adam olduğunu fark etti. Sürücü koltuğunda Eddie Rawlins vardı.

Adam sokak lambasının altından geçerken, Resnick adamın yüzünü net bir şekilde gördü. "Seni tanıyorum," diye fısıldadı alnını parmağıyla dürterek, adamın adını hatırlamaya çalışıyordu. "Seni nereden tanıyorum?"

Adam bir Ford Granada'ya bindi ve gitti. Resnick onu takip etmeye karar verdi ve kısa bir süre sonra Dolly Rawlins'in evine giden yola döndüler. Resnick arabasını köşeye çekti; gizemli adamın kim olduğunu hatırlamadan bir sonraki hamlenin ne olacağından emin olamıyordu. *Düşün, düşün, düşün...* Resnick gözlerini kapattı ve yıllar boyunca tutukladığı tüm suçluları aklından geçirdi. Yine bir çıkmaza girmişti. "Kahretsin. Grant!" Resnick gözlerini ovuşturdu, ellerini yüzünden aşağı kaydırды ve beyni neler olduğunu anlamlandırmaya çalışırken yüzünü iyice sıvaz-

ladı. Konuşacak birine ihtiyacı vardı... Bunu söyleyeceği hiç aklına gelmezdi ama Fuller'm yanında oturuyor olmasını dilerdi. O dindar bir adamdı, aynı zamanda Resnick konuştuğunda bazen isteksizce de olsa onu dinleyen terbiyeli bir polisti; trafik görevinde gerçekten zirveye ulaşan Andrews'un tam tersiydi. "Doğru," dedi Resnick, sanki Fuller yanındaymış gibi. "Bill Grant. Neden Rawlins'lerin evini izliyor? Jimmy Nunn'ın arabasının onda ne işi var? Eddie Rawlins'i nereden tanıyor? Biri için çalışıyorsun, Bill Grant... Seni tanıyorum... Para için en pis işlere bulaşırsın." Destek ekip göndermeleri için anons geçebilmeyi, Eddie Rawlins ile Bill Grant'i tutuklayıp Jimmy Nunn'ın evini arayabilmeyi çok isterdi.

Tam o sırada Granada köşeyi dönüp geldi. Resnick öne eğildi, araba yanından geçerken bir miktar doğrulup sürücünün yüzüne baktı. Eddie Rawlins'ti. Demek ki Bill Grant şimdi Dolly Rawlins'in evinin önünde, Jimmy Nunn'ın BMW'sinin içinde olmalıydı. Evi nöbetleşe izliyorlardı: İki araba, emirlere uyan iki asker. İyi de kim için çalışıyorlardı? Elbette ki Resnick yanıtı gayet iyi biliyordu.

Uyuyamayan Dolly, Shirley'nin yattığı odaya giderek pencereden caddeye baktı. Eddie dışarıdaki BMW'de yalnız oturuyordu. Evine zorla giren adamın o olup olmadığını kesin olarak bilmesi gerekiyordu.

Dolly Shirley'yi hafifçe sarstı ama Shirley uyanmadı. Dolly onun üzerindeki yorganı açtı. "Hadi Shirley. Uyan," dedi kararlı bir şekilde. Sonunda Shirley'nin gözleri açıldı ve Dolly onun ayağa kalkması için yardım etti.

Birlikte perdelerin arkasından dışarıya baktılar. O sırada Bill Grant gelmişti ve Eddie ile yer değiştiriyorlardı.

Shirley yaprak gibi titriyordu. Eddie'yi gördüğü için korktuğu aşikârdı. Dolly kolunu Shirley'nin omzuna koydu.

"Bu Eddie Rawlins, Harry'nin kuzeni. O bir korkak, Shirley. Kadınları tokatlayıp köpekleri öldüren bir adam. O bir hiç, beni duyuyor musun? Ve seni bir daha incitmeyecek. Sana bunun sözünü verebilirim."

Dolly'nin sesindeki samimiyet Shirley'ye güven vermişti, Dolly'nin bunu yapabilmesini çok seviyordu. Annesinin de böylesine güçlü olmasını dilerdi.

Shirley diğer adamı tanımıyordu, ama Dolly tanıyordu. Depoya gelen ve kendini Bill Grant olarak tanıtan adamdı. Dolly gözlerini kapattı ve fısıldadı, "*Aptal!*" Depodaki her hareketleri Grant tarafından izlenmiş olabilirdi. Eğer en başından beri her şeyi biliyorsa, Eddie'nin parayı almak için eve neden geldiği anlaşılabilirdi...

Dolly, Bill Grant onları izliyorken evden nasıl ayrılacaklarını ve eğer takip edilirlse onu nasıl atlatacaklarını bulmak zorundaydı. Ve Eddie geri dönerse, iki ayrı arabada iki adam tarafından takip edilmek oldukça zorlu olurdu. Düşünmek için zihinsel olarak da fiziksel olarak da fazla bitkin düşmüş olan Dolly korktuğunu hissetti ve bu onun için oldukça yeni bir histi. Shirley'nin ayarlandığı şekilde uçağa binmiş olabilmesini dilerdi: En azından Dolly'nin karşısına bir aksilik çıkması durumunda, Shirley güvende olurdu. Ama Shirley buradaydı ve çocuk gibi sürekli mızızlanıyordu.

Dolly voltalar atarken Shirley ikisi için yiyecek bir şeyler hazırlamak üzere mutfığa girdi. Dolly bir şey istemedi, düşünmesi için yalnız kalması gerekiyordu. Saatine baktı. Saat neredeyse iki olmuştu ve Heathrow'daki en yakın uçuş öğlendi. En geç saat ona kadar havaalanında olmaları gerekiyordu ve havalimanı en iyi ihtimalle bir saat

uzaklıktaydı. Dolly iç çekti. Evden gündüz vakti çıkmak iyi bir fikir değildi. Akşam karanlığında peşindekileri daha kolay atlabileceğini biliyordu.

Bir süre sonra Dolly'nin aklına bir fikir geldi. Sadece kısmi bir plandı ve biraz tehlikeliydi ama bir önemi yoktu, son aylarda tehlike onun göbek adı olmuştu! Dolly mutfığa yöneldi.

"Kızartma yapmayı düşünüyorum Dolly, sen de--"

"Buradan sabaha karşı dört, dört buçuk gibi çıkmamız gerek," diye böldü Dolly. "Annene güvenebilir misin?"

Shirley, ocağı kapattı. "Evet, elbette."

"Araba sürebilir mi?"

"Evet," diye yanıtladı Shirley, Dolly'nin planını açıklamasını bekleyerek.

"Bir de erkek kardeşin var, değil mi?"

"Greg. Annemle yaşıyor."

"Tamam," dedi Dolly parmağını Shirley'ye doğrultarak. "Greg'e Covent Garden'daki otoparka gidip senin arabayı almasını söyle. Mount Close'a park etsin, benim garaj yolundan çıkıp doğruca ilerleyince, ikinci caddedeki büyük çıkamaz orası. Sürücü kapısını kilitlemeden, anahtarını koltuğun altına bırakm ve burayı arasın."

Shirley tereddütlüydü. "Saat gecenin ikisinde ya bir yerlerde sürtüyordur ya da yatağmda sızmıştır. Eğer evdeyse anneme onu hemen uyandırmasını söylerim. Ama dışarıdaysa..."

"Pekâlâ, yatağında olmasını umalım öyleyse. Eğer arabayı bulamazsa, yani çalınmışsa falan, hayal gücünü çalıştırması ve bize başka bir araba bulması gerektiğini söyle. Ne olursa olsun bir arabaya ihtiyacım var, en geç saat dörtte o çıkamaz sokağa park etmiş *herhangi* bir araba. Karşılığında yüz pound alacak. Annen de mümkün olan en kısa

zamanda buraya gelsin. Parayı, kardeşine iletmesi için ona vereceğim. Anladın mı hepsini?"

"Anladım," diye onayladı Shirley. Dolaptan bir tabak çıkardı ve kahvaltısını hazırlamak üzere kızartma tavaşını aldı.

Beş dakika sonra, Dolly tırabzanlardan sarkarak Shirley'ye seslendi, Shirley elinde bir sandviçle mutfaktan çıktı.

"Telefonu kimse açmıyor," diye rapor verdi Shirley. "Denemeye devam edeceğim..."

Bir beş dakika daha geçince Dolly tekrar seslendi. Elinde makas vardı.

"Maalesef," dedi Shirley. "Kardeşim kız arkadaşının evinde olabilir ve kızın telefon numarası bende yok. Annem de bazı geceler kulak tıkacı kullanıyor..."

"Tamam, denemeye devam öyleyse," dedi Dolly makası Shirley'ye doğrultarak.

"Saçını mı kesiyorsun?"

"Ne?"

"Kılık değiştirme gibi. Benim saçımı kesmeye gerek yok, değil mi?"

"Shirley, beyninin nasıl çalıştığını bazen gerçekten anlamıyorum! Ömür boyu hapse girmeyi mi tercih edersin yoksa güzel sarı saçlarını kesmeyi mi? Seç bakalım!"

Shirley antrede durdu, ellerini saçlarının arasında dolaştırdı ve kısa saçlı nasıl görüneceğini düşündü. Dolly gözlerini devirerek hızla merdivenlerden çıktı.

"Saçlarını kesmiyoruz! Anneni ara!"

Shirley annesini tekrar aradı ve bu sefer biri telefonu açtı, ama hattın diğer ucunda sessizlik vardı. "Anne, sen misin?" diye bağırdı Shirley.

“Hayır, benim...” dedi Greg sözcükleri ağzında geveleyerek. “Sabahın bu saatinde neden arıyorsun?” Greg içiyordu ve Tanrı bilir başka şeyler de çekmişti; ama Shirley yüz pounddan bahsettiğinde hemen ayıldı.

Shirley, Dolly’ye seslendi. “Giyineceğim, Dolly. Greg dediğin şeyi yapacak ve annem de buraya gelecek.”

Üst kattaki Dolly gözlerini kapattı ve rahat bir nefes aldı. Ebeveyn yatak odasında, defterlerin kalan son birkaç sayfasını yakıyordu. Harry’nin çalışma odasındaki metal çöp kutusunu kullandı. Defterlerin deri kapakları yanmazdı, sayfaların yanıp kül olmasını izlerken kapakları da makasla kesiyordu.

Bankaya son ziyaretinden sonra defterleri eve getirme konusunda ikilemdeydi ama şimdi getirdiği için memnundu, çünkü oraya tekrar gidip defterleri alma şansı olmayacaktı. Defterlerin yerini kızlara kendi iyilikleri için söylememişti; ne de olsa, bilmedikleri şey onlara zarar veremezdi.

Tuvalet masasının yanında dikilen Dolly, kendi kendine gülümsedi. Güzel kozmetik ürünlere ve kaliteli parfümlere baktı, ardından koluyla sert ve hızlı bir şekilde hepsini yere süpürdü. Dolly hazırды ve kendini iyi hissediyordu.

Çöp kovasındaki küllere baktı. Harry’nin kendini korumak ve diğer suçlulara şantaj yapmak için elinde tuttuğu tek kozu küle dönmüştü.

Yatak odasına son bir kez bakarken, gözleri yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran, Harry’yle ikisinin olduğu fotoğrafa sabitlendi. Fotoğrafı aldı, yüz üstü çevirip yere koydu ve ayağını sert bir şekilde üstüne bastırdı. Topuğuyla iyice ezerken çerçevenin paramparça olan camı fotoğrafı kesiyordu. “Piç kurusu,” dedi sıkığı dişlerinin

arasından. Sonra iki bavul aldı ve yatak odasını son kez olmak üzere terk etti.

Dolly bavulları salona getirip oturdu. Çantasını aldı, iki uçuş bileti çıkardı, ardından bavullardan birini açıp içindeki erkek giysilerini aldı ve koltuğun koluna koydu.

Shirley rujunu sürdü ve tuvalet masasının aynasında saçlarını düzeltti. Sabahki haline göre oldukça iyi görünüyordu. Merdivenlerden inerken kahvaltı kokusunun Dolly'nin parfümüne karıştığını hissetti. Shirley Dolly'nin iki adet bavuluyla salonda oturduğunu gördü, bavullardan biri açıldı ve dibinde banknotlar vardı. "Burada yüz bin poundun üzerinde para var," dedi Dolly. "Rio'da harcayacağımız para. En az iki ay rahatça yaşamamıza yeter. Otur, canım, beni dikkatle dinlemen lazım."

Shirley itaatkâr bir şekilde oturdu.

"Birbirinin aynısı iki bavul, tamam mı? Birinde kırmızı, diğesinde mavi etiket var."

"Tamam," dedi Shirley, konsantre olarak. Kırmızı etiketli olan, yerdeki içi para dolu bavuldu.

"Kırmızı etiketli bavulun her yeri, içi ve dışı silindi, bu yüzden hiçbir yerinde parmak izlerimiz yok. Bir tane bile. Ellerin eldiven olmadan bu çantaya dokunmayacaksın." Dolly Shirley'ye bir çift krem rengi, ipek eldiven uzattı.

"Kırmızı etiketli kırmızı bavul -içinde para olan- temiz. Eldivenlerim olmadan dokunmayacağım," diye tekrarladı Shirley. "Eldivenler çok güzelmiş bu arada," diye ekledi.

"Hediye olarak kabul edebilirsin," diye yanıtladı Dolly ve tekrar konuya döndü. "Mavi etiketli kırmızı bavul benim. Kırmızı etiketli olanın dibinde paralar, üstünde ise erkek giysileri olacak."

"Anladım," dedi Shirley. "Sanırım..."

Dolly konuşmaya devam etti. "Sen hem para bavulunu hem de kendi bavulunu--"

"Ya arabam çalınmışsa?" diye sordu Shirley panikle.

"O zaman sana yeni bir bavul ve giysiler alırsın. Ama arabam orada olacak. Herhangi bir hırsızın o eski hurdayı çalacağını sanmıyorum. Dinliyorsun değil mi? Pekâlâ, mavi etiketli kırmızı bavulu ben alıyorum -içi benim giysilerimle dolu- ve normal bir şekilde check-in yapmaya gidiyorum. Sen kendi bavulunla birlikte para bavulunu da alıyorsun. Check-in bankolarının olduğu yerde oyalanıp yem olarak kullanacağımız birilerini arıyorsun.

"Hedef göstereceğimiz biri!" dedi Shirley.

"Evet, konuyu anladın. Bu kişi erkek olmalı."

"Evet, anladım. Erkek giysileri, değil mi? Eğer gümrükte açacak olurlarsa bavulun üzerinde yalnızca *onun* parmak izleri olacak. Doğru mu?" Shirley planı böylesine hızlı kaptığı için kendiyi gurur duyuyordu.

"Aynen öyle Shirl. Evet, yanında fazla bagaj olmayan bir erkek bulacaksın. Ona bagaj sınırlaması olduğunu fark etmediğini söyleyeceksin, aptal sarışını oynayıp iki bavulla sınırı aştığını ve ekstra ağırlık için para ödemek istemediğini söyleyeceksin. Kirpiklerini kırıştırıp, para bavuluyla senin yerine check-in yapmasını sağlayacaksın."

Shirley ipek eldivenin üzerinden parmağını kemiriyordu.

"Kemirme, bunlar yıldönümü hediyesiydi!"

"Pardon." Shirley ellerini indirdi ve tüm planı kendi kendine tekrar etmeye başladı.

"Rio'ya indiğimizde," diye devam etti Dolly, "para bavulu--"

"Kırmızı etiketli," diye fısıldadı Shirley.

"--ve benim bavulum--"

"Mavi etiketli."

"-bagaj alım bandında olacak. Ben para bavulunu alacağım ve gümrükten geçireceğim."

"Ben de senin bavulunu mu alacağım?" diye sordu kafası karışan Shirley.

Dolly patlamak üzereydi, ama Shirley'nin sakin kalması için onun da sakin olması gerekiyordu. "Hayır, hemen değil... Onu orada bırakıp beni izleyeceksin. Eğer gümrükte beni durdurup da çantayı açarlarsa, içindeki erkek giysileri karşısında şaşırmış gibi davranacağım, eğer giysilerin altındaki paraları görürlerse daha da şaşıracam. Yanlış bavulu almış olduğumu söyleyeceğim. Bagaj alım bandına geri gelip mavi etiketli bavulu alacağım. İçinde benim kıyafetlerimin olduğu, benim bavulum. Diğerine dair hiçbir şey bilmediğimi söyleyeceğim."

Derin derin nefes alan Shirley ellerini göğsünde kavuşturmuş öylece bakıyordu. Gözüne fener tutulmuş tavşan gibiydi. Ama dinliyordu... Gerçekten dinliyordu. Salonun ortasında kasırga kopsa da Shirley gözlerini Dolly'nin yüzünden ayırmazdı.

"Şimdi, dikkatle dinle," diye yavaş ve kati bir şekilde devam etti Dolly. "Eğer, *sadece* eğer gümrükten sorunsuz bir şekilde geçersen, benim bavulumu sen alacaksın. Durdurulsan da problem olmayacak çünkü elindeki iki bavulda da kadın kıyafetleri olacak." Dolly muzafferane bir gülümsemeyle sözlerini tamamladı. Planı zekiceydi!

Shirley'nin kafası allak bullak olmuştu. Kendini koltuğa bıraktı. "Tüm bunları hatırlamam mümkün değil!"

Dolly kendine hâkim olmaya çalışarak koltuğun kolu-
na oturdu. İsteddiği son şey, Shirley'nin cesaretini kaybetmesiydi. "Tabii ki hatırlayabilirsin, tatlım. Şimdiye dek yaşadıklarına bir bak! Soygunla kıyaslandığında bavulları

değiştirmek çocuk oyuncağı. Bu yüzden, planın üzerinden bir kere de sen geç. Sadece emin olmak için."

Shirley planı anlatmaya başladı, ama Dolly onu dinlemiyordu: Gözü saatteydi. Audrey nerede kalmıştı? Shirley tüm planın üzerinden geçerken, Dolly kalktı, pencereye yürüdü ve perdeyi hafifçe aralayıp dışarı baktı. Bill Grant hâlâ oradaydı ve evi gözetliyordu.

"Neden böyle büyük bir risk aldığımızı anlamıyorum, Dolly," diye sızlanmaya başladı Shirley. "Yani neden yanımıza bu kadar para almak zorundayız? Bu çılgınca! Bu kadarma ihtiyacımız yok ki. Ya yakalanırsan?"

Dolly yumruklarını sıktı, yüzü gerildi. "Riski alan benim!" dedi. "Para dolu bavulu Rio'da gümrükten geçirecek olan benim, sen değilsin. Kendi bavulunla birlikte benimkini taşımaktan başka bir şey yapmayacaksın. Eğer gümrük memurları bana inanmazsa, tutuklanacak olan benim. Bu yüzden sesini kes ve ne diyorsam onu yap!"

Shirley ağlamak üzereydi, ama Dolly ona bağırdığı için değil, en ufak bir şeyde kendini koyuverecek kadar stresli olduğu için. Harry'nin giysilerini aldı ve bavula attı.

"Tatil için böyle mi hazırlanırsın?" diye sordu Dolly. Shirley durdu ve başını iki yana salladı. "Öyleyse giysileri düzgünce yerleştir," diye devam etti Dolly. "Çünkü gümrük memurları bavulu açarsa herhangi bir şeyden şüphelenmelerini istemiyorum."

Shirley Harry'nin giysilerini tekrar çıkardı, tek tek katladı ve paraların üzerini kapatacak şekilde bavula yerleştirdi. "Eğer tutuklanırsan ne yapacağız?" diye sordu yerden Dolly'ye bakarak. "Ben, Bella ve Linda; paramız da olmayacak eve dönmemizin bir yolu da."

Dolly bir anda kendine geldi. Bu iş için başından beri binlerce pound harcamıştı ama şimdi Shirley yalnız-

ca kendini ve diğer kızları düşünüyordu. Kızlar Dolly'yi, ihtiyaçları olduğunda para alabilecekleri bir banka olarak görüyorlardı. Farkında olmadıkları şey, Dolly'nin başka parasmın olmadığıydı, en azından hemen ulaşabileceği bir parası yoktu. Bu bavuldakiler, şu anda sahip olduğu paranın tümüydü. Eğer Dolly tutuklanırsa, hepsinin başı belaya girecekti ama en azından diğerlerinin başı havuz başındayken belada olacaktı.

Shirley Harry'nin giysilerini paranın üzerine yerleştirirken acınacak bir halde burnunu çekiyordu. Dolly onun korktuğunu ve diğer kızlardan farklı olarak en az bencilliği Shirley'nin yaptığını biliyordu. Paranın nerede saklandığını veya paylarına düşeni ne zaman alacaklarını asla sorgulamamıştı. Shirley yalnızca korkmuştu ve her şeyin yolunda gideceğinden emin olmak istiyordu. Dolly nazikçe konuşmaya başladı.

"Bella ile Linda'ya, gitmeden önce yüklü miktarda para verdim. Eğer yakalanırsam, o parayla onlar da, sen de idare edebilirsin."

Shirley kısık sesle güldü. "O ikisini tanıyorsam, para çoktan suyunu çekmiştir.

"Haklı olabilirsin," dedi Dolly. "Bak, eğer birazcık olsun param kalmış olsaydı sana verirdim canım. Ama hiç nakdim kalmadı. Herhangi bir sorun çıkması ihtimaline karşı, bavuldan birkaç banknot alıp el çantana koymaya ne dersin? Nasıl fikir?"

Shirley Harry'nin giysilerinden bazılarını kaldırıp bavuldaki paraya baktı. İki kileme düşmüştü, Linda ile Bella orada olsaydı, ne söyleyeceklerini biliyordu. Derken konuşmaya başladı. "Bu para sadece san ait değil Dolly. Hepimizin. Belki yüz bin poundu riske atmak pek de doğru

değildir. Belki ikimiz de çantalarımıza birkaç bin pound almalıyız?"

Dolly kendini tuttu. Shirley'nin endişelerini anlayabiliyordu, ama o zeki bir kadın değildi. Audrey'nin gelmesini beklerken bunu açıklamaya kendini birçok defa hazırlamıştı, çünkü Dolly, Shirley'nin o andan itibaren oyuna adapte olmasını istiyordu.

"Çok paraya ihtiyacımız olacak, sendeki veya bende ki birkaç binden daha fazlasına. Çünkü İngiltere'ye uzun süre geri dönmeyeceğiz," diye açıkladı Dolly. "Burada ortam tamamen yatışmadan değil. Yanımıza ne kadar çok para alırsak, o kadar güvende oluruz."

Shirley sustu ve bavulu yerleştirmeye devam etti. Sonunda Dolly'ye bir fincan çay veya yiyecek bir şeyler isteyip istemediğini sordu, saatlerdir ağzına bir şey koymamıştı. Dolly cevap vermedi, içki büfesine gitti, kendine brendi koydu ve oturdu.

"Gidip anneni tekrar arar mısın?" dedi. "Eğer telefona cevap verirse neden hâlâ evden çıkmadığını sor."

Shirley odadan çıkınca Dolly ayakkabısının topuğunu halıya bastırdı ve etrafa bakındı. Ev için iyi bir fiyat teklifi almıştı, mobilyalar ve antika eşyalar da cabasıydı. Topuğunu döndürerek halıya iyice bastırdı, ayağının altındaki- nin, Harry'nin yatak odasındaki fotoğrafı olduğunu hayal ediyordu. Sonra bacağını serbest bıraktı ve gözleri yaşlarla doldu: neredeyse Wolf'un ayaklarının dibine kıvrılıp sıcak bedenini bileğine yasladığını hissedebiliyordu. Bir anda hüznü öfkeye dönüştü ve Dolly o an, orada kararını verdi. Her şey ona aitti. Madem yas tutan dul kadın rolü oynuyordu, avukatlara her şeyi satmalarını söyleyecekti.

Ayağa kalktı, Harry'nin çalışma odasına gitti ve masadaki çekmecede evin tapusunu aradı, daha önce dosyala-

muş ve el çantasına koymuştu. Çalışma masası çok düzenli, el sürülmemiş ve çok steril di. Güzel ve gösterişli bir masaydı, ama başka herhangi birine ait olabilirdi. Bu masada, Harry Rawlins'e ait olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Bir kişiliği veya Harry hakkında söyleyebilecek bir şeyi yoktu. Evin geri kalanı, bir çift olarak Harry ve Dolly hakkında pek çok şey söylüyordu, ama Dolly bunun aslında kendi eseri olduğunu fark etti. Burayı güzel eşyalarla donatan ve bir yuvaya çeviren Dolly idi. Odaların her birine işleyen onun kişiliğiydi. Harry Rawlins'ten geriye pek bir iz kalmamıştı. O tam bir gizemdi. "Nasıl bu kadar aptal olabildin?" diye fısıldadı Dolly kendi kendine.

Dolly'nin zihnini bir kez daha berraklaştı. Çalışma odasının köşesindeki dosya dolabını açtı, Harry'nin vasiyetini ve son hesap dökümlerini çıkardı. Evin tapusuyla birlikte hepsini çantasına koydu. Harry'nin vasiyetine göre her şey Dolly'ye kalmıştı ve o, kâğıt üzerinde ölmüş ve gömülmüştü. Avukatları evi sattığında, parayı Rio'daki banka hesabına transfer edeceklerdi. Sadece ev için yüz elli bin pound alacaktı.

Rio'ya gittiğinde, tüm gereksiz banka işlemlerini durduracaktı. İlk olarak, Iris Rawlins'in St. Johns Wood'daki evinin kirası için her ay yapılan transferi iptal edecekti! Midesini bulandıran bir kadının ev kirasını ödemeye asla devam etmeyecekti. Iris başının çaresine bakmak zorunda kalacaktı, ama Dolly onun evi boşaltıp yaşlı bakım evine yerleşmesini yeğlerdi. Iris'in bakım evinde kalması fikri Dolly'yi gülümsetti. Ama Harry'nin bunu öğrenme olasılığı aklına gelince gülümsemesi kayboldu. Dolly'nin yaptıkları geri döndürülemezdi. Harry ile Iris evsiz ve parasız kaldığında, Harry Dolly'yi bir daha görecektir olursa öldürdü.

Dolly mutlu olduğu ve Harry'nin ihanetlerini görmezden geldiği günleri hatırlayınca içi acıdı. Harry, öldüğüne onu inandırmış, keder içinde bir yabancıyı gömmesine neden olmuştu. Şimdi o yabancıнын Jimmy Nunn olduğunu tahmin ediyordu. Hepsinden öte, eğer Harry Trudie'nin evinde gizleniyorsa, Jimmy'nin ortada olmaması gerekirdi. Ve o bebek... Acaba Harry'nin bebeği miydi? Dolly gözlerini sıkıca kapattı ve bu fikri aklından çıkarmaya çalıştı. Ama başaramadı.

Gözlerinin sınımsız kapalı olmasına karşın gözyaşları aktı ve yanaklarından aşağı süzüldü. Eğer Harry istediği yaşama bir başka kadınla gerçekten kavuşmuş ve Dolly'yi terk etmişse, onu affedebilirdi. Elbette bu yürek parçalayıcı bir şeydi ama Dolly anlayabilirdi, çünkü kendisi de bir aileye sahip olabilmek için her şeyi yapardı. Ne var ki Harry onu başka bir kadın için terk etmekle kalmamıştı; onu bu süreçte söylediği yalanlarla, hileyle ve acımasızlıkla mahvetmişti. Dolly neyin doğru, neyin yalan olduğunu nasıl ayırt edebilirdi ki?

Shirley çalışma odasının kapısında durdu ve planı üçüncü kez kendi kendine tekrar etti. Dolly uzaklara dalıp gitmişti. "Annem telefona cevap vermiyor. Demek ki yolda."

Dolly brendiden birkaç yudum aldı. Brendi içini ısıtarak midesine inerken saatine baktı. Neredeyse üçü çeyrek geçiyordu.

Shirley ve Dolly salona geri döndü. Dolly kendine bir bardak brendi daha koydu ve Shirley'nin karşısına oturdu. Shirley, havaalanına sarhoş bir şekilde gitmek iyi bir fikir olmayacağı için ona yavaş içmesini söyledi. Dolly bacak

bacak üstüne attı ve ayakkabısının ucuyla yere hafifçe vurarak bir sigara çıkarıp yaktı.

"Bir tane de bana ver, Dolly," dedi Shirley.

Dolly dart oku fırlatır gibi Shirley'ye bir dal sigara attı, sigara düzgünce Shirley'nin kucağına düştü. "Sigaranın kokusundan nefret ederdin," dedi Dolly.

"Son aylarda hepimiz değiştik, Dolly. Değişmemek mümkün değildi."

Telefon çalınca Dolly olduğu yerde sıçradı. Ses çıkarmadan dinlediler; bir, iki, üç ve dördüncü çalış. Telefon durmaksızın çalışıyordu. "Greg olmalı," dedi Shirley. Telefonu ilk başta ihtiyatlı bir şekilde yanıtladı, ama sonra rahatladı; "evet" diyor ve başını sallıyordu. Sonra telefonu kapattı. "Arabamı çıkmaz sokağa park etmiş, anahtarları da koltuğun altına bırakmış. Parayı anneme vermeyi unutmamamı söyledi."

Dolly sigarasından bir nefes çekti ve bir yudum brendi içti.

"Sahip olacağım parayı düşününce, yüz pound için bu kadar heveslenmesi çok komik geliyor." Shirley gülümse-di. "Sence ne kadar, Dolly?"

"Aşağı yukarı iki yüz elli bin pound, tatlım. Bugüne dek her biriniz için harcadığım parayı içinden aldım, ama yine de... Düz hesap." Dolly kalktı ve perdelerin arasından tekrar dışarı baktı. "Kahretsin!" diye bağırdı. "Eddie geri dönmüş." Shirley onun yanına gitti ve kafa kafaya vermiş fısıldaşan Eddie'yle Bill'i izlediler. "Bu ikisi işleri zorlaştırıyor."

"Neden?" diye sordu Shirley boş boş bakarak.

Dolly Shirley'nin yanından çekildi. Onun şimdiye dek hayatın üstesinden nasıl geldiğine şaşırıyordu, ama sonra Terry'nin onun hep yanında olduğunu hatırladı. Dolly

oturdu, bitmek üzere olan sigarasıyla yeni bir sigara yaktı ve diğerini kül tablasına attı. Ayağını bir aşağı bir yukarı sallıyordu.

Sessizce oturdular, şömine rafındaki saatin tiktaklarını dinliyorlardı. Shirley göz ucuyla Dolly'yi izliyordu. Kendi kendine konuşuyormuş gibi dudakları hareket ediyordu. "Ne yapacağız Dolly? Onları nasıl atlatacağız?"

"Tanrı aşkına, annen nerede?" Dolly, aptalca sorulara cevap vermek zorunda kalmaktan bıkmıştı.

Shirley tekrar pencereye gitti. Bill, BMW'nin kaputunun üzerinde oturuyor, Eddie ise onun yanında dikiliyordu. "Eve girmelerine engel olan ne?" diye sordu Shirley. "Bavulun içine bakıp parayı bulmalarına engel olan?"

Sorular! Sürekli sorular! Dolly Shirley'ye bağırarak istedi. "Harry! Eve girmekten onları alıkoyan şey Harry!" Bill ve Eddie, yalnızca evi gözetlemek ve daha fazlasına karışmamak için emir almışlardı, aksi halde şimdiye dek çoktan eve girerlerdi. Tabii ki bu emirler göz açıp kapayıncaya kadar değişebilirdi, ama şu an için geri duruyorlardı.

Shirley aynı şeyleri söyleyip duruyordu. "Parayı görürlerse geri kalanını da isterler! Hepsini isterler. Parayı almak için neler yapabileceklerini hayal bile edemiyorum."

"Etme öyleyse!" diye bağırdı Dolly. "Orada öylece dikilip neler *olabileceğini* hayal etme." Dolly soluklandı. Shirley'yi sakinleştirmesi gerekiyordu. "Para güvende, canım. Asla bulamayacaklar."

"Ama sadece sen paranın nerede olduğunu biliyorsun, eğer sana bir şey olursa, o zaman ne olacak?"

Dolly gözlerini kapattı ve Shirley'ye başını çevirdi.

Shirley, "Neden sadece izliyorlar? Neden bir şey yapmıyorlar?" diye soracak hale gelmişti.

"Sakin ol."

"Sakin olmak mı! Sen nasıl bu kadar sakınsın? Bu kadar soğuk? Buz gibi soğuk. Bana anlatmadığın ne var?" Dolly, Shirley'nin böylesine abartıp adeta Linda'ya dönüşmek için bu anı seçtiğine inanamıyordu. "Harry'nin kuzeninin yanındaki o adam kim? Bir başka akraba mı?"

"Tanrım," diye haykırdı Dolly. "Beynin birden bire aşırı çalışmaya mı başladı, ha?"

"Eh, her an buraya gelip ikimizi de öldürebilecekleri gerçeği seri hiç de korkutmuyor! Çünkü bunu yapmayacaklarını biliyorsun, değil mi? *Biliyorsun*. İyi de nasıl? Aranızda bir anlaşma yaptınız, değil mi?" Bu pek mümkün görünmüyordu, ama Dolly'nin yüz ifadesi daha da sertleşmeye, dudakları daralmaya ve çenesi seğirmeye başladı. Shirley korkunun verdiği gazla susmak bilmiyordu. "Eddie ile planların mı var? Geçen sefer parayı almasını ben engelledim, değil mi? Burada kendimi güvende hissetmiyorum Dolly ve paranın geri kalanının nerede olduğunu bilmek istiyorum, hemen şimdi!"

Dolly, Shirley'nin aptal kafasını omuzlarından koparmamak için kollarını sıkıca birbirine kavuşturdu. Ama Shirley bir kez daha öfke kusmaya başladı. "Eğer Harry'nin işini yapmak için Eddie ile birlik olduysan, paramı hemen şimdi istiyorum."

Yüzü öfkeyle seğiren Dolly, öne atıldı ve Shirley'nin yüzüne sert bir tokat attı. Kendini sakınmayan Shirley, aynı sertlikte bir tokatla Dolly'ye karşılık verdi, öyle ki Dolly geriye doğru sendeledi.

"Eddie ile anlaşma yaptığını söylemem saçmaydı," dedi Shirley. "Ama paranın nerede olduğunu bilmek istiyorum Dolly. Linda, Bella ve kendim için bilmek istiyorum."

Dolly kırılma noktasındaydı. Tartışacak veya savunma

yapacak gücü kalmamıştı. Eğer her şey ters giderse, polisin para için sorgulayacağı tek kişi olmak istiyordu, ama artık umurunda değildi.

"Para manastırda," dedi Dolly. "Çocukların oyun odasında bir dizi yeni kilitli dolap var. En üstteki dört dolap, yani çocukların erişemeyeceği yükseklikte olanlar, üzerinde çocuk tekerlemeleri olan posterlerle kaplı. Paranın olduğu yer burası. Dört dolap, dört çanta, dört eşit pay. Eve döndüğümüzde güvenli bir şekilde bekliyor olacaklar." Ardından kanepeye oturdu ve çantasını açtı. "Her biriniz için bir anahtar var. Zamanı gelince, oraya gidip benim adımı vermeniz yeterli." Dolly ayağa kalktı ve Shirley'nin gözlerinin içine bakarak anahtarları tek tek ona verdi. "Bu Linda'nın anahtarı. Bu Bella'nın. Ve bu da seninki." Dolly'nin gözlerinde hayal kırıklığı vardı, Shirley ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Sessizliği kapı zili bozdu.

"Bu annem olmalı," diye fısıldadı Shirley.

Artık yapabilecekleri tek şey plana bağlı kalmaktı. Birbirlerine ihtiyaçları vardı. Geri kalan her şey bekleyebilirdi.

Eddie Dolly'nin kapısının önünde duran eski püskü bir palto ile bot giymiş, başörtülü kadına bakıyordu. Kapı açılıp kadın içeri girerken, Bill ve Eddie birbirine baktı.

"Belki de temizlikçidir," diye tahmin yürüttü Eddie.

"Öyledir, " dedi Bill alaycı bir şekilde. "Benim temizlikçim de sabaha karşı dörtte gelir. Bu, soygundaki diğer kadınlardan biri olmalı. Gidip Harry'ye anlatacağım." BMW'ye bindi ve oradan uzaklaştı.

Eddie Granada'ya bindi ve evi gözetlemeye devam etti.

Shirley ile Audrey salona girdiklerinde, Dolly sakinleşmişti ve elinde dördüncü kez brendi doldurduğu bardağıyla, gülümseyerek oturuyordu.

"Bayan Rawlins'i tanıyor musun anne?"

"Güzel bir eviniz varmış," dedi Audrey, havalı bir tavırla ve daha önce böyle evlerde bulunmuş gibi davranarak.

"Otursana," dedi Dolly eliyle koltuğu göstererek. Cüzdanını çıkardı. "Greg için yüz, senin için iki yüz pound, zahmetleriniz için."

"Vay be!" diye haykırdı Audrey, parayı alırken. Shirley, annesinin az önceki hanımefendi tavrını ne kadar çabuk kaybettiğini düşünerek gözlerini devirdi.

"Yapmanı istediğim şey, Audrey, Mercedes'imi Londra'ya götürmen ve daha sonra güneye, Croydon'a ve A23 üzerinden Gatwick'e doğru gitmen," dedi Dolly, sabahın dördünde karşısındaki yabancıya dünyanın en doğal meselesini anlatıyormuşçasına.

Audrey, Dolly'ye baktı, ağzı bir karış açık kalmıştı. "Tam olarak anladığımdan emin değilim..."

"Anne," diye araya girdi Shirley yeni yaktığı sigarasından bir nefes çekerek. "Yalnızca Dolly ne diyorsa onu yap. Lütfen."

"Sen ne zamandan beri sigara içiyorsun?" diye bağırdı Audrey.

"Anne!"

"Bir de, Audrey," diye devam etti Dolly konuya dönerek, "Ford Granada'daki adam muhtemelen seni takip edecek. Croydon bölgesinde onu atatabilirsen çok iyi olur. Şimdi," ayağa kalktı, "bir dakika müsaadenizi istiyorum."

Dolly odadan ayrılırken, Audrey ayağa fırladı. "Lanet olsun! Neler oluyor, Shirl? Onunla mı gidiyorsun? Bu nasıl olur?"

"Lütfen anne. Bazı sorunları var ve ben ona yardım ediyorum, hepsi bu."

"Hepsi bu! Hepsi *bu* mu? Bu kadarı yeter, kızım. Başını belaya sokuyor, değil mi? Şimdi buradan gidiyoruz..."

"Hayır, anne." Shirley başını eğdi ve az önce Dolly ile yaptıkları tartışmayı hatırladı. "O benim arkadaşım ve ben onunla gitmek istiyorum."

Audrey, Shirley'nin sigarasını aldı ve derin bir nefes çekti. Ardından odaya hayranlıkla bakarken, halka şeklinde bir duman üfledi. "Bir Mercedes ha!" Audrey kahkaha attı. "Ehliyet sınavını geçemediğimi söylemediğine bahse girerim."

Dolly üst kattan döndüğünde elinde kendine ait özel tasarım bir elbise, bir çift deri ayakkabı ile eşarp vardı. "Ön kapının hemen yanında bir vestiyer var. Üzerini orada değiştirebilirsin."

Bu teklif karşısında hayret eden Audrey, Shirley'nin hatırı için söyleneni yaptı. Giysileri giyinen Audrey, arkadan bakılınca şaşırtıcı bir şekilde Dolly'ye benzemişti. Önden bakıldığında hâlâ pazarcıya benziyordu, ama Dolly'nin eşarabı, makyajı ve güneş gözlüğü ile görünüşü Eddie'yi kandırmaya yetecek kadar değişmişti.

Audrey'nin paltosu korkunç görünüyordu, bu yüzden Dolly koridordaki dolaba gitti ve Harry'nin on sekizinci evlilik yıl dönümlerinde hediye ettiği uzun, siyah, vizon mantıyla geri döndü. Eddie de o partideydi ve mantonun

ne kadar güzel olduğuna dair yorum yapmıştı. Bu manto-
nun onu kesinlikle kandıracağından emindi.

Dolly mantoyu kaldırdı ve Audrey dikkatlice kollarını
geçirdi. "Ah, bu çok güzel," dedi Audrey, dikkati tamamen
dağılmıştı. "Çok güzel. Değil mi, Shirl?" Audrey kollarını
okşadı; manto ipek gibiydi. Kendini harika hissediyordu.

Shirley ile Dolly bir adım geri çekildi ve Audrey'yi
baştan ayağa inceledi. Araları hâlâ gergin olsa da, planın
bu kısmının sorunsuz işlemesi gerektiğini ikisi de biliyor-
du. Eğer Eddie, Audrey'nin Dolly olmadığından bir an bile
şüphe ederse, onu takip etmezdi ve Shirley ile Dolly kaç-
mazdı.

Dolly tuhaf bir kadın, diye düşündü Audrey, *çok katı,*
aynı zamanda sinirli. Shirley de oldukça gergin görünüyor-
du. Kızının neden kendisinden daha yaşlı olan Dolly Raw-
lins ile gittiğini anlayamıyordu. Nasıl ya da neden arkadaş
olduklarını, hatta birbirlerini nasıl tanıdıklarını çözemiyo-
rdu. Ortak noktalarının, ölen kocaları olduğunu biliyordu,
ama kadınların bir samimiyeti yoktu. Audrey, her şeyden
önce, Dolly'nin peşindeki kim olduğunu ve Shirley'nin
belaya ne kadar bulaştığını merak etti. Audrey'nin bütün
bunlara karşılık payına düşene gelince, o iki yüz pound
için polis karakolunun önünde çıplak bir şekilde dans bile
ederdi, bu yüzden ipek bir mantonun içinde Mercedes ara-
ba sürmek onun için bir zevkti.

Dolly ile Shirley başlarıyla birbirine onay işaret ver-
di. Audrey hiç olmadığı kadar hazırdı. Dolly, araba anah-
tarlarını Audrey'ye verdi. "Manto sende kalabilir," dedi.
Ardından Shirley'ye dönüp, "Shirley, canım," diye devam
etti, "Tuvalet masasının çekmecesinden benim koyu cam-
lı gözlüğümü alır mısın, lütfen?" Shirley odadan ayrıldı-
ğında Dolly, Audrey'ye döndü. "Benim için küçük bir şey

daha yapmanı istiyorum, lütfen.” Audrey’ye bir zarf verdi. Aptal kadının gözlerinin parladığını görünce, ona doğru yavaşça eğildi. “Bir pul al ve bunu benim için postala. Bugün.” Audrey’nin hayal kırıklığına uğradığı açıktı, ama zarfı vizon mantonun cebine atarken gülümsedi. *Mektup göndermem karşılığında, vizon manto, diye geçirdi aklından. Kısa günün kârı, Audrey.*

Audrey’nin bilmediği şey, zarfın içinde evin tapusunun, Harry’nin vasiyetinin bir kopyasının ve Dolly’nin avukatlarına evin satılması için gerekli talimatları yazdığı bir mektubun olduğuydu. Avukat Dolly’nin yeni açtığı hesaba parayı transfer edecekti. Dolly için her şey buraya kadardı. Bir daha dönmeyecekti.

Shirley Dolly’nin yatak odasına girdiğinde, etrafta ateş veya yanan bir şey görünmese de havada hâlâ yanık kokusu vardı. Tuvalet masasının üzerindeki şeyler, Dolly onları attığından beri hâlâ yere saçılmış haldeydi. Bir oje şişesi gardırobun yanındaki duvara çarpmıştı ve içindeki mürdüm rengi oje krem rengi halının üzerine akıyordu. Bu tarz bir evde böylesi bir dağınıklık görmek Shirley’yi şaşırtmıştı, herhalde Dolly’nin öfke patlaması yaşadığı anlardan birinde olmuştu. Tuvalet masasının çekmecelerini karıştırdı ve Dolly’nin koyu camlı gözlüğünü hemen buldu. Halının üzerinde bir metal parçası gördüğünde odadan çıkmak üzereydi. Gardırobunu açtığında nefesi kesildi. Harry’nin dolabındaki her bir giysi lime lime kesilmişti. Ayakkabıları bile parçalanmış veya rengarenk ojelerle boyanmıştı. Dolly nasıl bir acı yaşamıştı ki böylesine yıkıcı olabilmişti ve nasıl güçlüydü ki hislerini bütün gün saklayabilmişti.

Shirley, Dolly'nin içinde tahmin edebileceğinden çok daha büyük fırtınalar koptuğunu fark etti.

Dolly, eski püskü paltosunu ve içi yünlü botlarını Audrey'ye uzattı. "Bunları arabanın bagajına koy," diye talimat verdi.

"Aslında botlarımı giymem lazım. Yüksek topuklularla arabanın debriyajını kavramayı beceremiyorum."

"Debriyaj yok. Mercedes otomatik vites."

"Ne?"

Ah, Tanrım, diye düşündü Dolly. *Bu salak kadına otomatik vites arabanın nasıl kullanılacağını göstermem lazım!* "Garaja gidelim. Sana göstereyim." Olabildiğince sabırlı davranıyordu, herhalde saat 04:30 olmak üzereydi ve uçağı kaçırmamak için havaalanına gitmeleri gerekiyordu.

Audrey sürücü koltuğuna oturdu, Dolly ona gaz ve fren pedallarıyla vites kolunu anlattı. Audrey sağını ve solunu birbirine karıştırıyordu, Dolly onun sağ bacağına sertçe vurdu. "Acıyan bacağı kullanmayacaksın, anladın mı tatlım?"

Garajdan tekrar eve geçtiler. Shirley, kılık değişimini tamamlayacak olan koyu camlı gözlüğü annesine uzattı. Audrey derin derin nefes alıp verdi; bu, kendisinden yapılması istenen en heyecan verici şeydi.

"Pekâlâ," dedi Shirley'ye. "İyi vakit geçirin. Herhalde döndüğünde görüşürüz." Audrey, yanağından öpmek için Shirley'ye uzandı, ama Shirley onu kucaklayıp sıkıca sarıldı.

"Hoşça kal anne," diye fısıldadı.

"Hadi. Gitmemiz gerek." Dolly, Audrey'nin bir sorun olduğunu anlamasını istemişti.

"Seni seviyorum..." diye ekledi Shirley annesinden hızlıca ayrılarak. Garaj kapılarını dışarıdan açmak için ön kapıdan dışarı çıktı, böylece Eddie onu görebilecekti.

Audrey Mercedes'i geri vitese aldı ve garaj yoluna geri indi. Shirley kapının eşiğinden ona el sallıyordu. "Görüşürüz Dolly," diye seslendi ve garaj kapılarını kapattı. Gergin olan Audrey gaza biraz fazla bastığı için araba geriye atılarak hızla yola çıktı. Audrey frene asıldı ve aynı anda direksiyonu çevirdi. Araba acı bir fren sesi çıkardı ve arka tekerler patinaj yaptı. Audrey direksiyonu sağa kıvırdı ve panikle yeniden gaza bastı. Araba öne atılarak hızla yolun yanlış yönüne girdi, ama sonra Audrey yönünü düzeltti ve yola koyuldu.

Eddie tüm bunları izliyordu. Dolly'nin Mercedes'i ilerlemeye başlayınca Granada'yı çalıştırdı. Böylesine beceriksizce yola çıkması görülmüş şey değildi ama Eddie onun acelesi olduğunu düşündü. *Belki de kötü durumdadır,* diye geçirdi aklından. Eğer öyleyse, parayı ondan almak, bir çocuğun elinden şekerini almak gibi olurdu. Eddie, Bill ve Harry ile birlikte ele geçirecekleri parayı düşünerek kendi kendine gülümsedi. "Akılsız sürtük," diye mırıldandı Dolly'nin arabasını takip ederken. "Bir hiç uğruna böyle büyük işe kalkıştın. Çünkü senin için geliyoruz, Dolly Rawlins."

Shirley, oturma odasının penceresinden Eddie'nin arabasının köşeyi dönüşünü izledi. Dolly onun arkasında, ellerinde bavullarla hazır bir şekilde bekliyordu.

"Gitti," dedi Shirley. Dolly'nin elindeki bavullarından birini aldı ve birlikte ön kapıya yöneldiler.

"Hadi öyleyse, Shirl, beklemeyelim. Annenin arabayı nasıl sürdüğüne bakılırsa, ihtiyacımız olandan daha az zamanımız olabilir."

Dolly ile Shirley, Shirley'nin Mini Estate arabasının park ettiği çıkmaz sokağa giden yolda olabildiğince hızlı koştular. Shirley'nin ayak bileği hâlâ düzelmemişti ve attığı her adımda acı çekiyordu. "Hâlâ orada mısın?" diye bağırdı Dolly arkasına bakmadan.

"Hemen arkadayım," diye yanıtladı Shirley, acıyla mücadele ederek. Derken adrenalin devreye girmeye başladı ve Shirley daha hızlı koşarak Dolly ile arasmdaki mesafeyi kapattı. Arabaya ulaştıklarında, bavullarını bagaja attılar.

Shirley, sürücü koltuğunun altına eğildi ve anahtarları bulmak için elini uzattı. Dolly sabırsızlıkla arabanın tavanına vuruyordu.

"Hadi, tatlım," dedi Dolly. "Annen şimdiye kadar arabayı bir yerlere vurmuştur ve Eddie onun ben olmadığını anlamıştır."

"Bulamıyorum..." Shirley donakaldı. "Eddie ona ne yapar sence?"

Dolly az önce yaptığı şakanın bir hata olduğunu anladı. "Hiçbir şey, Shirl, söz veriyorum. O bir korkak."

"Daha önce böyle söylemiyordun," diye yanıtladı Shirley, anahtarları aramaya devam ederek. "Kadınları tokatlayıp, köpekleri öldüren bir pislik olduğunu söylüyordun. Şey, annem de bir kadın Dolly ve eğer onun kılma dokunursa..." Shirley elinde araba anahtarlarıyla doğruldu.

Dolly anahtarları aldı ve nazik bir ses tonuyla konuştu. "Biliyorum tatlım... Onu öldürürsün."

Shirley, Dolly'ye baktı. Güçlü ve kararlı hissediyordu. "Hayır Dolly," dedi. "Onu değil."

Shirley, boşluğa bakakalan Dolly'nin yanından ayrılarak yolcu kapısına doğru yürüdü. Muhtemelen Shirley'yi tamamen kaybetmişti. Dolly istediğini elde etmek için Audrey ve Greg'i kullanmıştı. Greg hapishaneye düşebilir ve Audrey ölebilirdi. Shirley, bir zamanlar kendisine anne şefkatiyle yaklaşan bu kadın, şimdi ondan nefret ediyordu.

Ama Dolly'nin başka çaresi yoktu. Güvende olduklarında, her şeyi düzeltecekti.

37. BÖLÜM

Alice, yakalanırsa başının belaya girebileceğini biliyordu, hatta işini bile kaybedebilirdi. Ama bunu yapıyordu çünkü George Resnick ondan yapmasını istemişti.

Sabah altıdan beri ofisteydi; idareden kimse o kadar erken saatte gelip Alice'in ne yaptığını görmezdi. Dosyaları ve düzgünce yazılmış notları masasından alıp tümünü plastik bir poşete koydu, hızla aşağı inip emniyetten çıktı. Gece vardiyasındaki polislerden hiçbiri, yanlarından geçerken ona dikkat etmemişti.

Sözleştikleri gibi Resnick onu köşedeki ucuz restoranda bekliyordu. Alice geldiğinde kahve içiyor, soslu bir sosisli ve yumurtalı sandviç yiyordu. Alice masasma otururken, Resnick garsona el kaldırdı. "Seni gördüğüme sevindim." Gülümsedi, dişlerinin arasmda küçük bir sosis parçası göründü.

"Ben de sizi, efendim," diye yanıtladı Alice, Resnick'in parmaklarından süzülen kahverengi sosa bakarak. Eğer o sosu dosyalara damlatırsa, herkes onlara kimin ellediğini anlardı. Resnick daima önemli belgelere bir şeyler dökerdi ve tüm dosyalarının üzerinde, kirli kupasını koyduğu için kahve lekeleri vardı.

Garson Alice ve Resnick'e bir demlik çay getirdi. Alice çaydan nefret ederdi, ama teşekkür ederek kabul etti: Resnick nadiren inanlara bir şeyler ısmarlardı. Alice ayağa kalktı, tezgâhtan birkaç tane peçete alıp Resnick'e uzattı ve dosyalara dokunmadan önce kirli ellerini silmesi için bekledi. Sonra ona en önemli bilgilerin bir özetini verdi.

"Burada Jimmy Nunn hakkında fazla bir şey yok. Sabıka kaydı yokmuş, o yüzden tüm bilgileri sosyal güvenliklikten aldım. Yarış pilotu olma hayalleri kuruyormuş, iki de trafik cezası var, biri trafik güvenliğini tehlikeye atmadan diğeriye aşırı hızdan. Trudie diye bir kadınla evli, altı aylık bir bebeği var. Çocuk yardımı alıyor, vergiden muaf ve iki yıldır işsiz. Son iki ay işsizlik maaşı talep etmemiş."

"Sence neden, Alice?" diye sordu Resnick. "Cezaevinde mi? Hayır. Seyahate mi gitmiş? Altı aylık bir çocuğu varken gitmemiştir. Çalışıyor mu? Şüpheli, sonuçta iki yıl boyunca işsizmiş. Ölüş mü?" Alice'e baktı, beynindeki çarklar dönüyordu.

Alice, ikinci ve daha büyük dosyayı Resnick'e verdi. "William Grant, dokuz ay önce Brixton hapishanesinden serbest bırakılmış," dedi. "Darp, soygun, kundakçılık."

"Cinayet?" diye sordu Resnick.

Alice kendine bir bardak çay koydu. "Cinayetten hüküm giymemiş. Ama göreceksiniz ki işlediği suçlar... Siz söyleyin?"

"Rastgele mi?" diye önerdi Resnick.

"Evet. Çoğunlukla kurbanla bağlantısı yok, hiçbir şey de çalmamış... Sanki bir başkası adına hareket ediyor ve karşılığında parasını alıyor gibi."

Resnick tekrar gülümsedi. Alice'in beyninin bazen kendisinininki gibi çalışmasını seviyordu. Mükemmel içgüdüleri vardı. "Haklısın Alice. O kiralık bir haydut. Onu geçen sefer hapse gönderdiğimde, verdiği ifadelere hiçbir şey açıklamıyordu." Resnick fotoğrafa baktı. Jimmy Nunn'ın evinden ayrılırken gördüğü kişiyle, fotoğraftaki kesinlikle aynı adamdı.

"Ve şimdi..." Alice, para transfer aracına yapılan son soygunla ilgili üçüncü dosyayı Resnick'e verdi.

Resnick hızla okudu. Harry Rawlins'in para çetesiyle alakalı sayfalarca bilgi vardı. Soygunu düzenleyenin lanet Harry Rawlins olduğunu *biliyordu*. Yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu. "Onu yakaladım Alice. O şerefsiz elimizde."

Alice saatine baktı. Sabah vardiyasındakiler her an gelebilirdi. "Efendim, aptalca bir şey yapmayacaksınız, değil mi?" diye sordu.

Resnick dosyayı kapattı ve Alice'e verdi. Alice bütün dosyaları tekrar poşete koydu. Resnick yeniden gülümse-di. "Geri döneceğim, Alice. Harry Rawlins'in öldüğü konusunda hepsi yanıldı. Ve ben bunu onlara göstereceğim." Alice'in endişeli yüzüne baktı, büyükçe elleriyle dosyaların olduğu poşeti göğsüne bastırmıştı. Masanın üzerinden eğildi ve onun yanağına kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu. "Benim için endişelenme. Seni endişeli görmeyi sevmiyorum, hele ki benim için."

Alice ona titrek bir şekilde gülümseyip kalktı ve restorandan çıktı. Kalbi küt küt atıyordu; Kısmen Resnick Harry Rawlins'in peşine tek başına düşeceği için, kısmen de onun sıcak, ıslak dudaklarını hâlâ yanaklarında hissettiği için.

Bill Grant doğrudan Harry'ye gidip Dolly'nin evine gelen gizemli kadından bahsetmek yerine, direksiyonunu Liverpool Caddesi'ndeki depolara çevirdi. Gizemli kadının soygun ekibinin bir parçası olması gerektiği sonucuna varmıştı. Harry ortaya çıkıp Dolly ile yüzleşmeye hazırlanıyordu. Eğer para onun evindeyse, Harry aslan payını alıp Bill'e küçük bir miktar verirdi. Ama eğer para depodaysa

ve Bill üzerine konarsa, işte o zaman Harry'nin caru cehen-nemeydi.

Depodaki her bir kuytuyu ve gediği incelerken ne zaman geçtiğini fark edemedi. Hiçbir şey bulamamıştı, saatine baktığında sabahın yedisi olduğunu gördü. Bir saat gecikmişti; Harry'yi saat altıda alması gerekiyordu...

Trudie'nin evine vardığında, Bill arabayı park etti ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktı. Nefes nefese bir halde kapıyı çaldı.

Trudie kapıyı açtı. Bill'i bir sokak serserisiymiş gibi baştan ayağa süzdü. "İçeri gir," dedi. "Harry bir saattir seni bekliyor."

Bill salona girerken saatini işaret etti. "Üzgünüm Harry. Bu şey yine bozulmuş olmalı. Senin evde hiçbir şey olmadığı yok. Ördek gibi oturuyorlar."

"Gerçekten mi?" dedi Harry. "Öyleyse biri yalan söylüyor." Kot pantolon, hâkim yaka tişört, mavi süveter ve spor ayakkabı giymişti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Bill endişeyle.

Harry Bill'e yaklaştı, bakışları tehditkârdı. "Nerede kaldın Bill? Ne yapıyordun?"

"Eddie'den ayrıldıktan sonra biraz kestirdim. Çok yorgundum, Harry." Bill ona depoya gittiğini söylemeye cesaret edemedi. Harry'nin yüzündeki öfkeyi görüyordu. "Ne oldu?"

Harry'nin gözleri hiddetle parladı. "Sen kestirirken, Doll sizi tongaya düşürdü! Başka birini kendisi gibi giydirdi ve Mercedes'le dışarı gönderdi. O aptal Eddie de inandı ve şimdi, Dolly'nin nereye gittiğine dair elimizde hiçbir ipucu yok. Paranın evde olmadığına da emin olabilirsiniz."

Bill artık her şeyi batırdığının farkına varıyordu. "Peki, Eddie şimdi nerede?"

“Az önce telefon etti, arabası bozulduğu için otobüsle buraya geliyor. O geldiğinde, hep birlikte eve gidip didik didik edeceğiz. Orada bir şeyler olmalı; Dolly’nin nereye gittiğine veya parayı nereye sakladığına dair bir ipucu.”

Dolly, Shirley’yi bırakmak için Victoria otobüs durağında kenara çekti. Shirley otobüsle Heathrow’a gidecekti ve Dolly arabayla devam edecekti, böylece kimse birlikte seyahat ettiklerinden şüphelenmeyecekti. Sokak, sabahın o saatinde bile oldukça kalabalıktı ve içinde yüz bin pound olan bir bavulla kalabalığın arasına karışma fikri Shirley’yi panikletmişti.

“Bunu yapamam Dolly. Seninle kalmak istiyorum.” Daha önce başardığı her şey bir anda kaybolmuştu.

Dolly ise kontrolü yeniden eline almıştı. “Birlikte kalmamızı isterdim, canım,” diye yalan söyledi. “Ama neden ayrılmamız gerektiğini biliyorsun. Havalimanına aynı arabayla gittiğimiz görülmemeli. Birbirimizi tanıdığımızdan bile şüphelenmemeliler. Hadi.”

Arabadan çıkıp bagajı açtı, para çantasıyla Shirley’nin çantasını çıkardı ve yolcu kapısının hemen önüne koydu. Pencereden bakan Dolly, Shirley’nin başını eğmiş ağladığını görebiliyordu. *Kahretsin*, diye geçirdi içinden. *Bir bu eksikti!* Tekrar arabaya bindi ve sevgi dolu bir sesle, “Git, canım,” dedi. “Birkaç saat sonra uçakta olacağız. Yarın bu saatlerde, Linda ve Bella’yla havuz kenarında içkimizi - Rio’da her ne içiyorlarsa- yudumluyor olacağız.”

Shirley, yavru köpek bakışlarıyla Dolly’ye baktı. “Tamam,” dedi Dolly sonunda. “Benimle kal, tamam. İn de bavulları tekrar bagaja koy.”

Shirley arabadan iner inmez, Dolly onun el çantasını

camdan dışarı attı, yolcu kapısını kapattı, motoru çalıştırdı ve Shirley ne olup bittiğini fark etmeden gaza bastı. Shirley, Dolly'nin arkasından bağırıp çağırmak üzereydi ki etrafına baktı ve sustu. Dikkatleri üzerine çekme fikri, tek başına Heathrow'a gitmekten daha korkutucuydu.

Eddie, tükenmiş ve terlemiş bir halde Jimmy'nin evine geldi. Otobüs gelmeyince, yaklaşık iki kilometre koşmak zorunda kalmıştı. Harry kapıyı açınca, Eddie'yi atkısından tutup içeri sürükledi, atkırıyı öyle sıkıyordu ki Eddie'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. Eddie, Harry'yi omuzlarından itmeye çalışıyordu ama Harry bir santim bile gerilemiyordu.

Harry sakın ve kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Sen oksijen israfısın, Eddie, bunu biliyor musun? Seni şimdi, burada öldürsem, seni kim özler? Ha? Bahişçiler mi? Sadece bir ihtimal." Eddie'nin gözleri yerinden fırlamış ve yüzü morarmıştı, ellerini ise Harry'nin kazağına geçirmişti. Harry gözlerini Eddie'ninkilere dikti ve hareket etmeyi bırakmasını bekledi.

Harry'nin arkasından Bill konuştu. "Birinin kafasını koparmak için doğru yer burası değil Harry. Çok kalabalık." Harry atkırıyı bırakınca Eddie yere düştü. Güçlkle nefes alıyordu. Bill onu kanepeye kadar götürdü ve yanına oturdu.

Harry önlerinde voltalar atıyor, sakinleşmek için derin derin nefes alıp veriyordu. "Eğer Dolly gitmişse -eğer para gitmişse- ikinizi de öldüreceğim. Senden başlayacağım." Harry parmağını Eddie'ye doğrulttu.

Eddie dehşete kapılmıştı. İstemsiz bir şekilde kıkırdadı. Harry odanın diğer tarafından Eddie'nin yanına fırla-

dı, onu öldüresiye dövmeğe hazırđı. Bill ayağa kalktı ve Harry'yi yakalamak için aralarına girdi. Öfke dolu adamı bütün gücüyle geriye doğru itti.

"Burada olmaz dedim!" diye bağırdı Bill, Harry'nin dinlemesini umarak. "Sana yardım etmeye çalışıyorum Harry! İşe yaramaz biri olabilir, ama burası senin evin. Sevgilin ve oğlun orada. Eğer ölmesini istiyorsan, tamam, bütün bunlar bittiğinde bunu ben yapacağım. Parayı aldığımızda ve Dolly seni aptal gibi göstermenin cezasını çektiğinde. Aslında ona kızgınsın Harry, Eddie'ye değil. O bir hiç."

Gerilim azaldı, Harry giderek sakinleşti ve kendini tekrar kaybetmeden Eddie'den uzaklaştı. Bill Eddie'ye baktı ve ona göz kırptı. Bu, yüzmeye gitmeden önce bir timsahın gülümsemesini görmek gibiydi.

"Eve gidiyoruz," dedi Harry, "ve altını üstüne getiriyoruz." Montunu aldı. "HADİ!"

Yatak odasından Trudie koşup geldi ve Harry'nin kolunu tuttu. "Lütfen, Harry! Gündüz vakti gitme. Yalvarırım dışarı çıkma. Eğer biri sizi görürse, her şey biter."

Harry yeniden Eddie'nin üzerine atıldı ve atkısını tuttu. Eddie korkudan neredeyse ölecekti ama Harry atkayı aldı, kendi boynuna sardı ve burnuna kadar çekti.

Bir an için Bill, Eddie'yle birlikte Harry'ye karşı durabileceklerini düşündü: Bir dövüşte ikisini birden alt edemezdi. Ama titreyen Eddie'nin acıyan boynunu nasıl ovuşturduğunu görünce bu düşünce kısa sürdü. Harry'nin peşinden evden çıktılar.

Trudie, üçünün Jimmy'nin BMW'sine bindiğini görmek için hemen pencereye koştu. Bill'in arabayı çalıştırıp yola çıkmasının hemen ardından, yakın bir mesafede park edilmiş başka bir arabanın peşlerinden hareket ettiğini fark

etti. Sonra araba durdu ve BMW ile aralarına başka bir araç girene kadar bekledi. Yolun sonunda, BMW sola döndü, hemen arkasındaki araç sağa döndü, ancak şüpheli araba, bir kamyonetin kendisini sollayıp BMW'nin arkasından sola dönmesini bekledi.

Trudie ellerini pencereye vurdu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Harry'nin Dolly ile nerede yaşadığını bile bilmiyordu.

Bebeği yatak odasında ağlıyordu. Trudie onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyordu: O da ciğerleri sökülürcesine ağlamak istiyordu. Olaylar korkunç derecede yanlış gidiyordu. Harry uzun zamandır oldukça dikkatli davranmıştı, ama kahrolası Dolly Rawlins onun soygununu gerçekleştirerek her şeyi mahvetmişti. O aptal, çirkin, yaşlı kadın!

Trudie yatak odasına koştu ve "Yeter!" diye bağırdı. Oyun kafesinde oturan ve görünürde hiçbir neden yokken ağlayan bebek sesini daha da yükseltti. Trudie sanki dünyası başına yıkılmak üzereymiş gibi hissetti ve bir anda, çocuğu sertçe tokatladı. Yaptığı şeyden anında pişman olup onu kucağına aldı ve sıkıca sardı. Yediği tokatla sarsılan bebek sessizleşirken, Trudie hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Shirley Heathrow'a varmıştı ve otobüs şoförü bagajdaki bavulları indirirken endişeli bir şekilde bekliyordu. *Onu görene kadar bekle, diye düşündü kızgın bir şekilde. Ona ne düşündüğümü anlatacağım. Ve kızlara beni sokakta bıraktığını söyleyeceğim. Linda bunu duyduğunda ondan daha da nefret edecek!* Shirley küçük, küstah bir çocuk gibi göründüğü-

nü fark etti ama şu anda bu öfke, odaklanmasına yardımcı oluyordu.

Bir yük arabası aldı, iki bavulu üzerine yerleştirdi ve terminale girerek Rio uçuşu için check-in bankosunu aradı. Arabasını check-in sırasına doğru sürerken derin derin nefes aldı ve yem olarak kullanacakları yolcuyu bulmak için etrafa bakınmaya başladı. "*Genç bir erkek, az bagajı olan...*" diye kendi kendine tekrarladı. Tamamen yabancı biriyle flört etme fikri onu ürkütüyordu. Şaşırtıcı olsa da flörtleşme konusunda pek iyi değildi, tabii güzellik yarışmalarındaki jüri üyeleri sayılmazsa. Düşüncelerini toparlamak için biraz bekledi ve kirpiklerini kırıştırmayı prova etti.

Yaklaşık yirmi dakika sonra korkmaya başladı. Kuyruktaki herkesin büyük bagajları vardı ve Dolly'yi hâlâ hiçbir yerde görememişti. Elinde hafif bir bavulu olan erkek yolcu bulamadığı için plan daha en baştan çuvallarsa ne olacaktı?

Shirley, arabayı bir oraya bir buraya sürüp duruyor, etrafı izleyerek bekliyordu. On beş dakika boyunca sıraya istedikleri gibi biri gelmedi. Sinirlenmeye başlıyordu: Bavulu yanına almak ve el çantasına koyduğu parayla fazla bagaj için ödeme yapmak zorunda kalabilirdi. Banknotlardaki seri numaralar takip ediliyor olabileceği için bunu yapmak istemiyordu.

Birden uygun birini görür gibi oldu. Sadece sırt çantası olan, çekici bir genç adam kuyruğun sonuna geçmişti ve uçuş belgelerini kontrol ediyordu. Shirley biletini ve pasaportunu çantasından çıkardı, hızla adamın arkasına doğru ilerledi ve arabayı hafifçe adamın ayakkabısına dokundurdu.

"Ah, çok üzgünüm! Size çarpmak istemedim. Bu Rio uçuşunun kuyruğu mu?" Telaşlıymış gibi görünmeye çalı-

şarak biletini ve pasaportunu yere düşürdü. Adam onları almak için yere eğildi ve Shirley'ye geri verdi. "Ne kadar aptalım," diye devam etti Shirley aptal sarışını oynayarak. "Ben bir modelim ve Rio'da bir dergi için ilk yurtdışı çekimimi gerçekleştireceğim. Bagajda kilo kısıtlaması olduğunu fark etmemiştim, elbiselerle ve bikinilerle dolu iki bavul getirdim. Şimdi, kilo kısıtlamasını aşacağımdan korkuyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum çünkü ekstra bagaja ödeyecek param yok. Gerçi on yedi bikiniye gerçekten ihtiyacım vardı ve..."

Cümleyi bitirmesine gerek bile kalmamıştı. "Neden size yardım etmeme izin vermiyorsunuz?" dedi genç adam, Shirley'nin giysilerinin olduğu bavulu arabadan almaya giderek. Shirley elini onun elinin üstüne koydu.

"Diğeri biraz daha ağır," dedi, "eğer sakıncası yoksa..."

Adam için belli ki sakıncası yoktu. Hızlıca göz kırptı ve para çantasını alıp öne geçti.

Shirley, halinden gayet memnun, check-in sırasında adamla kibarca sohbete devam etti. Adamın ten kokusunu alabiliyordu, kirli ve bakımsız biriydi. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, şehirli olmasa da iyi eğitilmiş birine benziyordu. Adının Charles olduğunu öğrendiği yeni arkadaşının check-in işlemini tamamlayıp para dolu bavulu banda yerleştirmesini izlerken rahat bir nefes aldı. Görevli bavulun sapına bagaj etiketi yapıştırdı ve Shirley, yüz bin poundun uçağa gidişini seyretti.

Shirley'nin check-in sırası geldiğinde, bankodaki kadına, "Lütfen bu adamın yanında oturmadığımdan emin olabilir misin?" diye fısıldadı. Kadın Charles'a baktı, anlayışla gülümsedi ve kadın dayanışması sergileyerek Shirley'ye adandan uzak bir koltuk verdi.

Charles, pasaport kontrolüne ve kapıya doğru giderken Shirley'nin etrafında fır dönüyordu. Farklı farklı destinasyonlara yaptığı seyahatlerden, ülkeleri otostopla gezdiğinden ve yol masrafları için her tür işi yaptığından bahsetti. Ailesi varlıklıydı ama onları sömürmeyi reddediyordu ve seyahat etmenin daima en ucuz ve en ekonomik yollarını buluyordu. *Ah, Tanrım!* Diye düşündü Shirley, Charles'ın ısmarladığı şampanyayı yudumlarken. *Ne sıkıcı adam!* Sonunda, bir mazeret buldu ve uçak kalkmadan önce birkaç telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyledi.

Shirley her restorana, hamburgerciye ve şarap bara -hatta tuvaletlere bile- baktı ama Dolly'yi hiçbir yerde göremedi. Sanki Dolly'nin uçağı Rio'ya gitmiyor gibiydi. Shirley geri dönemeyeceğini biliyordu, para dolu bavul uçaktayken dönemezdi. Rio'ya gitmeli, Bella'ya ve Linda'ya her şeyin mahvolduğunu söylemeliydi! Ne yapacağına dair planını düşünürken derin derin nefes alıp verdi. Bir sonraki uçuşla Londra'ya dönmek ve manastıra gitmek zorunda kalacaklardı. Tanrı korusun ya paranın geri kalanı orada değilse? Ya hiç orada olmamışsa? Ya eğer... Dolly'yi aramadığı tek bir yer kaldığını fark ettiğinde, Shirley'nin başı çatlamak üzereydi. Ve orada, first class yolcuların beklediği salonda, lanet olası Dolly Rawlins, kahvaltısını yapıyordu.

Bill Grant aynayı tekrar düzelitti ve arkalarına baktı. "Polis arabası değil, ama sürekli aramıza başka bir aracı alıyor."

"Klasik teknik." Eddie paniklemişti.

Harry aracı kontrol etti, tekrar arkasına yaslandı ve başını salladı. "Ne kadar sineği ezdiğinin önemi yok, her

defasında daha fazlası geliyor.” Harry’nin sesinde gerçek bir kin vardı. Diğerleri başka bir şey sormadılar.

“Gitmeye devam mı edeyim?” dedi Bill. Gündüz vakti Dolly’nin evine gitmek iyi bir fikir değildi, özellikle de peşlerinde biri varken.

“Planı değiştirmiyoruz,” diye hırıldadı Harry. Emin olmak için yeriden dikiz aynasına baktı ve sıkıştığı dişlerinin arasından konuştu. “Tanrım, yıllar önce ağzının payını verdiğimi sanıyordum. Öldürdüğü avının kokusuna giden bir av köpeği gibi yıllarca izimi sürdü. Ki yaklaşmıştı, gerçekten de yaklaşmıştı.”

“Ve geri döndü...” dedi Bill.

Harry, Resnick’in onu nasıl bulduğunu merak etti. Hayatta olduğunu nereden biliyordu? Belki de bilmiyordu... Belki Boxer Davies cinayetinden dolayı Eddie ile Bill’i izliyordu. Harry atkırı yüzünde biraz daha yukarı kaldırdı. Jimmy’nin evinden çıkarken yüzü görünür olmadığı için içi rahattı ve aradan yıllar geçtiği düşünülürse Resnick’in onu gözlerinden tanıyabileceğini de sanmıyordu. Atkının altından gülümsedi. Eğer Bill ile Eddie Boxer nedeniyle tutuklansa bile bu onun problemi değildi.

Bill daha fazla dayanamadı. “Öyleyse o bir polis, değil mi?”

“Peşimizdeki adam, adı kötüye çıkmış müfettiş George Resnick’ten başkası değil.”

“Yok artık! Ne yapacağız Harry?”

“Endişelenme evlat, Resnick şansını tamamen kaybetti,” dedi Harry.

Bill Dolly’nin evine kırk beş, elli metre kala arabayı kenara çekti, Resnick’in yanlarından geçip yola devam etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bir sonraki sokaktan dönüp aynı yola çıkmayı ve fark edilmeden, gü-

venli bir mesafeye park etmeyi düşünüyordu. Fakat Resnick yanlarından geçerken Harry atkısı bilerek çenesine kadar indirdi ve yüzünü gösterdi. Arabanın içi karanlık olduğu için Resnick emin olamıyordu, ama hızlanan kalp atışları ona az önce gördüğü kişinin Harry Rawlins olduğunu söylüyordu...

Harry vakit kaybetmeden emirler yağdırmaya başladı. "Eddie, garaj kapısını aç. Bill, o herif sende." Eddie kendisine söyleneni yapmak üzere sokağın karşısına koştu, Bill arabadan indi ve çitin arkasına saklandı, Harry ise sürücü koltuğuna geçip BMW'yi garaja sürdü.

Tam karşıya park eden Resnick, evi gözetlemeye başladı. Sıkıca kavradığı direksiyonu bıraktı, elleri titriyordu. BMW içeri girdikten sonra Eddie'nin garaj kapılarından birini kapattığını gördü, sonra bir başka adam garajdan çıktı ve diğer kapıyı kapattı. Adam duraksadı, doğruca Resnick'e baktı ve bir sigara yaktı. Çakmağın aleviyle, Resnick'in yıllardır peşinde olduğu o yüzün bütün hatları bir anlığına görünür oldu. "Rawlins!" diye fısıldadı Resnick. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Haklıydı!

O sırada Resnick farkında bile olmadan, sürücü kapısı açıldı ve Bill elindeki muştayla onun yüzüne birbiri ardına yumruklar indirmeye başladı. Direksiyon nedeniyle geri çekilemiyor veya kendini düzgünce savunamıyordu. Ellerini kaldırıp yumrukları savuşturmak için uğraştı ama artık çok geçti. Vahşi saldırıyla başı bir öne bir arkaya savruluyordu, derken bir elin saçlarını kavradığını ve başını art arda direksiyona vurduğunu hissetti. Bilincini kaybederken gözünün önünde ışıklar yanıp sönüyordu; kırmızı, mavi, sarı, gökkuşağının tüm renklerinde parlak ışıklar. Bill yüzüne bir yumruk daha atarken, burnunun kırıldığını

nı duyabiliyordu. Ve Resnick'in tek yapabildiği, korkunç acıyı hissetmemek için bayılmayı beklemektir.

Sonunda gücü kalmadı ve üst bedeni arabadan dışarı sarkacak şekilde yana devrildi. Bill bir adım geri çekildi ve bütün gücüyle, Resnick'in kafasına tekme attı, öyle ki Resnick'in üst bedeni doğrulup diğer tarafa, yolcu koltuğuna devrildi. Bill caddenin her iki tarafını kontrol etti, arabanın kapısını çarparak kapattı, muştasını çıkarıp cebine koydu ve yolun karşısındaki eve gitti. Resnick'i haşat etmesi otuz saniyeden kısa sürmüştü.

Bill kapıyı tamamen kapattığını sansa da Resnick'in kolu aşağı sarktığı için kapanmamıştı. Parmak uçlarından kan damlıyordu, yüzü kana bulanmıştı ama hiç acı hissetmiyordu. Yalnızca kapı yavaş yavaş, santim santim aralanıp kırılmış parmaklarından uzaklaşırken içeri dolan serin havayı hissediyordu. Hareket edemiyordu, bağırıyordu. Kanlar içindeki, şişmiş gözlerini açamıyordu, böylece oturup birilerinin onu bulmasını bekleyecekti.

Bill yolun karşısına geçip Dolly'nin karanlık garajına girerken, dışarıda köpeğini gezdiren bir adam Resnick'in arabasına yöneldi.

Bill garaj kapısındaki boşluktan içeri süzüldüğünde, Eddie çoktan evi aramaya başlamıştı.

"Harry üst katta," dedi Bill'e.

Bill salona gitti, cebinden bir sustalı çakı çıkardı, ardından kanepeleri ve minderleri kesmeye başladı; daha önce Tony Fisher tarafından kesilen ve Dolly tarafından yeniden düzgünce dikilen minderleri. Bill Resnick'in kanını kumaşa bulaştırıyordu, ama o an için bunun önemli olmadığını düşündü.

Harry üst katta, boş çocuk odasının kapısında durdu. İçeride tek bir mobilya bile kalmamıştı; mavi boyalı duvarlara ve dans eden ayıcıklı bordürlere bakılırsa burası oğlunun yatak odasıydı. Tuhaf ve acı verici bir öfke ruhunu sararken Harry'nin burun delikleri şişti. Dolly her nereye gitmişse, geri gelmeyeceğini artık biliyordu. Bu oda onun için her şeydi. Wolf onun için her şeydi. *Harry* onun için her şeydi. Şimdi hiçbir şey yoktu. Geri dönmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Misafir odasındaki yatak düzeltilmemişti, Harry sarışının gece orada kaldığını anladı. Etrafa bakındı ama hiçbir şey bulamadı. Gözleri öfke saçıyordu: Bir an önce bir şeyler bulmak zorundaydı, onu paraya götürecek bir şeyler. Dolly açıkça öndeydi ve arkasında iz bırakmıyordu, eğer nereye gittiğine dair bir ipucu bulamazsa oyun sona ererdi ve Harry hiçbir şey elde edememiş olurdu.

Ebeveyn yatak odasında, yanık kokusu ve bir yıkım manzarası vardı: Etrafa saçılmış kozmetikler, kırılıp çiğnenmiş bir fotoğraf çerçevesi... Dolly doğal olarak böyle sine saf bir kadındı. Harry bu odayı avucunun içi gibi bilirdi ama şimdi neyin yerinde olmadığını anlayamıyordu çünkü *hiçbir* şey yerli yerinde değildi. Harry yere düşüp dökülmüş bir yüz kremi şişesini aldı ve tuvalet masasının üzerine koydu, ardından parçalanmış fotoğraf çerçevesini alıp Dolly'nin başucundaki komodinin üzerine koydu. Dolly'nin gardırobuna gitti, kapısını açtı ve kıyafetlerle ayakkabıların eksik olduğunu gördü. Sonra kendi gardırobuna geçti ve her şeyin yırtıldığını, parçalandığını veya ojeyle boyandığını fark etti. "Kaltak!" diye tısladı. Öfkesi yitirdiği kıyafetlere değil, Dolly'nin, bir servet eden özel tasarım giysileri bu hale getirecek kadar kendisinden nefret etmiş olmasındaydı. Bu, ihanete uğramış, acı çeken ve

kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadının davranışydı. Hiç şüphe yoktu ki Dolly, Harry'nin hayatta olduğunu biliyordu.

Harry'nin eski yaşamına ait ne varsa gözlerinin önünde, paçavralar halinde asılıydı. Gardırobun kapısını çarparak kapatırken, üzerindeki ayna çatladı.

"Yedi yıl uğursuzluk..." dedi yatak odasının kapısındaki Eddie, sonra Harry'yi sinirlendirmemek için sustu.

Harry kokuyu takip ederek çöp kutusuna gitti ve küle dönmüş kâğıt parçalarını gördü. Ne olduğu pek belli değildi ama kesilmiş deri defter kapakları çok şey söylüyordu. Kovanın dibindeki külleri aldı ve parmaklarının arasından siyah kar taneleri gibi düşmesini izledi. Defterleri. Defterleri gitmişti. Yumruklarını sıktı; en yüksek sesle haykırmak istiyordu. Elinde *hiçbir* şey kalmamıştı ama görünüşe göre Dolly her şeye sahipti. Buna nasıl cüret edebilmişti? Bunu yapmaya nasıl cesaret etmişti? "Seni öldüreceğim," diye fısıldadı. "Yemin ederim ki seni *kendi ellerimle* öldüreceğim."

Eddie, Harry'nin ne söylediğini ve neye bu kadar kızdığını anlamamıştı. "Aramaya devam edeyim, değil mi?" dedi. "Dağınıklık için endişelenme, Harry. Trudie her şeyi çabucak düzene sokar. Çocuk odası da artık işe yarar hem..."

Sonunda patlayan Harry öfkesine yenildi ve Eddie'nin kasıklarına tekme attı, Eddie dizlerinin üzerine çöktü. Eddie'yi öldürmek istiyordu, kalbini sökmek ve ona yedirmek istiyordu, ama bu çelimsiz için harcadığı enerjiye değmezdi. Harry etrafında döndü ve adeta kükreyerek gardırobun kapısına yumruk attı. Ahşapta delik açılmış, kıymıklar eline batmıştı ama hiçbir şey hissetmiyordu.

Eddie halıda sürünürken, Bill merdivenlerden yukarı çıktı.

“Harry, gelsene...” Bill durup Harry’ye baktı; omuzlarını kamburlaştırmış ayakta öylece dikiliyordu, göğsü bir inip bir kalkıyor ve parmaklarından kanlar akıyordu. Kısılmış gözleri şeytanın ta kendisi gibi bakıyordu. Bill, Harry’nin geri dönüşü olmayan bir raddeye geldiğini düşündü ki eğer öyle olmuşsa Bill bu işte yer almazdı; o ihtiyatlı bir hayduttu, öfkeyle asla adam öldürmez veya kimseyi sakat bırakmazdı, daima kontrollü şiddet uygulardı. Harry’yi kendine getirmek için, az önce söylemek için yukarı çıktığı şeyi söyledi. “Bahçede bir şey buldum. Bir şey gömülmüş. İlgileniyor musun yoksa sadece herkesi öldürmek mi istiyorsun?”

Harry gözlerini kırıştırdı ve gözlerindeki donuk bakış kayboldu. Yerde hâlâ kasıklarındaki acıyı dindirmeye çalışan Eddie’ye yönelmişti ki telefon çaldı. Harry olduğu yerde donakaldı. Ağır ağır odanın diğer tarafına geçti, o sırada telefon iki defa çaldıktan sonra sustu. Harry bekledi. Telefon yine çaldı ve bu kez uzun uzun çalmaya devam etti. Telefonun yanında durdu, eli ahizeye uzandı. Dolly olduğunu biliyordu; öyle olmalıydı. Telefona cevap verip ona bu hazzı yaşatmak istemiyordu, ama cevaplamalıydı. Yatağa oturdu ve ahizeyi yavaşça kaldırdı. Kimse konuşmuyordu, ama ürkütücü sessizlikte onu hissedebiliyordu. “Sen misin, Doll?”

Hat kesildi.

Harry telefonu soketten çıkardı ve odanın diğer tarafına fırlattı.

38. BÖLÜM

Linda'nın eli, otel odasındaki telefon ahizesini yerine koyarken titriyordu. Beyni uyuşmuş ve buz gibi soğuk bir hava vücudunu sarmışçasına kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Banyonun kapısında duran Bella'ya baktı. Bu defa üzerinde, bir gece önce otelin butiğinden aldığı, yeşil ve beyaz renklerdeki ipek elbise vardı. Baştan ayağa bir Yunan tanrıçası gibi görünüyordu.

"Söyle bakalım Linda, bu elbiseyi mavi olanla değiştirmeli miyim, yoksa kendimi ödüllendirip ikisini de mi almalıyım?"

Linda duvara bakıyordu. O ses, o sesi tanıyordu...

Bella, kafasma havalı bir şekilde taktığı payetli şapka ile meşgul olduğu için olup bitenden habersizdi. "Ne düşünüyorsun? Şapka elbiseme uymuş mu?"

Sadece birkaç saattir Rio'daydılar ama Bella otelin butiğinde kendini kaybetmişti. Dolly'nin ona verdiği parayı göz açıp kapayıncaya kadar harcamıştı ve yatağının üzeri elbiseler, çantalar, ayakkabılar ve mayolarla doluydu. Otel çalışanları Bella'ya ünlü biriymiş gibi davranıyorlardı ki bu gayet normaldi: Bella şimdiye dek çok fazla para harcamıştı ve harcamaya da devam ediyordu.

Bella Linda'ya baktı. Sinirlenmeye başlıyordu. "Yine Londra'yı mı aradın? Shirley geldiğinde burada olacak. Endişelenmeyi bırak. Tekrar ararsan, telefonu havuza atarım."

Bella deli gibi alışveriş yaparken Linda da deli gibi içi-

yordu. Otelin mini barındaki tüm ufak içki şişelerini boşaltmıştı ve gece boyunca oda servisini öyle çok çağırmıştı ki artık ne istediğini sorma gereği bile duymadan "her zamankinden" getirmeye başlamışlardı. Gece boyu içmişti, çok az uyumuştı ve şimdi nevroitik bir halde Shirley'nin başına gelmiş olabilecek korkunç şeyleri düşünüyordu.

Bella, Linda'ya yeni mayolarından birini attı ve mayo Linda'nın başına çarptı. "Hadi, Linda, Shirley için endişelenmeyi bırak. Dolly onun ayak bileğinin kötü durumda olduğunu ve daha sonraki bir uçağa bineceğini söyledi. Sabah yüzmesine gidelim, dün gece havuzun yanında yakışıklı adamlar vardı."

Linda'nın kafası karışmıştı. "Dolly bana Shirley'nin uçuşunun iptal edildiğini söyledi. Ayak bileğinin uçağa binemeyecek kadar kötü olduğunu söylemedi. Neden ikimize farklı hikâyeler anlatsın ki? Bir şeyler olmuş."

"Ne gibi?" diye sordu Bella alaycı bir şekilde.

"Bilmiyorum. Ama şimdi onun için gerçekten endişeliyim."

"Aptal olma, Linda. O kadar çok içtin ki düşünemiyorsun." Bella yeni bikinilerinden birini giymek için soyunmaya başladı. Bikiniyi Shirley'ye göstermek için kaldırdı. "Ne düşünüyorsun, küçücük ve seksi, aynı zamanda şık ve pahalı, değil mi?"

Linda cevap vermedi.

"Dinle hayatım, eğer etrafta iki zengin sürtük gibi dolaşırsak saygı görürüz. Ucuz görünürsek, göz ardı ediliriz. Biraz eğlenelim, yüzdükten sonra da çatı katındaki restoranda akşam yemeği yeriz."

"Az önce Dolly'nin evini aradım," dedi Linda. "Bir erkek cevapladı. 'Doll, sen misin?' diye sordu."

Bella donakaldı. "O olamaz," dedi.

"Ona Doll diyen tek kişi o. Bunu bize kendisi söyledi."

Bella umutsuzca aklın sesi olmaya çalıştı. "Onun sesi-
ni daha önce hiç duymuş muydun? Düşün, Linda, Harry
Rawlins'in sesini hiç duydun mu?"

"Ayıkken değil. Yani ben ayıkken..." Linda düşünme-
ye çalışarak zayıf bir şekilde gülümsedi. "Derinden gelen
bir sesi var, kâdife gibi. Joe hep Harry'nin derin sesinin çı-
kolatayı bile eritebileceğini söylerdi. Oydu, Bella. Biliyo-
rum, oydu. 'Doll, sen misin?' dedi. O şerefsiz hâlâ hayatta
ve Dolly onun yanında."

"Peki, Shirley, nerede?" Bella da şimdi Linda kadar
endişelenmişti.

Linda ayağa fırladı. "Sen aptalın tekisin, Bella! Bir oda
dolusu süslü püslü elbisen var ama paran yok! Buradan
gitmemiz gerek!"

"Bekle, bekle, sakın ol."

"Bekleyeyim mi? Shirley şu an ölmüş ve Dolly'nin
arka bahçesine gömülmüş olabilir. Ya da daha kötüsü po-
lisler onu enselemiş olabilir. Polis sorgusuna iki dakika bile
dayanamaz o. Bittik biz! Eğer içeri gireceksem de Rio'daki
bir hapishaneye girmek istemiyorum." Linda hızla odanın
penceresine, sonra da kapısına gitti. Ardından boş olan
mini bara ve otelin tekerlekli servis sehpasına koştu. Ora-
da da içki yoktu.

"Linda!" diye Bağırdı Bella. "Dur artık! Eğer Dolly,
Harry ile işbirliği içindeyse, Harry neden evde, onun nere-
de olduğunu bilmiyormuş gibi telefonu cevapladı? Neden
birlikte dünyanın öbür ucuna kaçmamışlar? O kişi Harry
olamaz. Kesin polislerdi. Ne yapacaklarını bilmedikleri için

orada öylece oturuyorlar. Dolly ve Shirley buraya gelecek, görecekisin."

Linda, hiç umulmadık bir şekilde ağlamaya başladı. Bella ona sarıldı.

"Dinle canım, eğer bir-iki gün içinde gelmezlerse, kaçırız. Tıpkı genç ve beş parasız olduğumuz günlerde o Hint restoranından kaçtığımız gibi."

Linda, başını Bella'nın omzuna yasladı. "Ah, Bella. Şansımız hiç yaver gitmeyecek değil mi?" İç çekti. "Tek isteğim bir yarış pilotu olmaktı. Dünya kupasını kazanan ilk kadın yarış pilotu olmak... Nasıl yarışılırmış James Hunt'a* gösterecektim."

Bella Linda'ya güldü. Sinirleri bozulan Linda da kahkaha atmaya başladı. Açık balkon penceresinden, havuz başında çalan müziğin sesi geliyordu. Ika & Tina Turner düeti "River Deep, Mountain High" şarkısının ezgileri odaya doldu. Linda şarkıya eşlik etmeye başladı, önce kısık sesle, sonraysa sesini yükselterek.

Bella da ona katıldı ve birlikte giderek daha çok bağır-maya başladılar, son ses şarkı söylerken kollarını da bir o yana bir bu yana sallıyorlardı. Şarkı bittiğinde yavaşlayıp sustular ve soluklandılar. Onları öldüren, hiçbir şey bilmiyor olmalarıydı.

"Sen ve ben, biz iyi olacağız, değil mi Bella?" diye sordu Linda.

"Hepimiz iyi olacağız." Bella paranoyak sarhoşları yatıştırmak konusunda ustaydı. "Oda servisini arayalım."

Telefonun cevaplanmasını beklerken Bella'nın yüzü düştü. Dolly'nin evindeki adam ciddi bir meseleydi. Eğer o adam Harry ise Dolly onları aldatmış demekti. Eğer polis-

* James Simon Wallis Hunt (1947-1993), İngiliz Formula 1 pilotu. 1976 Formula 1 Dünya Şampiyonası'nı kazanmıştır. (ç.n.)

se, Dolly ile Shirley muhtemelen içerideydi. Ama eğer Fisher kardeşler için çalışan biriye, o zaman Dolly ile Shirley kim bilir neredeydi. Gerçek her ne olursa olsun, Bella yeni aldığı tüm giysileri iade edecek ve parasını geri alacaktı.

Dolly ve Shirley'ye bir gün daha verecekti ve sonra Linda'yı alıp kaçacaktı.

39. BÖLÜM

Polis, Dolly'nin sokağını her iki taraftan tutmuş, her tür giriş veya çıkışı engelliyordu. İhbarda bulunan adam Başmüfettiş Saunders'a aynı hikâyeyi bir kez daha anlatırken, köpeğini kucağına almış sıkıca tutuyordu. Arabadaki fena halde yaralanmış adamı tesadüfen görmüştü; bilinci gidip geliyordu ama zorla dili dönse de polis olduğunu söyleyebilmişti. "Ölmüş mü?" diye sordu adam.

"Hayır," dedi Saunders hızlıca. Konuşmaya ayıracak vakti yoktu. "Üniformalı memurlarla konuşun lütfen, tam ifadenizi de alsınlar." Adamı eni yakın polis arabasına doğru yönlendirdi.

Karanlık cadde boyunca göz gezdiren Saunders, Çavuş Fuller'ın Resnick'in arabasının kapısında diz çökmüş olduğunu gördü. Saunders neredeyse utanç içinde bakışlarını çevirdi. Resnick'in ne halde olduğunu görmüştü ve şimdi bile, acı içinde Resnick'in dudaklarından tek bir kelime dökülmüştü: "Rawlins." Saunders buna emindi. Elbette ki sayıklıyor veya halüsinasyon görüyor olabilirdi, hatta belki de beyni hasar görmüştü. Bu yüzden Saunders yine aynı şeyleri yaşamadan önce kanıt aramaya karar verdi.

Başmüfettiş Saunders, Resnick'in yanma gitmek için cesaretini topladığında, üniformalı polislerden birini yakaladı. "Biz Rowlins'in evini basmadan önce, Müfettiş Resnick'in buradan güvenli bir şekilde uzaklaştırılmasını istiyorum. Telsizini aç ve lanet ambulansı çağır. Sirenlerini çalmasıınlr. Sessizce gelsinler."

Resnick, omuzları çökmüş halde sürücü koltuğunda oturuyor, yüzündeki sayısız derin yaradan kanlar akıyordu. Nefes alırken korkunç hırıltılar çıkarıyordu.

Saunders arabanın içine eğildi. "Ambulans yolda, George, beni duyuyor musun? Ambulans geliyor. Dayan biraz."

Resnick nefes alırken göğsünden rahatsız edici bir hırıltı sesi geldi, ama anladığını göstermek için hafifçe başını sallayabildi. Saunders başını iki yana salladı, bir adım geri çekildi ve Fuller'a fısıldadı.

"Burada tek başına süperpolis rolü oynayarak ne yapmaya çalışıyormuş ki?"

Fuller'ın vermeye değer bir cevabı yoktu. Cevap vermesine gerek de yoktu. İkisi de Resnick'in neden tek başına orada olduğunu biliyordu, Resnick'i buna onlar zorlamıştı.

Konuşmaya çalışırken Resnick'in göğsü gürlledi, ardından ağzından kan geldi. Öksürdüğünde arabanın ön camına kanlar sıçradı. Saunders geri çekildi.

"Nefes borusunu temizlemen gerekiyor, Fuller. Takma dış kullanıp kullanmadığına bak. Boğulup ölmesine izin verme. Sokak ortasında ölmesin. Yanında kal ve eğer bir şeyler söylerse, not al. Biri tüm bu olanlar için topa tutulacak ve o kişi ben olmayacağım."

"Tabii ki ... efendim," diye yanıtladı Fuller. "Efendim" demeden önceki duraksama, Fuller'ın Resnick'le konuşurken sergilediği aynı küçümsemeyi içeriyordu. Saunders yanından uzaklaşırken, Fuller tiksintiyle başını salladı. Saunders, Resnick'in her zaman dediği gibi sadece kendini düşünen bir dalkavuktu.

Fuller yeniden diz çöktü ve zavallı, mahvolmuş Res-

nick'e baktı. Bu adamdan uzun zaman nefret etmişti, ama şu anda bir düşmana bakmıyordu: Bir kurbana bakıyordu. Saygı ve özeni hak eden, şiddete uğramış bir kurban. İlk yardım kutusundan temiz, steril bir gazlı bez aldı ve arabaya eğildi.

Resnick'in gözleri hafifçe aralandı ve Fuller'a baktı.

"Efendim," dedi Fuller, "daha kolay nefes almanıza yardım etmek için ağzınızı temizleyeceğim. Takma diş takıyor musunuz?"

Resnick güçlkle, evet anlamında başını salladı, bu yüzden Fuller parmağını onun ağzına sokup yokladı. Birden bire, aldığı darbelerle kırılan birkaç gerçek diş Resnick'in kucağına düştü. Fuller takma dişleri çıkardı. Üzerinde iki sıra diş olan bir plakaydı bu.

"Her şeyi cebinize koyacağım. Hazır olduğunuzda takma dişler sizi bekliyor olacak; gerçek dişlerinizi de diş perisi için yastığın altına koyabilirsiniz." Fuller gülümsedi, yaşlı adamın da gözlerinin hafifçe kısıldığına emindi. Güldüğü için de olabilirdi, acı çektiği için de.

Montunu çıkarıp yavaşça Resnick'in omuzlarını örten Fuller, "Üşümeni istemeyiz, değil mi?" dedi nazikçe. "Çok üzgünüm George," diye devam etti. "Birlikte çalışırken pisliğin tekisin ama bu başına gelen kimsenin kitabına sığmaz. Gerçekten üzgünüm. Onu senin için yakalayacağım. Sana bunu kim yaptıysa, onu yakalayacağım."

Resnick nefes almak için çırpıyordu; başını Fuller'a doğru çevirmeye çalışırken, ağzından ve burnundan kanlar damladı. Güçlkle soludu, parmakları mosmor olmuş kırık elini kaldırdı, kanlar montunun kolundan içeri sızıyordu. Sol göğsünü işaret etti ve konuşmaya çalıştı ama Fuller ne söylemeye çalıştığını anlamıyordu. Resnick elini

biraz daha yukarı kaldırmayı başardı ve sol göğsüne iki kez vurdu.

“Kalbin mi? Kalp krizi mi geçiriyorsun?” diye sordu Fuller.

Resnick, Fuller’ın ceketini omuzlarından aşağıya çekti ve parmağıyla kendi ceketinin içini işaret etti. Öylesine tükenmişti ki başı yana düştü ve bayıldı.

Fuller, Resnick’in ceketinin iç cebini aradı ve buruşmuş bir kâğıt parçası çıkardı. Okumaya başladığında sağlık ekiplerinin bir sedyeyle onlara doğru koştuğunu gördü. Fuller kâğıdı cebine koyarak çekildi. Sokağın diğer ucundaki Saunders, baskın ekibindeki herkesin Rawlins’lerin evine girmesi için başparmağını kaldırarak işaret verdi.

Bill elinde kürekle söğüt ağacının altındaki yumuşak toprağı kazarken, Harry onun arkasında duruyordu. Devrilen ve Bill’in beceriksizce küreklediğı toprağı karışan bambu haçı hiçbirini fark etmemişti. Henüz çok kazmamıştı ki kürek beyaz bir dantel örtüye çarptı. “Bir milyonu gömmeden önce dantele sarmak tam da bir kadından beklenecek iş!” Güldü ve içindekilere ulaşmak için örtüyü açmaya çalıştı.

Bill örtüyü açtıkça, Eddie sarılıp gömülen şeyin ne olduğunu bir anda anladı ve geri çekildi. Örtüye neyin sarılı olduğu ortaya çıktığında ve koku burnuna geldiğinde Bill, “Siktir!” diye bağırdı. Elleri toprakla ve pislikle kaplı halde, olduğu yerde sıçradı.

Harry, Wolf’un cesedini ensesinden tuttu ve onu Eddie’ye doğru kaldırdı, gözleri öfke saçıyordu. “Ona ne yaptığını gör! Senin yüzünden bebeğini gömdü! Hem de ikinci

kez!" Harry, Wolf'u Eddie'nin yüzüne bastırınca köpeğin dışkısı yanağına bulaştı. Eddie öğürerek geri çekildi ve çalılıklara kustu.

Aniden, ön kapıya balyozla vurulduğunu duydular. "POLİS, AÇ KAPİYİ!" Bill, BMW'ye ulaşabilmek için mutfığa doğru koştu. Eddie kalakalmıştı, sonra Bill'in arkasından o da koştu.

Harry panik yapmadı. Hızla bahçenin diğer köşesine gitti ve böğürtlen çalılarının arasına girdi. Çalının dikenleri her adımda bir yerine batıyordu ama sessizliğini korudu. İki metrelik duvarın dibinde durup yukarı baktı, ellerini kaldırdı ve zıpladı. Elleriyle yıllar önce duvarın üstüne yapıştırdığı cam parçalarını kavrayınca, tüm vücudu acıyla sarsıldı. Bağırarak istiyordu, ama alnını tuğla duvara dayayıp gözlerini sımsıkı kapatarak öylece asılı kaldı.

Eddie birden bire arkasında yeniden belirdi, bahçenin diğer ucundan kendisine doğru koşuyordu. Harry polisin onun hemen arkasından geleceğini biliyordu, bu yüzden acıdan yüzünü buruşturarak kendini yukarı doğru çekti. Eddie, Harry'nin duvarın tepesine ulaştığını gördü. "Harry!" diye bağırdı. "Harry, bana yardım et!" Başını kaldırmış kuzenine bakan Eddie, Wolf'un vücudunu yerde göremedi. Ayağı küçük köpeğin bedenine takıldı, çamura düştü ve polis onu enseledi.

Harry duvarın üstünde cam parçalarından mümkün olduğunca sakınmaya çalışarak döndü ve aşağıdaki Eddie'ye baktı, üç tane polis üzerine abandığından onu tam olarak göremiyordu. Wolf'un bedenine baktı ve kendi kendine sırttı. *İntikam tatlıdır, oğlum Wolfie...* Harry aşağı atladı ve karanlığın içinde, duvarın ardındaki sokakta ortadan kayboldu.

Caddede Bill muştasını parmaklarına geçirmiş canı pahasına dövüşüyordu. Kaybedecek çok şeyi vardı: Teslim olup öylece yakalanamazdı. Tüm gücüyle tekmeler ve yumruklar savuruyor, polisleri kendinden uzak tutuyordu. İki polis daha gelmiş olmasına karşın Bill direniyordu. Sonunda içlerinden biri Bill'in kafasına yandan vurma fırsatı yakaladı ve Bill uzun süre sersemleyince kontrol diğerlerine geçti. Sonraki an Bill elleri başında yere kıvrılmıştı ve bedenine ve kafasına coplar iniyordu.

Bill Grant darp edilmiş, üstü başı kan olmuş ama hâlâ sayıp sövüyor ve direniyordu. Polisler onu elleri kelepçeli halde polis minibüsüne götürürken, Fuller ambulansın arkasından ona bakıyordu. Resnick ambulansın içindeki sedyede battaniyelere sarılmış halde yatıyor ve ilk yardım ekipleri tarafından bakılıyordu. Fuller diğer polislerle katılmak yerine Resnick'le kalmayı seçmişti. Eğer ağzından herhangi bir şey çıkarsa düzgünce yazmak istiyordu. Saunders'ın olayları çarpıtmasını veya suçu olmadığı halde Resnick'i bir şeylerden sorumlu tutmasını istemiyordu: Tüm bu karmaşanın Resnick'in hatası olduğunu gösteren yeterince şey vardı...

Polislerden biri Fuller'm yanından geçerken ona Bill Grant'in muştasını uzattı. Bill muştayı cebine koyduğunda üzerindeki pıhtılaşan kan ve yapışan saçlar silinse de hâlâ bir miktar duruyordu. Fuller önce genç, fit vücutlu ve dört polis tarafından zapt edilebilmiş adama baktı, ardından ambulanstaki güçlülükle nefes alan şişman ve yaşlı adama. Bir anda öfke ve suçluluk karışımı kontrol edilemez bir hisse kapıldı. Başka zaman olsa Resnick'le sigara dumanı dolmuş bir arabada yan yana oturma fikrinden nefret ederdi, ama bu gece... Bu gece onun yanında olabilmeyi diler-

di. Resnick böylesine dayak yemeyi hak etmemiştii. Bunu kimse hak etmezdi.

Fuller fark ettirmeden muştayı sağ eline taktı, uzun adımlarla Grant'e ilerledi ve karnına sertçe vurdu. Diğerleri onu engellemeden önce bir darbe daha indirmeyi başardı.

Yeniden ambulansın arkasına çıkıp Resnick'in yanına geldiğinde Eddie'nin polis arabasına götürüldüğünü gördü. Ağlıyor ve bir şeyler zırvalıyordu. "Burada bulunmaya hakkım var! Burası benim kuzenimin evi! Onun için evi gözetliyorum. Yanlış olan hiçbir şey yapmadım."

Fuller yanına oturduğunda Resnick başını ona doğru uzattı. Ağzının ve burnunun etrafındaki koyu renkli kan pıhtılaşıyordu. Yaralı bir hayvanın gözlerini andıran gözlerini Fuller'a dikti.

"Ona, seni hatırlatacak bir şey verdim," dedi Fuller. "Sana bunu yapan kişiye. Seni öyle hemen unutamayacak."

Ama Resnick'in umurundaymış gibi değildi. Tekrar konuşmaya çalıştığında ağzından daha fazla kan sıçradı. Sağlık görevlileri ona bir oksijen maskesi takarken, Resnick gözlerini kapattı.

Harry Rawlins, arka komşunun bahçesindeki kalın çalı çitin ardına çömeldi. Pantolonunun ceplerini söküp yaralı ellerine sarmış, kanamayı durdurmak için yumruklarını sıkımişti. Avuçlarına saplanan ufak cam parçalarını hâlâ hissedebiliyordu. Saklandığı yerden ambulansın uzaklaşmasını izledi; polis minibüsü, polis arabaları ve meraklı kalabalık da birbiri ardına gidince sokak bomboş kaldı. Polisin yeniden gelme ihtimaline karşı yarım saat

daha bekledi. Sonunda, etrafın temiz olduğundan emin olunca caddeye çıktı ve çevresine bakındı: Sanki sirk şehri terk etmiş gibiydi. Montunun cebinden Eddie'nin atkısını çıkarıp boynuna sardı ve burnunun üzerine kadar çekti. Ardından ellerini montunun ceplerine soktu ve sıradan bir şekilde yoldan aşağı doğru yürüdü.

40. BÖLÜM

Shirley, biletini elinde sıkıca tutarak uçağa bindi, koltuğunun nerede olduğundan emin olamayarak sola döndü. Uçak mutfağının yanında duran bir hostes biletinin first class olup olmadığını sorduğunda Shirley biletini göstermek için kaldırdı. Hostes bilete baktı, neşeyle gülümsedi ve ekonomi sınıfı koltuklarının sağ tarafta olduğunu söyledi. Hostes onu koltuğuna yönlendirirken Shirley, cam kenarındaki first class koltuğunda şampanyasını yudumlayan ve *Vogue* dergisini okuyan Dolly'yi gördü. "Lanet olası," diye mırıldandı.

Shirley koridor tarafında oturuyordu, gelip geçenlerin ona çarpabilecek olmasından daha kötüsü, Charles'm hemen yanında olduğunu fark etti.

"Yanına oturmak için koltukları değiştirdim!" dedi gülümseyerek. "Şimdi birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz."

Bir şeyler yemeyeli saatler olmuştu. Shirley ikram edilen yemeği iştahla yedi. Yemekten sonra, kulaklığını taktı ve filmi seyretmek için arkasına yaslandı; film aslında ilgisini çekmemişti ama Charles'm gittiği ülkeleri anlatıp durmasını dinlemekten daha iyiydi.

Shirley film sırasında uykuya dalmıştı, sonra yine birinin ona çarptığını hissetti. Kulaklığını çıkardı, tam kendisine çarpan kişiye çatacağı ki yanında duranın Dolly olduğunu gördü. Dolly, sanki Shirley yabancı biriymiş gibi ondan özür diledi ve tuvalete doğru ilerledi. Tuvaletlerin boş olup olmadığını kontrol eden Dolly bir sigara çıkarıp yaktı. Ardından Shirley de yanına geldi, kulaklığı hâlâ boy-

nunda asılı duruyordu. Vakit geçirmek için sohbet eden iki kadınımış gibi birbirlerine sürekli gülümsüyorlardı.

"Bir sorunumuz var," dedi Dolly sessizce. "Rio'daki gümrük sistemi bizimkilerden farklı. Kırmızı ve yeşil alan yok: Herkes aynı çıkıştan geçiyor. Sadece hoşlarına gitmeyen tipleri arıyorlar. Riske girmemiz gerekiyor. Sana uyar mı?"

Shirley'nin kalbi küt küt atıyordu. "Hayır, uymaz," diye tısladı. "Risk almak çılgınlık! Brezilyalı gümrük memurları en ufak bir terslik sezseler biteriz ki ne kadar gergin olduğumu görüyorsun."

"Para çantasını taşıyarak risk alan kişi ben olacağım," diye belirtti Dolly. "O olmazsa Rio'da yaşayabilmek veya gerekirse lanet ülkeden çıkabilmek için elimizde hiçbir şeyimiz olmuyor. Senden tek istediğim, bir gümrük görevlisinin beni durdurduğunu görürsen dikkat dağıtman."

Shirley gergince kulaklığıyla oynuyordu. Dolly'nin en büyük riski aldığını biliyordu. Onu desteklemekten başka seçeceği yoktu.

"Sessizliğini evet olarak kabul ediyorum, öyleyse?"

"Nasıl dikkat dağıtmalıyım?"

"Bir şeyler düşün. İnişten önce altı saatin var," dedi Dolly ve koltuğuna döndü.

Shirley tuvalete girdi. Başını ellerinin arasına aldı, midesi bulanıyordu. Koltuğuna döndüğünde, film bitmek üzereydi. Costa Brava'daki hırsızlar çaldıkları parayla yakalanmışlardı. Shirley sinirlerini yatıştırmak ve kafasını toplamak için brendi istedi. Gözlerini kapattı ve uyuyormuş gibi yaptı.

Harry, Trudie'yi uyandırmamaya çalışarak karanlık

yatak odasında sessizce hareket ediyordu. Ellerindeki kanamayı durdurmuştu, ama bavulunu yerleştirirken hâlâ acı hissediyordu. Ardından tuvalet masasının çekmecelelerinden birini açtı, pasaportunu aldı ve Dolly'nin Trudie'ye bebek için verdiği elli sterlini aradı. Dolly'nin aklına gelmesi sinirlerini bozmuştu. Ona yaptıklarını ödetecekti: Onu bulacak ve parasını alacak, sonrasında bile yaptıklarının cezasını çektirecekti. El yordamıyla çekmeceyi karıştırdı, sert fırça elinin içine batınca, acıyla irkildi. Kesiklerden biri daha da derinleşmişti, hafifçe iç geçirdi.

Trudie uyandı ve görebildiği tek şey, tuvalet masasının yanında bir şeyler arayan karanlık bir figürdü. Harry hemen yatağa geçti ve elini kadının ağzına koydu. "Benim, Harry," diye fısıldadı. Trudie rahatlayarak Harry'nin kolunu tuttu ve yüzünden çekti. Ağzında bir ıslaklık hissetti. Başucundaki ışığı yakınca, Harry'nin elindeki kanı gördü.

"Sessiz ol, kapat ışığı, çocuğu uyandırına," dedi Trudie'nin yüzüne bulaşan kanı silerek.

Trudie Harry'nin ellerine baktı ve derin kesiklerle kanı gördü. "Neredeydin? Seni beklerken saatlerce uyumadım! Ne yapıyordun?"

Harry ayağa kalktı. "Dolly'nin sana verdiği elli pound nerede?" Trudie nedenini sormak için ağzını açtı, ama Harry susmasını ima eden bir hareket yaptı.

"Parayı bulamadınız, değil mi?" dedi, Trudie, böyle olacağını biliyormuşçasına. "Eddie ile Bill nerede?"

Harry onu duymazlıktan geldi, Trudie'nin cüzdanını aldı ve içinden elli pound ile birlikte çocuk yardımından kalan parayı aldı. Tümünü cebine attı ve komodinin çekmecesini açtı. Bill'in onun için hazırlattığı sahte pasaportunu aldı. Bavuluna koydu ve yatak odasından çıktı.

Trudie yataktan kalkıp onu takip etti. "Nereye gidi-

yorsun? Harry? Nereye gidiyorsun? Beni bırakmıyorsun değil mi?"

Harry başını iki yana salladı, ama Trudie kapıya koştu ve Harry'nin önünü kesti. "Dolly'ye mi dönüyorsun? Onu hâlâ seviyor musun yoksa para için mi?"

Harry, Trudie ile burun burunaydı. "Onun adını bile anma sakın," dedi bağırarak. "O gitti... Sonsuza dek gitti!"

Trudie onu tuttu. "Para? Para ne olacak?"

Harry Trudie'yi kenara itti ve kapıyı açtı. Trudie ona asıldı. "Seni çok seviyorum Harry. Lütfen kal. Sana burada ihtiyacım var... Seni seviyorum."

Harry onu sıkıca tuttu ve ağlamaya başlayan kadının başını omzuna yasladı. Trudie'nin çenesini kaldırdı ve gözlerine bakarak fısıldadı. "Biliyorum ama artık burada kalamam. Eve gittik. Ne Dolly ne de para oradaydı. Sonra polis geldi ve her şey mahvoldu. Eddie ile Bill yakalandı ve ikimiz de biliyoruz ki, Eddie hücrelerinde biraz hırpalanırsa, her şeyi öter. Başka seçeneğim yok. Gitmem gerek."

Trudie, feryat ederken, Harry onun ağzını eliyle kapattı.

"Senin için geri döneceğim, söz veriyorum, ama bir süreliğine ortadan kaybolmam gerekiyor."

Harry kapıdan dışarı çıktı. Hıçkırıklara boğulan Trudie, onun montunu tutmuş çekiştiriyordu. Harry durdu ve Trudie'nin elinden kurtulmaya çalıştı.

"Gitmene izin vermeyeceğim; gidemezsin!" dedi Trudie. Gözyaşları içinde titriyordu.

Harry, Trudie'nin yanaklarını tuttu ve iyice sıktı. "Çocuk, benim çocuğum, değil mi?"

Trudie irkilerek Harry'ye asılmayı bıraktı. "Tabii ki senin," dedi, Harry'nin sert ve acımasız gözlerine bakarak.

"Öyle olsa iyi olur; umarım benim çocuğumdur! İki-

niz için döneceğim." Harry arkasını döndü. Trudie ona yeniden öylesine sıkı tutunmuştu ki Harry onu itmek zorunda kaldı.

Trudie yere düşüp, kafasını duvara çarptığında Harry merdivenlerden aşağı iniyordu ama dönüp arkasına bakmadı. Trudie korkuluklara doğru emeklerken, midesi bulandı.

"Harry, seni piç kurusu!" diye bağırdı doğrulup merdivenlerden aşağı bakarak. "Koş! Hadi, ONA KOŞ! Tüm bu planların arkasındaki oydu ve sen bunu fark edemedin bile!" Merdivenlere yığıldı ve daha çok ağlamaya başladı.

Bayan Obebeğa alt kattaki dairesinden çıktı ve yukarı baktı. "İyi misiniz, Bayan Nunn? Bayan Nunn, iyi misiniz?" diye sordu, merdivenlerden çıkıp Trudie'ye doğru geliyordu.

O sırada apartmanın ahşap giriş kapısının kırılıp duvara çarptığını ve postallı birilerinin merdivenleri çıktığını duydular.

Çavuş Fuller, baskının başındaydı. Jimmy Nunn'ın adresi, Resnick'in ona verdiği kana bulanmış kâğıtta yazıyordu. Yerdeki Trudie'yi görünce, Fuller polis kimliğini çıkarıp ona gösterdi ve onun yanından geçip daireye yöneldi. "O nerede? Hemen söyle, nerede o?" diye bağırdı Fuller omzunun üzerinden."

"O gitti... Gitti... Şimdi DEFOLUN!" Trudie çığlık çığlığaydı, giderek daha histerik bir şekilde ağlamaya başladı.

Üniformalı polisler binaya girince apartman sakinleri dairelerinden dışarı çıktı. Polislerden biri Trudie'nin yatak odasının kapısını tekmeleyerek açınca bebek ağlamaya başladı.

Fuller, Trudie'yi kolundan tuttu ve onu kapıya doğru çekti. "Jimmy nerede? Nerede olduğunu söylemeniz iyi

olur, Bayan Nunn, yoksa yemin ederim ki sizi de gözaltına alırım.”

Trudie çılgınca kahkaha attığını duydu. Takılmış bir kaset gibi, aynı sözleri tekrar ediyordu: “Hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum.”

41. BÖLÜM

Rio havaalanında, pasaport kontrolündeki kuyruklar çok uzundu. Dolly ile Shirley, farklı sıralarda durdu ve birbirine bakmamaya çalıştı. Beklemekten sıkılan bazı yolcular huzursuz ve sinirliydi, ama onlar şikâyet ettikçe, Brezilyalı görevliler işi daha da yavaştan alıyordu.

Dolly ile Shirley, bagajlarını almaya ayrı ayrı yollarından gitti, bazı yolcular bavullarını almış gümrük kontrolüne doğru ilerliyordu. Devasa büyüklükteki salon klimadan dolayı buz gibiydi, ağır davul ritimleri olan Samba müziği çalıyordu, etrafındaki susmak bilmeyen Brezilyalı yolcular da eklenince tüm yolculuk işkence haline gelmişti.

Shirley, bagaj alım bandına doğru itiş kakış ilerleyen kalabalığın içinde Dolly'nin sarı saçlarını görebiliyordu. Çıkışta sıra sıra dizilmiş masalar ve bunların her iki ucunda bir gümrük memuru vardı, çıkış kapılarının yanında iki memur daha duruyordu. Hepsi silahlıydı ve yolcuları bir şahin gibi izliyordu. Shirley, banda doğru ilerlerken alından süzülen terleri hissedebiliyordu.

Bavullarını beklerken Shirley, gümrükten geçmeyi bekleyen yolculara şöyle bir baktı. Kalbi küt küt atıyordu: Her bir yolcunun bavulu aranıyordu. Bavullardaki giysiler masaların üzerine çıkarılıyor, yolcularla gümrük memurları arasında tartışmalar yükseliyordu. Shirley, Dolly'ye yaklaştı ve birkaç kişiyi itip kakarak hemen arkasına geçti. Dolly'nin kulağına fısıldadı, sesi gürültüde zar zor duyulabiliyordu.

“Herkesi arıyorlar. Yapma.”

Dolly arkasını dönmedi. "Ne yapacağını biliyorsun, şimdi benden uzak dur."

O sırada banda kırmızı bavullardan biri geldi ama etketinin rengini göremiyorlardı. Gözlerini ayırmadan bavulun daha yakına gelmesini beklerken, bir el uzandı ve bavulu banttan aldı. Dolly oraya gitmek üzereyken Shirley hafifçe ayağına vurdu.

Charles sırtında sırt çantasıyla Shirley'ye gülümsedi. "Senin bavulun sarı mı? Senin için taşımamı ister misin?"

"Hayır, gerek yok, teşekkürler. Diğer bavulumu da beklemem gerekiyor zaten."

Charles ona daha da yaklaştı, uzun uçuşun ardından vücudu daha kötü kokmaya başlamıştı. "Seni beklememin bir sakıncası yok... Belki birlikte akşam yemeği yiyebilir, gezebiliriz veya birlikte kalabiliriz diye düşünmüştüm."

Shirley ondan kurtulmak zorundaydı. "Hayatta olmaz... Uzak dur benden!"

Charles böyle ani bir şekilde reddedilmeyi beklemiyordu, bir adım geri çekilince şişman bir kadının ayağına bastı. Kadın cıyaklayarak onu sertçe itti; dengesini kaybeden Charles geriye doğru sendeledi ve sırt çantası bir başka kadına çarptı. Kadın Portekizce bir şeyler söylenmeye başladı. Charles etrafındaki herkesten özür dileyerek, başını öne eğip yanlarından uzaklaştı.

Shirley, Dolly'ye bavuldan uzaklaşmasını söylemek için döndü. Ne var ki Dolly orada değildi, ama bavul oradaydı. Shirley bavulu almak için kendi kendini ikna etmeye çalışırken, üzerindeki etketin mavi olduğunu gördü. Herkes Charles'a bakarken Dolly diğer bavulu banttan almış ve içinde para olan bavulla değiştirmişti.

Shirley'nin ağzı kurumuştı ve elleri terliyordu. İleri doğru baktığında Dolly'nin yanındaki para bavuluyla

gümrük sırasında olduğunu gördü ve bayılacakmış gibi hissetti. Dolly görevlilere yaklaşırken oldukça sakın görünüyor ve yerdeki bavulu her adımda ayağıyla öne itiyordu. Dolly bavulu yerden kaldırmadığına göre aranma sırası henüz onda değildi, bu yüzden Shirley kendi bavulunu almak için banda döndü ama bavul ikinci kez önünden geçip gitmişti.

Dolly'nin yanındaki Charles çantasını masaya koymuştu. Onunla iki görevli ilgileniyor, giysilerindeki her cepte, her köşede uyuşturucu araması yapıyorlardı. Sonra Charles'ı soyunuk arama yapmak için götürmeye karar verdiler.

Görevlilerden biri Dolly'yi ve bavulunu işaret etti. Bavulu, ne kadar ağır olduğunu belli etmemeye çalışarak kaldırıp masaya koydu ve yan yatırdı, ardından hemen kendi ufak bavulunu masaya bıraktı ve ellerini üzerine koydu. Görevli Dolly'ye baktı, elini uzatıp parmaklarını şıklattı.

"Pasaport."

Dolly pasaportunu uzattı, görevli hızlıca baktı ve masanın üzerine koydu. "Bildirmek istediğiniz herhangi bir şey var mı?" diye sordu bozuk İngilizcesiyle.

Dolly tatlı tatlı gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Herhangi bir yiyecek ya da bitki var mı yanınızda?" diye sordu gözlerini Dolly'den ayırmadan.

"Hayır, ama bavulumda gümrüksüz birkaç şişe cinim ve sigaram var. Görmek ister misiniz?"

"Evet lütfen... Bana neden burada olduğunuzu söyleyebilir misiniz? İş için mi, yoksa tatil mi?"

"Tatil için," diye yanıtladı Dolly sakince ve bavulun fermuarını yavaşça açtı. Başı deli gibi dönüyor, görevliyi zaten olduğundan daha fazla şüphelendirmemek için en ufak bir heyecan belirtisi göstermemeye ve vücudundaki

tüm sinirleri kontrol etmeye çalışıyordu. Arka tarafta neler olduğuna veya Shirley'nin nerede bulunduğuna dair hiçbir fikri yoktu, ama her ne planladıysa bir an önce uygulamak için acele etmesini diliyordu.

Shirley bavulunu almış gümrük sırasmda bekliyordu. Dolly'ye baktı ve görevlinin içki şişeleriyle sigara paketlerini bavuldan çıkardığını, ardından bavulun içini didik didik aradığını gördü. Görevli çantayı kaldırıp Dolly'ye uzattı, ardından para bavulunu olduğu yerde döndürerek kilidini bulmaya çalıştı. Shirley hemen harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. El çantasının fermuarını açtı, elini içine soktu ve bağırmaya başladı.

"Yardım edin! Aman tanrım! İmdat! Pasaportumu çaldılar!" Çantasının altını üstüne getirdi, ardından ters çevirip içindekileri yere döktü. "Pasaportum yok, gitmiş! Soyuldum. Soyuldum!"

O an her şey durdu ve tüm gözler Shirley'ye çevrildi. Çıkış kapısındaki iki görevli ne olduğunu görmek için öne çıktı, Dolly'nin arkasmdaki adam umutsuzluk içinde kollarını yukarı kaldırdı ve kol saatini işaret ederek Portekizce bir şeyler söyledi. Dolly ile ilgilenen görevli adama sessiz olmasını söyledi. Ne var ki adamın susmaya niyeti yoktu ve görevliye *idiot*a* dediğinde ne demek istediğini Dolly bile biliyordu.

Gümrük memuru oldukça sinirlenmişti, Dolly'ye pasaportunu uzattı, bavulu kenara itti ve önünden çekilmesini işaret etti. Ardından Dolly'nin arkasmdaki adama döndü ve elini masaya vurdu.

Dolly bavulunu masanın üstünden kaydırdı. Bitmişti. Tüm gözler hâlâ sıranın arkalarındaki Shirley'nin üzerin-

* Portekizcede aptal. (ç.n.)

deydi, yere diz çökmüş çığlık atmaya ve çantasını aramaya devam ediyordu. Dolly kalabalığa karıştı ve otomatik çıkış kapılarına yöneldi.

Kapılar Dolly'nin arkasından kapandığında, Shirley pasaportunu bulduğunu göstermek için yukarı kaldırmış sallıyordu. Gümrük memurları Shirley ile konuşmak için onu bavullarıyla birlikte bir odaya götürdüler. Dolly çıkmayı başardığı için Shirley artık gergin hissetmiyordu: Elindeki bavullarda saklaması veya bildirmesi gereken hiçbir şey yoktu.

Bu arada Charles, Shirley'den habersiz bir şekilde, bagaj alımı sırasında çıkan karmaşayla ilgili olarak yan taraftaki odada ifade veriyordu. Heathrow havaalanında bir hanımefendinin fazla bagajını kendi adına check-in yaptırdığını ve Rio'ya indiklerinde bavulu taşıması için ona yardım etmeyi teklif ettiğini anlatarak ağlıyordu. Açıkçası onunla yatmayı ummuş ve verdiği ani tepki karşısında rahatsız olmuştu.

Charles ile konuşan görevlilerden biri, gidip Shirley'yi sorgulayan görevlilere katıldı. Charles'ın söylediklerini aktaracak kadar iyi İngilizce biliyordu. "Çok üzgünüm," dedi Shirley, biraz suratını asarak. "Fazla bagaj için ödeyecek param yoktu, bu yüzden biraz flörtöz konuşmuş olabilirim. Aptalca bir hareketi ve gerçekten çok üzgünüm. Gerçi yalan söylemek aklımda yoktu, o adam kendisi için hiçbir sakıncası olmadığını söyledi. Yanlış bir şey mi bu?" Shirley tamamen aptal sarışın rolüne büründü. "Ah, benimle ilgili başka şeyler mi düşünümüştü?"

"Neden o gence dergi çekimi için Rio'ya geldiğinizi söylediniz?"

"Yalan söyledim," dedi ve utanıyormuş gibi davranmak için başını eğdi. Aynı zamanda gerginliğini saklamak

istiyordu. "Onu kendime hayran bırakmak ve etkilemek istedim, sonra--"

Gümrük memuru elini masaya vurunca Shirley olduğu yerde sıçradı. "O zaman neden Rio'ya indiğinizde onu reddettiniz?"

Shirley kendinden emin bir şekilde memura baktı. "Uçakta yanımda oturuyordu ve vücudunun ne kadar kötü koktuğunu hissedebiliyordum. Bagaj alımı için beklerken bana yaklaştığında iğrençti! Onun hislerini incitmek istemedim, ama dürüst olmalıydım."

Gümrük memurları kahkahalara boğuldu.

"Sahiden de kötü kokuyor," dedi içlerinden biri. "Hele ki ufacık bir sorgu odasında! Gidebilirsiniz bayan."

Kapıyı açtı ve Shirley'yi dışarı çıkardı.

Alice, Resnick'i ana hastane koğuşundaki odalardan birinde buldu. Yatağı yüksekçeydi ve Resnick üzerinde şaşırtıcı bir şekilde ufacık görünüyordu. Hareketsizdi ve koluna serum takılıydı. Yüzü öylesine şiş ve yaralıydı ki tanınmaz haldeydi. Alice Resnick'e doğru yürürken, onun takma dişlerinin dolabın üstündeki küçük bir tabakta durduğunu fark etti ve hıçkırığını bastırmaya çalıştı. Bir sandalye çekip yatağa olabildiğince yaklaştırdı ve beklemeye başladı.

Shirley, otele giderken Rio'yu seyrederek ve Terry'yi düşünerek taksinin penceresinden dışarı baktı. Daha önce hiç bu kadar coşkulu hissetmemişti. Her şey bitmişti ve artık özgürdü, istediği her şeyi yapmakta, olmak istediği her şeyi olmakta özgürdü. Shirley zengindi. Çok zengindi. Hayatının bu bölümünü sevdiği adamla paylaşabilmeyi çok

isterdi. Bu onun da hayaliydi -belki Rio'da olmayı hayal etmiyordu, o daha çok bir Doğu Yakası çocuğuydu- ama istedikleri şeyi yapabilmeyi o da dilerdi. Shirley nerede olduğuna inanamıyordu ki oraya nasıl geldiğine hiç inanamıyordu. Linda ve Bella'yı tekrar görmek için sabırsızlanıyordu, onlara anlatacak çok şey vardı.

İlk birkaç dakika boyunca, hiçbir şey söylemediler. Neşeli kahkahalar atıp, gözyaşlarıyla birbirlerine sarıldılar. Shirley'ye daha önce kimse bu kadar sıkı sarılmamıştı: Sanki onu bir daha gözlerinin önünden ayırmamaya kararlı gibilerdi. O Linda ile Bella'nın ısıtılmalı havuzda çok eğlendiklerini hayal ederken, onlar da Linda'yı sorgu odasında, vicdansız bir polise ifade verirken hayal etmişlerdi. Yeniden bir araya gelmiş olmak inanılmaz rahatlatıcıydı.

Saatler geçmişti ve hâlâ gevezelik ediyorlar, bir yandan da şampanya içiyorlardı. Kaldıkları süit oda birbirinden güzel tasarım elbiseler ve sabahlıklarla doluydu. Üç genç kadın çocuklar gibi şendi; neşe içinde gülüşüyor, dans ediyor, şampanyalarını yudumluyordu.

Yan odadaki Dolly küvete uzanmıştı. Kızların bağırışma ve gülüşmeleri duyuyordu ve mutlu oldukları için memnundu. Dolly de hislerini açığa vurmayı isterdi, ama her zaman öyle katı olmuştu ki hislerini nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. *Bence onların ne kadar muhteşem olduğunu düşündüğümü biliyorlar*, diye düşündü. Bir sigara yaktı ve şampanyasından bir yudum aldı. *Onlarla ne kadar gurur duyduğumu biliyor olmalılar?* Dolly, bavulundaki yüz yirmi bin poundu onlarla paylaştığında, kızların gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu.

Dolly, suyun içinde buruşmuş parmaklarının arasında tuttuğu sigaraya baktı. Küvette öyle uzun süre kalmıştı ki

su artık soğumuştı, ama umurunda değildi. Vücudundaki her bir kas gevşerken, Dolly gözlerini kapattı.

"Hadi, Dolly!" diye bağırdı Linda oturma odasından.

Dolly gülümsedi. Bu tatlı sesleri nasıl da özlemişti. Bir şampanya daha patladı ve kızlar, bu dördüncü olmasına rağmen günün daha ilk şampanyasıymış gibi neşeyle çılgınlık attılar. Dolly yumuşacık sabun köpüklerine dokunduğunda Wolf'u hatırladı. Kendini kötü hissetti, ayağa kalkmaya çalışırken başı döndü ve tekrar küvetin içine kaydı. Sigarası parmaklarının arasından düştü. Sigarasının suyun içinde kaybolmasını izlerken, ağlamak istedi. Duygu patlaması yaşamak üzereydi ama sonra yatıştı. Üzüntüsünün sebebi Wolf mu, Harry mi yoksa kendisi miydi, bilmiyordu ama bu çıplak ve yalnız haliyle kendini çok savunmasız hissediyordu.

Yaklaşık on bin kilometre uzakta, Alman kurdu dostuyla oturan Harry Rawlins de kendini ayrı derecede savunmasız hissediyordu. Ama onun nedenleri çok farklıydı. Hiç o kadar güçsüz veya yalnız hissetmemişti. O ölü bir adamdı: Ortaya çıkamazdı, banka hesaplarındaki paraya dokunamaz, eve bile gidemezdi. Ülkeyi terk etmek zorundaydı ancak güvenli bir şekilde gidebilmesi için ne kadar beklemesi gerektiğini bilmiyordu. *Dolly*... O aklına gelince yumruklarını sıktı. Yıllar önce, Dolly'nin karnında ölen oğulları için onunla birlikte gözyaşı dökmüştü. Ona ihanet etmişti, ama Dolly, onu kendi kazdığı kuyuya düşürmüştü.

Ama henüz bitmemişti, hiçbir şey bitmemişti. Kimse Harry Rawlins'i alt edemezdi...

Shirley, yatak odasındaki boy aynasında kendine bakıyor ve mavi elbiseyi giyip giymemeyi düşünüyordu. *Hayır, diye düşündü, lame olan mükemmel.* İncecik bedenine hayranlıkla bakmak için bir adım geri çekildi. *Vay be, iyi görünüyorum... Aslında, iyiden de öte. Kesinlikle güzel görünüyorum.*

Bella, bitişikteki yatak odasından içeri girdi. Siyah payetli elbisesiyle baştan ayağa ışıltı ışıltı. "Güzel seçim!" dedi Shirley'ye ve gülüştiler. Dışarı çıkıp partiye katılması için Dolly'ye seslendi.

"Hadi, Dolly!" diye ekledi Shirley. "Hepimiz seni bekliyoruz!"

Shirley'nin parası desteler halinde kahve sehпасının üzerinde duruyordu. Linda kendi parasını kucağına yığmıştı ve son ses şarkı söylüyordu. Bella'nunkiler dağınık bir halde koltuğun üzerine fırlatılmıştı. O da Linda'nın şarkısına katılıyor, "My Way"i bağırarak kendi tarzlarında söylüyorlardı. Shirley odanın içinde dönüp duruyor, elbisesinin savrulup bacaklarını açıkta bırakması hoşuna gidiyordu. Bella altta kalmamak için Shirley Bassey edasıyla "Goldfinger" şarkısını söylemeye başladı. Kızlar dünya umurlarında değilmişçesine eğlenirken ortam heyecan yüklüydü.

Shirley biraz daha şampanya içti, bir sigara yaktı ve sanki bir podyumdaymış gibi odada bir oraya bir buraya yürümeye başladı. Linda saç fırçasını elinde mikrofon gibi tutuyordu.

"Ve işte karşınızda Bayan Shirley Miller! Hobileriniz nelerdir Bayan Miller?"

"Şey, çocukları ve BANKA SOYGUNLARINI severim!" Shirley, elindeki bir tomar parayı havaya fırlatırken, kahkahalara boğuldu.

Dolly, sabahlığının kuşağını bağladı, aynadaki buharı sildi ve yüzüne baktı. Islak saçları, sıçan kuyruğunu andırıyordu. Kendini çirkin ve yaşlı hissediyordu. Alnını soğuk aynaya yasladı. Gözyaşları akmayacaktı. *Hepsi bu mu?* diye düşündü. Ağlamak yoktu. Kurulandı ve içeri girdi.

Linda oda servisinin getirdiği havaryı yiyor ve Dolly'nin kanepenin üzerinde duran çantasındaki banknotları karıştırıyordu. Dolly parayı eşit olarak bölüştürdüğünü, geri kalanınunsa manastırda olduğunu söylemişti. Ayrıca, o güne kadar yaptığı tüm harcamalar için beş bin pound fazladan aldığını açıklamıştı. Herkes parasını fazla fazla aldığı için mutluydu, ama Linda'nın aklında başka bir konu vardı. Bella'nın yanına gitti.

"Sence Shirley'ye telefon meselesini söylemeli miyim?" diye fısıldadı.

Bella ona döndü ve pis bir bakış attı. "Hayır. O konuyu unut gitsin. Telefonu açanın kim olduğunu kesin olarak bilmiyorsun bile. Yanılıyor olabileceğini düşünmüştün, bu yüzden boş ver gitsin."

Shirley kendine bir bardak daha şampanya koydu. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

Linda Bella'ya hızlı bir bakış attı, sonra kanepeye oturdu. "Londra'ya telefon ettim... Dolly'nin evine. Yapmamamız gerektiğini biliyordum, ama yaptım çünkü senin için endişelenmişim."

Shirley omuzlarını silkti. "Dolly bana hiçbir şey söylemedi."

Linda yere baktı. "Dolly cevap vermedi. Cevap veren Harry'ydi." Shirley konuşmaya fırsat bulamadan, Linda devam etti. "O olduğunu biliyorum. Harry idi."

Bella kendine içki koydu. "Seninle tartışmayacağım şekerim, bu konuyu defalarca konuştuk."

Shirley, Linda'nın daha önce söylediği şeyi kavrayamadı. Yatak odasına baktı. "Emin misin? O olduğundan emin misin Linda?"

"Ona 'Doll' diye seslenen tek kişi Harry idi." Linda geriliyordu. "Adam 'Sen misin, Doll?' dedi. O olmalı. Joe'yu arardı ve sesi de aynıydı. Size söylüyorum; Harry Rawlins yaşıyor."

Birbirlerine bakarak sessizce oturdular. Harry hayatta mıydı ve daha önemlisi Dolly bunu biliyor muydu? Shirley sessizliği bozan ilk kişi oldu. Onlara her şeyi anlattı: Harry'nin gardırobundaki parçalanmış giysileri, Eddie'nin gece gündüz evi izlediğini, eve zorla girip Wolf'u öldürdüğünü, Shirley'yi dövdüğünü... Aniden ayağa fırladı, sanki aklma aniden bir şey gelmişti. "Biliyordum! Ben Eddie'yle anlaştığını düşünmüştüm, ama aslında Harry idi. Yani, onu hiç kaybetmemişti."

Linda da bir anda ayağa kalktı, yüzü asılmıştı. Para çantasını tekmeledi. "Bu para sus payı! Bizi kandırmak için. Peki sizce paranın kalanını kim alacak? Ha? Harry bizim yerini bile bilmediğimiz o dolapları boşaltacak... Tabii paranın geri kalanı o dolaplara gerçekten girdiyse."

Bella da bardağını masaya bırakıp ayağa kalktı. "Sakin olun. Bunlardan herhangi birinin doğru olup olmadığını bilmiyoruz. Onun gerçekten hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz; yani, eğer öyleyse, Dolly neden buraya geldi?"

Hiçbiri Dolly'nin banyodan çıktığını duymamıştı.

Üzerine en az iki beden büyük gelen bir otel sabahlığı giymişti ve yaşlı bir büyükanne gibi görünüyordu. Konuşmalarını duyup duymadığını bilmiyorlardı, ama Dolly hiç-

bir şey söylemedi. Para çantasına gitti ve Harry'nin kıyafetlerini çıkarıp bir otelin çamaşır sepetine koymaya başladı.

Kızlar birbirine baktı ve Bella, Linda'ya başıyla işaret verdi.

"Bu sabah Londra'ya telefon ettim, Dolly, senin evine," dedi Linda.

Dolly onu duymuyor gibiydi. Bavulunu açıp içini karıştırdı ve gri bir elbise çıkardı. "Bunu giyebilirim. Sizin-kiler kadar gösterişli değil ama bunu giyebilirim. Veya bir kokteyl elbisem de var, sanırım buraya bir yere koymuştum."

"Harry yaşıyor mu?" diye sordu Linda.

Dolly, kokteyl elbisesini çıkardı ve üzerine tuttu. "Ne düşünüyorsunuz?"

Linda bir adım öne çıktı ve elbiseyi onun elinden aldı. "Harry telefona cevap verdi. O yaşıyor, değil mi?"

Dolly'nin gözleri parladı. Kavga etmeye gücü de isteği de yoktu. Karnına tekme yemiş gibi hissediyordu. Midesindeki yanma tüm vücuduna yayılmaya başladı, ama konuştüğunda sesi sakindi. "Eğer sen öyle diyorsan, Linda," dedi. Hâlâ onlara sırtı dönüktü.

"Öyle diyorum, Dolly. Sen de biliyorsun ki o hâlâ hayatta." Linda hepsinin adına o soruyu sordu. "Paranın geri kalanı ne olacak? Parayı gerçekte ne yaptın? Hepsi Harry'de değil mi?"

Dolly yanıyordu, ağzı inanılmaz derecede kurumuştı. Güçlkle yutkundü. "Harry ile çalıştığımı mı düşünüyorsunuz? Bildiğimi mi sanıyorsunuz?" dedi, hâlâ yüzünü onlara dönmemişti.

Bella, Dolly'nin kolunu tutmaya çalışan Linda'yı geri çekti. "Sadece neler olduğunu öğrenmemiz gerek, Dolly," dedi sakın bir şekilde.

Dolly döndü ve hepsine tek tek baktı. İçeceklerin olduğu tekerlekli oda servisi sehпасına uzanırken eli titriyordu. Şişelerden birini almak için elini uzattı ama öylesine titriyordu ki şişeyi kaldıramadı. Sonra tüm vücudu kontrol-süzce titremeye başladı."

"O yaşıyor mu, Dolly?" diye ısrar etti Linda. Dolly, çelimsiz bir yaşlı kadın gibi titriyordu. Bella ile Shirley birbirine baktı, korkunç bir şeyler olacağından endişeleniyorlardı.

Dolly'nin bir anda yaşadığı öfke patlamasıyla şaşkına döndüler. İçki sehпасı, bardaklar, Dolly'nin eline geçirdiği her şey odaya saçıldı. Çantasını kaptı, içindeki paraları çıkardı ve kızlara doğru fırlattı. Önce kısık bir hırıltı olarak çıkan sesi giderek yükseldi ve azgın bir köpek gibi bağır-maya başladı: "EVET, EVET, EVET, EVET, EVET!"

Kızlar birbirine sokuldu. Daha önce Dolly'yi hiç böyle görmemişlerdi, daha önce kimseyi bu şekilde görmemişlerdi! Ne yapacaklarına, onu nasıl sakinleştireceklerine, duyduğu acıyı nasıl yatıştıracaklarına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Dolly'nin fırlatıp atacağı bir şey kalmayınca, yüzü çarpıldı ve üzerindeki sabahlığa asılıp tırnaklarıyla yırtmaya çalıştı. Kudurmuş bir hayvan gibi onlara öfkeyle bakarken başı bir öne bir arkaya savruluyordu. Korkunç bir görüntüydü. Sabahlığı üzerinden sıyırdı ve kollarını tırmalamaya başladı. Teninde derin tırnak izleri çıktıkça sesi daha da yükseliyordu. "Öğrendiğimde ne hissettiğimi bilmek ister misiniz?" diye haykırdı. "Nasıl bir duyguydu bilmek ister misiniz? İçimde büyük bir yangın çıkmış gibiydi. O yangın hâlâ içimde: Harry içimde... Çıkar, Tanrım lütfen çıkar onu içimden!"

Dolly kollarını öyle derin ve öyle sert tırmalıyordu ki parmaklarından kan akıyordu.

Linda'nın gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı, Shirley ise korkmuş bir çocuk gibi dudaklarını bükmişti. Harekete geçen Bella oldu. Linda, Bella'nın Dolly'yi kendine getirmek için tokatlayacağını sandı, ama Bella onu tuttu ve sıkıca kucakladı. Dolly direniyordu ama Bella onun kollarını kuvvetli bir şekilde iki yanına sabitlemişti. Dolly Bella'nın kollarında hıçkırıklara boğuldu, Bella kollarını gevşetince Dolly yere, dizlerinin üzerine yığıldı.

Kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Dolly'nin uzun zamandır dökmek istediği gözyaşları sonunda sel olmuş akıyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar ağlıyordu. Harry'nin ölümüne çok ağlamıştı, ama bu berbat hıçkırıklar farklıydı. Dayanılmaz bir acı çekiyor olsa da aynı zamanda kabullenmişliğin bir ifadesiydi.

Gördüklerine dayanamayan Shirley, Dolly'yi sakinleştirmek için öne çıktı, ama Bella onu durdurdu. Dolly'nin içini dökmesi gerekiyordu, çünkü içinde tutmak onu öldürüyordu. Dolly artık yorgun düşene dek hıçkırıklarla ağlamaya devam etti. Sonunda dökecek gözyaşı kalmamıştı. Bella Dolly'nin ayağa kalkmasma yardım etti, onu hafifçe sarstı ona her şeyin yolunda olduğunu fısıldadı. Artık her şey yolundaydı. Sorun kalmamıştı.

Hiçbiri, bunun aylar boyunca tartışıp durdukları o güçlü kadın olduğuna inanamıyordu. Linda öyle suçlu hissediyordu ki Dolly'nin yüzüne bakamıyor ve ellerini bir kenetleyip bir açıyordu. Shirley bir sigara yaktı, eğildi ve Dolly'ye uzattı, ama öyle bitkin düşmüştü ki sigarayı almak için elini uzatamadı. Shirley sigarayı onun dudaklarına yaklaştırdı, Dolly bir bebeğin emzik emmesi gibi dumanı içine çekti, ciğerlerini doldurdu ve sonra yavaşça üfledi.

Gözyaşları Dolly'nin yüzünden süzülüyor, ama silmek için uğraşmıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama çok güçsüzdü, bu yüzden Bella onu bir sandalyeye oturttu. Dolly hareketsizce oturdu, sabahlığının önü gözyaşlarıyla ıslanmış ve koluna kan bulaşmıştı.

Kızlar bekledi.

Sonunda Dolly konuşmaya başladı. "Jimmy Nunn'ın evine gittiğimde şüphelenmişim ... ama emin değildim ... ve ... bunun mümkün olduğuna inanmak istemedim... Onu gömdüğümü sanıyordum, meğer Jimmy Nunn'mış. Jimmy Nunn'ı gömmüşüm... Jimmy Nunn için ağlamışım. Harry öndeki kamyoneti sürmüş olmalı... Çok üzgünüm. Dördüncü adam oydu ve kocalarınıza olanlar için gerçekten çok ama çok üzgünüm."

"Peki ya Harry'nin saati? Jimmy mi takıyordu?" diye sordu Linda içtenlikle.

Dolly başını iki yana salladı. "Bunu yalnızca Harry biliyor..."

Bir sigara daha almak için uzanınca Shirley ona sigarayı uzattı. Dolly oturup sessizce sigarasını içti. Sonra yüzü aniden asıldı, konuştuğu vücutu titriyordu. "Kendimi tanıttığımda Trudie'nin bana bakma şekli! Bir pislikmişim gibi bakıyordu. Sarurım oradaydı. Gizleniyordu. Bence Wolf anlamıştı. O pislik içindeki küçük dairede babasının kokusunu almıştı. Tıpkı depoda olduğu gibi." Dolly başını ellerinin arasına aldı, tüm bunlara inanamıyordu. "Onu çok sevdim. O benim hayatımdı, onu gördüğüm ilk andan itibaren sevmiştim." Sakinleşmek için biraz bekledi. "Tüm parçaları bir araya getirip düşününce bile onu hâlâ istiyordum." Başını utanca öne eğdi. "Onu hâlâ seviyor ve onunla birlikte olmak istiyordum ama size söyleyemezdim, size bunu söyleyemezdim. Çok utanıyordum." Dolly geceliğin

koluyla burnunu sildi ve kızlara baktı. "Paranıza dokunmasına izin vermezdim," dedi. "Önce beni öldürmesi gerekirdi."

Dolly dimdik ve güçlü bir şekilde ayağa kalktı. Sabahlığının kuşağını sıktı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. O bir savaşçıydı: Her zaman öyleydi ve hâlâ içten içe kendiyile savaşıyordu.

"Ona hiçbir şey bırakmadım," dedi. "Para yok, defter yok, başını sokabileceği bir çatısı bile yok. Evi ve içindeki her şeyi onun adına sattım. Kâğıt üzerinde ölü olduğu için yapabileceği hiçbir şey yok. Artık yapabileceği tek şey hırsızlık yapmak. Ve kaçmaya devam etmek."

Bella sanki yeterince dinlemiş gibi elini kaldırdı. "Sakin ol, Dolly, hayatta olduğunu kesin olarak bilmiyorsun, hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama öyleyse bile, neden her şeyi bu kadar çabuk sattın ve kendimi de evsiz bıraktın?"

Dolly gülümsedi ve tüm yüzü bir anda yumuşadı.

"Ne yapacaksın, Dolly?" diye sordu Shirley.

"Hayatımın son yirmi yılını geri alacağım," dedi ve yatak odasına yürüdü.

"Bu kadar yeter, Dolly. Hadi biraz yatıp dinlen," dedi Linda.

Dolly onlara döndü ve gücünü yeniden toplayarak ellerini kapı pervazına yasladı. "Yorgun değilim. Yeni bir yüz, hatta yeni bir vücut istiyorum. Bugünlerde mucizeler yaratıyorlar ve Tanrı biliyor ya yeterince zenginim. Payıma düşen parayla gençlik satın alacağım ve çok geçmeden sizler gibi güzel görüneceğim."

Hepsine tek tek baktı ve hafifçe salınarak yatak odasına girdi. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Bella kumsalda soygun provası yaptıkları günü hatırladı. Dolly kendini cezalandırmış, onlar kadar iyi olmaya

çabalamış ve kendisinin de güçlü olduğunu göstermek istercesine şov yapmıştı. Bella, tıpkı şu an olduğu gibi o zaman da Dolly'nin içinde fırtınalar koptuğunu biliyordu ama o hislerini saklamakta oldukça iyiydi: Yaşlı ve uyumsuzdu. Shirley ile Linda'ya baktı, Dolly'ye inanmışlardı ve yüz gerdirmeye ameliyatı olacağını düşünüyorlardı.

Shirley, Dolly'nin peşinden gitti. "Hadi. Şu güzel elbiseni giy! Rio'daki en güzel kulüp bizi bekliyor."

Dolly bir saniyeliğine duraksadı, kendini hazırladı ve Shirley'ye döndü. "Ben burada kalacağım, ama siz gidin. Keyfinize bakın. Planlamam gereken yeni bir hayatım var."

Bella, Dolly'nin bavulundan kokteyl elbisesiyle birlikte birkaç şey aldı, Linda'yla Shirley'nin yeni satın aldıklarından da bir şeyler seçti. Yatak odasına gitti, elbiseleri yatağın üzerine bıraktı ve ellerini kalçasına koydu. "Hayır diye bir cevap kabul etmiyoruz, canım," dedi Dolly'ye. "Bu yüzden şu üzerine büyük gelen sabahlığı çıkar ve elbiselerden birini giy."

Dolly, Bella'ya baktı. Bella, onun gözlerinde tekrar genç olmaya duyduğu özlemi görebiliyordu. "Yeni hayatın burada başlıyor, hemen şimdi, Dolly," diye fısıldadı. "Plan falan yok." Sonra Linda ve Shirley'nin de duyabilmesi için yüksek sesle konuştu. "Linda saçlarını yapacak."

Linda başucu çekmecesine koşup ve bir saç kurutma makinesi çıkardı. "Elimden kurtulamaz!" Kızlar güldükçe, Dolly'nin yüzüne de gülümseme yayıldı.

Bella yeniden lafa karıştı. "Ve tuvaletini tamamlamak için, profesyonel modelimiz ve podyum yıldızımız Shirley makyajını yapacak. Bitirdiğimiz zaman yirmi yaş genç görüneceksin."

Shirley Dolly'yi tuvalet masasına götürdü, Linda ise kendi yatak odasına koşup bigudilerini getirdi. Dolly ay-

narın önünde öylece otururken yüzünde çocuksu bir ifade vardı: Sindirella baloya gitmeye hazırlanıyordu.

"Hangisini istersin? Lame mi, payetli mi?" diye sordu Bella, yatağın üzerindeki elbiselerden ikisini alırken.

Dolly, aynadan Bella'ya baktı. "Bunu giyersem koyuna benzemez miyim?"

Bella güldü ve lame elbiseyi kenara bıraktı. "Payetli olan iyi!" Aynada Dolly ile göz göze geldi ve ona göz kırptı. Ama Dolly'nin titreyen dudaklarını görünce, bakışlarını hemen başka yöne çevirdi. Onu yeniden bir ağlama krizine sokmak istemiyordu. Dolly yeterince duygu boşalması yaşamıştı ve şimdi saçının yapılması gerekiyordu.

Linda, Dolly'nin ıslak ve matlaşmış saçlarını kurutmaya başladığında, onun omzunu hafifçe sıktığının ve şefkatle okşadığının farkında bile değildi. Ama Dolly farkındaydı. Bu, Linda'nın ona karşı ilk kez gerçekten arkadaşlık gösterdiği andı ve Dolly, o kadar duygulanmıştı ki Linda'nın eline dokunmaktan kendini alamadı. Linda, Dolly'nin elini tuttu ve aynadaki yansımalarına baktığında Dolly genç kadının gözlerindeki suçluluk duygusunu gördü. "Her şeyi geride bırakmaya ne dersin, Linda?" dedi Dolly sessizce. "Tüm soğuklukları, esip gürlemeleri ve hataları." Bu Dolly'nin özür dileme şekliydi ve Linda, Dolly'nin özrünü bir gülümsemeyle kabul etti. Sonunda, birbirlerine karşı anlayışlı olmayı başarmışlardı.

Odada gülüşmeler, saç stilleri, elbiseler ve makyaj trendleri hakkında sohbetler yükselmeye başladı. Dolly o sırada sevildiğini hissediyordu ve bunun ne kadar süreceğini önemsemeksizin her saniyesinin keyfini çıkarmaya karar vermişti. Dostlukları içini ısıtıyor, onu güçlendiriyor ve sevildiğini hissettiriyordu. Şimdilik "kızlar"dan biriydi, ama Shirley ve Linda'nın aksine, Dolly bir dul değildi.

Artık değildi. Ve Harry Rawlins'in kendisine yaşattıklarını asla unutmuyacaktı.

Onu bir gün yeniden görecekti. Harry bir gün Dolly ile yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Harry hâlâ hayattaydı ve Dolly onu bulacaktı. Her nerede olursa olsun.

SON